

Giới thiệu Hắc Đền Từ Địa Ngục

Thể loại: Đô Thị, Huyền Bí, Linh Di, Trinh Thám

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Giới thiệu:

Lương Xuyên là chuyên ngành tâm lý học, còn thường làm cố vấn cho cục cảnh sát.

Chỉ là đột nhiên không thấy bóng dáng của hắn, hai năm sau, hắn quay về, lại còn có thể nghe thấy tiếng nói của người chết

Bạn đang đọc truyện *Hắc Đền Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Âm ảnh rình rập

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

"Cháu tên Tôn Hiểu Cường. Năm nay cháu 16 tuổi. Cha cháu mất trong một vụ tai nạn giao thông khi cháu 10 tuổi, thế nên cháu vẫn sống cùng mẹ từ đó đến nay.

Mẹ cháu rất thương cháu, cực kỳ thương luôn. Cháu cũng không hề cảm thấy mình thua kém bọn trẻ khác vì cha mất sớm, do mẹ luôn dành ánh mắt yêu thương nồng nàn cho cháu. Dù có đi đến phương trời nào, cháu vẫn cảm nhận được sự ấm áp của Mẹ. Với cháu, bấy nhiêu đã đủ lắm rồi.

Mẹ thích dõi theo cháu, thích quan sát cháu lớn lên từng ngày, nhìn cháu trưởng thành qua tháng năm. Cháu biết, trong mắt của mẹ, cháu chính là sự người nối tiếp sự sống của cha, cũng là hy vọng sống sót duy nhất của bản thân mẹ. Hai mẹ con cháu nương tựa nhau mà sống không phải là một việc rất tốt sao?

Năm nay cháu lên lớp 10. Trường học không xa nhà lắm. Sau khi tan học, cháu chỉ cần đi khoảng mười mấy phút là về đến khu phố nơi cháu ở. Mỗi khi về tới cổng vào khu phố, chỉ cần cháu ngẩng đầu nhìn lên ban công nhà là có thể thấy mẹ đang đứng ở phòng bếp.

Mẹ đang chờ cháu về nhà, mẹ đang mong đợi cháu quay lại.

Cháu biết, chắc chắn là mẹ đã nấu xong bữa tối ngon lành cho cháu.

Sau khi về nhà, cháu sẽ tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi trên bàn ăn chuẩn bị ăn cơm, mẹ sẽ bới cơm rồi ngồi nhìn cháu ăn. Bản thân mẹ thì không ăn cơm, mẹ nói là thích nhìn cháu ăn cơm bà nấu, điều đó làm mẹ vui sướng và cảm thấy cuộc sống này có ý nghĩa hơn rất nhiều.

Phải rồi, bác sĩ Từ! Cháu quên mất, do vấn đề sức khỏe nên từ sau khi cha qua đời, mẹ cháu cũng không còn đi làm nữa. Nhưng nhờ có tiền bồi thường tai nạn của cha nên hai mẹ con cháu không phải lo chuyện cơm ăn, áo mặc.

Sau khi dùng cơm tối xong, cháu sẽ bắt đầu học bài. Mẹ thích ngồi cạnh mép giường của cháu, vừa đan áo len vừa nhìn cháu học bài. Cháu đã quen có mẹ ngồi bên cạnh, điều này làm cháu có cảm giác an toàn hơn.

Nhất là ánh mắt của mẹ, luôn dịu dàng như vậy.

Nhưng gần đây, cháu bỗng nhiên cảm thấy khó chịu trước ánh mắt của mẹ.

Khi cháu về nhà, mẹ vẫn đứng ở cửa sổ phòng bếp nhìn cháu, vẫn lẳng lặng nhìn cháu ăn cơm, lúc cháu làm bài tập bà vẫn ngồi trên giường vừa đan áo vừa nhìn cháu.

Nhưng có một ngày, lúc cháu đi WC sau khi làm bài tập xong đã vô tình bắt gặp ánh mắt của mẹ qua khe cửa khép hờ của phòng vệ sinh.

Mẹ lại đứng ngoài cửa WC nhìn cháu đi vệ sinh.

Cháu đã lớn rồi, không còn là trẻ con phải nhờ mẹ tắm rửa rầy cho nữa, cho nên lúc ấy cháu rất hoảng, sau đó kêu một tiếng "mẹ!"

Tiếp theo, ánh mắt ngoài khe cửa cũng biến mất, cháu biết mẹ đã đi rồi. Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, cháu thấy mẹ đang ngồi xem TV ở sô pha.

Cháu có hỏi tại sao mẹ lại đứng trước cửa phòng vệ sinh.

Mẹ nói là mình không hề đứng trước cửa phòng vệ sinh, nãy giờ mẹ vẫn luôn ngồi xem TV ở đây.

Cháu biết mẹ nói dối, vì trong nhà này chỉ có hai mẹ con mà thôi. Hơn nữa, khi ngồi trên bồn cầu nhìn ra, cháu thấy rõ đó là mếp quần thêu hoa mà mẹ mặc hôm nay. Chắc hẳn người đứng nhìn lén ở sau cánh cửa nhà vệ sinh là mẹ, nhưng bà không chịu nhận, cháu cũng bó tay.

Sau đó, một buổi tối nọ, trong khi cháu đang ngủ... À mà khoan đã, để cháu miêu tả sơ qua về nhà cháu. Cháu ở ngôi nhà thuộc dạng có hai phòng ngủ, một phòng khách, cháu và mẹ ngủ mỗi phòng khác nhau.

Hôm đó cháu thức dậy giữa đêm vì khát nên ngồi dậy định tìm nước uống. Cháu hay để một chai nước suối cạnh đầu giường do thói quen nhiều năm nay.

Nhưng vừa ngồi dậy, cháu lại phát hiện cửa phòng đang mở hờ. Bác sĩ Từ! Nhà cháu nằm sát rìa khu phố, nhờ có xe cộ qua lại và ánh đèn đường chiếu vào, trong khi rèm cửa sổ không dày lắm, nên dù không bật đèn vẫn có thể nhìn mọi thứ xung quanh khá rõ ràng.

Cháu nhìn thấy một đôi mắt sau khe cửa! Đó là mẹ, chắc chắn là mẹ! Mẹ đứng sau khe cửa. Trong khi cháu ngủ, mẹ vẫn đứng sau khe cửa để nhìn cháu, cứ nhìn lăm lăm như thế. Lúc đó cháu đã hét toáng lên vì sợ.

Thế rồi ánh mắt sau khe cửa biến mất. Mẹ đã đi khỏi, rồi cháu nghe tiếng bật đèn bên phòng của mẹ. Chắc là mẹ đã quay lại phòng mình.

Cháu ngồi trên giường, mắt khoảng 15 phút đồng hồ mới bình tĩnh lại. Bác sĩ Từ, chắc là chủ khó mà tưởng tượng ra được cái cảm giác của cháu khi đó. Cháu không chạy sang phòng mẹ ngay, mà cứ ngồi trên giường như thế. May mà khi đó trời cũng gần sáng, cháu đành thức dậy, đánh răng rửa mặt rồi đến trường.

Lúc cháu làm vệ sinh cá nhân xong, ra ngoài thì mẹ đã thức dậy rồi. Mẹ đang chuẩn bị bữa ăn sáng cho cháu trong bếp. Cháu ngồi xuống bàn ăn, chẳng nói chẳng rằng mà cầm đầu nhai ngấu nghiến bát mì mà mẹ cháu dọn ra. Mẹ vẫn ngồi cạnh bàn ăn, quan sát cháu như cũ.

Cháu không hề hỏi tại sao mẹ lại không chịu ngủ mà đến rình rập cháu làm gì. Cháu sợ làm mẹ buồn, ngộ nhờ mẹ chỉ giết mình giữa đêm rồi muốn qua xem cháu ngủ có đắp kỹ chăn hay không mà thôi thì sao.

Sau này, lúc đi vệ sinh cháu đã khóa trái cửa bên trong lại. Buổi tối đi ngủ, cháu cũng không quên khóa trái cửa phòng.

Cháu hy vọng mẹ hiểu rõ thái độ của cháu. Cháu biết mẹ rất quan tâm cháu, nhưng cháu cũng cần không gian riêng tư. Thế nhưng, cháu không muốn tổn thương tình yêu của mẹ dành cho cháu. Mẹ đã khổ lắm rồi.

Cháu nghĩ, cháu và mẹ nên thông cảm cho nhau.

Thực tế, trong những ngày tiếp theo thì cuộc sống của cháu cũng yên tĩnh hơn.

Hai ngày kể từ sau đêm ấy, dường như cháu nghe thấy âm thanh nạy khóa vào buổi tối. Nhưng cháu đã khóa trái cửa, mẹ không thể vào được.

Cháu tin rằng mẹ sẽ biết rõ được ý nghĩ của cháu. Mẹ sẽ thông cảm và hiểu cho cháu. Con trai của mẹ đã trưởng thành, cần có không gian độc lập.

Chỉ như vậy thôi, cháu trải qua quãng thời gian nửa tháng rất yên bình. Cháu vẫn rất yêu thích hình ảnh mẹ chờ cháu tại ban công nhà bếp mong cháu về, thích thú với việc mẹ ngồi bên cạnh xem cháu ăn tối. Cháu cũng không ngại việc mẹ ngồi đan áo bên cạnh khi cháu học bài hằng đêm.

Cuộc sống này đã quay lại thời khắc êm ả như xưa. Ít nhất thì khi đó, cháu đã cảm thấy như thế.

Chỉ là...

Đêm ấy, cháu vẫn thức dậy uống nước. Cửa đang khóa trái. Cháu vẫn giữ thói quen này. Nhưng khi uống nước, cháu bỗng nhìn thấy một chấm đen ở vách tường đối diện.

Khi đó, cháu cứ tưởng đó là một con sâu bò lên tường nên lấy một tờ giấy, định qua xử lý con côn trùng đó. Nhưng khi đến gần, cháu đã nhận ra đó chẳng phải là sâu gì cả, mà là một cái hốc nhỏ xíu ngay trên vách tường!

Phòng ngủ của mẹ và cháu chung vách. Sau cái hốc này chính là phòng ngủ của mẹ. Lúc đó, cháu cũng không suy nghĩ quá nhiều, mà cúi đầu xuống, áp mắt nhìn vào cái hốc đó.

Sau đó...

Dù ánh sáng không rõ lắm, nhưng cháu đã trông thấy một con mắt khác cũng đang áp vào cái hốc đó để nhìn qua đây!

Lúc đó, toàn thân cháu cứng đờ vì sợ rồi ngã nhoài xuống đất.

Cháu điên tiết lên, mở tung cửa phòng, xông ra ngoài. Sau đó, cháu đẩy cửa phòng ngủ của mẹ ra, hỏi mẹ tại sao lại như thế. Hỏi nguyên nhân vì sao mẹ lại đục cái hốc đó!

Mẹ nhìn cháu bằng một gương mặt đầy ngỡ ngàng. Mẹ bảo là chẳng hiểu gì cả. Mẹ còn nói cái hốc đó đã có từ lúc sửa nhà ngày xưa.

Cháu và mẹ cãi nhau rất lâu, và chắc chắn là cháu không nhìn lầm. Nhưng mẹ cứ không chịu nhận, được rồi, cháu biết làm gì bây giờ? Cháu đành quay lại phòng ngủ của mình.

Ngày hôm sau, khi tan trường về nhà, cháu bèn tìm đồ chặn cái hốc đó lại, rồi dán băng keo màu đen lên. Nhưng do cảm giác chưa đủ an toàn, cháu lấy một cái ghế có lưng tựa chắn ngang nơi đó. Làm như thế, dù có dùng mảnh gỗ đâm thủng lớp băng keo thì cũng không thể nào thấy được cháu.

Sau đó, cháu tiếp tục nằm chờ.

Thấy cái ghế không hề động đậy, cháu rất yên tâm, ngủ một giấc ngon lành.

Cứ nghĩ ngày tiếp theo cũng thế, nào ngờ khi cháu chuẩn bị ngủ, cháu lại phát hiện một cái hốc khác vừa được đục thủng ngay trên vách tường.

Cháu giận lắm, lại cãi một trận với mẹ. Thế mà mẹ vẫn khẳng khái là chẳng biết mô tê chi cả, mẹ không dám nhận!

Cháu đành bó tay, tiếp tục che kín cái hốc thứ hai. Để rồi..

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Mỗi ngày, chỉ cần cháu bịt kín một cái hốc thì ngày hôm sau mẹ cháu lại đục thủng một cái hốc mới. Cháu biết, mẹ muốn quan sát cháu mỗi ngày, nhưng cũng ép cháu sắp điên lên đây.

Bác sĩ Từ, chủ có tượng trưng ra được cảnh tượng mà phòng ngủ của cháu có tới hàng chục cái hốc nhỏ trên tường không?

Rốt cuộc, có một ngày, cháu hết nhịn nổi. Cháu vào nhà bếp, lấy bột tiêu mang vào phòng ngủ của mình. Chờ đến khi cái hốc mới lại xuất hiện vào buổi tối thì cháu bước đến, cúi đầu xuống. Vừa nhìn thấy ánh mắt của mẹ ở phía bên kia, cháu lập tức hất mớ bột tiêu này về phía bên kia.

Thế rồi, cháu lại luống cuống tay chân. Cháu cảm giác mình thật xấu xa, quá trẻ trâu. Mẹ đã vì cháu mà sống cuộc đời cơ cực, trong khi cháu lại tự do, buông thả. Chẳng phải mẹ chỉ muốn nhìn cháu thêm một chút hay sao? Tại sao cháu lại tổn thương mẹ chứ?

Thậm chí cháu không dám đi sang căn phòng sát vách, cứ nom nớp lo sợ như thế rồi quay lại giường nằm.

Trong bữa sáng ngày hôm sau, cháu nhìn thấy mắt mẹ sưng đỏ lên. Đó là do bột tiêu gây ra. Cháu nói lời xin lỗi mẹ, nhưng cũng mong mẹ đừng làm thế nữa. Mẹ hỏi cháu đang nói xàm gì đó, vì mắt của mẹ chỉ bị nhiễm trùng mà thôi, tối nay nhỏ thuốc là ổn.

Cứ như thế mãi, cháu ngủ ít dần. Tinh thần của cháu càng lúc càng suy sụp. Cứ đến giờ tan trường là cháu rất hốt hoảng, cảm giác bản thân mình tựa như một xác chết đi động vậy.

Mãi cho đến...

Đêm hôm đó...

Cháu hoàn toàn bùng nổ...

Mọi sự sợ hãi, uất ức, tức giận, khó hiểu đều bị thiêu đốt bùng lên ở ngay khoảnh khắc đó.

Cháu cầm cây bút bằng kim loại của mình... bước về phía bức tường với những hốc nhỏ chẳng chịt kia.

Cháu nhắm ngay cái hốc vừa mới xuất hiện ngày hôm nay...

... Đâm thẳng cây bút bằng kim loại vào.

Máu...

Cháu thấy máu chảy ra từ cái hốc đó.

Máu dính đầy tay cháu.

Máu đỏ đầy trên mặt đất.

Máu lấm lem khắp vách tường.

Máu thấm đẫm mọi nơi.

Và đó... chính là máu của mẹ cháu!"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lương Xuyên

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Hình ảnh bị dừng lại ngay phân đoạn cuối cùng, khi cậu bé đang gào thét. Nhưng dường như biểu hiện điên cuồng của cậu có thể xuyên qua màn hình máy vi tính, xông thẳng vào mặt người xem.

Lúc này, có ai đó đẩy cửa phòng bước vào, Ngô Đại Hải bụng béo mang hai ly trà sữa vào trong. Tóc tai của anh được cắt tỉa gọn gàng, khác hẳn với mấy anh đội trưởng đội cảnh sát hình sự bận rộn với vẻ ngoài lôi thôi lếch thếch khác. Anh luôn chăm chút cho ngoại hình của bản thân, khá là đom đóm.

"Có vị khoai môn và vị ô mai, em uống vị nào?" Ngô Đại Hải hỏi Lương Xuyên khi thấy hắn đang ngồi trước máy vi tính của mình.

"Uống ít trà sữa thôi anh! Anh mới ba mươi, mới hai năm không gặp mà đã dính thêm cái bệnh tiểu đường rồi."

"Này nhé! Đừng nói tới chuyện cân nặng của anh mày thì vẫn còn là anh em tốt!" Ngô Đại Hải bước đến, thấy hình ảnh trong máy vi tính của mình bèn cười nhẹ, nói: "Anh gọi em đến đây là nhờ em góp ý giúp anh mấy vụ lừa bán trẻ con, sao tự nhiên em lại coi cái này thế?"

"Tình cờ thấy trong máy anh có đoạn clip này nên em mở ra coi thôi." Lương Xuyên đáp bằng quơ.

"Trong máy anh có một vài văn kiện mang tính chất bí mật, không thể để người bên ngoài nhìn thấy..." Bỗng Ngô Đại Hải im bặt, vì anh ta thấy Lương Xuyên rà chuột, nhấn vào một ổ đĩa, mở một thư mục nào đó bị chỉnh chế độ ẩn ra.

"Anh cũng hay nhỉ, dám coi mấy cái phim này ngay trong đồn cảnh sát."

"Khụ khụ..." Ngô Đại Hải ho lấy lệ vài tiếng, "Khà khà, đây là vì anh muốn phá vụ gian án nhử óc trước kia nên mới xem những cái này để mô phỏng nỗi muộn phiền trong lòng tên tội phạm thôi. Em đừng có hiểu lầm."

Lương Xuyên đưa tay chỉ vào đoạn phim tài liệu mà mình vừa mở ra, nói: "Đây chính là vụ án giết mẹ cách đây nửa năm à?"

Nửa năm trước, có một vụ án giết mẹ xảy ra, dấy lên một làn sóng dư luận khắp thành phố, làm các diễn đàn cũng rần rần lên.

"Ừa! Thăng nhóc này vẫn đang ở trong trại tạm giam, được đưa đến bệnh viện để chữa trị tâm lý định kỳ."

Khi cảnh sát đến nhà nó, mẹ thằng bé đã chết trên giường được một tháng rồi. Vì thi thể bốc mùi lên, hàng xóm ngửi thấy mùi hôi từ ngôi nhà này nên mới phát hiện ra. Khi đến nơi, mọi người phát hiện hai tròng mắt của người mẹ đã bị moi ra.

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất chính là trong suốt một tháng này, thằng nhóc kia vẫn đến trường đều đặn, làm bài tập về nhà đầy đủ mỗi ngày."

"Vụ án này vẫn chưa được đưa ra xét xử à?"

"Vẫn chưa, vì vụ này dính dáng đến hành vi phạm tội của trẻ em ở độ tuổi vị thành niên, còn liên quan đến phương diện tâm thần nữa, nên khó mà giải quyết ổn thỏa được. Bởi vậy cấp trên cũng khá cẩn thận, chỉ tiếc là chú mày về đây trễ mất hai tháng, không thì đã kịp tham gia vào vụ án này rồi."

Lương Xuyên nghiêng đầu, gõ nhẹ nhón tay trên màn hình máy tính: "Mấy anh đều cho rằng thằng nhóc này bị bệnh thần kinh à?"

"Chứ sao nữa? Người bình thường mà dám làm ra chuyện này à?"

"Được rồi, chờ xong chuyện này, nếu có cơ hội thì em muốn gặp mặt thằng nhóc này một lần."

"Sao thế? Em có ý kiến khác à?"

"Khó nói lắm anh." Lương Xuyên lắc đầu, nói: "Em có một suy đoán khá táo bạo, nhưng phải chờ tới khi gặp mặt thằng nhóc này mới có thể xác định rõ được."

"Được rồi, nhưng thủ tục hơi rắc rối. Anh sẽ cố gắng sắp xếp cho em." Ngô Đại Hải hộp một ngụm trà sữa đầy mồm rồi nói: "Hiện tại em không cần xem đến bản án lừa bán trẻ em mô côi đâu. Đội bạn ở thành phố bên cạnh vừa gửi thông báo đến, hình như đã phát hiện ra tung tích của kẻ lừa đảo ấy rồi, đêm nay có thể tiến hành vây bắt."

Lương Xuyên nghe vậy bèn gật đầu, rồi đứng lên: "Vậy em về trước nhé."

"Khoan đã! Dù em là cô vấn do anh mời đến, nhưng đồn cảnh sát vẫn chưa trả lương cho em. Giờ anh đưa em về, dù gì cũng đến giờ tan ca rồi, đúng lúc anh cũng muốn ghé tiệm của em, lấy một ít vàng mã về."

...

"Mà nè, nhóc Xuyên, anh nghĩ mãi mà không ra. Rốt cuộc em đã gặp phải chuyện gì trong hai năm nay thế?" Anh Ngô béo vừa lái xe vừa rít điều thuốc.

"Có gì đâu anh!" Lương Xuyên trả lời.

"Không có gì mà đang yên đang lành, tự nhiên em lại mở tiệm kinh doanh đồ vàng mã à?" Anh Ngô mập vừa nói vừa phì cười, "Trong đám anh em của anh, chủ mầy là thằng có thành tích tốt nhất, lại chọn chuyên ngành tâm lý khi còn ngồi ghế giảng đường. Một kẻ ngoài nghề như anh cũng hay để ý vài tin tức về em."

Ai mà ngờ, bỗng nhiên em lại mất tích hai năm. Vừa quay lại thành phố, dù em không mở công ty tư vấn tâm lý mà đi khai trương nhà hàng Tây thì anh đây cũng có thể chấp nhận được. Nhưng anh không ngờ em lại đi mở cửa hàng bán đồ vàng mã thôi.

Nếu chẳng phải em tư vấn giúp anh vài vụ án trong mấy tháng gần đây, không chừng anh sẽ nghi ngờ chú em nghiên cứu tâm lý riết rồi cũng tự có vấn đề tâm lý luôn đấy."

"Em sợ sự cô độc khi ở một mình, nhưng lại sợ quá ồn ào khi thoát khỏi sự cô độc. Nên mở tiệm bán vàng mã là sự lựa chọn tốt nhất. Anh không nhận ra ư? Khách đến mua đồ vàng mã toàn là kiểu ít nói mà."

"Ồ ờ." Ngô Đại Hải liếc mắt, dừng xe trước cửa hàng vàng mã. Đây là khu phố cổ, nên mặt tiền cửa hàng dọc theo khu phố cũng không rộng lắm.

Lương Xuyên xuống xe trước, kéo cửa cuốn lên rồi tiện tay bật đèn, nhưng đèn lại không sáng.

"Anh mới để ý, hình như cả khu phố bị cúp điện hết rồi." Ngô Đại Hải gãi đầu, nói: "Hay là vậy, đang cúp điện mà, em ở nhà cũng chẳng làm được gì. Hay là em đi ăn tối chung với anh luôn đi. Chắc em cũng biết người kia đấy, cậu ta tên Tôn Kiến Quốc."

Cậu ta rất bội phục em trong vụ án lần trước, định mở lời mời em đi nhậu một lần.

Hôm nay là thất thứ năm của cha cậu ấy, nên anh định đến tiệm của em lấy một mớ vàng mã đi cúng, xem như là tròn đạo nghĩa."

Lương Xuyên đương nhiên không từ chối. Và Ngô Đại Hải cũng không hề phát hiện một chuyện, đó là từ lúc Lương Xuyên nhận ra không thể nào bắt được đèn khi vừa về đến cửa tiệm thì mặt hắn đã bắt đầu rịn mồ hôi hột.

"Anh lấy nhiều đây, bao tiền thế?" Ngô Đại Hải cầm vài cọc vàng mã, vừa định móc ví ra trả tiền.

"Đừng cầm! Anh còn ném ví tiền trong xe kia, có cầm theo đâu." Lương Xuyên bước ra khỏi tiệm mình. Trời đang nhá nhem, nhưng không gian bên ngoài khá thoải mái, không ngột ngạt như bên trong cửa hàng.

"Ồ ờ, anh quên, anh quên." Anh Ngô mập cũng không nhắc đến vấn đề tiền nong nữa, leo lên xe cùng Lương Xuyên.

Nhà của Tôn Kiến Quốc không xa tiệm vàng mã của Lương Xuyên lắm, cũng thuộc khu phố cổ này. Anh Ngô mập xách đồ, chập choạng đi vào. Lương Xuyên đi theo phía sau, vừa vào đến nơi đã thấy anh đang trò chuyện cùng vợ chồng Tôn Kiến Quốc. Anh Ngô mập giữ chức đội trưởng nên cung cách nói chuyện của hai vợ chồng kia có vẻ hơi nhún nhường.

Đây là căn nhà với hai phòng ngủ, một phòng khách. Giữa phòng khách nhỏ có đặt ảnh đen trắng của một cụ già. Phòng khách cũng ám mùi khói, có lẽ do vừa đốt tiền vàng mã xong.

"Cô vấn Lương, chào anh, chào anh!"

Tôn Kiến Quốc chủ động bước đến, bắt tay Lương Xuyên. Có khách đến nhà, mẹ của Tôn Kiến Quốc đang trông đưa cháu trai hai tuổi cũng ra ngoài chào hỏi. Đôi mắt của bà cụ đỏ au, dường như vừa khóc xong.

Làm đám tang trong thành phố, gia chủ có thể tổ chức rình rang hoặc đơn giản, tất cả đều tùy theo ý từng người. Do bận rộn công việc nên Tôn Kiến Quốc chỉ có thể ở lại nhà một thời gian ngắn. Hướng hồ gì, cũng chỉ bạn bè hoặc họ hàng thân thiết mới đến cúng thất thứ năm như thế này.

Vợ của Tôn Kiến Quốc và mẹ chồng đi vào nhà bếp nấu cơm, còn Lương Xuyên và anh Ngô mập vào phòng ngủ xem tivi. Con trai của anh đang nằm trên giường. Thăng nhóc đã được hai tuổi rồi, trông rất đáng yêu.

Có thể nhận ra một điều, đó là mối quan hệ của Tôn Kiến Quốc và anh Ngô mập khá khăng khít. Bản thân anh Ngô mập chính là một người giỏi đẩy đưa. Vì dạng người này thường có khuyết điểm về mặt nghiệp vụ, nên anh Ngô mập biết cách khôn khéo lung lạc kiện tướng dưới tay mình. Dĩ nhiên, hành động mời mình đến làm cố vấn phân tích tâm lý cũng là một dạng tìm kiếm sự trợ giúp bên ngoài.

Lương Xuyên ngồi cạnh cửa sổ. Do có trẻ con trong phòng nên hắn không hút thuốc. Ngược lại, anh Ngô mập và Tôn Kiến Quốc chẳng ngại ngùng gì, vừa trò chuyện vừa phả khói liên hồi.

Ti vi đang chiếu bộ phim hoạt hình Chú Gấu Boonie, nhưng điều mà Lương Xuyên chú ý chính là biểu hiện kỳ lạ của cậu bé kia. Dường như nó đang sợ hãi thứ gì đó. Nếu là một người bình thường khác, có lẽ sẽ nghĩ rằng đây là do cậu bé sợ người lạ. Nhưng Lương Xuyên lại phát hiện một điều khác, bởi vị mục tiêu mà cậu bé này sợ hãi không phải bản thân hắn hay anh Ngô mập.

"Anh ơi, gọi đội trưởng Ngô và cố vấn Lương ra ăn cơm đi." Vợ Tôn Kiến Quốc gọi to từ dưới bếp.

"Được rồi, ăn cơm thôi. Đội trưởng Ngô, cố vấn Lương, tối nay phải uống một bữa cho đã nhé." Tôn Kiến Quốc đứng dậy mở cửa phòng, mời anh Ngô mập và Lương Xuyên đến phòng khách dùng cơm.

"Đi nào, cháu ngoan, chúng ta đi ăn cơm."

Anh Ngô mập khom người, bế cậu bé lên, nhưng cậu bé bỗng quấy chân thật mạnh rồi khóc toáng lên.

Tôn Kiến Quốc bèn đánh mặt lại: "Thằng nhóc này! Khóc cái gì mà khóc! Nín đi!"

"Nè nè, không sao không sao! Con nít mà! Mấy hôm nữa tôi mua cho nó vài món đồ chơi!" Anh Ngô mập cười toe toét. Trong đội cảnh sát, biệt danh của anh là Hồ mặt cười. Dĩ nhiên, chuyện nhỏ thế này khó mà làm anh bức mình được.

Nhưng cậu bé vẫn cứ giẫy giụa không ngừng, may là mẹ nó nghe thấy con khóc nên chạy vào ngay, còn chưa kịp tháo tạp dề nấu ăn ra. Anh Ngô mập thấy vậy, tranh thủ đưa cậu bé qua cho mẹ nó.

"Con ngoan, đừng khóc nữa! Mẹ thương, mẹ thương! Con nín đi mà!"

Có lẽ là do mẹ con liên tâm, khi được mẹ dỗ dành, cậu bé cũng nín dần.

"Do em chiều con mãi nên nhõng nhẽo đó! Gần đây nó cứ hay khóc quấy, chẳng giống đàn ông con trai gì cả!" Tôn Kiến Quốc nói với vẻ không hài lòng.

Cô vợ trợn mắt nhìn Tôn Kiến Quốc, nhưng cũng im lặng vì ngại có mặt khách khứa ở đây.

Nhưng đúng lúc này, cậu bé đã học nói bập bẹ đang rúc vào ngực mẹ bỗng chỉ tay về phía giường, thút thít nói:

"Ông nội, ông nội..."

Ông nội cứ nằm ở đó nhìn con hoài..."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nghe người chết trăn trối

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Sau khi nghe cậu bé nói, mọi người đều im lặng. Bầu không khí trong phòng dần trở nên ngột ngạt. Tôn Kiến Quốc phản ứng đầu tiên, giả bộ giành lấy cậu bé từ ngực mẹ nó để đánh đòn.

"Thằng nhóc này, con nghĩ cái gì trong đầu mà dám ăn nói bậy bạ như vậy thế hả?! Cái đồ lì lợm này!"

Mẹ thằng nhóc biết chồng mình nóng tính, sợ anh ấy đánh thật nên ôm chặt lấy con, không dám đưa sang.

Thế là hai vợ chồng giằng co với nhau.

"Tôn Kiến Quốc, cậu làm cái gì thế?"

Anh Ngô mập nghiêm giọng quát to.

"Cậu là một cảnh sát nhân dân. Nhìn cậu đi, định bạo lực gia đình à?"

Thật ra Tôn Kiến Quốc cũng không định đánh đòn cậu bé thật. Đối với anh, thằng bé chỉ đang nói nhăng nói cuội mà thôi. Hơn nữa, trong khoảnh khắc ấy, chính bản thân anh cũng bị dọa giật mình vì lời của con trai. Trong lúc không kiềm chế được cảm xúc, người ta sẽ dễ có hành vi mất kiểm soát.

"Xin lỗi anh, đội trưởng Ngô." Tôn Kiến Quốc cúi đầu, thờ hồng hộc, nhưng thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía giường.

"Hay là anh chuyển ảnh thờ khỏi phòng khách đi. Có phải thằng nhóc này luôn được ông, bà nội ẵm bồng từ nhỏ không?" Đúng lúc này, Lương Xuyên lại mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, do vợ chồng chị bận quá, nên hay nhờ ông bà nội chăm sóc thằng bé từ nhỏ." Người mẹ trả lời.

"Chẳng trách! Để ảnh thờ của người đã khuất trong phòng khách có thể dễ dàng tạo thành ám chỉ tâm lý trong lòng cậu bé. Hơn nữa, trẻ em có thể tiếp nhận thông tin từ nhiều nguồn khác nhau nên mong hai anh, chị cố nên bi thương, đừng tỏ vẻ quá đau đớn trước mặt cháu nó. Ông nội của nó đã đi, dù cháu nó chưa hiểu gì nhiều, nhưng cũng biết rằng chết chóc là một chuyện rất khủng khiếp, nên bản thân nó cũng tự ảo tưởng ra nhiều chuyện.

Cái này phải để ý kỹ, không thì cháu nó sẽ có nguy cơ gặp vấn đề tâm lý đấy."

"Tôi biết rồi, cố vấn Lương. Cảm ơn cậu nhé!" Tôn Kiến Quốc nói với Lương Xuyên.

Sau đó, mọi người cùng ngồi dùng cơm tối. Có thể do chuyện vừa rồi nên bầu không khí giữa bữa cơm có vẻ ngưng ngập. Ăn cơm xong, anh Ngô mập cũng không nán lại lâu, mà cùng Lương Xuyên đi ra khỏi khu phố.

"Mẹ nó, xui thật!" Anh Ngô mập phun một bãi nước bọt xuống đất, rồi đưa một điều thuốc cho Lương Xuyên: "Nhóc Xuyên, điều em vừa nói là thật à?"

"Cái gì cơ?" Đường như Lương Xuyên không hiểu câu hỏi vừa rồi.

"Là chuyện thằng bé kia ấy, có thật là do nó tự tưởng tượng ra hay không?" Có vẻ như anh Ngô mập cực kỳ muốn biết rõ vấn đề này. Thật ra, phòng chừng ai ở trong tình huống vừa rồi cũng sẽ bất giác nảy ra nhiều suy đoán về chuyện này.

"Vậy anh muốn em giải thích cái gì nữa?" Lương Xuyên cười nhẹ, châm điều thuốc, rít một hơi thật dài rồi nhả một làn khói ra: "Hay là em nên giải thích là do cháu nó còn nhỏ, khí tiên thiên vẫn còn nên có khả năng trông thấy những thứ dơ bẩn đây?"

Anh Ngô mập lắc đầu một cách mỉa mai. Thân là cảnh sát, anh khó mà tin tưởng những lý do sặc mùi mê tín như thế này.

"Đại Hải, anh có sợ quỷ không?" Lương Xuyên bất ngờ hỏi một câu.

"Cái gì?" Ngô Đại Hải sững sốt trong giây lát, rồi lấy ví tiền ra. Anh Ngô mập móc thẻ ngành đính kèm quốc huy sáng lấp lánh ra, quơ quơ trước mặt Lương Xuyên: "Có thứ này, anh đây vạn tà bất xâm."

Hai người cùng nhau đi tới bên cạnh xe rồi leo lên.

"Nhóc Xuyên, thật ra anh muốn biết, rốt cuộc em đã gặp phải chuyện gì trong mấy năm nay thế?" Anh Ngô mập nhìn Lương Xuyên rất đổi chân thành.

Lương Xuyên không trả lời.

Anh Ngô mập không bao giờ làm người khác khó chịu, nên nhanh chóng lái xe chở Lương Xuyên về lại tiệm vàng mã. Lúc này, cả khu phố đã có điện trở lại, mấy quán thịt nướng mở đèn đuốc sáng choang.

"Vào ngồi chơi một chút không anh?" Lương Xuyên dừng ngay cửa, hỏi anh Ngô mập.

"Được rồi, lần sau đi." anh Ngô mập thật sự không hề muốn ghé vào tiệm vàng mã trước khi đi ngủ vì muốn có một giấc ngủ ngon lành.

Chờ Ngô Đại Hải lái xe đi khỏi, Lương Xuyên mới mở cửa, đi vào trong tiệm. Nhà của hắn nằm ở tầng hai của cái tiệm này.

Lương Xuyên bật đèn, đóng cửa lại, đi lên lầu hai. Hắn cởi giày, đặt gọn gàng tại đường gạch men, lại xếp đặt tỉ mỉ từng món đồ, sao cho vị trí trưng bày thật sự trang nghiêm, cuối cùng mới bước vào phòng ngủ của mình.

"Meo..."

Một con mèo toàn thân trắng muốt đang nằm sấp trên khung cửa sổ. Nó ngẩng đầu lên, kêu một tiếng khi thấy Lương Xuyên về, rồi nằm sấp trở lại. Đây có lẽ là một hành động tôn trọng của con mèo này dành cho chủ nhân của mình.

Căn phòng ngủ này được bày biện khá đơn giản. Có một chiếc giường với chăn, gối và một cái máy ghi âm cổ lỗ sĩ. Ngoài ra chẳng còn gì khác nữa. Nhờ đó nên căn phòng chật hẹp này có vẻ thoáng đãng hơn.

Hắn mở máy ghi âm ra, đút băng từ vào rồi nhấn nút.

Giai điệu quý dị của ca khúc "Huyết sắc mạn duyên" bắt đầu len lỏi như một dòng nước...

Dường như có một làn sương lạnh dần thấm vào mỗi góc ngách trong căn phòng này.

Lương Xuyên nhắm mắt, nằm xuống giường. Đèn trong phòng vẫn mở. Hắn cần ánh sáng, dù có là lúc đang ngủ cũng vậy. Hắn không sợ bóng tối, nhưng ánh sáng có thể mang đến cho hắn cảm giác mình đang được quan sát. Hắn rất phản cảm với không gian trống vắng, lạnh lẽo, chẳng có một ai kề bên.

"Meo..."

Con mèo trắng lại kêu một tiếng rồi nhảy khỏi khung cửa sổ, đến nằm bên cạnh Lương Xuyên.

Tên của con mèo này là Phở Nhị, chủ nhân thứ hai của căn nhà này.

Bản nhạc lặp lại liên tục, Lương Xuyên cũng chìm dần vào giấc ngủ.

...

Bóng tối dần ập đến. Lương Xuyên như trông thấy thiếu niên Tôn Hiểu Cường cầm bút thép đứng trước mặt mẹ mình. Mẹ nó rên rỉ đầy đau đớn. Máu tươi liên tục rịn qua kẽ tay.

Dường như hắn nhìn thấy một em bé nằm ở mép giường, cạnh một ông già lạnh lùng. Hai tai ông ta ửng đỏ vì được trang điểm quá đậm. Nụ cười trên môi ông ta không còn là vẻ yêu thương nữa mà rất quý dị, không khác gì một con người giấy trắng bột.

Không gian xung quanh càng lúc càng thắt chặt lại cùng với sự sợ hãi và ngột ngạt...

Cuối cùng...

Lương Xuyên trông thấy một chiếc giày cao gót màu đỏ rơi ngay trước mặt mình.

... Cạch...

Một âm thanh lạnh lạnh vang lên.

"Hộc..."

Lương Xuyên mở choàng mắt, nhận ra người mình đã ướt đầm mồ hôi tự lúc nào.

Phở Nhị bị đánh thức, nó ngái ngủ nhìn sang Lương Xuyên như đang hỏi hắn lại gặp ác mộng à?

Hắn đứng dậy, nhấn nút tạm dừng trên máy ghi âm, rót một ly nước đá rồi nhìn đồng hồ. Hắn chỉ mới ngủ được ba giờ.

Trong phòng ngủ không có tivi, cũng không có bất cứ phương tiện giải trí nào khác. Lương Xuyên cầm ly nước, đứng cạnh khung cửa sổ. Con phở nhỏ đã hoàn toàn trống vắng, lạnh lẽo, vắng vắng một vài âm thanh xa xa, nhưng không hề phá vỡ nhịp điệu yên tĩnh chủ đạo của màn đêm này.

Bỗng có tiếng điện thoại vang lên tại tầng trệt. Lương Xuyên bèn xuống lầu, nhấc điện thoại di động lên nghe.

"A lô?"

"Nhóc Xuyên, anh xin lỗi, nhưng có chuyện rồi! Em đến chỗ anh một lúc nhé!" Giọng nói ở đầu dây bên kia là của anh Ngô mập.

"Sao vậy anh?" Lương Xuyên vẫn giữ vẻ mặt vô cảm.

"Vừa phát hiện ra một cái xác nằm trong giếng tại thôn Tây. Em từng nói với anh là mình cần phải đích thân đến hiện trường để cảm nhận hoàn cảnh nơi đó, rồi mới có thể viết bản miêu tả tâm lý chuẩn nhất. Giờ anh cho người đến đón em ngay nhé?"

"OK." Lương Xuyên gạt đầu, cúp máy rồi thay quần áo.

Hắn đã chuẩn bị sẵn quần áo sẽ mặc vào hôm nay từ trước. Lương Xuyên mặc đồ vào, ngắm kỹ và sửa sang lại vẻ ngoài trước tấm gương. Những vòng hoa đặt sau lưng hắn cũng phản chiếu vào trong tấm gương ấy.

Lương Xuyên cứ có cảm giác là mình đang tự trang điểm cho người chết vậy.

Cảm giác này rất...

Thần thánh...

Và lạnh lẽp...

... Meo...

"Anh đi ra ngoài một lát, em trông nhà nhé."

Có vẻ như Phở Nhị hiểu được tiếng người, nó nghe xong thì chui tót lên tầng hai.

Không lâu sau lại có tiếng gõ cửa vang lên. Lương Xuyên mở cửa, trông thấy một cô cảnh sát trẻ tuổi với dáng người hơi gầy được cử đến đón mình.

"Chào anh, cô vẫn Lương. Tôi tên Tần Đào, anh cứ gọi tôi là Đào Tử cũng được. Đội trưởng Ngô bảo tôi tới đón anh."

Lương Xuyên gật đầu, bước vào xe cảnh sát của cô.

Thật ra, cảm giác ngồi trong một chiếc xe cảnh sát lạnh lẽo lướt vội giữa đêm khuya chẳng hề thoải mái chút nào. Đối với đại đa số người dân, chuyện ngồi trong xe cảnh sát còn khó chịu hơn khi bước vào một chiếc taxi nồng nặc mùi thuốc lá nhiều.

"Cô đang hỏi hộp à?" Lương Xuyên mở lời khi đang ngồi ở dãy ghế phía sau.

"Không... đâu có đâu! Tôi không hỏi hộp, chỉ hơi lạnh xú thôi!" Cô cảnh sát nữ trả lời bằng giọng điệu lo lắng.

"Xét ở góc độ sinh lý, đôi khi cảm giác lạnh sẽ giống với cảm giác hỏi hộp." Lương Xuyên không bám vào chủ đề này nữa, chỉ nói: "Kể cho tôi nghe vài điều về vụ án đi."

"Có một thi thể trong giếng nước giữa đồng. Đêm nay, có người chuẩn bị đi bơm nước ở ruộng thì phát hiện ra, thi thể đã nát bươm rồi."

Lương Xuyên lắc đầu, chẳng thêm hỏi han cô cảnh sát vừa vào nghề này nữa.

Mười lăm phút sau, xe cảnh sát chạy vào phạm vi thôn Tây rồi dừng lại ở cánh đồng. Hiện tại đang có khá nhiều người dân trong thôn tụ tập hóng chuyện. Cảnh sát đã kiểm soát hiện trường, đồng thời kéo dây phân cách rõ rệt.

"Nhóc Xuyên, tới rồi đấy à?" Anh Ngô mập chạy đến, dẫn Lương Xuyên đi đến vị trí ban đầu: "Thường thì không ai dùng tới cái giếng này cả, chỉ khi nào có người muốn tưới ruộng thì mới nhớ đến nó mà thôi. Thi thể đã thối rữa nghiêm trọng. Khi phát hiện, đầu của nó hướng xuống dưới, chân đưa lên trên."

Lương Xuyên liếc nhìn miệng giếng. Nó không quá lớn, bốn phía là ruộng đất. Thông thường thì người dân đi lấy nước uống cũng chẳng đến đây. Cơ bản là mọi nhà đều đào giếng riêng hoặc xài nước máy.

"Thi thể đâu?" Lương Xuyên hỏi.

"Đây, thi thể ở bên kia, em đi theo anh." Anh Ngô mập dẫn Lương Xuyên đi đến một chiếc lều vải dựng đã chiến. Anh vén lều lên, híp mắt lại, vì cái xác bên trong vô cùng khó coi.

Ở đó có một cô bác sĩ pháp y mặc đồ trắng đang khám nghiệm tử thi.

"Đây là Giản Hồng, bác sĩ pháp y mới của đội anh, còn anh Phương khi trước đã về hưu rồi." Ngô Đại Hải giới thiệu cô gái này cho Lương Xuyên làm quen.

"Đội trưởng Ngô, cô vẫn Lương." Giản Hồng dong dỏng cao, mặt hình trái xoan. Cô nàng đeo kính mắt gọng đen, tạo ấn tượng vừa xinh đẹp giỏi giang mà lại thông minh trong mắt người đối diện. Ấy thế mà nghề nghiệp của cô lại khá là đặc biệt đối với người bình thường.

"Kiểm tra sao rồi?" Ngô Đại Hải hỏi.

"Khi còn sống, nạn nhân nặng khoảng 90kg, tuổi từ 30 tới 40, thời gian tử vong có lẽ là cách đây từ ba tháng đến một năm."

Miệng của giếng kia quá nhỏ, đường kính chỉ có 33cm. Chắc chắn là có người cố nhét thi thể này vào giếng bằng.

Nguyên nhân chết là do bị vật cùn đánh vào đầu. Xương vùng mặt bị đập nứt. Tôi đoán là có mang thi thể về đồn cũng không thể nào mô phỏng ra gương mặt của nạn nhân bằng đồ họa được.

Thi thể trần như nhộng, chẳng có bất cứ manh mối nào để nhận diện nhân thân. Về phần dấu vân tay, tôi đang chờ thông tin từ cục. Nhưng theo tôi thấy thì cũng không khả quan lắm đâu."

"Chênh lệch thời gian từ vong lâu đến vậy rồi à?" Lương Xuyên ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể.

"Ừ! Muốn biết thời gian chính xác thì tôi cần phải tiến hành phân tích thêm một bước nữa. Mà cổ vấn Lương này, anh nhìn đi, thi thể nạn nhân đã bị thối rữa nghiêm trọng. Da thịt trên mặt cũng rã hoàn toàn, nên tôi đoán người này đã chết từ cách đây nửa năm." Giản Hồng nói tiếp.

"Nếu chết lâu như vậy thì không thể nghe được lời trăng trối của nạn nhân rồi." Có vẻ như Lương Xuyên không thêm để ý đến lời nói của cô pháp y.

"Cái gì cơ?" Giản Hồng ngờ vực.

"Cô nghĩ thi thể có biết nói chuyện không?" Lương Xuyên quay sang, hỏi cô bác sĩ pháp y một cách nghiêm túc.

Cô pháp y nghĩ rằng Lương Xuyên đang hỏi một câu mang tính chất ví von tượng hình, bèn đáp: "Thi thể đương nhiên biết nói chuyện. Nên bác sĩ pháp y bọn tôi mới dựa vào dấu vết để lại trên thi thể nạn nhân để tìm ra những thông tin có giá trị nhằm giúp người chết..."

Cô bác sĩ pháp y im bật vì trông thấy Lương Xuyên đặt tay lên đỉnh đầu của thi thể.

"Cổ vấn Lương, anh..."

"Suyt..."

Lương Xuyên ra dấu cho Giản Hồng giữ im lặng.

Sau đó, hần dần nhắm mắt lại, y như đang lắng nghe một điều gì đó.

Đến đây...

Hãy cho tôi biết...

Những điều mà anh muốn nói đi...

...

P.s: Vụ án này được biên soạn từ một án lệ có thật. Chờ đến khi hạ màn, Tiểu Long sẽ nói cho bạn đọc biết tên của vụ này. Đài truyền hình trung ương từng quay một tiết mục đặc biệt để công bố về nó. Do đó, mọi người đừng nghĩ rằng Tiểu Long bốc phét ở những tình huống truyện tiếp theo, vì có lẽ chuyện đời thật luôn luôn giống với chuyện trong tiểu thuyết vậy, có khi còn khó tin hơn ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cây búa của người chết

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Khi nào thì trí tưởng tượng của một người được phát huy sống động nhất?

Chính là khi nhắm mắt lại.

Ở thời điểm mà đầu óc của bạn không chỉ dựa vào ánh mắt để tiếp nhận thông tin, dĩ nhiên là trí tưởng tượng của bạn sẽ được tăng lên. Đa phần, lúc người ta nhắm mắt lại thì mọi thứ trước đều là một màu đen kịt. Nhưng lúc này Lương Xuyên lại thấy loáng thoáng một cái gì đó.

Ngô Đại Hải ngồi bên cạnh ra hiệu cho Giản Hồng im lặng. Anh cho rằng đây là hành vi suy nghĩ của hần. Nào ngờ Lương Xuyên có thể thật sự nhìn thấy một số chuyện.

Nạn nhân đã chết cách đây quá lâu. Lương Xuyên cố giữ vững tầm nhìn của mình giữa bóng tối mịt mùng. Hần vẫn cứ tìm kiếm như thể một cách chậm rãi. Hần cúi đầu, đúng vậy, là cố gắng nhìn xuống bên dưới. Lý do là vì không gian xung quanh đều bị bao trùm bởi một màu đen, dường như chỉ có mỗi

vị trí dưới chân hấn là có thứ gì đó khác với màu bóng tối.

Đó là một đôi chân...

Không phải chân của mình...

Đây là một đôi chân với lớp quần jean cũ nát...

Khá to khỏe.

Bên cạnh đó,...

Lương Xuyên còn thấy mình cầm một thứ gì đó trong tay.

Hấn vốn kỹ tính nên muốn xem rõ đó là thứ gì, nhưng hình như khó mà làm được. Khoan đã... Hấn cảm thấy một cơn mệt mỏi bất ngờ ập đến. nhanh quá, Lương Xuyên không còn nhiều thời gian nữa.

Đúng lúc này...

Lương Xuyên mở mắt ra, trông mắt vẫn vền đầy tơ máu. Ngô Đại Hải giật mình khi thấy vậy, cứ tưởng do mình gọi Lương Xuyên đến đây giúp giữa đêm khuya nên làm hấn không được nghỉ ngơi đầy đủ.

"Nhóc Xuyên, nếu em mệt thì về nghỉ trước đi. Chờ ngày mai đội anh hoàn tất tư liệu rồi gọi em đến xem sau cũng được."

"Đội trưởng Ngô, tìm được hung khí rồi." Một người cảnh sát đi đến, cầm cái túi nhựa chứa một cây búa bên trong.

Ngô Đại Hải nhận lấy cái túi rồi đưa sang cho Giản Hồng. Giản Hồng đeo bao tay vào, cô lấy cây búa ra, đối chiếu vào vị trí đầu của nạn nhân, sau đó nói:

"Đội trưởng Ngô, đây đúng là hung khí. Tôi sẽ về phòng thí nghiệm ở đồn cảnh sát để đối chiếu kỹ hơn, nhưng chắc đúng là nó rồi. Đường kính phần đầu của búa này cũng trùng khớp với vết thương trí mạng trên người nạn nhân."

Nhưng tôi mong anh nên chuẩn bị tâm lý trước đi."

"Sao thế?" Ngô Đại Hải hỏi.

"Vì không thể nào lấy được dấu vân tay và ADN trên cây búa này. Dù gì nó cũng nằm ở đáy giếng lâu như thế, trong khi cái giếng này lại có nước." Giản Hồng nói một cách bất đắc dĩ.

"Cho tôi xem cây búa này được không?" Lúc này, Lương Xuyên đang bản thân cạnh bên bỗng mở lời.

Giản Hồng do dự, hỏi ý Ngô Đại Hải, anh cũng gật đầu đồng ý.

"Được rồi, anh đeo găng tay vào đi." Giản Hồng nhắc nhở.

"Cảm ơn."

Lương Xuyên đeo chiếc găng do cô bác sĩ pháp y đưa sang rồi cầm lấy cây búa. Sau đó, hấn chuyển cây búa sang tay phải, tiếp theo thì buông thõng nó xuống.

Ban đầu, Giản Hồng khá tò mò về vị cố vấn này. Nhưng bây giờ, cô lại nghĩ rằng tên này chẳng hề có tí kiến thức nào. Theo cô thấy, bất cứ một chi tiết nào tại hiện trường của vụ án cũng cần được xem xét một cách nghiêm túc, trong khi hình như người cố vấn này lại chẳng tập trung gì nhiều.

Nhưng Ngô Đại Hải lại rất tin tưởng người anh em này, vì Lương Xuyên đã đóng vai trò quan trọng khi phá một số vụ án trước đây.

Lương Xuyên hít một hơi, cố gắng mở rộng tầm nhìn của mình cho rõ ràng hơn. Sau đó, hấn cúi xuống nhìn chân mình rồi liếc sang chân bên phải.

Đúng rồi...

Là nó...

Là thứ mà mình không thể nhìn rõ hình dạng...

Chắc nó là cây búa này.

Tạo hình khá giống.

Lương Xuyên trả cây búa cho bác sĩ pháp y, tháo găng tay ra rồi nói:

"Rất có thể nạn nhân có liên quan đến cây búa này. Tôi đề nghị, nếu mọi người không thể tìm ra nhân thân của nạn nhân bằng những cách khác thì cứ thử dựa vào hung khí này thử đi!"

Đây không phải là búa gia dụng, chắc là dụng cụ chuyên dụng trong các nhà máy. Mọi người có thể phái người đi điều tra các cửa hàng kim khí trong thành phố để hỏi thử xem sao."

"Anh có nhầm lẫn gì không, cây búa này phải có liên quan đến hung thủ mới đúng chứ?" Cô pháp y lên tiếng nhắc nhở điểm sai lệch trong câu nói của Lương Xuyên.

"Đây chính là vấn đề mà tôi đang tự hỏi. Nhưng tôi tin chắc rằng cây búa này có liên quan mật thiết đến nạn nhân."

Lương Xuyên vẫn còn giữ lại thông tin riêng, vì thông qua hình ảnh trong ký ức của nạn nhân, hắn từng thấy người chết tự tay cầm cây búa này. Dĩ nhiên, hắn mà nói ra thì ai sẽ tin chứ?

"Được thôi! Cử một đội ở lại bảo vệ hiện trường, tránh cho nơi này bị phá hỏng. Sau đó phái một đội khác tiến hành điều tra các hộ gần đây ngay trong đêm nay, nhớ mang thi thể và tất cả chứng cứ về đồn để kiểm tra kỹ hơn. À phải rồi, cho người kiểm tra danh sách các vụ mất tích tại Thành Đô trong một năm nay. Nhớ giới hạn các điểm quan trọng lại nhé! Giản này, phiền cô đánh báo cáo nhanh lên, làm việc này trước giúp tôi."

"Vâng!" Giản Hồng gật đầu. Thành Đô là một thành phố lớn, nếu không tìm ra được vài tin tức cụ thể của nạn nhân thì rất khó để khoanh vùng mục tiêu chính xác từ hàng tá người mất tích.

"Ngoài ra, sáng mai cử người đi điều tra mấy cửa hàng kim khí trong thành phố. Hỏi xem bọn họ có bán loại búa thể này cho ai không? Thời gian cũng lâu rồi, mong các đồng chí kiên nhẫn một chút."

Mấy anh cảnh sát nhận lệnh, sau đó tranh thủ chia nhau làm việc.

"Nhóc Xuyên, anh chờ em về trước." Ngô Đại Hải và Lương Xuyên bước ra khỏi lều vải, mỗi người cầm một liều thuốc, đứng tại đó rít vài hơi: "Khó quá, lại là một vụ án khó nữa rồi."

"Cũng chưa chắc." Lương Xuyên không nghĩ thế, vì đã có điểm bí ẩn xuất hiện trong vụ này. Đó chính là nạn nhân lại dính dáng với hung khí. Thông thường, hung thủ mới chính là người quen dùng hung khí. Vịn vào chi tiết này, tỷ lệ phá án sẽ cao hơn. Nếu hung thủ lấy đồ của nạn nhân để giết người, thì chắc chắn hung thủ có mối quan hệ đặc biệt với nạn nhân. Chỉ cần xác định được thân phận của người chết rồi kiểm tra các mối quan hệ xã hội của người đó, như vậy thì cảnh sát có thể tìm ra manh mối mang tính chất đột phá rồi.

"Thi thể trần trụi, không có bất cứ manh mối liên quan đến thân phận nào. Bên cạnh đó, chắc không thể nào xét nghiệm ADN hay dấy vân tay trên hung khí được rồi rồi. Hiện tại, chúng ta chỉ có thể chờ báo cáo từ các vụ mất tích mà thôi."

"Anh đang lo lắng về hiệu suất phá án của mình à?"

"Đừng nhìn anh bằng ánh mắt này!" Anh Ngô mập vẩy tàn thuốc, nói: "Anh gặp chuyện như thế này mãi ấy mà, chỉ có thể cố gắng hết sức thôi. Đi nào, anh chờ em về!"

"Khỏi về đi anh! Trời gần sáng rồi, em đi với anh đến đồn cảnh sát luôn, có gì còn nắm tin tức kịp thời."

Anh Ngô mập thoáng kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, sau đó lái xe chở Lương Xuyên về đồn cảnh sát.

Vừa đến nơi, Lương Xuyên đã nằm ngay xuống ghế sofa. Anh Ngô mập lấy một cái chăn cho hắn rồi bắt đầu bận rộn với công việc của mình. Đây là một vụ án mới. Dù tiến triển có khả quan hay rơi vào ngõ cụt, ít ra anh sẽ cố gắng tranh thủ thời gian.

Đồn cảnh sát khá ồn ào. Chuyện liên quan tới nhân mạng không phải đơn giản. Nhưng Lương Xuyên ngủ rất ngon lành. Thành thạo lại có người đi ngang qua, từng tiếng huyền não xen lẫn giữa tiếng lật tài liệu và những cuộc điện thoại, nhưng nó vô cùng lại chân thực trong tai Lương Xuyên.

Hắn có chứng sợ không gian khép kín cực kỳ nghiêm trọng. Dù bản thân là bác sĩ tâm lý, nhưng hắn không thể chữa dứt điểm cho bản thân, thậm chí là chẳng dám thử chữa lấy một lần.

Khi Lương Xuyên thức dậy thì trời đã sáng.

Anh Ngô mập thức trắng cả đêm, hai mắt đỏ hoe. Anh vừa báo cáo vụ việc cho cục trưởng trong phòng làm việc của ông ấy. Lúc này bèn đi ra ngoài, thuận tiện đến căn tin kiểm đồ ăn sáng. Thấy Lương Xuyên đã dậy, anh ta bèn đặt cháo và bánh bao trước mặt hắn.

"Ăn một ít đi." Ngô Đại Hải không ăn ngay mà cầm một liều thuốc. Gạt tàn trên bàn làm việc của anh đã sắp đầy ứ rồi.

Lương Xuyên đi rửa mặt, vừa lau tay vừa đi vào phòng.

"Có tiến triển không anh?"

Anh Ngô mập thở dài, trả lời: "Đúng là bỏ tay trong việc xét nghiệm ADN và tìm dấu vân tay trên hung khí. Việc điều tra về thân phận của người chết

cũng bị quan tâm, vì chẳng có manh mối xác định thân phận gì cả. Nói trắng ra thì chúng ta còn chẳng biết người chết là ai!"

Anh Ngô mập đấm mạnh xuống bàn. Thức trắng cả đêm, cuối cùng chẳng có bất cứ bước đột phá nào trong vụ án trước mắt, cảm giác này khiến người ta rất khó chịu.

"Đây là bản báo cáo về những người bị mất tích à?" Lương Xuyên vừa ăn bánh bao vừa lật một xấp giấy ra.

"Ừ, mới gọi tới luôn! Trong đó có ghi thời gian tử vong của nạn nhân là tám tháng trước. Dựa theo danh sách các vụ án mất tích rồi đối chiếu với nạn nhân, cả cái Thành Đô này, chẳng có một ai phù hợp với hai điều kiện trên cả." Anh Ngô mập nhún vai một cách bất đắc dĩ: "Anh đoán đây là dân vùng khác, nhưng nếu vậy thì không thể nào điều tra ra được."

"Ồ đây ghi có một người dân thôn Tây bị mất tích này." Lương Xuyên chỉ vào một tấm hình trong danh sách: "Đó có phải là cái thôn mà mình phát hiện thi thể không?"

"Anh cũng có để ý tới thông tin này, nhưng chiều cao và hình thể khác hoàn toàn với người chết. Nên anh đã loại trừ trường hợp này. Theo báo cáo, người này trốn nợ của bọn cho vay nặng lãi đấy."

Lương Xuyên gật đầu, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào tấm hình.

Họ và tên: Triệu Thanh Sơn

Ngày/ tháng/ năm sinh: 12/8/1978

"Ngày chính xác mà người này mất tích là bao nhiêu thế?" Lương Xuyên hỏi.

"Cách đây sáu tháng, xấp xỉ hai tháng sau khi vụ án mạng kia xảy ra. Do người nhà của kẻ này đến đồn báo án mất tích." Ngô Đại Hải xoa trán, "Giờ cũng chỉ còn nước đưa ra giả thuyết thẳng này là nghi phạm trực tiếp của vụ án, sau khi giết người xong thì bỏ trốn. Minh cứ điều tra theo con đường này trước đã."

Lương Xuyên lắc đầu: "Nếu nó là hung thủ, chắc chắn sẽ không bỏ trốn đâu."

Ngô Đại Hải nheo mắt, hỏi Lương Xuyên: "Tại sao?"

"Thi thể bị nhét vào cái giếng giữa đồng. Quần áo và tất cả những thứ có khả năng tiết lộ thân phận đều bị xử lý sạch sẽ. Hơn nữa, trừ vết thương trí mạng ngay đầu, hung thủ còn cố ý phá hủy thi thể. Điều này chứng tỏ vụ án không xuất phát từ việc nóng giận rồi giết người theo dạng bộc phát, mà là một âm mưu sát nhân được chuẩn bị chu đáo."

Có thể thấy rõ, hung thủ đã thực hiện khá thành công từ lúc bắt đầu ra tay cho đến khi kết thúc. Với một tên sát nhân như thế, thời gian xảy ra vụ án qua quá lâu mà chẳng có ai phát hiện ra thi thể, cộng với mức độ thổi rửa của cái xác càng lúc càng nghiêm trọng thì chắc chắn kẻ đó sẽ ngày một bình tĩnh hơn.

Tâm tính của hung thủ trong vụ này khác xa hoàn toàn với mấy vụ gây tai nạn bất ngờ rồi bỏ trốn. Nói cách khác, vụ án này khác với những vụ án thông thường. Lỡ như thi thể bị phát hiện, vậy đâu là mục tiêu đầu tiên sẽ bị cảnh sát tập trung điều tra?

Nếu kẻ đó bỏ trốn một cách đột ngột như thế, chẳng phải khi thi thể bị tìm ra, gã sẽ trực tiếp đưa mình vào vị trí nghi phạm hàng đầu trong danh sách của cảnh sát hay sao?

Hung thủ chẳng phải trẻ con, nên không bao giờ phạm phải một sai lầm nhỏ như thế đâu."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nghi phạm

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Có tiếng gõ cửa vang lên, người đến chính là cô cảnh sát vừa vào nghề Tần Đào.

"Đội trưởng Ngô, đây là báo cáo điều tra mới nhất."

Tần Đào nhìn Lương Xuyên rồi đặt bản báo cáo lên bàn làm việc của Ngô Đại Hải.

"Đội cảnh sát bên khu Kim Ngu sẽ cử người đến hỗ trợ chúng ta. Mọi người cũng vất vả suốt đêm rồi, tranh thủ nghỉ ngơi sớm đi." Ngô Đại Hải dặn dò.

"Dạ, cảm ơn đội trưởng Ngô." Tần Đào nói xong thì ra khỏi phòng làm việc.

"Anh cũng tốt với cấp dưới quá nhỉ!" Lương Xuyên đưa một phần báo cáo cho Ngô Đại Hải, còn mình thì xem bản còn lại.

"Anh tự biết khả năng phá án của mình đến đâu, nên khi có vụ án xảy ra, anh thường lo việc hậu cần là chính. Thật ra, trước kia anh có một người phó đội trưởng với nghiệp vụ rất khá. Tiếc là cậu ấy đến khu Song Lưu làm đội trưởng rồi, cũng may là giờ anh có em giúp đỡ."

"Giúp đỡ lẫn nhau mà anh, em ngồi không cũng thấy chán."

Ngô Đại Hải không hiểu lời nói ẩn ý của Lương Xuyên, nghĩ rằng hẳn đang khách sáo mà thôi. Dĩ nhiên, nếu anh có thể tận mắt chứng kiến hiện trạng cuộc sống của Lương Xuyên, phỏng chừng sẽ nghĩ khác đi.

Hai người chia nhau đọc xong phần đầu của bản báo cáo rồi tiếp tục thảo luận về đoạn sau.

Ngô Đại Hải đọc xong bèn ngã đầu tựa vào ghế. Anh khá mệt mỏi, nhưng trên hết là chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

"Sao thế?" Lương Xuyên hỏi.

"Toang rồi. Đứng là thằng đổ đi trốn nợ! Bây giờ phải điều tra theo hướng nào đây?"

Bản báo cáo này trình bày rất cặn kẽ, bởi vì đối tượng duy nhất mà cảnh sát đang để mắt tới lúc này chính là Triệu Thanh Sơn. Do đó, người cảnh sát phụ trách việc này đã cố gắng trình bày khá chi tiết.

"Nói không chừng..." Lương Xuyên lắc đầu: "Người tên Triệu Thanh Sơn này có vấn đề."

Ngô Đại Hải kinh ngạc, hỏi: "Em nghĩ thằng này mất tích không phải vì trốn nợ à?"

"Khó nói lắm! Nhưng anh đọc đoạn này xem... Trước khi Triệu Thanh Sơn đi trốn nợ, gã đã nhắn tin cho tất cả mọi người trong danh bạ của mình. Gã nói mình vỡ nợ, phải đi trốn một thời gian. Câu đầu tiên trong mẫu tin đó là "Anh em ơi, tao vỡ nợ, nên đi xa lánh nạn...". Trong khi đó, mẫu tin này cũng được gửi đến cho cha mẹ của gã."

Em không tin tên này là người biết trước biết sao như thế. Hơn nữa, báo cáo nói rằng cha mẹ của gã chỉ nhận được duy nhất một tin này, ngoài ra chẳng còn biết tin tức gì khác. Gần nửa năm qua, Triệu Thanh Sơn cũng chẳng gọi điện thoại về nhà lần nào."

"Biết đâu người nhà của gã bao che thì sao?" Ngô Đại Hải nhún vai: "Sợ cảnh sát kiếm con mình đòi nợ."

"Em cũng không chắc." Lương Xuyên lắc đầu, nói: "Cha mẹ của Triệu Thanh Sơn đều làm nông, nhà tại thôn Tây. Hiện giờ lại phát hiện ra xác người ở thôn Tây, dù các phương tiện truyền thông không đưa tin, không sớm thì muộn, dân khu đó cũng biết đến chuyện này. Vậy, cha mẹ của Triệu Thanh Sơn sẽ nghĩ gì khi cảnh sát đến nhà nó điều tra?"

Họ sẽ nghĩ rằng con trai mình bị cảnh sát nghi ngờ là tội phạm giết người.

Trừ khi cha mẹ của Triệu Thanh Sơn đã biết con trai mình là hung thủ giết người từ trước, nên đã chuẩn bị sẵn để đối phó với cảnh sát. Bằng không, chắc chắn bọn họ sẽ để lộ ra manh mối nào đó. Dĩ nhiên, quan trọng nhất là không thể vịn vào cái cớ đơn giản này để qua quýt cho xong được.

Bên cạnh đó, báo cáo ghi cha mẹ của Triệu Thanh Sơn đòi đến đồn xem thử thi thể có phải là con trai họ hay không? Hai ông bà đã khóc ngất lên ngất xuống ngay tại nhà rồi.

Tóm lại, em không dám nói người nông dân nào cũng thật thà, nhưng em không tin hai ông bà cao tuổi này lại diễn hay đến như vậy.

Hơn nữa, Cha mẹ của Triệu Thanh Sơn bảo rằng con trai mình rời khỏi nhà nửa năm nay, nhưng chẳng gọi một cú điện thoại nào về nhà, cũng chẳng liên lạc hay báo tin gì cả. Nếu một người đi trốn nợ, tại sao lại không liên lạc với gia đình chứ?

Dù trên đời này có rất nhiều con nợ, nhưng nếu có đi trốn nợ thành thoả cũng phải gọi về nhà cơ mà."

"Em nói tới nói lui, nhưng còn chưa đến điểm mấu chốt của vụ án đấy." Ngô Đại Hải nhắc nhở: "Nhóc Xuyên, trước đó em nói nếu Triệu Thanh Sơn giết người thì gã sẽ không ngu dại gì mà bỏ trốn vì sợ bị bắt. Nhưng bây giờ em lại nói chắc chắn gã mất tích không phải vì trốn nợ. Chuyện này... nghe có vẻ mâu thuẫn thế?"

"Để thôi, mình loại bỏ điểm mâu thuẫn đi."

Lương Xuyên cầm hay cây viết máy trên bàn lên.

"Điểm mấu thuẫn đầu tiên, Triệu Thanh Sơn không phải hung thủ giết người." Nói xong, Lương Xuyên đặt một cây viết xuống, nói tiếp: "Điểm mấu thuẫn thứ hai, Triệu Thanh Sơn mất tích không phải vì trốn nợ." Sau đó, hắn lại đặt cây viết thứ hai xuống.

Ngô Đại Hải nhú mày, bỗng nghĩ ra điều gì đó, hỏi:

"Ý em là?"

"Đúng, em đoán rất có thể Triệu Thanh Sơn đã chết rồi."

"Không không không..." Ngô Đại Hải lắc đầu lia lịa. Đối với anh, sự ảnh hưởng giữa án mạng chết một và án mạng chết hai khác hẳn nhau, "Đây là em đoán bừa thôi, vừa đọc báo cáo xong thì phán có thêm một người chết à?"

"Có chết hay không, anh cứ điều tra là ra thôi! Em đề nghị anh nên cho người điều tra về Triệu Thanh Sơn sâu hơn. Huống chi, nếu đã có một người chết thì chết thêm người nữa cũng đâu có gì bất ngờ." Lương Xuyên nói xong thì cầm một cái bánh bao khác lên ăn.

Ngô Đại Hải gật đầu. Anh ta không thể qua loa khi chuyện này có khả năng dính dáng đến mạng người: "Anh đi sắp xếp nhiệm vụ cho mọi người đây, em đi cùng không?"

"Không cần đâu! Anh đi làm việc đi, khi nào ăn cơm trưa nhớ gọi em!"

Ngô Đại Hải vẫy tay chào hắn rồi đi khỏi phòng làm việc.

Lương Xuyên ngồi vào ghế của Ngô Đại Hải, vừa uống sữa đậu nành vừa mở clip về cậu bé Tôn Hiểu Cường trong máy vi tính để xem lại lần nữa.

Ngô Đại Hải đi một mạch đến buổi trưa vẫn chẳng thấy quay lại. Mãi đến 1 giờ, Tần Đào mới đến gõ cửa, "Có vấn đề gì?"

"Tôi đây!" Lương Xuyên ngẩng đầu lên.

"Đội trưởng Ngô gọi anh đi ăn cơm"

"Ừ, tôi biết rồi."

Lương Xuyên đứng dậy, đi theo Tần Đào đến căn tin. Dù đã qua giờ cơm trưa, nhưng vẫn còn lác đác vài người đang dùng bữa tại đây. Công việc ngành cảnh sát khá bận rộn, nên ăn trưa muộn là chuyện bình thường.

"Đội trưởng Ngô đâu?" Lương Xuyên ngồi xuống rồi hỏi.

"Đội trưởng Ngô đến gặp đội cảnh sát hình sự ở khu Song Lư."

"Đến khu Song Lư à?" Nghe thế, Lương Xuyên khề chau mày, vừa ăn cơm vừa nói: "Vụ án có tiến triển mới sao?"

"Đúng vậy. Đội trưởng Ngô bảo không gọi được cho di động của anh, nên nhờ tôi đến gọi anh đi ăn cơm. anh ấy nói chắc chắn anh sẽ quên mất giờ cơm." Tần Đào cười khê, cô nghĩ rằng do hắn ngại đến căn tin ăn một mình.

Lương Xuyên gật đầu, rõ ràng anh Ngô mập vẫn nhớ bệnh kín của mình. Do hắn không có cảm giác đói bụng, dù hắn vẫn cần ăn uống để sống, nhưng thật sự không hề cảm thấy đói. Đó là bệnh kín từ nhỏ. Vì hắn không bao giờ đói bụng, nên thường quên mất việc ăn cơm.

"Kể tôi nghe vài điều về vụ án đi." Lương Xuyên nhắc nhở.

"Dạ! Chúng tôi đã tập trung điều tra về Triệu Thanh Sơn, sau đó thu thập được hai manh mối đáng giá. Một là, pháp y đã xác định nạn nhân chết vào tháng 1. Dựa theo ghi chép cuộc gọi trong điện thoại của Triệu Thanh Sơn, gã thường liên lạc với hai người khác xứ tại khu Thiên Tân vào đúng thời điểm tháng 1. Chúng tôi bèn tiến hành truy tra về chủ nhân của hai số điện thoại đó, cuối cùng lôi ra một trong hai người đó có hình thể khá giống với nạn nhân trong vụ này.

Trong hai số điện thoại, chúng tôi chỉ liên lạc được với một số mà thôi. Sau khi hỏi thăm thì biết rõ hai người bọn họ là đồng hương từ Thiên Tân đến Thành Đô. Một người tên Trương Bảo Quân, người còn lại tên Trương Nghị Cường. Trương Bảo Quân cho biết, từ tháng 1 năm ngoái, gã chưa từng gặp lại người đồng hương của mình.

Hiện tại, cảnh sát khu Song Lư đã mời Trương Bảo Quân về đồn để họp tác điều tra. Đội trưởng Ngô đến đó cũng vì chuyện này.

Bên cạnh đó, manh mối quan trọng thứ hai chính là vào tháng 3, Triệu Thanh Sơn lái một chiếc xe mới mua chưa đến nửa năm tới một hãng sửa chữa xe ô tô để phun sơn lại."

"Hủy thi diệt tích à?" Lương Xuyên vừa húp canh vừa hỏi.

"May mà Triệu Thanh Sơn vẫn không đến nhận lại xe sau khi sơn xong, nên nó vẫn nằm tại hãng. Dường như cô bác sĩ Giản kia đã tìm được đầu mối khá quan trọng tại đó."

Ăn cơm xong, Lương Xuyên mượn một cục sạc pin điện thoại ở chỗ Tần Đào rồi quay lại phòng làm việc của Ngô Đại Hải. Trên đường đi, hần tình cờ gặp Giản Hồng đang cầm báo cáo ngay tại phòng thí nghiệm pháp y ở tầng hai.

"Nghe nói có phát hiện mới à?"

"Chúng tôi đã liên hệ đồn cảnh sát ở quê Trương Nghị Cường, từ đó lấy được dữ liệu ADN của người ấy. Sau khi đối chiếu, nạn nhân chính là Trương Nghị Cường, và..."

Giản Hồng đưa bản báo cáo lên, tay còn lại đang cầm một túi nhựa, bên trong là một chiếc lá.

"Xe này đã được sơn lại hoàn toàn. Nhưng may mà Triệu Thanh Sơn vẫn chưa đến lấy xe, còn may hơn nữa là nhân viên hãng xe lại lười biếng, không quét dọn kỹ càng hay lái tới lái lui. Thế là tôi tìm ra một chiếc lá cây ở cốp sau xe. Ban đầu, tôi cứ nghĩ là lúc sơn bị dính, nhưng cũng đem về xét nghiệm với một chút hy vọng nhỏ nhoi.

Anh đoán xem, vết máu dính trên chiếc lá này là của ai?"

"Không phải máu của Trương Nghị Cường, là máu của Triệu Thanh Sơn." Lương Xuyên đáp.

Giản Hồng kinh ngạc vô cùng, lấy làm khó hiểu: "Ban sáng Đội trưởng Ngô có kể cho tôi nghe chuyện cổ vấn Lương cho rằng Triệu Thanh Sơn đã chết. Tôi rất tò mò, lúc ấy anh đâu có bản báo cáo ADN này đâu, tại sao anh phân tích ra chuyện này được?"

Lương Xuyên không trả lời mà đưa tay định lấy bản báo cáo để xem thử. Nhưng Giản Hồng đã giật lại: "Tôi phải đưa cái này cho đội trưởng Ngô trước đã, sau đó anh ấy mới quyết định có cho anh xem hay không. Xin lỗi anh nha, đây là quy định của bộ phận pháp y bên tôi, dù tôi biết là đội trưởng Ngô rất thân với anh, của anh ấy chính là của anh."

"Hà?"

Dường như Lương Xuyên bỗng nhận ra một điều gì đó, bèn cắt ngang lời nói của Giản Hồng: "Của anh ấy chính là của tôi á? Vì chúng tôi rất thân với nhau ư?"

Lương Xuyên lặp lại câu này rồi nói ngay: "Cho tôi mượn điện thoại của cô với, của tôi hết pin rồi. Gọi cho đội trưởng Ngô giúp tôi."

Giản Hồng lấy điện thoại ra, bấm số của Ngô Đại Hải rồi đưa cho Lương Xuyên.

"Giản Hồng đây à? Báo cáo giám định đã xong chưa?" Giọng của Ngô Đại Hải vang lên từ đầu dây bên kia.

"Là em, Lương Xuyên đây."

"Hà, nhóc Xuyên à?" Ngô Đại Hải ho một cái rồi nói: "Chuyện gì thế?"

"Các anh lấy lời khai của Trương Bảo Quân chưa?"

"À rồi! Anh đang ở bên đồn cảnh sát Song Lưu, vừa thẩm vấn xong. Nhưng thông tin khá mù mờ, chẳng đáng giá cho lắm..."

"Đừng thả Trương Bảo Quân ra. Rất có thể kẻ đó là hung thủ đấy."

Hung khí giết người là đồ của chính nạn nhân. Nếu đã có thể lấy đồ dùng của nạn nhân để giết chết nạn nhân, vậy hung thủ phải là người rất gần gũi bên cạnh nạn nhân. Trong khi đó, Trương Bảo Quân chính là đồng hương với nạn nhân từ Thiên Tân đến Thành Đô làm công, thế này thì điểm khả nghi đã rõ rệt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bản thân... Trong gương

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Không khí trong phòng lấy khẩu cung rất ngột ngạt. Nơi đây có hai cái bàn, ánh sáng tù mù, có đèn pha và cảnh sát mặc sắc phục. Nhiều người vẫn tự

hỏi rằng, tại sao có rất nhiều nghi phạm bị đưa vào phòng thẩm vấn này lại tự động cung khai hết mọi thứ?

Dĩ nhiên, người theo thuyết âm mưu sẽ nói rằng cảnh sát đã tra tấn, ép cung hoặc đánh cho đến khi nào nghi phạm chịu nhận tội. Thực tế cũng có chuyện này, nhưng rất hiếm, đa phần nghi phạm đến đây sẽ tự cung khai...

... là do bị hù dọa mà thôi.

Sách giáo khoa trong nước ghi rõ ngành cảnh sát là một cơ quan công quyền bạo lực. Thông qua trải nghiệm của mỗi công dân, qua phim truyền hình, từ những tấm áp phích tuyên truyền, sách, báo, câu chuyện truyền miệng, tất cả những thứ đó đều là một kiểu ám chỉ tâm lý mang tính liên tục.

Nếu bạn chưa phạm tội, hoặc chưa từng được mời đến đồn cảnh sát, có lẽ bạn thấy chẳng có gì đặc biệt cả. Nhưng đến khi bạn tiếp xúc với nó thì sự ám chỉ tâm lý đã hình thành trong đầu bạn và thấm nhuần qua hàng chục năm trời kia sẽ phá vỡ hàng rào cuối cùng trong lòng bạn ngay lập tức.

Trừ mấy kẻ già đời hay tái phạm tội kia, thật ra phòng thẩm vấn chính là một trong những cửa ải đau đớn nhất đối với người bình thường hoặc kẻ phạm tội lần đầu.

Đứng trước tấm kính một chiều, Lương Xuyên quan sát lượt lấy khẩu cung kế tiếp của kẻ tên Trương Bảo Quân kia. Đáng tiếc, người này cũng không phải hạng tầm thường.

"Cố vấn Lương, tôi thấy tên đó đâu có vấn đề gì đâu." Tần Đào lái xe chở Lương Xuyên đến trụ sở cảnh sát hình sự Song Lư. Vừa rồi, cô ấy vẫn đứng cùng Lương Xuyên trước kính để nhìn buổi làm việc trong phòng.

Lương Xuyên nhận ra rằng cô cảnh sát mới vào nghề này là một người rất cầu tiến, đồng thời cũng rất nể nang mình.

Bất cứ một người nào khi bước vào một hoàn cảnh mới đều khao khát nâng cao khả năng học tập và vô cùng nhiệt tình. Ấy thế mà, càng ở nơi đó lâu dần, sẽ có nhiều người từ từ trở thành một phiên bản khác của Ngô Đại Hải, là kẻ sồi đời hoặc có thể là quan liêu.

Ngô Đại Hải bước ra khỏi phòng thẩm vấn, thấy Lương Xuyên, bèn nói một cách bất đắc dĩ: "Có vấn đề gì không?"

"Có chứ." Lương Xuyên gật đầu: "Đây không phải lần đầu."

"À, anh cũng nhận ra điều này. Thằng này từng bị tóm vào vì tội ăn trộm, coi như có kinh nghiệm đấy."

Ngô Đại Hải mời một điếu thuốc, chẳng hề quan tâm đến tấm biển cấm hút thuốc tại đây.

"Nhóc Xuyên, em vẫn còn ý định nghi ngờ Trương Bảo Quân là à?"

"Thoạt nhìn thì em vẫn nghĩ là vậy." Lương Xuyên gật đầu, nói: "Em muốn hỏi gã đó vài câu."

Ngô Đại Hải do dự, vì dù Lương Xuyên là cố vấn của đội hình sự Vũ Hưu dưới quyền anh đi nữa, nhưng nếu tham gia thẩm vấn nghi phạm là sai quy định. Nhưng cuối cùng anh vẫn đồng ý: "Anh đi sắp xếp đây, lúc đó anh sẽ ngồi cạnh em."

Không lâu sau...

Đợt lấy khẩu cung kế tiếp được tiến hành...

Chỉ là đôi người đặt câu hỏi mà thôi...

Lương Xuyên ngồi khoanh tay trước bàn, dựa hờ vào ghế. Ngược lại, Ngô Đại Hải ngồi thẳng lưng bên cạnh, vô cùng nghiêm túc.

Lương Xuyên không lên tiếng, trong khi Ngô Đại Hải vẫn chờ hần mở lời. Hoàn cảnh nơi này trông có vẻ khá lúng túng.

Ngô Đại Hải ho nhẹ, ra dấu bảo Lương Xuyên có thể bắt đầu.

Nhưng Lương Xuyên chẳng chịu nói gì cả, chỉ đưa tay nhấn vào công tắc đèn pha.

Tách...

Đèn pha tắt ngấm.

Tách...

Đèn sáng lên.

Tách...

Tắt lại đèn lần nữa.

Tên Trương Bảo Quân ngồi đối diện cũng không dễ chịu gì. Gã nghiêng đầu, cố tránh khỏi ánh đèn chớp sáng chớp tắt kia, đồng thời lên tiếng:

"Đồng chí cảnh sát, tôi đã nói hết những gì mình biết rồi. Tôi không hề biết thằng Trương Nghị Cường đã gặp chuyện gì mà, thật đó..."

Bỗng nhiên, Trương Bảo Quân ngẩn người, vì gã trông thấy người đàn ông có vẻ là dân ngoài ngành kia bất ngờ đứng dậy. Sau đó, gã nhìn thấy Lương Xuyên cầm một cây búa trong tay.

Trương Bảo Quân hít thở một cách rất khó khăn.

Ngay khi Lương Xuyên cầm búa đi từ bàn kia đến bàn này, Trương Bảo Quân bèn luống cuống, thét to:

"Mày làm gì đấy? Rốt cuộc mày muốn gì? Cảnh sát đâu? Giết người, nó muốn giết người!!!"

Trương Bảo Quân hét lên một cách điên loạn.

Nhưng vì gã nằm trong diện hiềm nghi nên đã bị trói chặt, không thể chạy khỏi cái ghế đang ngồi.

Lương Xuyên cứ bước đến trước mặt gã như thế. Nhưng có một chuyện khiến Trương Bảo Quân khó hiểu là tại sao người cảnh sát vừa thẩm vấn mình ban này lại ngồi yên tại cái bàn kia, cứ như chẳng nhìn thấy gì cả.

Trương Bảo Quân nhìn về góc tường, nơi đó có camera, và nó vẫn hoạt động bình thường.

Tại sao lại như vậy?

Bọn cảnh sát này điên hết rồi à?

Nét mặt Lương Xuyên vô cảm, dường như lúc này cũng chẳng cần phải thể hiện cảm xúc chi cả. Hắn gơ búa lên thật cao rồi bỏ mạnh xuống.

Lưỡi búa cứ lớn dần, lớn dần trong tầm mắt của Trương Bảo Quân...

... Chát...

Trương Bảo Quân giật mình, bỗng nhận ra mình đang ngồi trên một chiếc xe tải nhỏ, bên cạnh Trương Nghị Cường.

"Anh Quân, thấy anh ngủ nên em không gọi anh dậy. Em vừa mua hai cái bánh rán, anh ăn đi cho nóng." Trương Nghị Cường đưa bánh cho gã.

Trương Bảo Quân sờ đầu mình, cảm giác như mình đã quên bống thứ gì đó. Gã cố vắt óc nhớ lại, như vừa chớp mắt một lát mà mình đã choáng váng đầu óc mất rồi.

Cuối cùng, Trương Bảo Quân nhớ ra, tại sao bản thân mình lại quên khuấy chuyện quan trọng đến thế chứ?

"Xuống xem thử đi, ở đằng trước đấy." Trương Bảo Quân vừa ăn bánh rán vừa nói.

"Được thôi."

Trương Nghị Cường cao to hơn Trương Bảo Quân rất nhiều. Hắn cao 184cm, trong khi Trương Bảo Quân chỉ xấp xỉ 170cm. Nhưng do Trương Bảo Quân lớn tuổi hơn, nên Trương Nghị Cường vẫn gọi gã một tiếng anh.

Thấy Trương Nghị Cường ngoan ngoãn xuống xe, Trương Bảo Quân bèn quan sát khu vực hoang phế xung quanh. Gã bỏ cái bánh xuống, với tay lấy cây búa bên dưới đáy xe ra. Đây là cây búa mà Trương Nghị Cường tự mình đi mua.

"Anh Quân, định ra tay ở đây à?" Trương Nghị Cường vẫn không biết mối nguy hiểm đang rình rập sao lưng mình, bèn hỏi: "Em sợ thằng đó không dễ dụ dễ tự đến đây như vậy đâu. Với lại nơi này không có thứ gì để xử lý thi thể cả."

"Ừa!" Trương Bảo Quân đáp rất nhẹ nhàng rồi gơ búa, bỏ một nhát thật mạnh vào sau ót Trương Nghị Cường.

... Bốp...

Ót của Trương Nghị Cường lõm vào, cả người đổ gục xuống đất.

Trương Bảo Quân cũng ngồi phịch xuống, thân thể tê cứng. Gã hít một hơi thật sâu rồi cầm búa bồi thêm vài nhát thật mạnh lên mặt Trương Nghị Cường. Mãi đến khi gương mặt ấy nát bầy, Trương Bảo Quân mới coi đồ nạn nhân ra rồi lấy luôn điện thoại đi động.

Cuối cùng, Trương Bảo Quân kéo xác của Trương Nghị Cường lên xe tải, lái đến cánh đồng phía thôn Tây. Gã dừng xe tại miệng giếng mà cả hai đã lựa chọn từ trước rồi ném xác của Trương Nghị Cường vào giếng với phần đầu hướng xuống bên dưới.

Xong xuôi mọi thứ, Trương Bảo Quân thần thờ ngồi cạnh giếng. Chẳng rõ vì sao, gã cứ thấy chuyện này rất quen thuộc, tựa như bản thân gã từng làm qua rồi.

Nhưng sao lại vậy được cơ chứ?

Tại sao gã có thể giết một người đến hai lần?

Hơn nữa, mặc dù gã từng trộm gà, trộm chó, nhưng đây là lần đầu tiên gã giết người.

"Là ai sai mày giết Trương Nghị Cường?" Bỗng nhiên có ai đó hỏi gã từ sau lưng.

"Triệu Thanh Sơn chứ à! Thằng đó cho tao 100.000 đồng."

Trương Bảo Quân vọt miệng mà chẳng suy nghĩ gì. Sau đó, mặt gã tái nhợt đi.

Tách...

Ánh đèn pha bật sáng lần nữa.

Trương Bảo Quân hoảng sợ hét toáng lên, gã liên tục kêu gào, y như bệnh dại bộc phát vậy. Nếu không nhờ hai tay bị trói chặt tại ghế, nói không chừng gã đã điên tiết cắn người.

"Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra?"

Khoảng ba phút sau, Trương Bảo Quân mới bình tĩnh lại, nhìn đáng vẻ như vừa mới gặp ma. Ngay cả bản thân gã cũng có vẻ không tinh táo cho lắm.

Ngô Đại Hải ngăn người khi nhìn vào bản ghi chép trước mặt mình. Mới vừa rồi, Lương Xuyên cứ đặt câu hỏi, Trương Bảo Quân trả lời rất lưu loát và chi tiết, kể rõ tất cả quá trình sát hại Trương Nghị Cường.

"Em đang dùng... thôi miên à?" Ngô Đại Hải không thèm quan tâm đến tên nghi phạm trong trạng thái điên dại kia mà quay sang hỏi Lương Xuyên.

"Anh ghi xong khẩu cung rồi à?" Lương Xuyên cúi đầu, từng giọt mồ hôi rịn xuống từ tóc.

"Nhưng liệu khai trong lúc bị thôi miên có..." Ngô Đại Hải hơi lo lắng. Dù anh ấy cũng là dạng người bí hóa quá liều nhằm phá được án, nhưng nghi phạm khai nhận trong khi bị thôi miên như thế, quả thật hơi khó xử.

"Gã đã nói ra vị trí hành hung và nhiều chi tiết đến thế, ví dụ như chiếc xe tải thuê kia. Có nhiều manh mối đến vậy, anh còn sợ tìm không ra bằng chứng à?" Lương Xuyên đứng lên, tiện tay mở cửa phòng thẩm vấn ra.

Ngô Đại Hải cũng đứng lên, ra dấu bảo Tần Đào đi theo Lương Xuyên xem hấn có ổn không. Tiếp theo, anh bắt đầu gọi điện cho cấp dưới của mình. Đúng là Lương Xuyên vừa nhắc nhở anh chuyện này chiếc xe tải. Mặc dù có nhân tố không ổn định trong lời khai, nhưng nếu dựa vào những chi tiết ấy, đội cảnh sát đủ khả năng tìm ra chứng cứ. Huống hồ gì...

Ngô Đại Hải nhìn Trương Bảo Quân đang trong trạng thái đồ đần kia, có vẻ vách chấn tinh thần của thằng ranh này đã bị phá vỡ.

...

"Cố vấn Lương, anh không sao chứ?"

Do Lương Xuyên đi vào nhà vệ sinh nam, nên Tần Đào tự giác dừng chân ở ngoài cửa.

Dòng nước lạnh lẽo chảy ra từ vòi sứ. Lương Xuyên bắt đầu rửa mặt, không thèm trả lời cô cảnh sát bên ngoài.

"Cố vấn Lương, anh vừa dùng thuật thôi miên à?" Cô cảnh sát kia rất tò mò, "Anh giỏi quá chừng! Chẳng trách đội trưởng Ngô đánh giá cao về anh đến thế. Anh dạy tôi được không? Tôi cũng muốn trở thành một người cảnh sát hình sự tài giỏi."

"Cà phê."

"Dạ?" Cô cảnh sát đang "diễn thuyết," nên không nghe rõ lời nói của Lương Xuyên từ bên trong.

"Pha giúp tôi một ly cà phê."

"Vâng, tôi làm ngay." Cô lập tức chạy đi.

Lúc này, Lương Xuyên ngẩng đầu lên, dùng hai bàn tay ướt đẫm để lau sạch mặt mình.

Trong khi đó, tại chiếc gương kia...

Lương Xuyên trông thấy khuôn mặt của chính mình.

Đặc biệt là vị trí đôi mắt...

Hai dòng máu đỏ thắm vẫn đang chảy dần dần xuống gò má...

Máu tươi lan xuống cằm rồi rơi xuống...

Nhưng bản thân hắn trong chiếc gương kia...

Lại xem như không có chuyện gì xảy ra...

Chỉ thần nhiên mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Áo liệm

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Trời dần đổ mưa, chừng mười lăm phút sau, Lương Xuyên ra khỏi nhà vệ sinh. Hắn không đến phòng tắm rửa mà tạt ngang phòng làm việc của Ngô Đại Hải.

Có một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồng phục màu xanh da trời đứng tại cửa. Người nọ có dáng vẻ ung dung, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép.

Ngay khi Lương Xuyên bước đến, người kia cố ý cười nhẹ với hắn, nhưng chẳng nói gì cả.

Mở cửa phòng ra, Lương Xuyên trông thấy một người đàn ông trung niên mặc áo khoác đen ngồi sau bàn làm việc của Ngô Đại Hải, đang nghịch một cây viết trong tay.

Động tác này mang ý nghĩa ông ta đang chờ ai đó.

Thấy vậy, Lương Xuyên lùi lại, toan đi ra.

Nhưng người kia đã đứng dậy, hỏi: "Anh là cố vấn Lương phải không?"

Ông ta chủ động bước đến, chìa tay ra.

Lúc hai người bắt tay, Lương Xuyên cảm giác lòng bàn tay ông ta nhẵn nhụi, co dãn trong khi đầu ngón tay lại xù xì. Đây chỉ là một cảm giác thoáng qua, nhưng Lương Xuyên nhận ra được.

Trong xã hội hiện nay, người theo ngành IT hoặc hay đánh máy tính nhiều trong một thời gian dài sẽ có đầu ngón tay hình thành một lớp chai mỏng như vậy.

"Xin chào." Lương Xuyên đáp lời.

Dường như ông ta không chờ Ngô Đại Hải mà đang đợi mình.

"Chúng ta nói chuyện một chút nhé? À, đúng rồi, tôi tên Hình Minh, cũng xem như đồng liêu với cậu." Hình Minh đưa tay mời Lương Xuyên vào.

Lúc này, Ngô Đại Hải cũng đi đến. Dù bận rộn suốt một ngày một đêm, nhưng cả đội đã có bước đột phá quan trọng trong vụ án. Ngô Đại Hải rất vui vẻ, vừa thấy Hình Minh và Lương Xuyên đứng ngay cửa thì mở lời giới thiệu cho hắn rõ:

"Nhóc Xuyên, đây là trưởng khoa Hình của khoa an ninh mạng. Trưởng khoa Hình, đây là cố vấn trong đội của tôi, Lương Xuyên."

Dường như có một tia sáng nhỏ lóe lên trong ánh mắt của Hình Minh. Ông ta thả lỏng tay rồi chỉ vào xấp văn kiện trên bàn làm việc: "Đây là tài liệu mới nhất mà chúng tôi vừa tra ra."

"Trời, cảm ơn trưởng khoa Hình, vất vả cho anh quá, còn tự mình mang đến đây nữa. Sao anh không gọi điện thoại để tôi cho người đến lấy?" Ngô Đại Hải vội vàng nói vài câu khách sáo. Dù không giỏi các mặt khác, nhưng cái tính xởi lởi ấy đã là bản năng trong cung cách giao thiệp trước người đến kẻ

đi như thế rồi.

"Không sao, thuận đường thôi mà." Hình Minh bắt tay với Ngô Đại Hải rồi nói: "Xong xuôi rồi, bọn tôi về trước nhé."

"Tạm biệt!"

Hình Minh dẫn người đi khỏi, ra là chàng trai mặt đỏ xanh ngoài cửa đến đây cùng ông ấy.

"Khoa an ninh mạng à?" Lương Xuyên không hề hỏi đến tiến triển tiếp theo của vụ án.

"Ừ, mới thành lập không lâu, nhưng có tác dụng rất lớn. Khả khả, chính là đi kiểm tra đồng hồ nước đấy*." Ngô Đại Hải cố ý phóng đại cho Lương Xuyên rõ: "Nhưng năng lực của họ không đơn thuần là để đi tra đồng hồ nước đâu."

(* Chú thích: Tiếng lóng của dân mạng Trung Quốc: bị cảnh sát lần theo IP đến tận nhà mời về cục uống trà; thay vì viết "bị công an đến thăm nhà" thì "tra đồng hồ nước" ần dụ và hài hước hơn.)

Ví dụ như có rất nhiều app (phần mềm) trên điện thoại di động, những tin nhắn riêng trên máy tính, lịch sử lướt website của em, dù em có quên những thông tin đó thì bọn họ vẫn có thể lần mò ra được.

Hiện tại, một số ứng dụng có thể định vị và lưu lại vị trí của em, thậm chí có những quyền hạn hơn thế nữa. Nhất là trong thời đại smartphone thông dụng như hiện nay, khoa của mấy người đó có đủ năng lực và quyền hạn để có thể truy tra tất cả dấu vết liên quan đến nghi phạm. Bàn về tính hiệu quả, có lẽ chẳng thua xét nghiệm ADN là bao."

Đang nói chuyện, bỗng nhiên Ngô Đại Hải vỗ đầu mình một cái:

"Suýt nữa thì quên, em không xài smartphone."

Điện thoại di động của Lương Xuyên là loại cũ ngày trước, chỉ có chức năng gọi và nhắn tin, ngoài ra chẳng dùng được gì, nói chi đến mấy ứng dụng mạng xã hội.

"Nhóc Xuyên, hay là em đổi điện thoại mới đi."

"Không cần đâu anh, có nhiều chức năng chỉ khiến em dễ xao nhãng hơn thôi." Lương Xuyên bước đến cạnh bàn làm việc, "Xử lý vụ án thế nào rồi?"

"Trương Bảo Quân khai là do Triệu Thanh Sơn bỏ tiền ra thuê gã và Trương Nghị Cường đi giết người, nhưng rồi thất bại."

Phải rồi, mục tiêu mà thằng Triệu Thanh Sơn đó muốn giết cũng ở thôn Tây, tên Từ Huy. Sau khi bọn anh điều tra tiếp, đồ em biết vì sao Trương Bảo Quân muốn giết Trương Nghị Cường?

Thằng Triệu Thanh Sơn đó rất biến thái. Hai người kia không giết được Từ Huy, thế là thằng Sơn bảo với Trương Bảo Quân là họ cần phải giết chết một người khác thì nó mới chịu trả tiền."

"Rồi, vậy giờ em về trước nhé." Lương Xuyên chuẩn bị rời đi.

Vốn dĩ Ngô Đại Hải còn có chuyện định hỏi, nhưng cũng không muốn hấn một mồi vì mình nên gặt đầu ngay lập tức: "Ừ, em về nhà nghỉ ngơi đi. Hình như em đang bệnh thì phải?"

Ra khỏi đồn cảnh sát, Lương Xuyên gọi một chiếc taxi. Hắn cố ý liếc ngang chiếc Audi màu đen đậu gần đó một hồi rồi mới ngồi vào xe,

...

"Đại ca, tại sao anh lại hứng thú với người đó như vậy?" Trong chiếc Audi, thanh niên mặc đồng phục màu xanh lam hỏi.

"Ban đầu, anh cứ nghĩ là trùng tên trùng họ, chẳng ngờ đúng là người đó." Hình Minh vẩy tàn thuốc ngoài cửa xe, "Cậu ấy thay đổi rồi, thay đổi rất nhiều."

"Đại ca, anh biết cậu ta à?"

"Cách đây bốn năm, khi chuẩn bị thành lập khoa an ninh mạng, cấp trên đã cử một nhóm chuyên gia tâm lý đến huấn luyện nhóm anh. Chú biết đấy, muốn phân tích ra manh mối hữu dụng từ dấu vết online của một người thì chú phải nắm vững một vài kiến thức về tâm lý."

Khi đó, cậu ấy chính là một trong số những người đứng lớp giảng bài cho bọn anh."

"Vậy sao cậu ta không nhận ra anh?"

Hình Minh liếc cậu trợ lý, thổi phèo một làn khói.

"Khóa đó là buổi huấn luyện tại Bắc Kinh theo quy mô toàn quốc, có tận mấy trăm người tham gia. Cậu ta không nhận ra anh là chuyện bình thường."

Nhưng trong tất cả những chuyên gia giảng bài, cậu ấy là người đưa ra gợi ý sâu sắc nhất cho anh. Một vài quan điểm của Lương Xuyên và nền lý luận nhân cách thứ hai trên internet của cậu ấy đã trở thành đại cương đo ni đóng giày cho khoa an ninh mạng này đây.

Vốn dĩ anh điều tra cậu ấy vì dễ thỏa mãn tính tò mò của bản thân mà thôi, muốn biết vị học giả đã từng ảnh hưởng sâu sắc đến mình năm ấy bây giờ thế nào.

Kết quả là, anh phát hiện quá khứ ba năm nay của cậu ấy hoàn toàn trống rỗng."

Hình Minh càng kích động hơn qua lời kể, cứ như ông ta đang gặp một chuyện lạ khó mà tin nổi vậy.

"Hai năm nay, anh không tra ra bất cứ tin tức nào về cậu ấy, dù là vé tàu hỏa, vé máy bay, hóa đơn xe cộ hay phòng lưu trú, số điện thoại... Số điện thoại mà cậu ấy đang dùng cũng là mới mua cách đây vài tháng, khi cậu ấy vừa quay lại Thành Đô.

Theo lý luận của cậu ấy, cũng chính là lý luận của khoa an ninh mạng bọn anh, nhân cách thứ hai trên internet của cậu ấy đã biến mất hơn hai năm nay!

Tôn Dương, chú biết không, dù là một cụ già không biết lướt smartphone thì cũng cần phải đến bệnh viện khám sức khỏe mà! Cậu ấy phải có những nhu cầu an sinh xã hội chứ, rồi cũng phải kiếm tiền để mà dưỡng già sau này chứ!

Dù quần thể này có vẻ vĩ mô, nhưng anh vẫn có thể truy tìm được dấu vết liên quan trên internet. Nhưng chàng trai còn chưa đến 30 tuổi này, một người có tiền đồ xán lạn đến thế, lại biến mất bất tăm suốt một thời gian lâu như vậy.

Chú nói xem, như thế có lạ hay không?"

...

Xe taxi dừng trước "tiệm vàng mã," Lương Xuyên bước xuống xe, mở cửa tiệm ra.

Diện tích tiệm không lớn lắm. Vừa vào trong, Lương Xuyên đã hít thở nhanh hẳn. Hắt ngồi sau quầy, cảm ly trà lạnh tanh để từ hôm qua lên.

Bỗng có một ông lão lưng gù ăn mặc giản dị, da mặt nhăn nheo bước đến cửa.

Thấy người bước vào, cảm giác khó chịu trong người Lương Xuyên cũng giảm dần.

"Ông muốn mua món gì?" Lương Xuyên hỏi.

"Áo liem! Bạn già của tôi sắp qua đời, đang nằm hấp hối, bảo tôi đi mua áo liem trước." Ông cụ khom người, nói xong lại ho sặc sụa: "Bà nhà tôi làm ốm lắm, hơn mấy cô gái trẻ ngoài đường nữa. Người cũng sắp ra đi mà cứ sợ bà con, bạn bè thấy mình không được đẹp."

"Dĩ nhiên rồi." Lương Xuyên bước đến quầy treo áo liem: "Đây là đồ nữ, ông đến chọn đi."

"Được, được."

Ông lão lưng còng ngẩng đầu, nhìn lên trên rồi chỉ tay vào một bộ áo liem đỏ thắm thêu hình hoa đào: "Bộ này đi, cậu lấy xuống giúp tôi."

Lương Xuyên lấy bộ áo đó xuống.

"Meo..."

Lúc này, Phở Nhị bỗng kêu một tiếng từ đầu cầu thang.

"Cậu nuôi mèo à?" Ông lão hỏi.

"Dạ, trông cửa hàng một mình cũng cô đơn lắm."

"Ừ, ừ." Ông lão cười rồi ho vài cái: "Tôi thấy cái này đẹp, chẳng biết bà nhà có thích hay không. Cũng do tôi sơ suất, biết thế đã chuẩn bị từ trước. Giờ mọi chuyện sắp xong, tôi tự chọn cũng thấy luống cuống tay chân."

"Đâu ai biết được mình sẽ ra đi lúc nào." Lương Xuyên nói.

"Đúng rồi, ai lại nghĩ về cái chuyện đáng buồn ấy."

"Ông mang về xem thử, nếu bà không thích, ông có thể đến đây đổi lại."

"Không, không được. Chân tay tôi yếu lắm rồi, đi tới đi lui nhọc lắm. Đáng của tôi và vợ ông tương tự, thôi để tôi mặc thử vậy. Cậu có gương không?"

"Gương đây ạ." Lương Xuyên chỉ về phía cánh cửa bên hông.

"Ừ."

Ông lão đến trước gương, cởi áo ra, mặc áo liệm vào.

Lương Xuyên đứng sau lưng, giúp ông một tay.

Mặc xong xuôi, ông lão sửa sang lại quần áo, cài nút trước ngực rồi chỉnh trang tóc tai, đồng thời ngắm mình trong gương.

Trong lúc đó, ông bèn mở lời hỏi Lương Xuyên đang giúp mình sửa lại cổ áo:

"Chàng trai, cậu thấy bà mặc bộ đồ này có đẹp không?"

Trong gương...

Một bà cụ khá lớn tuổi đang tự vuốt gọn tóc mai của chính mình.

Sau đó, bà cụ ấy hơi nghiêng người, tự ngắm nghía bộ đồ mà mình vừa mặc vào.

...Giống y hệt một cô vợ trẻ đang đứng thử quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giọt nén

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

"Meo!"

Phở Nhị lại kêu từ phía cầu thang.

Trong cửa hàng vàng mã hơi chật chội này, tiếng mèo kêu nghe có vẻ chói tai đến lạ.

"Chàng trai, bà có đẹp không?"

Bà lão trong gương hỏi tới. Dường như bà ấy khá thích bộ đồ này. Miễn là gặp thứ mình thích, ai cũng hy vọng người xung quanh đều cảm thấy mình đẹp.

Lương Xuyên tiếp tục giúp ông lão chỉnh cổ áo rồi cúi người, kê mặt vào cạnh ông lão, cùng nhau nhìn bà lão trong gương. Hắn nói:

"Vẫn đẹp."

Đúng là vẫn đẹp lắm. Do lớn tuổi, kiểu cách ăn mặc quá lộng lẫy nên hơi lệch so với thẩm mỹ quan của phần lớn người Trung Quốc mà thôi.

"Nói đẹp thôi." Bà lão trong gương tức giận, liếc Lương Xuyên: "Bà chưa già đâu à ghen."

Ông lão không chịu nhận mình già, đây là chuyện rất bình thường.

Khách hàng là thượng đế mà, miễn ông ta hài lòng là được.

Lương Xuyên lui về sau một bước, nhìn tổng thể cả bộ quần áo, hỏi:

"Ông lấy bộ này à?"

"Ừ, tôi chọn cái này."

Ông lão cởi bộ áo liệm ra, đưa cho Lương Xuyên.

Lương Xuyên đến quầy, cho bộ đồ vào túi nhựa rồi gói kỹ lại.

"Bao nhiêu tiền thế cháu?" Ông lão đến trước quầy, hỏi.

"Meo!" Phở Nhị lại kêu.

"90."

"Hoi đất nhì?" Ông lão bắt mắt khiến những nếp nhăn trên mặt càng hằn sâu hơn. Hiển nhiên, có vẻ ông ta không hài lòng với cái giá này.

"Trên đời này có hai bộ quần áo mà mọi người bảo là chỉ mặc một lần. Đầu tiên là áo cưới, còn lại là áo liệm. Thật ra ông có thể mặc áo cưới nhiều lần, nhưng chỉ có thể mặc áo liệm một lần duy nhất trong đời mà thôi."

Ông lão thở dài, lấy tiền ra đặt lên bàn.

Đó là tờ 100 đồng.

Lương Xuyên lấy tiền, mở ngăn kéo, bên trong là một xấp tiền vàng mã. Thứ này nên được cột riêng lại rồi đặt bán trong tiệm, thế nhưng Lương Xuyên lại ném nó chung một chỗ thế này.

Hắn cầm một tờ tiền vàng bạc trị giá 10 đồng đưa cho ông lão, ông cũng nhận lấy.

"Cậu có giao hàng tận nơi không?" Ông lão cúi nhẹ đầu, rõ ràng cũng hiểu yêu cầu của mình hơi quá, nhất là khi mình vừa trả giá ban nãy.

"Được chứ, ông cho cháu xin địa chỉ."

"Tôi không biết viết chữ, ở số 33 đường Vĩnh Thịnh, khu Kim Ngưu." Nói xong, ông lại nhìn Lương Xuyên, hơi lo lắng: "Cậu có nhớ nổi không?"

"Cháu nhớ rồi."

"Ừ, vậy tôi đi nhé."

Ông cụ đi khỏi quán.

Lương Xuyên ngồi xuống ghế, uống một ngụm trà lạnh đã để qua đêm.

Lúc này, Phở Nhị nhảy lên quầy, nhìn Lương Xuyên.

Lương Xuyên nhìn lại nó.

Một người, một mèo nhìn vào mắt nhau chừng một phút. Cuối cùng, vẫn là Phở Nhị xoay đi, nó nhảy khỏi quầy rồi đi lên tầng trên.

Nhiệt độ trong phòng đang thấp, giờ đã tăng lên một chút.

Lương Xuyên nhìn bọc áo liệm đã được gói kỹ một hồi rồi ngẫm lại địa chỉ, sau đó đứng dậy, chuẩn bị đi giao áo liệm.

Bên ngoài trời đang nắng đẹp, nhưng cứ tạo cho hắn một cảm giác mờ ảo.

Lương Xuyên gọi taxi, đọc địa chỉ rồi ngồi vào xe, ước chừng hai mươi phút sau là đến nơi.

Đây cũng nằm trong một khu phố cổ, bên trên là tầng phòng trọ, dưới là các sạp nhỏ bán hàng.

"25 đồng." Tài xế chỉ đồng hồ đo cây số rồi nói.

Lương Xuyên đưa tờ 100 ra, chính là tờ tiền mà ông lão đã đưa hắn. Đó là tờ giấy bạc màu đỏ, nhưng trông có vẻ được làm từ một loại chất liệu xù xì.

Nhưng bác tài lấy tiền mà cứ như không nhận ra, còn thối cho Lương Xuyên 75 đồng.

"Anh không kiểm tra xem tiền thật hay giả à?" Lương Xuyên nhắc nhở.

"Ha ha, có 100 đồng thôi mà." Bác tài cười: "Nói thật nhé, bây giờ toàn là thanh toán qua WeChat, lâu rồi tôi chưa nhận tiền mặt đấy."

Lương Xuyên xuống xe, dò số nhà thứ 33, không ngờ là một cửa hàng bán đồ chơi người lớn.

Hắn đi vào trong thì nghe một bản nhạc có tựa đề là "Ngựa" vọng ra. Không gian trong tiệm được thiết kế khá ấm áp, lấy màu hồng làm chủ đạo, đèn đuốc lơ mơ. Tại quầy, có một người trẻ tuổi đang chơi máy vi tính.

"Nhảy dù, đừng có hòng đuổi theo!"

Người trẻ tuổi này chơi game khá tập trung, dường như không nhận ra có khách bước vào.

Lương Xuyên gõ nhẹ lên vách tường. Người trẻ tuổi ngẩng đầu lên, ngó Lương Xuyên, nói to: "Anh bạn, anh xem hàng trước đi, tôi sắp xong rồi."

Lương Xuyên gật đầu, ngồi xuống ghế bên cạnh, đặt áo liệm gói kín lên trên chiếc bàn tròn nhỏ.

Trước mặt hắn là một cái tủ trưng bày, bên trong là đủ loại đồ chơi người lớn. Người Trung Quốc vẫn còn khá kín tiếng về phương diện này, dường như rất ngại về nó. Tuy nhiên, nhu cầu bản năng của con người luôn là vô tận.

"Chết bà! Con đó là Boss level 3!"

Người trẻ tuổi buông chuột, tháo tai nghe xuống rồi bước ra khỏi quầy, đến trước mặt Lương Xuyên.

"Anh mua thuốc hay mua đồ chơi? Nói nhu cầu của anh cho tôi nghe thử xem. Thuốc tiệm tôi đều là nhập khẩu nguyên hộp, tôi cũng dùng thử rồi, bảo đảm an toàn. Anh muốn hàng cứng hay lâu?" Thanh niên này móc một điều thuốc mời Lương Xuyên.

Đáng lý ra, nếu mua bao cao su thì chỉ cần ghé máy bán hàng tự động là được rồi. Dĩ nhiên, lợi nhuận bán bao cao su quá thấp, nên người ta bán thuốc là chính. Một cây thuốc to có mười hai hộp nhỏ bên trong, chỉ cần bán được một hộp nhỏ là huề vốn, còn lại đều là tiền lời cả.

"Tôi đến giao quần áo."

Lương Xuyên chỉ về phía bao nhựa đặt trên bàn.

"Giao hàng cấp tốc à?"

Thanh niên này ngậm thuốc lá, cầm cái túi lên. Ngay khi cậu ta trông thấy cái áo liệm bên trong, khác hẳn với dáng vẻ giận dữ theo cách suy nghĩ thông thường, thay vào đó là vẻ không dám tin. Cậu ta lùi lại vài bước, đứng vào kệ hàng sau lưng, khiến đồ đạc trên đó rơi xuống.

"Giao đến thật à?" Người thanh niên này tự lẩm bẩm: "Ai kêu anh đưa tới?"

"Ông nội của cậu, hoặc là bà nội của cậu." Lương Xuyên thành thật đáp.

"Thấy quý, anh thấy quý rồi." Người trẻ tuổi cố gắng gãi đầu: "Tôi qua tôi mơ thấy bà nội, bà còn bảo là muốn mặc đồ mới."

"Tôi đã giao hàng xong." Lương Xuyên đứng dậy tạm biệt cậu ta, nhưng vừa xoay người đã dừng lại, nói: "Tôi tin là cậu cũng từng thử mấy loại thuốc ở đây."

"Sao chứ?" Người thanh niên kia sững sờ.

"Nếu dùng mấy loại này nhiều sẽ khiến tinh thần người ta bị ảnh hưởng." Lương Xuyên chỉ tay vào đầu: "Đó là lý do mà cậu nằm mơ thấy bà nội."

"À à." Người thanh niên cười giả là hai cái, nói: "Anh trai, anh làm thầy bói à?"

"Tôi mở tiệm, giống cậu thôi."

"Thế à? Đây là danh thiếp của tôi. Dù lần này là thật, giả hay tình cờ thì cũng không bàn nữa. Đồ này bao tiền, giờ tôi mang đi đốt à?"

Đúng rồi, trong giấc mơ, bà của tôi từng bảo nhà ông bà khổ lắm, bị đốt hai lần. Anh giải mộng giúp tôi được không? Tôi có cần đốt thêm gì xuống dưới hay không?"

"Hàng này trả tiền rồi! Bị đốt hai lần à? Chuyện này tôi không biết, tôi không phải thầy bói."

"Vậy được rồi, cảm ơn anh." Người thanh niên không hỏi thêm gì nữa.

Lương Xuyên ra khỏi tiệm. Khó mà đón được taxi trong phố nhỏ này, nếu muốn thì phải ra đường lớn, nhưng Lương Xuyên cứ đứng yên tại chỗ.

Hắn lấy danh thiếp của thanh niên kia ra, bên trên là ba chữ "Đàm Quang Huy" được thiết kế theo lối cách điệu.

Khi một người nói dối, dù che giấu thế nào cũng có sơ hở. Nhất là khi bạn nói dối trước mặt một người học chuyên ngành tâm lý, những sơ hở ấy hiện ra nhiều không đếm xuể.

Nhưng đây không phải là chuyện mà Lương Xuyên cần quan tâm.

Trên thế giới này có quá nhiều thứ mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi. Nó rất ly kỳ, khúc chiết, ví dụ như một người bình thường chưa bao giờ hiểu được tại sao một người lớn lại có ý đồ đen tối với một đứa bé. Sự xấu xa của lòng người đa phần sẽ làm người khác sợ hãi và không thể tin nổi.

Một người quá hiền lành sẽ tự hạn chế trí tưởng tượng của bản thân kẻ đó.

Lương Xuyên rút điều thuốc mà chàng trai kia cho, cảm nhận con căng tức trong phổi. Hắn ho nhẹ một cái, có gì đó lẫn trong làn khói này.

Lúc này, điện thoại bỗng vang lên, người gọi chính là Ngô Đại Hải.

"A lô, nhóc Xuyên, em đang ở đâu thế."

"Ngoài đường."

"À... nói với em cái này. Vụ án có tiến triển. Chẳng phải em nói có lẽ Triệu Thanh Sơn đã chết rồi à? Trên chiếc lá mà Giản Hồng nhặt được từ chiếc xe có máu của Triệu Thanh Sơn đấy. Hiện tại bọn anh tạm thời tập trung một nghi phạm, chính là người mà Triệu Thanh Sơn bỏ tiền ra thuê giết, tên Từ Huy. Nhưng bọn anh không tra ra chứng cứ. Ngày mai em đến đồn cảnh sát được không?"

Rõ ràng Ngô Đại Hải hy vọng Lương Xuyên biểu diễn lại cảnh lấy khẩu cung của Trương Bảo Quân trong phòng thẩm vấn hôm trước.

"Từ Huy làm nghề gì?" Lương Xuyên rút một hơi thuốc lá nữa, trừ nicotin ra, còn có thành phần khác giúp đầu óc hưng phấn thấy rõ.

"Nhân viên trong biên chế của trung tâm hỏa táng, thường ngày phụ trách lái xe chở xác đến trung tâm." Ngô Đại Hải trả lời: "Anh nghĩ thế này, nếu Triệu Thanh Sơn đã bỏ tiền ra thuê Trương Bảo Quân và Trương Nghị Cường giết Từ Huy nhưng thất bại, liệu có phải Từ Huy đã dứt khoát..."

"Khoan đã." Lương Xuyên cắt ngang lời nói của Ngô Đại Hải.

"Sao vậy?"

"Hình như em có manh mối." Hắn bèn nghĩ đến cậu thanh niên vừa kể về nhà của ông bà nội mình bị đốt hai lần, "Đại Hải, anh đi kiểm tra báo cáo hỏa táng giúp em nhé."

"Hả?" Ngô Đại Hải không hiểu mô tê gì cả.

"Chờ em một chút, em đi hỏi tên." Lương Xuyên cúp máy.

Nếu có thể hỏi ra tên của ông lão kia, rất có thể hắn đã tìm ra manh mối quan trọng nhất. Khi có người chết thì chỉ cần thiêu xác một lần thôi. Nếu như thiêu lần hai thì đương nhiên, lần thứ hai là thiêu một người khác.

Hắn bước vào tiệm bán đồ chơi người lớn lần nữa, nhưng chẳng thấy chủ tiệm Đàm Quang Huy phía sau quầy. Nhưng Lương Xuyên trông thấy một cánh cửa nhỏ ở đó, bên trong có lẽ là nhà bếp và phòng ngủ.

Nơi này vừa là tiệm vừa là nhà ở, một dạng thiết kế khá phổ biến.

Lương Xuyên bước tới, đẩy cửa ra. Cửa bị khóa trái, hắn bèn đẩy mạnh một chút. Chẳng biết do trùng hợp hay nguyên nhân gì khác, khóa cửa tự nhiên bung ra. Thế là cánh cửa bật mở.

Bên trong có một chiếc giường phẳng, loại áp sàn. Ở bên cạnh không đặt những loại tủ đầu giường thông thường, mà là hai chiếc ghế gỗ.

Hai chiếc ghế, một trái một phải, một ông lão, một bà cụ chia ra ngồi hai bên.

Ông lão thì Lương Xuyên đã gặp rồi.

Bà cụ kia Lương Xuyên cũng từng gặp.

Hai người mỉm cười ngồi trên ghế, trông rất khỏe khoắn.

Nhưng hắn lại trông thấy từng giọt nướ nhỏ xuống liên tục từ người hai ông bà.

Hình ảnh này y hệt một người bình thường đang đổ mồ hôi.

Người thanh niên kia đang mặc áo liệm cho bà cụ.

Tiếng cửa mở làm cậu ta giật mình nên quay đầu nhìn lại.

Sau đó, cậu ta hoảng sợ khi trông thấy Lương Xuyên.

Sự hoảng sợ lúc này là thật, không phải đóng kịch.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiền vàng mã

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

"Có chuyện gì thế?"

Đàm Quang Huy liếc nhìn Lương Xuyên vừa tự tiện bước vào trong nhà.

Khi này, cậu ta là ông chủ tiệm bán đồ chơi người lớn thân thiện, ôn hòa. Hiện tại, có lẽ do ánh đèn nên vẻ mặt cậu ta hơi âm trầm.

"Tôi muốn hỏi cậu một vài chuyện." Lương Xuyên chỉ tay về phía ông lão: "Ông nội của cậu tên gì?"

"Đàm Gia Tài." Cậu thanh niên trả lời.

"Được, cảm ơn nhé. Phải rồi, tượng sáp nặn khéo đấy."

"Cảm ơn." Cậu thanh niên quay đầu, tiếp tục thay áo cho bà nội mình.

Đây là áo liệm mới mà Lương Xuyên vừa giao đến, là món đồ mà bà nội của cậu ta rất thích.

Lương Xuyên chuẩn bị về, nhưng ngay khi bước đến cửa tiệm bỗng nghe có người gọi lại từ phía sau.

"Anh gì ơi."

Chắc là cậu thanh niên kia. Cậu ta đi ra, còn đi rất nhanh. Trong quá trình này, Lương Xuyên nghe thấy âm thanh kim loại vang lên thật khê, có lẽ do cậu ta tiện tay cầm lấy trong lúc bước tới.

Có thể khi mình vừa quay lại thì sẽ có thứ gì đó nện vào ngay ót mình,

Mình sẽ hôn mê ngay lập tức, sau đó cũng đi đời nhà ma luôn.

Nhưng Lương Xuyên không chạy ra ngoài mà đứng lại...

Hắn không quay đầu, nhưng cũng không đi tiếp.

Con người là động vật có tình cảm. Khi một người kích động, kẻ đó sẽ trở nên rất đáng sợ, nhưng cũng rất yếu ớt. Nó có thể là một con cạp chuẩn bị ăn thịt người, hoặc là một chú mèo xù lông chờ người an ủi.

"Thời tiết lúc này lạ lắm, ban ngày thì nóng, đến tối lại lạnh." Lương Xuyên nói.

Cậu ta im lặng một hồi, đứng ngay sau lưng Lương Xuyên.

Mỗi người đều có bí mật riêng tư. Chỉ là, bí mật của một vài người rất đơn giản, trong khi nhóm người còn lại luôn áp ủ những bí mật sâu xa. Một khi chúng bị vạch trần, kẻ đó sẽ gặp một cú sốc rất lớn.

"Ngồi uống ly nước rồi hãy đi, phiền anh đi chuyển này." Đàm Quang Huy nói.

Lương Xuyên gật đầu, xoay người lại. Cậu thanh niên kia đứng cách lưng hắn không đến nửa mét, tay trái giấu sau lưng.

Lương Xuyên chủ động bước đến ngồi xuống chiếc ghế ban nãy. Chủ nhà đi tới quây rồi rót nước, nhưng có lẽ là cất một món đồ nào đó rồi mới mang hai ly nước ra.

"Trước kia anh cũng hay đến mấy phòng trưng bày tượng sáp." Lương Xuyên uống một hớp.

"Nhiều người sợ chúng lắm." Đàm Quang Huy ngồi đối diện Lương Xuyên: "Nghĩ nó là thứ kinh khủng lắm."

"Cái này cũng bình thường mà. Thật ra thì không riêng gì tượng sáp, mà tất cả những vật có vẻ ngoài giống với con người đều có thể làm con người sợ hãi và bài xích theo bản năng."

Cũng do mô phỏng quá giống khiến người ta không thể phân biệt được là thật hay giả, từ đó dẫn đến bất an. Nếu nặn xấu, mọi người không sợ vì biết đó là giả. Nhưng nếu làm quá giống, đến một mức độ nhất định, có khi người ta chẳng biết nó là thật hay giả, xem người thật là thứ giả tạo, lại nghĩ cái giả

tạo ấy là một người thật, thế mới đáng sợ.

Một trường hợp khác là ngoại hình của bệnh nhân lại tương đồng với vẻ quái dị của xác chết trong ánh mắt của người nhìn. Từ đó dẫn đến việc nảy sinh nỗi sợ hãi và cảm xúc thay đổi mạnh mẽ.

Trong tâm lý học, điều này gọi là "Thung lũng kỳ lạ*."

(Chú thích: Bạn đọc có thể tra thêm về Uncanny valley để hiểu rõ hơn về khái niệm này.)

"Nhưng anh không hề sợ." Đàm Quang Huy cười, lại lấy thuốc lá ra. Lúc này, có vẻ như cậu ta đã hoàn toàn xoa dịu được nỗi sâu muộn của chính mình.

"Do góc nhìn khác nhau thôi." Lương Xuyên trả lời: "Cậu tự nhận hai bức tượng sáp đó à?"

"Đúng vậy, tôi tự làm, và đó cũng là nguồn sống của tôi." Đàm Quang Huy mời thuốc: "Ông bà nội đã nuôi tôi từ nhỏ do bố mẹ ly dị sớm. Tôi hiếm khi gặp bọn họ, nên sau khi ông bà mất, tôi bèn nhận tượng của họ đặt trong cửa hàng.

Giống như là...

Bọn họ vẫn ở bên cạnh tôi vậy.

Mỗi đêm, khi tôi ngủ, họ sẽ ngồi ngay giường tôi.

Giống hời còn bé, ông nội quạt đuôi muỗi cho tôi, còn bà nội thì kể chuyện ru tôi ngủ.

Mỗi sáng tôi thức dậy...

Hai ông bà ngồi cạnh, nhìn tôi tỉnh giấc, sống và làm việc qua mỗi ngày.

Có bọn họ, tôi mới cảm thấy yên bình trong cuộc đời này."

Lương Xuyên gật đầu, ra vẻ thấu hiểu.

"Anh hiểu được cảm giác này không?" Đàm Quang Huy bất ngờ đứng lên, kề sát mặt vào Lương Xuyên, "Hay anh chỉ đang hùa theo tôi? Hay trong mắt anh, tôi chỉ là một kẻ biến thái, một tên tâm thần?"

"Chuyện thường trong đời người thôi mà." Lương Xuyên trả lời như thế, "Ít nhất, cậu còn biết đặt tượng sáp trong nhà sau chứ không bày ngoài cửa hàng."

Đúng vậy,

Thử nghĩ xem...

Có khách hàng bước vào cửa tiệm có ánh đèn mờ tối này để mua một món đồ chơi nhạy cảm. Kết quả là vừa vào đã gặp ngay hai bức tượng sáp đang ngồi trong góc phòng.

Đoán chừng kẻ đó sẽ bị ám ảnh tâm lý ngay, dù có uống mấy loại thuốc này bao nhiêu đi nữa cũng không hồi phục được.

"Tôi còn phải sống mà." Đàm Quang Huy cười, "Tôi còn biết một vài giới hạn. À phải rồi, tại sao anh hỏi tên của ông nội tôi thế?"

"Có một chuyện liên quan đến ông nội của cậu."

"Nhưng ông nội tôi đã qua đời cách đây nửa năm rồi." Đàm Quang Huy nhắc nhở.

"Chuyện xảy ra sau khi ông mất."

"Rốt cuộc là sao?"

"Tạm thời tôi không nói được, vì dính dáng đến một vụ án. Chờ hai ngày sau, cậu xem tin tức thời sự là biết."

Lương Xuyên đứng dậy lần nữa.

Lần này, hẳn định đi thật.

"Nếu anh bận thì về đi, khi nào rảnh rồi nhớ ghé chỗ tôi chơi. Nếu anh thích làm tượng sáp thì tôi có thể dạy anh." Đàm Quang Huy không đi theo như ban nãy nữa.

"Dù tượng sáp có giống người thật đến mấy thì cuối cùng vẫn là giả." Lương Xuyên nói với Đàm Quang Huy một cách nghiêm túc.

"Đó chỉ là một nơi gửi gắm tinh thần thôi. Tôi không bị điên, cũng không bị bệnh."

"Cậu có biết, một vài chuyện giả tạo, nhưng người ta bàn tán nhiều lần rồi thì cũng sẽ thành sự thật hay không."

"Ý anh là sao? Tôi tự hiểu mà. Nếu tôi cảm thấy mình không bình thường thì tự biết đi khám bác sĩ tâm lý."

Không phải cậu tưởng thật đâu, mà là bà ấy đấy.

Lương Xuyên lắc đầu rồi bước ra khỏi tiệm. Hắn không đứng yên như lúc nãy nữa mà đi một mạch ra khỏi phố nhỏ, vẫy tay gọi taxi.

Vừa lên xe, bác tài đã ngạc nhiên, cười nói:

"Người anh em, trùng hợp thế."

Lương Xuyên cũng cười, vì đây là bác tài chở hắn đến đây. Khi về cũng lại là anh ấy.

"Anh vừa tình cờ đi vệ sinh tại một khu siêu thị gần đây. Ha ha, anh còn nhặt được tờ 100 ở đó nè."

"Anh không ngại bẩn à?" Lương Xuyên trêu.

"Bẩn cái gì mà bẩn? Tiền thơm lắm đấy. Cái này cũng không phải nhặt trong bồn cầu đâu, tôi may mắn phết. Đúng rồi, tiền trong hòm cầu cũng là tiền, cậu cũng có thể nhặt. Nhưng cậu tuyệt đối không thể nhặt mấy bao tiền lì xì trên đường nhé."

Đa phần tài xế taxi đều có thể luyện thuyên đủ thứ chuyện, dù là tại Thành Đô ở đâu cũng vậy.

"Tại sao vậy?" Lương Xuyên giả vờ hỏi.

"Tôi nghe đồn, một số gia đình gặp xui xẻo hoặc có con cái dính bệnh sẽ nghe lời mấy vị đạo sĩ hoặc thầy bói gì đó, chuẩn bị một bao lì xì. Họ để khoảng mấy chục đồng tiền vào đó rồi nhét tóc hay móng tay của kẻ xui xẻo hoặc bệnh nhân ấy vào trong. Tiếp theo sẽ ném nó ra đường. Ai mà nhặt phải nó sẽ nghĩ là mình may mắn, ai ngờ là chuyển tiếp xui rủi từ người cũ sang người mới mà thôi."

"Vậy nếu lỡ đó không phải là tiền lì xì của con người thì sao?" Lương Xuyên hỏi.

"Cậu nghĩ người lì xì hay quý lì xì?"

"Tôi lấy ví dụ thôi!"

"Quý dùng tiền vàng mã, sao mà xài được." Bác tài coi thường.

"Tích âm đức ấy mà." Lương Xuyên giải thích.

"Có loại giải thích thế này nữa à?" Bác tài vừa lái xe, vừa nói: "Vậy sau này tôi sẽ chú ý, để xem có tiền vàng mã rơi trên đường hay không. Tôi nói cậu nghe, vợ tôi vừa mang thai, nếu tích được âm đức là tốt quá rồi."

À quên, cậu quay về chỗ cũ à?"

"Đúng rồi."

...

Trong tiệm bán đồ chơi người lớn, Đàm Quang Huy sắp xếp lại quầy hàng ngăn nắp rồi dọn dẹp nhà cửa. Sau đó, cậu ta đến tiệm kim khí mua ổ khóa mới để dùng cho căn phòng ở nhà sau.

Xong xuôi mọi chuyện, cậu ta ngồi cạnh mép giường.

Ông nội và bà nội của cậu ta vẫn ngồi tại vị trí cũ.

Sáp lông vẫn chảy xuống không ngừng. Đây là đồ thứ cần tu bổ liên tục. Dĩ nhiên, do nơi ở của Đàm Quang Huy khá đơn sơ, không thích hợp cho việc bảo quản tượng sáp.

"Bà nội, bà muốn mặc đồ mới thì tự nhiên có người giao đồ tới liền." Đàm Quang Huy nhìn bà nội trong bộ áo liệm mới: "Hồi bé, bà nhịn ăn nhịn mặc để lo cho cháu. Giờ điều kiện cháu cũng khá, muốn ăn thì ăn, muốn mua áo thì mua áo."

Đàm Quang Huy chỉnh sửa áo cho bà lần nữa. Bà thích làm đẹp, thích chưng diện. Trước kia, dù quần áo có rách nát như thế nào thì bà vẫn giặt giữ sạch sẽ, ăn mặc tươm tất. Giờ bà không động đậy được, phải nhờ thằng cháu trai này làm thay rồi.

"Bà ơi, sau này bà muốn gì thì cứ báo mộng cho cháu chứ đừng làm phiền người khác nhé bà."

Có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đàm Quang Huy bước ra khỏi phòng, cầm điện thoại lên nghe. Kẽ gọi là một người phân phối hàng hóa.

Dĩ nhiên, vì đang loay hoay kiểm tra đơn hàng nên Đàm Quang Huy không thấy được...

Trong phòng mình...

Tượng sáp bà nội đang ngồi trên ghế...

Bỗng nhiên nhắm mắt lại...

Rồi dần mở ra...

Sáp nến trên người...

Cũng nhỏ xuống nhanh hơn ban nãy...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vết cào

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Hiếm khi có một ngày nắng tốt như thế này, Lương Xuyên mở cửa hàng khá sớm, xách một cái ghế ra ngồi trước nhà. Hắn không đọc báo, cũng chẳng chơi điện thoại, cứ ngồi như thế mà nhìn đường phố tấp nập.

Những cửa hàng khác, dù là quán ăn hay bán quần áo, đều phải mời chào khách hàng, nhưng tiệm của Lương Xuyên không cần. Làm sao có thể cạnh tranh người đi ngang mà ngẫu nhiên kéo vào tiệm của hắn để quảng cáo loại hàng hóa này chứ?

Ngồi một lúc mà đã qua hai tiếng đồng hồ. Ánh mặt trời cũng sưởi nóng cả quần áo, nhưng Lương Xuyên không hề cảm thấy nhàm chán mà vẫn vô cùng thoải mái.

Vì từng có khác biệt, nên mới biết quý trọng.

So với nơi bóng tối vĩnh cửu khiến hắn phải tê dại đầu óc cùng hoàn cảnh tuyệt vọng xen lẫn từng luồng gió lạnh thét gào kia, thì được ngồi dưới ánh nắng và dòng người huyền ảo này mới tuyệt vời làm sao.

Gần đây, Ngô Đại Hải khá bận rộn. Nửa tháng trước, cảnh sát đã tuyên bố phá xong vụ án kia.

Triệu Thanh Sơn dan díu với vợ của Từ Huy, nên gã mới dùng tiền thuê Trương Nghị Cường và Trương Bảo Quân đi giết Từ Huy nhưng thất bại. Thế là Từ Huy bắt đầu đề phòng, trong khi Triệu Thanh Sơn chịu trả 100.000 đồng trong trường hợp giết được một người, nên dẫn đến chuyện Trương Bảo Quân sát hại Trương Nghị Cường. Ngược lại, do Từ Huy đã biết chuyện nên gã bèn ử mưu giết chết Triệu Thanh Sơn. Lợi dụng việc mình đang công tác tại trung tâm hòa táng, gã bèn làm giả hai bản báo cáo rồi lén lút bắt Triệu Thanh Sơn nhét vào lò thiêu xác để giết chết. Đây cũng là lý do vì sao Đàm Gia Tài, ông nội của Đàm Quang Huy bảo là bị đốt hai lần.

Lương Xuyên báo cái tên Đàm Gia Tài cho Ngô Đại Hải, thế là vụ án được phanh phui ngay lập tức. Từ đầu chí cuối, cả vụ án này chẳng ai vô tội cả, dù là hung thủ hay nạn nhân.

Chuyện này khiến dân chúng đặc biệt chú ý, trở thành đề tài để mọi người bàn tán. Nghe báo gần đây, tổ phóng viên “Kiến giải Ngày nay” của đài truyền hình trung ương đến tận nơi phỏng vấn, khiến Ngô Đại Hải không thể nhờ người khác tiếp đãi mà phải đích thân giải thích chi tiết vụ án cho bọn họ.

Tóm lại, gần đây Ngô Đại Hải khá nổi bật, bản thân anh cũng muốn được thăng chức. Đêm qua, anh còn cố ý gọi điện cho Lương Xuyên, nói cho hắn biết người phóng viên của tờ “Kiến giải Ngày nay” đã đặt một cái tên khá hay ho cho vụ án này, gọi là “Khởi phù nhà hòa táng”. Bên cạnh đó, Ngô Đại Hải còn tỏ vẻ áy náy với Lương Xuyên vì không thể đưa tên của hắn lên báo.

Một khi dân chúng biết được có người giờ trò thôi miên với nghi phạm tại phòng thẩm vấn, rất có thể sẽ khiến dư luận xôn xao.

Nhưng Lương Xuyên cũng chẳng quan tâm đến chuyện này.

Nếu hẳn mà để ý chuyện này thì cũng không bao giờ ngồi phơi nắng trước cửa nhà như những cụ già kia.

“Này, trông cậu rảnh rồi quá nhỉ!”

Một người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo đỏ đang xách rau bước đến.

“Lâu lâu mới nắng đẹp mà chị, em phơi một chút.”

Lương Xuyên đứng dậy. Hẳn biết người phụ nữ này, tên là Tôn Ái Bình, vừa lấy chồng chưa tròn hai năm. Chị mở một tiệm bán quần áo ở cuối phố. Chồng chị làm đầu bếp tại một nhà hàng cao cấp ở Thành Đô.

“Ồ ồ, hình như chị cũng gặp cái dáng vẻ của em ở đâu đó rồi.” Tôn Ái Bình là người ruột để ngoài da, nghĩ gì nói đó, “Gặp ở đâu nhỉ?”

“Bệnh viện à?” Lương Xuyên đoán.

“Ừ, đúng rồi, ở bệnh viện đấy. Tại cửa ra vào mỗi dãy lầu nằm trong bệnh viện ung bướu, chị hay thấy mấy ông già bà cả hói sạch cả tóc đều ngồi ở mấy băng ghế nơi đó. Chị gặp hồi đi thăm bà con đó, ái chà chà, cảm giác đó...”

Tôn Ái Bình nói tới nói lui một hồi, mới nhận ra mình đùa nhưng chẳng buồn cười gì cả, bèn xấu hổ xin lỗi:

“Nhóc Xuyên này, chị nói nhớ nhầm, em đừng để bụng nha.”

Lương Xuyên lắc đầu, hỏi: “Chị cần mua gì à?”

“Mua một ít giấy tiền vàng mã và nguyên bảo. Sắp làm đám cầu siêu cho bà ngoại của chồng chị, lúc đó cần dùng tới.”

Lương Xuyên bèn vào lấy rồi gói kín vào túi nhựa.

Cô trả tiền xong, dường như còn ngại lời đùa kém duyên vừa rồi, nên đặt thêm hai quả cà chua trên quầy cho Lương Xuyên ăn lấy thảo.

Chờ cô đi khỏi, Lương Xuyên mới ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Ái chà, hình như đến giờ cơm trưa rồi.

Lương Xuyên mang cà chua đi rửa, tự rót một ly nước sôi rồi ngồi xuống sau quầy.

Hắn cầm trái cà trên tay, do dự một chút, sau đó đưa lên miệng cắn. Trái này khá ngọt, nhưng một hồi sau Lương Xuyên mới cắn miếng thứ hai, và lâu lắm mới tiếp tục cắn miếng thứ ba.

Ăn uống là một chuyện rất tuyệt vời với người bình thường, nhưng chẳng hấp dẫn là mấy với một kẻ không bao giờ có cảm giác đói.

Ngược lại, ăn uống trở thành một việc phiền toái và gánh nặng trong đời sống thường nhật của hắn.

Lương Xuyên tốn nửa tiếng đồng hồ để ăn xong hai quả cà chua. Hắn cần dùng thời gian lâu đến vậy để tự báo cho bản thân biết là đã ăn bữa trưa rồi.

Lúc này, Phở Nhị nhảy xuống lầu. Đây là một con mèo ngày lười, đêm quậy. Có thể do tiết trời hôm nay khá tốt, nên nó mới chạy ra bậc thang nằm híp mắt đón ánh mặt trời.

“Ái chà, bên ngoài nắng ấm như thế, sao trong tiệm của anh lại lạnh vậy?” Người bước vào là Đàm Quang Huy. Cậu ta cư xử như mình rất quen thuộc nơi này, bước đến trước quầy gặp Lương Xuyên rồi hỏi:

“Anh ăn gì chưa? Đi ăn lẩu với tôi không? Mới sáng sớm tôi đã gặp khách sộp, nên hôm nay tôi mời.”

Sau lần gặp gỡ tại tiệm bán đồ chơi người lớn ấy, Lương Xuyên không hề chủ động liên lạc với cậu thanh niên này, vì hắn cũng không thích thú gì với chuyện nặn tượng sáp. Nhưng chẳng hiểu vì sao chàng trai này lại tìm được chỗ ở của hắn, thường xuyên tạt ngang, khi thì mua nguyên bảo, có lúc lấy một ít giấy tiền vàng mã.

Nhưng bình thường, ai đòi lại mua nguyên bảo hoặc tiền vàng mã số lượng nhiều mà dám ba ngày lại ghé mua một lần như thế này chứ?

“Ăn rồi.”

Lương Xuyên trả lời như thế vì nghĩ đến bữa trưa ban nãy.

“Anh ăn rồi à?” Đàm Quang Huy nhún vai một cách bất đắc dĩ: “Giờ thế này vậy, tôi gọi đồ ăn giao tới. Cửa hàng tôi hơi xa, lười về đó ăn quá. Tôi mượn chỗ của anh một lát nhé?”

Dù là đang hỏi ý, nhưng Đàm Quang Huy đã kiếm chỗ ngồi xuống rồi bắt đầu đặt món trên điện thoại di động.

“Tôi nói này, anh thật sự không xài WeChat à?” Đàm Quang Huy đã từng xin kết bạn WeChat với Lương Xuyên. Theo cậu thấy thì là do Lương Xuyên không muốn kết bạn mà thôi.

Lương Xuyên đặt điện thoại di động của mình trên quầy rồi đứng dậy, lấy chổi đi quét nhà.

“Này này, để tôi, để tôi.”

Đàm Quang Huy chủ động giành lấy cây chổi trong tay Lương Xuyên, bắt đầu quét tước cửa tiệm.

Phở Nhị đang lẩn qua lẩn lại ngoài cửa, liếc mắt nhìn rồi tiếp tục phơi nắng.

Có lẽ đều cùng là chủ tiệm như nhau, trong khi Đàm Quang Huy lại có ý muốn kết thân, nên cậu ấy quét dọn rất nghiêm túc. Ngay khi người giao đồ ăn đến, cậu ta cũng dọn dẹp sạch sẽ nơi này.

Sau đó, cậu ta vừa ngồi ăn com vừa quan sát cửa hàng của Lương Xuyên.

Cái kiểu cách dò xét này,

Có vẻ là một môn học bắt buộc khi cậu ta đến nơi này.

Lương Xuyên mặc kệ cậu ấy, chỉ ngồi yên tại ghế phơi nắng cùng Phở Nhị.

Thật ra, Lương Xuyên từng gặp hình ảnh mà Tôn Ái Bình từng nói. “Phong cảnh” như thế xuất hiện ở khắp các bệnh viện ung bướu trong cả nước.

Những người lớn tuổi kia mang khối u trong người, sắp sửa lìa đời, tựa lưng ngồi trước cửa máy đẩy liều tại bệnh viện.

Nếu nói đó là đang chờ chết, thì cũng không sai.

Sự thích ứng của con người rất đáng sợ, dù là đối mặt với cái chết.

Nếu một người đối mặt với cái chết theo phương pháp phát triển tuần tự, đa phần người ta sẽ gãy giữa rồi quá độ dần chuyển sang trạng thái bình tĩnh.

“Mèo của anh đẹp quá, là giống gì vậy?”

Đàm Quang Huy đã ăn com xong, chuẩn bị nghịch mèo.

“Mèo nhà.” Lương Xuyên trả lời, “Nhặt trong bãi rác.”

“Chep chep... Thường ngày anh cho ăn gì đấy? Lông mượt quá, mấy con mèo ngoại cũng không bằng.” Đàm Quang Huy vừa nói vừa đưa tay vuốt lông Phở Nhị.

“Meo!”

Vốn dĩ Phở Nhị vẫn đang nằm tại đó một cách lười biếng, nay bỗng đứng bật dậy, vung vuốt cào ngay tay Đàm Quang Huy. Sau đó nó vọt vào cửa hàng, chạy tót lên tầng hai.

“Á...”

Đàm Quang Huy xoa nhẹ tay trái, có lẽ bị cào rách da rồi.

“Sao nó dữ thế?” Thế mà Đàm Quang Huy không nổi giận, chỉ là cười một cách bất đắc dĩ.

“Tay cậu bản.”

Lương Xuyên đáp.

“Phở Nhị không cào bậy đâu. Đối diện có nhà thuốc tây, cậu qua xử lý vết thương đi.”

Đàm Quang Huy hơi ngạc nhiên khi nghe thế, bèn bước đến cạnh Lương Xuyên, nói:

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh. Chuyện này lạ lắm, tôi không thể hỏi người khác được.”

Lương Xuyên nhìn Đàm Quang Huy, cảm giác dở khóc dở cười, bèn chỉ bản hiệu cửa hàng.

“Có phải cậu coi phim quá nhiều hay không? Tôi chỉ bán vài món vàng mã chứ có phải làm thầy bói hay phong thủy gì đâu? Làm sao tôi biết những thứ đó được.”

“Nhưng nửa tháng trước, bà nội tôi báo mộng cho tôi, đòi thay bộ đồ mới. Kết quả chẳng phải anh tự mình đem đồ tới sao?”

Đàm Quang Huy phản bác.

“Đây là hai chuyện khác nhau.”

“Sao mà khác nhau được. Anh xem giùm tay của tôi với. Bệnh này của tôi, dù đến bệnh viện cũng không trị được.” Đàm Quang Huy nín ồng tay áo của Lương Xuyên, “Tôi sợ lắm, thật sự rất sợ! Xin anh giúp tôi.”

“Cậu có thể đi cúng chùa, còn ở đây, tôi không thể...”

“Anh nhìn này!”

Đàm Quang Huy vén ồng tay áo mình lên,

Thứ chảy ra từ vết thương mà Phở Nhị vừa cào không phải máu, mà là từng giọt nển màu vàng...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Mùi hải sản thối

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

"Tôi bị thể này cách đây hai tuần. Ban đầu, tôi cứ nghĩ mình trúng độc, nhưng giờ tôi dám chắc là không phải. Thế đâu phải trúng độc, mà là, là..."

Đàm Quang Huy nhìn Lương Xuyên bằng ánh mắt mong chờ. Cậu không dám đi bệnh viện để khám chứng bệnh này, cũng hiểu rõ bệnh viện không thể nào giải quyết được. Người bình thường có ai chảy nển từ trong người ra cơ chứ?

Lúc này, cậu ta đành gửi gắm hy vọng vào Lương Xuyên. Ngày đó, anh ta vội vã mang áo liệm đến cho bà nội mình. Vốn dĩ, Đàm Quang Huy chẳng muốn theo đuổi vụ này, nhưng hiện giờ không thể nào ngó lơ được. Cậu không chắc liệu bản thân sẽ trở thành thể nào nếu chứng bệnh này cứ tiếp tục phát triển. Có lẽ, bản thân cậu không còn đường cứu chữa được nữa.

Lương Xuyên chỉ tay về phía kệ treo áo liệm.

"Ý anh là vấn đề liên quan đến bộ áo liệm hôm đó ư?" Đàm Quang Huy bùng tỉnh: "Bà nội vẫn đang mặc bộ đó, giờ tôi phải làm sao đây?"

Lương Xuyên lắc đầu:

"Ý của tôi là, cậu chọn một cái áo liệm trước đi, không lâu sau thì sẽ cần dùng đấy."

"..." Đàm Quang Huy cạn lời.

...

Không phải Lương Xuyên không muốn lo chuyện của Đàm Quang Huy, nhưng đúng là hắn không biết lo kiểu gì. Lương Xuyên từng nói với cậu ta rằng, mình không phải thầy bói hay thầy phong thủy chi cả. Rốt cuộc những chuyện ấy là thật hay giả, có tác dụng hay không, chính bản thân Lương Xuyên cũng không rõ.

Đàm Quang Huy đi về, cũng chẳng dám ở lại tiệm Lương Xuyên mua áo liệm. Lương Xuyên cũng không biết Đàm Quang Huy có nghe lời hắn mà đến chùa, miếu gần đó để cúng kiến hay không? Có rất nhiều ngôi chùa, biết đâu một vài nơi sẽ linh nghiệm thì sao?

Dù ban ngày nắng gắt, nhưng buổi tối gió khá to, nhiệt độ giảm xuống. Lương Xuyên đóng kín cửa hàng rồi lấy một chiếc chăn mang lên lầu.

Trải chăn xong, Lương Xuyên lại ra cầu thang sắp đặt giày dép gọn gàng rồi mới quay lại phòng ngủ. Hắn mở máy thu âm, nghe bài hát trầm buồn đang vang vọng rồi nằm xuống, nhắm mắt lại.

Dường như Phở Nhị cũng thấy hơi lạnh, không nằm trên bệ cửa sổ nữa mà bò vào cạnh chăn của Lương Xuyên.

Buổi tối cứ êm đềm như thế, không phải lướt điện thoại, không cần xử lý hàng đông tin tức, cũng không phiền lòng vì công ăn chuyện làm ngày hôm sau.

Đơn giản, bước vào giấc ngủ.

Hôm nay, Lương Xuyên ngủ nhiều hơn một tiếng so với ngày thường, nhưng cũng chỉ có bốn tiếng đồng hồ mà thôi.

Hắn tỉnh giấc, cũng làm Phở Nhị giật mình theo. Con mèo này cố ý nhìn Lương Xuyên một cái, như thắc mắc tại sao đêm qua hắn không gặp ác mộng.

Lương Xuyên thức dậy, định sắp xếp chăn nệm gọn gàng, nhưng trông thấy Phở Nhị còn nằm đó nên bèn ưu tiên mặc quần áo vào trước.

Sau đó, hắn đứng tại cửa phòng hồi lâu.

Việc để chăn đệm lung tung như thế khiến hắn có cảm giác khó chịu. Cảm giác này tương tự như việc nhìn giày dép đặt lộn xộn trên kệ vậy, nhưng may là Lương Xuyên có thể không chế được nỗi phiền muộn trong lòng.

Sau cửa hàng là nhà bếp nhỏ. Trong này có ít vật dụng, nguyên liệu nấu nướng khá giản đơn. Từ trước đến nay, Lương Xuyên ăn uống càng tối giản càng tốt. Đương nhiên, nhiều người nghĩ rằng mất vị giác sẽ đáng sợ hơn mất cảm giác đói. Vì dụ bạn không đói bụng, nhưng vẫn có thể thưởng thức đồ ăn ngon, thậm chí ăn nhiều hơn nữa. Thế chẳng tốt à?

Lương Xuyên bắt nồi nấu cháo, xong múc một chén rồi mang ra quầy. Hắn ngồi xuống tại đó.

Chỉ là một chén cháo trắng, không có bất cứ món ăn kèm nào.

Lương Xuyên ngồi tại đó, chờ cháo nguội, cũng tự bảo rằng cơ thể mình cần ăn vào để nạp năng lượng.

Một lát sau, Lương Xuyên bắt đầu ăn cháo.

Hắn bật đèn sáng trung trong tiệm, nhưng bên ngoài tối mịt.

Chẳng có ai bên cạnh Lương Xuyên.

Không, đúng ra là có! Hắn vừa mang một mớ người giấy được đặt làm từ nhóm nghệ nhân vùng này về. Lương Xuyên trưng bày người giấy ở góc hướng Tây của tiệm, trùng hợp đối mặt với hắn ngay lúc này.

Người giấy có đôi má hồng đỏ thắm, có đầy tóc, nô tì với dáng dấp khiêm nhường, môi cười chúm chím.

Rõ ràng, đây chẳng phải một bữa ăn có không khí thoải mái.

Nhưng Lương Xuyên đã quen rồi.

Ăn cháo xong thì trời cũng sáng dần. Lương Xuyên biết rõ mình đã tốn quá nhiều thời gian để ăn xong một bữa, nhưng lại chẳng muốn thay đổi thói quen này. Vốn dĩ hắn cũng có nhiều thời gian, chẳng cần phải tiết kiệm tí thời gian này vào việc khác.

Vừa mở cửa tiệm,

Chưa kịp mang vòng hoa ta trước cửa trưng bày, bỗng có một chiếc xe cảnh sát lái tới, thẳng lại ngay cửa hiệu của Lương Xuyên.

Người đến chính là Tần Đào. Cô cảnh sát mới vào nghề cách đây nửa tháng nhưng đã có phong phạm mang hơi hướm nhanh nhẩu và dứt khoát, không còn nét ngây ngô như trước kia nữa.

"Có vấn đề gì, anh mở tiệm sớm thế?"

"Kiểm thêm chút tiền mà."

Ngay cả Lương Xuyên cũng cảm giác mình trả lời lấy lệ. Đa phần người ta mở quầy bán đồ ăn, bán thịt sớm, chứ có ai mở quầy bán tiền vàng mã sớm đâu?

Tần Đào bước đến, Lương Xuyên né qua để cô đi vào tiệm.

Thấy cách bày trí trong tiệm, Tần Đào cắn môi. Dĩ nhiên, dù cô là cảnh sát hình sự nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh gáy khi bước vào tiệm bán đồ vàng mã lúc trời lơ mờ sáng như thế này.

"Có chuyện gì thế?" Lương Xuyên hỏi.

"Không có gì, tôi đi làm nhiệm vụ thôi. Nửa tiếng trước, có người báo cảnh sát là con trai ông ta và con dâu mất tích nên bọn tôi đến xem thử. Sau khu phố cổ này đây, gần nhà một người đồng nghiệp của bọn tôi."

"Mất tích bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm, vừa mất liên lạc chiều hôm qua."

"VẬY CHƯA ĐỦ THỜI GIAN MÀ?"

"Chú báo cảnh sát nói là sợ con trai với con dâu cãi nhau. Ông ấy gọi điện thoại cho cả hai người nhưng chẳng liên lạc được ai, có đến nhà từng người kiểm rồi nhưng không gặp. Tôi sợ có chuyện xảy ra nên dậy sớm, tạt ngang coi thử."

Nghe thế, Lương Xuyên biết rõ là cô nàng này đang kiếm chuyện để làm, khẳng định cảm giác tồn tại. Nên dù thời gian mất tích chưa đạt mức tiêu chuẩn để lập án, cô nàng cũng tranh thủ đến điều tra thử xem.

Nói rõ một chút, thời gian báo án mất tích có tiêu chuẩn là 24 tiếng đồng hồ. Dĩ nhiên, nếu người gọi có đủ chứng cứ chỉ rõ người mất tích bị tổn thương ngoài ý muốn thì sẽ được xem là trường hợp ngoại lệ.

Ngay lúc này, một chàng trai chạy xe đạp điện ghé đến cạnh xe cảnh sát.

"Đây là anh Vương, đồng nghiệp của tôi." Tần Đào vẫy cậu cảnh sát trẻ tuổi kia đến rồi giới thiệu: "Tiểu Vương, đây là cố vấn Lương, bạn của đội trưởng Ngô."

"Chào anh, cố vấn Lương."

Cậu Vương chủ động bắt tay với Lương Xuyên:

"Em mới vừa vào đội không lâu, từng nghe kể về chuyện của cố vấn Lương, nhờ anh dạy bảo nhiều hơn."

Mới sáng sớm, chưa đến giờ làm việc mà cậu ta lại đi cùng cô nàng này điều tra một vụ án mất tích chưa được công nhận, Xem ra, cậu chàng này có tình cảm riêng rồi.

Dĩ nhiên, Lương Xuyên không thân với Tần Đào cho lắm nên chẳng cần đề cập đến chuyện này làm gì.

"Tìm ra nhà của Tôn Ái Bình chưa? Bố mẹ của cô ấy có nói gì không?" Tần Đào hỏi cậu Vương.

"Anh mới nói chuyện với người báo án, bọn họ vừa về đến nhà, đang chờ bọn mình nè."

"Được rồi, vậy mình qua xem thử."

"Khoan đã." Lương Xuyên gọi Tần Đào quay lại.

"Sao vậy, cố vấn Lương?" Tần Đào không muốn mời Lương Xuyên đi cùng, vì vụ này còn chưa được lập án, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra cơ mà. Cô ấy đâu có dám mời vị đại thần Lương Xuyên này dẫn mình đi chơi cái trò mù tịt này. Lương Xuyên đâu có phải là Tiểu Vương, vừa gọi là cố vấn.

"Người mất tích là Tôn Ái Bình à?" Lương Xuyên nhớ đến người phụ nữ đến đây mua vàng mã sáng hôm qua, còn tặng thêm hai quả cà chua cho mình.

"Đúng vậy, cô ấy và chồng đều mất liên lạc." Tần Đào trả lời.

"Tôi đi xem thử cùng hai người nhé." Lương Xuyên nói.

...

Chồng của Tôn Ái Bình là Lưu Vĩ Minh, kết hôn chưa tròn hai năm. Cả hai chưa sinh con, không thuê nhà trọ, mà có nhà riêng hai tầng.

Nơi đó nằm chéch về phía sau khu phố cổ, nơi mà Lương Xuyên mở tiệm.

Khi xe cảnh sát chở Lương Xuyên đến nơi, bố của Lưu Vĩ Minh đã đứng chờ ngoài cửa.

Ba người xuống xe, cùng đi vào.

"Đồng chí cảnh sát, đây là nhà của con tôi. Tôi và bà nhà không ở chung với hai đứa nó."

Ông ấy bạc đầu hơn một nửa, lo lắng ra mặt.

"Xin bác cho biết cụ thể là mất liên lạc từ khi nào vậy?" Tần Đào hỏi.

Vụ này chưa được xác lập là mất tích, chẳng qua là đến kiểm tra tình hình mà thôi. Trên thực tế, có rất nhiều người báo án mất tích hàng năm ở khắp các tỉnh thành. Trừ các vụ bắt cóc trẻ em hay phụ nữ, trong xã hội này, một người trưởng thành đi làm ăn xa hoặc du lịch cũng là chuyện bình thường.

"Chiều hôm qua đấy! Vốn dĩ đã thống nhất là hôm nay đi tảo mộ. Hôm qua, tôi định gọi điện thoại hỏi con trai mua tiền vàng mã chưa thì thấy nó tắt

nguồn. Tôi bèn gọi điện cho con dâu, cũng y hệt vậy. Ban đầu, tôi chẳng nghĩ gì cả, định tối gọi lại, nhưng vẫn là tắt nguồn. Sáng hôm nay, tôi tranh thủ đi sớm rồi ghé nhà chúng nó vì tôi có chìa khóa, nhưng chẳng thấy ai trong nhà cả."

"Bác có thấy trong nhà có điều gì khác thường không?"

Tần Đào tỏ vẻ rành rọt.

Lương Xuyên và Tiểu Vương đi vào trong nhà đôi vợ chồng trẻ.

Mặt giường trong phòng ngủ khá sạch sẽ. Ấy thế mà, Lương Xuyên bỗng chau mày khi vào đến đây, lấy tay bịt kín lỗ mũi.

"Trong nhà cũng ngăn nắp, tôi bèn gọi điện thoại hỏi đồng nghiệp của nó, bên kia bảo con trai của tôi nghỉ làm ngày hôm qua."

"Chắc đôi vợ chồng trẻ muốn tìm một thế giới riêng của hai người nên đi thuê phòng tại một khách sạn nào đó." Tiểu Vương cố tỏ ra hài hước, nói: "Bác thử liên lạc lại xem, có khi hôm nay họ sẽ quay về đây."

Tần Đào cũng kiểm tra xung quanh nhà nhưng chẳng phát hiện ra gì cả. Hiện tại chỉ mới là không gọi được điện thoại của hai người mà thôi.

Tuy vậy, Tần Đào vẫn thấy Lương Xuyên đứng yên trong phòng, không chịu đi ra. Cô khá ngưỡng mộ Lương Xuyên, vì cô từng tận mắt thấy Lương Xuyên ra tay thoải mái phạm trong phòng tắm vẫn.

"Cố vấn Lương, sao thế?" Tần Đào khiêm tốn hỏi ý.

Tiểu Vương thấy Tần Đào thân với Lương Xuyên đến thế, nói đúng hơn là cô cố làm thân thì cảm thấy hơi ghen tị, nhưng chẳng dám lên tiếng.

"Em có ngửi ra mùi gì không?" Lương Xuyên chỉ vào lỗ mũi mình.

"Mùi gì?" Tần Đào hít một hơi, lắc đầu: "Hình như đâu có mùi gì đâu?"

"Giống mùi thịt heo." Tiểu Vương chỉ về hướng nhà bếp, "Em mới xem, còn đồ ăn thừa và chén bẩn chưa rửa trong đó. Xem ra hai người này ăn uống cũng không ít đấy."

Thấy hai người cảnh sát vẫn ung dung, Lưu Vĩ Minh cũng bớt lo lắng chút ít. Ông ta cũng nghĩ do mình tự dọa mình. Hai đứa con đã lớn như thế, muốn đi hú hí mà không bị ai quấy rầy cũng là lẽ thường. Lúc này, ông ta chủ động nói:

"Con trai của tôi làm đầu bếp, nên cơm nước ở nhà toàn nhờ nó nấu cả."

"Không phải đồ xào, là mùi hải sản." Lương Xuyên vẩy nhẹ tay: "Mùi hải sản rất nồng."

"Hả?" Tần Đào ngửi lại thật cẩn thận: "Hình như đúng vậy, mùi hải sản thôi."

"Hay nhà này ăn hải sản?" Tiểu Vương nói.

"Vậy tại sao mùi hải sản nồng nhất trong phòng ngủ này?" Lương Xuyên mỉm cười, hỏi ngược lại: "Còn trong nhà bếp lại không có? Chẳng lẽ bọn họ mang hải sản lên giường ngủ để ăn?"

"Ặc..." Tiểu Vương không biết trả lời thế nào.

"Cố vấn Lương, rốt cuộc ý anh là sao?" Tần Đào sốt hết cả ruột.

"Từ hải sản ra, còn thứ gì có thể tỏa ra mùi hải sản thôi như thế đây?" Lương Xuyên làm bầm.

Tần Đào vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Trong khi đó, dường như Tiểu Vương đã nhảy số kịp thời, cảm giác Lương Xuyên đang nói bậy bạ, cố ý trêu đùa bóng gió cô đồng nghiệp nữ của mình.

"Đây là phòng ngủ của bọn họ, có mùi đó cũng bình thường mà anh?"

Lương Xuyên nhìn Tiểu Vương, chỉ cười nhẹ không nói.

Sau đó, có vẻ như hắn nghĩ ra điều gì, bèn bước đến nắm ga trải giường kéo mạnh lên.

Xoạt...

Ga bị giật lên,

Bên dưới là một vùng máu bị giấu kín, nhìn mà giật mình!

Chương 12: Thịt đầu heo

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Đội cảnh sát đến nơi. Ngô Đại Hải xuất hiện trước mặt Lương Xuyên với bộ dạng tóc tai rối nùi và hai mắt thâm quầng. Hình tượng này khác xa với dáng vẻ của anh lúc trước. Ai không biết còn nghĩ rằng đội trưởng Ngô bận bịu đến nỗi ngày quên ăn, đêm quên ngủ ấy chứ. Thật ra là do đêm qua anh và nhóm nhân viên tác nghiệp từ đài truyền hình có tiệc tùng cả đêm, sáng sớm chưa kịp nghỉ ngơi đã bị điện thoại réo đến.

"Nhóc Xuyên, em cũng ở đây à?" Ngô Đại Hải vỗ vai Lương Xuyên: "Có em là anh yên tâm rồi. Anh đang mệt chết đi được!"

Vừa nói, anh vừa ngáp dài, nhưng kịp đưa tay che miệng. Có khá nhiều người đứng chung quanh dòm ngó, anh thân là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, luôn phải kín chu mọi lúc mọi nơi.

Ánh mắt của đám đông rất tinh, nên anh phải ra vẻ chuyên nghiệp một chút. Mặc dù cảnh sát không hề phát hiện ra thi thể, nhưng có vết máu dưới giường. Thế là đám đông ủa đến một cách nhanh như y như bầy cá mập say máu.

"Kiểm tra xong chưa? Có báo cáo giám định nhóm máu rồi chứ?"

Ngô Đại Hải xốc lại tinh thần, hỏi.

"Đội trưởng Ngô, làm xong báo cáo giám định nhóm máu rồi, chính là máu của Tôn Ái Bình." Bác sĩ pháp y Giản Hồng đến hiện trường trước Ngô Đại Hải, cũng đã làm xong nhiệm vụ của mình.

Ngô Đại Hải vào phòng ngủ, nơi đây vẫn còn cảnh sát chụp ảnh hiện trường và tìm kiếm chứng cứ.

"Máu ít thế này, chắc sẽ không chết người đâu nhì?"

Ngô Đại Hải chỉ vào vết máu trên giường.

Đúng vậy, lượng máu thấm trên giường không nhiều, có lẽ ít hơn lượng máu của một người tình cờ chảy máu mũi nữa.

"Anh nhìn xung quanh đi." Lương Xuyên biết Ngô Đại Hải đang trong trạng thái thiếu tỉnh táo. Dĩ nhiên, dù vào lúc tỉnh táo thì trình độ nghiệp vụ hình sự của anh cũng không khá hơn bây giờ là bao. "Vết máu lan rộng, nghĩa là Tôn Ái Bình bị chảy máu khi gãy gập kịch liệt trên giường."

Lương Xuyên không dùng danh từ "người chết" khi nói đến Tôn Ái Bình. Thứ nhất, hán không tìm đủ chứng cứ chứng minh chị đã bị sát hại. Thứ hai, từ tận đáy lòng, Lương Xuyên chẳng hề muốn người phụ nữ trẻ tuổi vừa tặng mình hai quả cà chua ngày hôm qua đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

"Ừ." Ngô Đại Hải gật đầu, đồng tình với Lương Xuyên. Máu không nhiều, nhưng thể hiện được hình ảnh Tôn Ái Bình đang liều mạng gãy gập ngay trên giường.

"Đội trưởng Ngô, chúng ta cần mang ga trải giường về kiểm tra một lần nữa. Cố vấn Lương nói, có thể bên trên có dính tinh... trùng đấy."

"Cái gì cơ?" Ngô Đại Hải chủ động đến ngửi ga trải giường rồi tỏ vẻ khó chịu. Lúc này anh mới hiểu ra, bèn chỉ đạo: "Chia làm hai bước! Giản Hồng, em phụ trách mang những thứ có giá trị xét nghiệm về cục cảnh sát. Tôn Kiến Quốc, em dẫn người đi xem xét xung quanh khu này, xem ai có mối quan hệ đặc biệt với đôi vợ chồng này không. Bên cạnh đó, sắp xếp người kiểm tra xem, gần đây có nơi nào thích hợp cho việc..."

Ngô Đại Hải thấy bộ chồng của Tôn Ái Bình đi tới, bèn ém luôn hai chữ "vứt xác" xuống, nhưng Tôn Kiến Quốc cũng đã hiểu ý rồi.

"Em đề nghị thêm thể này. Chẳng phải lần trước chúng ta vừa gặp trưởng khoa an ninh mạng sao? Hay nhờ anh hỗ trợ tra lại nhật ký điện thoại của hai vợ chồng này, cùng với tình hình tài chính của họ trong 24 giờ vừa qua."

"Ừ, anh hiểu. lát nữa anh sẽ đích thân gọi điện." Mắt Ngô Đại Hải đầy tơ máu, sắp xụi lơ đến nơi. Anh lập tức sắp xếp mọi thứ hợp lý rồi viện cớ có việc, sau đó dẫn Lương Xuyên ra xe, chở hán về tiệm.

"Nhóc này, anh hết chịu nổi rồi. Anh nhắm mắt một chút ở tiệm em nhé. Em để ý điện thoại hộ anh, có tin mới hay ai gọi thì nghe giúp rồi gọi anh dậy nhé."

Nói xong, Ngô Đại Hải bèn dựa vào ghế ngồi sau quầy của hân mà ngủ. Cũng khó cho anh, không thể nói rằng Ngô Đại Hải trốn tránh trách nhiệm được. Thực tế người như anh mới thích hợp làm chỉ huy, vì anh biết mình phải làm cái gì. Về việc làm điều đó như thế nào thì cứ kiếm người khác làm thay cho mình.

Chốc lát sau, tiếng ngáy o o của Ngô Đại Hải đã vang lên. Lương Xuyên lắc đầu, lấy áo khoát lên người anh.

Khoảng 4 giờ chiều hơn, điện thoại của Ngô Đại Hải reo vang.

Lương Xuyên bèn bắt điện thoại khi đang sắp xếp lại hàng hóa trong tiệm.

"Đội trưởng Ngô, đã kiểm tra ga trải giường xong. Bọn em phát hiện ra có dấu vết tinh... trùng của ba người."

"Tiến hành đối chiếu ADN chưa?" Lương Xuyên hỏi.

Giản Hồng thấy Lương Xuyên bắt máy thì lấy làm kinh ngạc, nhưng cũng đáp ngay: "Kho ADN của nước mình chưa hoàn thiện cho lắm, tôi tìm không ra ghi chép trùng khớp. Nhưng tôi có tìm ra vài mẫu vân tay, trừ hai người bị hại, còn có dấu vân tay của vài người khác, số lượng cũng nhiều."

"Ừ, được rồi."

"Vậy tôi cúp máy trước." Giản Hồng nói xong, bèn kết thúc cuộc gọi.

Lúc này, Ngô Đại Hải mới khoan thai thức giấc.

"Nhóc Xuyên, có kết quả rồi à?"

Lương Xuyên báo lại thông tin mà Giản Hồng vừa cung cấp.

Ngô Đại Hải định lên tiếng thì điện thoại lại reo lần nữa.

"Là Tôn Kiến Quốc gọi, anh nghe máy cái đã."

Ngô Đại Hải nói rồi ưu tiên nghe điện thoại. Một lát sau, cuộc gọi này vừa xong, cuộc sau lại đến. Anh lắc đầu cười rồi nghe máy.

Lương Xuyên bèn đi nhà vệ sinh rửa tay. Trời xế chiều rồi, hân cũng sức nhớ mình vẫn chưa ăn cơm trưa.

"Nhóc Xuyên."

Ngô Đại Hải nghe điện thoại xong, đến cửa phòng vệ sinh, lấy một điều thuốc ra hút. Ngủ một giấc ngắn xong, trông anh có vẻ tỉnh táo hơn. Các bộ phận cũng đã điều tra khắp nơi, thu hoạch được một số tin tức, vừa vặn có thể tiến hành làm việc rồi.

"Tôn Kiến Quốc nói nhà của Tôn Ái Bình có lắp camera, nhưng dây điện bị ai đó cắt đứt. Hơn nữa, máy tính lưu trữ file từ camera cũng bị lấy đi. Quan hệ xã hội của Tôn Ái Bình và Lưu Vĩ Minh khá đơn giản, không có thù hân với ai. Nên anh đang nghi có cướp vào nhà. Dáng dấp của Tôn Ái Bình thế nào?"

Ngô Đại Hải hỏi một cách đột ngột.

"Khá xinh, cũng còn trẻ tuổi." Lương Xuyên thành thật trả lời.

"Ừ, có nhiều người cùng làm, cắt đứt mọi đường dây. Đúng như anh nghĩ, chắc chắn là cướp vào nhà, mà còn là cả một bọn cướp."

Đúng rồi, Hình Minh vừa gọi đến, báo rằng có người rút 20.000 đồng bằng thẻ của Lưu Vĩ Minh tại máy ATM gần nhà. Anh đã cho người đến ngân hàng trích xuất camera ở thời điểm đó rồi."

"Đã cắt đứt dây điện, cuối cùng còn vác cả bộ máy tính mang đi. Có lẽ ban đầu bọn chúng bị camera quay lại lúc đột nhập. Em đoán rằng bọn này còn thiếu kinh nghiệm phạm tội." Lương Xuyên đóng góp ý kiến.

"Ừ, anh sẽ chú ý điểm này. Trước tiên anh sẽ cho điều tra mấy người ngoại lai xung quanh khu này rồi tóm bọn côn đồ và mấy kẻ có tiền án chung một lần luôn. Nhưng chuyện cần kíp trước mắt là phải tìm ra Tôn Ái Bình và Lưu Vĩ Minh."

Ngô Đại Hải gãi đầu xoắn xuýt.

Nhóm của anh vừa phá một vụ án lớn, xem như bắt đầu nở mày nở mặt. Nhưng nếu lại có án mạng phát sinh, dù có phá thành công lần nữa thì cũng chẳng được nổi tiếng là bao, trong khi cấp trên lại đánh giá là khu mình đang quản có trị an quá kém. Một nơi mà xảy ra án mạng liên tục thì cảnh sát chết ở đâu rồi?

Vốn dĩ Lương Xuyên định nói là dừ nhiều lành ít, nhưng vừa định mở miệng thì lại khó nói nên lời.

Nếu là vào nhà cướp bóc, bắt người đòi tiền chuộc, vậy tại sao đến lúc này còn chưa gọi điện đến người thân của Luru Vĩ Minh vò tiền? Hiển nhiên, mục tiêu mà bọn chúng bắt đã không còn sống trên đời nữa.

Rất có thể là, Luru Vĩ Minh và Tôn Ái Bình đã trở thành hai cái xác nằm ở nơi vắng vẻ nào đó.

"Đi thôi, nhóc Xuyên. Về Cục ăn cơm với anh. Anh cần báo cáo vụ này lên cấp trên nữa."

Ngô Đại Hải biết chắc Lương Xuyên sẽ quên ăn cơm khi ở một mình.

"Thôi thôi, anh đi làm việc đi. Nếu anh tìm ra thi thể thì cứ gọi điện cho em là được."

"Dĩ nhiên rồi." Ngô Đại Hải cười, lấy điện thoại di động, đội mũ cảnh sát lên rồi bước ra khỏi cửa.

Sắc trời đã tối, Lương Xuyên bèn đóng cửa tiệm, đi lên lầu hai lấy đồ rồi tắm rửa.

Hắn không mắc bệnh thích sạch sẽ, nhưng lại cảm thấy khó chịu khi nhớ về cảnh tượng ban nãy.

Trên thực tế, Lương Xuyên vẫn ổn nếu trông thấy thi thể hoặc hiện trường máu thịt bầy nhầy. Nhưng vừa nghĩ thấy cái mùi ấy, thật khó có thể tưởng tượng nổi Tôn Ái Bình đã bị hành hạ và làm nhục thậm tệ đến cỡ nào trong căn phòng ngủ kia.

Có đôi lúc, bạn sẽ tự hỏi tại sao nhân tính lại xấu xa đến thế? Cũng như hình ảnh của quân đội Nhật táng tận thiên lương trong những bộ phim kháng chiến vậy. Thật ra, rừng rậm thì đủ mọi loài chim. Nhân tính bản thù và xấu xí, dù khác biệt ranh giới và dân tộc thì cũng vậy mà thôi.

Nhớ đến Tôn Ái Bình, Lương Xuyên lại nghĩ đến hai quả cà chua kia rồi chợt nhớ dường như mình đã quên ăn bữa tối rồi.

Không ăn không được, vì ngày mai bản thân sẽ rất mệt mỏi khi thức dậy.

Tắm xong, Lương Xuyên mặc quần áo vào.

Về phần cơm tối thì ăn qua loa là được, hình như còn ít mì sợi trong bếp.

Chẳng qua là, đúng lúc này, một mùi thịt len lỏi bay đến, hắn nghe thấy âm thanh chiên xào trong nhà bếp.

Ngô Đại Hải đi rồi, tiệm cũng đóng cửa.

Thật vô lý nếu chú mèo Phở Nhị có thể cảm sạn để xào thức ăn.

"Meo!!!"

Phở Nhị chạy xuống lầu.

Không phải vì nghĩ thấy mùi thịt mà nó chạy xuống.

Lương Xuyên ra phòng tắm, bước đến cửa nhà bếp.

Mùi thịt tại đây rất nồng, xộc thẳng vào mũi.

Một người đàn ông đang cầm sạn và chảo để xào thức ăn.

Động tác của kẻ đó rất thành thạo, có lẽ làm nghề đầu bếp, ít ra thì cũng am hiểu mảng này.

Tắt lửa, đặt chảo lên khay, tưới nước sốt,

Hành động rất lưu loát.

Bữa ăn của Lương Xuyên rất đơn giản, nên chén đũa trong nhà không nhiều. Người đàn ông này dùng một cái bát to để chứa thức ăn.

Kẻ đó xoay lại rồi đưa thức ăn về phía Lương Xuyên.

Đây là một bát thịt đầu heo phối cùng một ít đồ xào. Mùi thịt thơm nức mũi, trông có vẻ rất ngon lành.

Nhưng dù kẻ đứng tại nơi này không mắc chứng mất cảm giác đói bụng như Lương Xuyên mà là một người bình thường thì cũng không bao giờ thèm thưởng bát đồ ăn này.

Người này có gương mặt ưa nhìn..

Khác hẳn với mấy gã đầu bếp béo ú, anh ta hơi gầy.

"Ăn... Ăn com đi... Xào ngon lắm... Ăn... Ăn com đi... Xào ngon lắm..."

Người đó nói đi nói lại mấy chữ này,

Có vẻ nức nở và không cam lòng.

Vị trí đôi mắt của anh ta trống rỗng, chẳng nhìn thấy ánh phản chiếu từ tròng mắt, giống như không có con mắt trong hai cái hốc đó.

Nhưng lại có hai hàng lệ máu đang chảy dài, rơi thẳng vào bát thịt đầu heo to tướng mà anh đang cầm.

Tí tách... tí tách... tí tách...

Chất lỏng đỏ tươi nhuộm kín cả bát thịt đầu heo, khiến nó trông như một bát thịt sống đỏ lòm...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lũ súc sinh!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Lương Xuyên không thể nuốt nổi bát thịt đầu heo đó! Chẳng qua hắn vẫn đứng im trước mặt người đàn ông này.

Tương tự, người đàn ông này cũng chỉ đứng yên tại đó, tay cầm bát thịt đầu heo.

Không gian như bị đóng băng, cực kỳ ngột ngạt.

Qua khoảng 15 phút, Lương Xuyên thở dài, gật đầu với người đàn ông.

Người đó bèn im lặng xoay người, lui về đến tận nhà bếp. Sau đó, cửa từ từ khép lại.

"Meo!"

Phổ Nhị lại kêu lên. Giọng nó trong trẻo, nhưng gay gắt.

Ánh mắt Lương Xuyên thanh tĩnh trở lại, gờ tay đẩy cửa nhà bếp ra.

Cảnh tượng trong đó đã quay lại như bình thường.

Bát mì mà Lương Xuyên thường ăn vẫn sạch sẽ như mọi ngày, chẳng có vết máu, cũng chẳng có thịt đầu heo bên trong. Nồi vẫn lạnh tanh vì chưa có ai động tới.

Lương Xuyên rót nước vào nồi rồi bật bếp.

Ngon lửa nóng rực, chập chòn liên tục, lắt lư thành đủ loại hình dáng. Có nhiều người hay nhìn chăm chăm vào ánh lửa trong một thời gian dài rồi tự suy ngẫm ra đủ các nội dung khác nhau trong trí não.

Nước sôi, Lương Xuyên cho một vắt mì sợi nhỏ vào, dùng đũa trộn nhanh.

Hắn không hứng thú với chuyện ăn uống lắm, nhưng hắn biết mình phải ăn. Nếu không, ngày mai hắn sẽ rất mệt mỏi.

Từng có một nhà triết học vĩ đại nói rằng: Ăn để sống, nhưng sống không phải để ăn.

Có lẽ, Lương Xuyên có thể thấu hiểu sâu sắc câu nói này từ ví dụ của bản thân. Hắn ăn chỉ để sống mà thôi.

Tắt lửa, gấp mì, rắc một ít muối. Lương Xuyên cho mì vào bát to, ngồi phía sau quầy, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Mì sợi nhạt nhẽo đến nỗi không thể nào nhạt hơn được nữa. Bát mì này chẳng có gia vị gì, cũng không có thịt thà hay đồ ăn kèm. Nhưng Lương Xuyên càng ăn, càng cảm thấy dạ dày co rút lại.

Một mùi máu tươi tanh tưởi xộc đến.

Đây không phải sự thật.

Nhưng giác quan và ý thức của con người hay bị sai lệch rất dễ dàng.

Cố gắng nuốt một nửa tô mì, Lương Xuyên che miệng lại, cố nhịn để không nôn ra.

Phổ Nhị nhảy lên quầy, nhìn chăm chăm Lương Xuyên bằng đôi mắt màu nâu của nó.

Một lát sau, Lương Xuyên cũng ổn hơn. Hắn hít sâu, ngồi thẳng người lại, với tay ôm Phổ Nhị vào lòng.

Vuốt nhẹ bộ lông mượt mà của con mèo, dường như tâm trạng của hắn cũng bình tĩnh dần.

Lúc này, điện thoại lại reo vang.

Phổ Nhị bèn nhảy khỏi người Lương Xuyên ngay lập tức. Nó không thích gần người, dù là chủ của nó. Vừa rồi, có lẽ là nó hạ mình để giải tỏa một phần áp lực cho Lương Xuyên mà thôi.

Hắn cầm lấy điện thoại di động, nhấn nút nghe:

"Alo, nhóc Xuyên, tìm ra thi thể rồi, ở vùng núi than đá phía sau khu phố chỗ em em. Anh có nói tiểu Đào tới rước em rồi đó."

"Cả hai vợ chồng ở đó luôn à?"

"Đúng vậy, ở đây luôn. Địch mợ nó, đúng là bọn súc vật!" Ngô Đại Hải mắng to. Dĩ nhiên, có vẻ anh cũng rất kích động.

Cúp máy, Lương Xuyên cố ăn hết nửa tô mì còn lại. Hắn ăn rất nhanh, và cực kỳ kiên quyết. Vốn dĩ mì trong đây cũng không nhiều lắm, và e rằng lát nữa còn phải thức đêm nữa, nếu hắn ăn nửa tô thì sẽ không đủ.

Ăn xong, Lương Xuyên vào nhà bếp rửa sạch tô và chảo rồi lau sạch tay. Xong xuôi, khi hắn vừa ra khỏi nhà bếp đã nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

"Cố vấn Lương, cố vấn Lương ơi."

Đó là giọng nói của Tần Đào.

Lương Xuyên mở cửa. Thấy hắn, Tần Đào định nói gì đó nhưng Lương Xuyên đã cắt ngang: "Đi thôi."

"Dạ!"

Tần Đào khóa cửa cho Lương Xuyên, còn ân cần mở cửa xe cho hắn. Chờ Lương Xuyên ngồi ngay ngắn, cô mới ngồi vào ghế lái rồi bắt đầu chạy xe.

"Cố vấn Lương, tôi kể một vài tiến triển mới nhất của vụ này cho anh nghe nhé."

Thi thể nạn nhân được cảnh khuyến tìm ra. Hai cái xác nằm trong một hang động tại vùng núi than đá ở gần hiện trường đầu tiên."

"Nói cụ thể hơn nữa." Lương Xuyên nhắc nhở.

"Tôi... tôi chỉ biết là tình trạng thi thể rất thảm, có vẻ như bị hành hạ trước khi chết thôi." Tần Đào hơi khó xử, vì cô nàng chỉ dám nhìn lướt qua thi thể mà thôi. Không phải cô ấy sợ xác chết, mà đúng thật hai cái xác ấy bị hành hạ đến nỗi chẳng còn hình thù gì. Thế nên cô ấy mới hỏi hà đến đón Lương Xuyên ngay khi Ngô Đại Hải vừa ra lệnh.

Lương Xuyên cũng không hỏi nữa. Xe cảnh sát lái nhanh đến dưới khu núi than đá. Do mới 8 giờ tối nên quần chúng tụ tập dòm ngó khá đông.

Có người xem chỉ vì nhiều chuyện, nhưng có có người cầm điện thoại quay phim, chụp hình, có lẽ định gửi cho bạn bè hoặc tải lên mạng câu like.

"Cho qua, cho qua với! Nè nè, mấy anh làm gì thế, phong tỏa nơi này đi! Còn chưa điều tra bằng chứng xong mà!"

Tần Đào vừa mở đường cho Lương Xuyên, vừa lo lắng gọi mấy anh cảnh sát xung quanh.

Khi phát hiện ra thi thể, mặc dù thi thể là tâm điểm nhưng rất có thể cảnh sát sẽ tìm được những manh mối quan trọng ở khu vực xung quanh, ví dụ như dấu chân. Nhưng hiện tại, quần chúng tới lui đông như vậy, đã phá hư hiện trường nghiêm trọng rồi.

"Này, không phải đã nói tìm ra người chết à? Mấy cô mau khiêng xác ra đây cho bọn tôi xem thử với!"

Một tên đàn ông hỏi đầu trung niên quát to, đám người xung quanh lập tức phụ họa theo.

"Chú là người thân của nạn nhân à?" Tần Đào nhìn chăm chăm ông ấy.

"Không phải, đến đây hóng chuyện thôi. Nãy giờ đứng mỏi cả chân chỉ để coi người chết thôi đấy." Gã hói vừa nói vừa cười: "Ai cũng đứng lâu lắm rồi, để bọn tôi nhìn xác chết một cái rồi về ngủ."

"Vậy chờ khi nào nhà chú có người chết thì có thể coi cho đã rồi nhé." Tần Đào mắng mà không hề nể nang.

Gã ngăn người ra, không ngờ mồm miệng của cô cảnh sát trẻ tuổi này lại độc địa đến vậy. Gã cũng mạnh miệng trở lại, hô to:

"Tôi muốn kiện cô, cô nói năng như vậy à? Cô làm cảnh sát thì giỏi lắm à? Cô hay lắm!"

"Đây này, đây là số hiệu cảnh sát của tôi! Chú đi kiện tôi đi! Nếu tôi không mặc bộ đồng phục này thì tôi đã đập chú nằm một đồng rồi!"

Tần Đào có ý chỉ mã số ngành để gã ta trông thấy rồi kéo tay Lương Xuyên đi tiếp. Nhờ dáng vẻ oai phong nãy giờ, nên người dân xung quanh cũng tự giác lui ra để hai người tiến lên dễ dàng.

"Nhóc Xuyên, đằng này."

Ngô Đại Hải đã sốt ruột chờ từ lâu. Giờ thấy Lương Xuyên đến thì anh mừng rỡ khôn xiết. Hiện tại, anh như kiến bò chảo lửa. Cuối cùng, tình huống xấu nhất trong dự đoán đã thành hiện thực. Khi thi thể của hai vợ chồng được phát hiện thì xem như xác lập đây là một vụ vào nhà cướp bóc, cưỡng hiếp. Vậy là rõ rồi, chẳng dám tưởng tượng được vụ này sẽ gây chấn động dư luận đến cỡ nào, bởi vì hiện trường đầu tiên chính là ngay trong ngôi nhà của cặp vợ chồng trẻ.

Dân cư ở ngay trong nhà mình lại bị bọn côn đồ đột nhập rồi làm nhục và tra tấn. Vậy người dân cảm thấy an toàn thế nào được nữa?

Nếu không nhanh chóng phá án, bắt được nghi phạm thì dư luận sẽ gây áp lực cực lớn cho Cục cảnh sát.

Thi thể đã được chuyển dời vào lều dã chiến, có một lớp vải trắng phủ lên.

Làm thế để tránh việc đám đông quay clip, chụp hình rồi gửi đi lung tung.

Khi Lương Xuyên vào lều, bác sĩ pháp y Giản Hồng và trợ lý đang thực hiện công tác khám nghiệm ban đầu. Thấy hấn vào, Giản Hồng không còn thái độ tò mò và bất mãn như trước, chỉ khẽ chau mày rồi nói bằng một giọng giận dữ: "Nhờ anh giúp sức bắt bọn súc vật kia càng nhanh càng tốt."

Bác sĩ pháp y đã quen nhìn chuyện sống chết, cũng có khả năng chịu đựng rất mạnh mẽ. Thậm chí một vài người có thể vừa bàn chuyện tối nay ăn gì vừa giải phẫu thi thể. Nhưng rõ ràng Giản Hồng đang bị ảnh hưởng tâm lý.

Lương Xuyên ngồi xổm xuống, bắt đầu quan sát thi thể.

Xác người đàn ông là Lý Vĩ Minh, người phụ nữ là Tôn Ái Bình.

"Đầu của nạn nhân nam bị đánh mạnh nhiều lần. Trên cơ thể có nhiều dấu máu bầm và các vết thương khác, nhưng nguyên nhân tử vong là do bị siết cổ chết bằng một công cụ có hình dạng dây xích sắt." Giản Hồng chỉ phía cổ của thi thể người đàn ông, tại đó có một vết hõm bầm tím. "Nơi này có một vết bầm siết cổ nhỏ hơn, tôi nghi là hung thủ định dùng sợi dây bé hơn một chút, nhưng siết không chết, cuối cùng mới đổi sang loại dây xích kim loại to."

Sau khi nói xong, Giản Hồng chỉ qua thi thể nữ:

"Trước khi chết, cô gái này bị xâm hại nhiều lần. Vùng kín đọng máu và trầy xước nghiêm trọng. Một bên đầu ti của cô ấy bị một cây tăm xỉa răng cắm vào, bên còn lại đã nát. Qua phán đoán sơ bộ, có lẽ bị răng cắn đứt." Giản Hồng nói đến đây thì dừng lại, giống như đang kiềm chế sự tức giận của mình rồi nói: "Vết bầm trên xác nạn nhân nhiều hơn nạn nhân nam, còn có dấu tàn thuốc."

"Đạch mợ nó, ngày xưa bọn Nhật cũng ác y hệt!"

Ngô Đại Hải mắng.

Có lẽ, điều khiến Ngô Đại Hải tức giận chính là hành vi cầm thú này không phải do bọn Nhật làm mà chính là người Trung Quốc gây ra. Thậm chí, rất có thể hung thủ chính là người dân khu này.

Lương Xuyên gạt đầu rồi nhớ lại hình ảnh Lý Vĩ Minh bưng bát thịt đầu heo đẫm máu ban nãy. Hấn mím môi, móc điều thuốc ra rồi ra khỏi lều để hút một lát.

"Nhóc Xuyên, đừng hút thuốc ở đây." Ngô Đại Hải nhắc nhở: "Đội cảnh sát tìm ra một ít tàn thuốc ở xung quanh khu này."

Lương Xuyên gạt đầu, không mồi lửa, mà moi lá thuốc trong điều ra, bỏ vào miệng nhai kỹ. Hấn cần yên tĩnh và tỉnh táo hơn.

Sau đó, Lương Xuyên khom người vào lều, ngồi xổm xuống cạnh xác Tôn Ái Bình. Hấn đặt tay ngay trán cô ấy rồi nhắm mắt lại.

Giản Hồng và Ngô Đại Hải bên cạnh cũng chẳng ý kiến gì. Bọn họ nghĩ, có lẽ đây là thói quen của Lương Xuyên. Thiên tài hay có mấy hành động dở hơi

mà.

Bóng tối xuất hiện trong tầm mắt của Lương Xuyên.

Sau đó, hần dần nhận ra tầm mắt của mình ở hướng nằm ngang. Trước mặt là bóng dáng của một người đàn ông đang quỳ. Hình ảnh rất mờ nhạt, nhưng Lương Xuyên nhận ra đó là Lý Vĩ Minh, chồng của nạn nhân Tôn Ái Bình.

"Em có sao không?" Một giọng nam vang lên.

"Em ổn." Đây là giọng phụ nữ.

"Ổn là tốt rồi, ổn là tốt rồi. Sắp xong rồi em, gần qua rồi, bọn chúng sắp đi rồi." Lại là giọng nói của người đàn ông.

Tiếp theo là tiếng cả hai người cùng khóc.

Lương Xuyên thấy nhức đầu, ý thức chập chờn. Lúc này, dường như hần cảm thấy Lý Vĩ Minh vẫn đang cầm bát thịt đầu heo đứng trước mặt mình, còn có Tôn Ái Bình tặng mình hai quả cà chua tươi rồi.

Một thời gian dài trôi qua trong bóng tối.

Hình ảnh lại hiện ra lần nữa.

"Chồng tao đâu? Chồng tao đâu rồi?" Người phụ nữ hét điên cuồng, "Chẳng phải bọn mày nói nếu tao đồng ý, bọn mày sẽ tha cho chồng tao sao? Tao hứa mà, tao không báo cảnh sát. Xin bọn mày nói tao biết, chồng tao đâu rồi?" Người phụ nữ than khóc, dường như đã nhận ra điều gì đó.

"Nó chết rồi, giờ tới lượt mày." Một giọng nam vang lên từ bóng tối, có vẻ non nớt. Nói đúng hơn là giọng này khá trẻ trung.

Người phụ nữ run rẩy toàn thân, có vẻ khó mà chấp nhận kết quả này.

Tiếp theo là một chiếc khăn bông thấm chặt vào miệng và mũi, cùng với một đôi tay đang bóp mạnh vào cổ cô. Ngoài ra còn có người đè chặt hai tay và chân của cô, không cho cô giãy giụa.

Nghẹt thở, cảm giác nghẹt thở đáng sợ,

Đây là một sự dồn ép cực kỳ vô nhân đạo.

Toàn thân Lương Xuyên run rẩy dần. Hần bị ảnh hưởng lây với cảm giác bất an ấy.

"Đội trưởng Ngô." Giản Hồng nhìn Ngô Đại Hải, tỏ ý bảo hình như Lương Xuyên gặp vấn đề. Mặt hần tái nhợt, hít thở dồn dập.

"Đừng làm phiền cậu ấy." Ngô Đại Hải ngồi cạnh Lương Xuyên, cẩn thận quan sát Lương Xuyên, sợ hần gặp chuyện.

Bóng tối, vẫn là bóng tối.

Nhưng cảm giác nghẹt thở đã giảm dần, dường như mọi chuyện đã chấm dứt.

Có kẻ dùng khăn bông bịt miệng, mũi.

Có một đôi tay bóp cổ.

Có người đè chân.

Có người giữ chặt hai tay.

Lương Xuyên lặng lẽ suy đoán những cảm thụ của bản thân.

Như vậy, có ít nhất ba người, ba tên hung thủ.

Ngay khi Lương Xuyên chuẩn bị tỉnh lại, thoát khỏi thế giới bóng tối này thì một cơn nhói đau đâm mạnh vào hần.

"A..."

Nóng, đau, lại giãy giụa.

"Mày hành hạ làm gì thế?" Có người bắt mắt trong bóng tối.

"Mẹ mày, không lấy tàn thuốc châm nó, nhờ nó còn sống thì sao? Thế mà không chết thật kìa, sống dai thật."

Giọng này, còn rất trẻ,

Thậm chí trẻ đến khó tin!

"Loạt xoạt..."

Đây là tiếng vang của túi nhựa,

Từng chiếc túi ni lon trông vào đầu, tiếp theo là cổ bị siết chặt.

Đây là một cảm giác tuyệt vọng cùng cực, khiến con người không thể nào chịu nổi!

Lương Xuyên chợt mở mắt ra rồi hấn ôm cổ, quỳ sát xuống cạnh thi thể. Đồng thời, hấn thở dốc từng hơi, như rơi vào tình trạng thiếu dưỡng khí nghiêm trọng. Lại có một vệt sáng màu đỏ lóe lên trong đáy mắt Lương Xuyên.

"Nhóc Xuyên, em có sao không?" Ngô Đại Hải đỡ vai hấn, lo lắng thăm hỏi. Anh cũng không muốn vì vụ án mà bạn bè của mình gặp chuyện.

"Hung thủ có ít nhất là ba người, vẫn còn rất trẻ." Lương Xuyên nói: "Thậm chí có cả vị thành niên."

"Cái gì?" Ngô Đại Hải sững sờ.

"Đi tóm chúng nó! Tóm chúng nó đi!"

Lương Xuyên vung tay siết chặt cổ áo Ngô Đại Hải, hét lên:

"Anh còn lần khăn cái gì nữa? Đi tóm cổ bọn chúng ngay! Bắt bọn súc vật ấy, nắm đầu bọn nhóc súc vật ấy!"

Khi Ngô Đại Hải nhìn vào ánh mắt đỏ lòm trước mặt,

Chẳng hiểu vì sao, dù anh đã là một đội trưởng đội hình sự, từng trải qua sóng to gió lớn, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi từ sâu tận xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bọn chúng vẫn ở tuổi vị thành niên

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

"Xin lỗi, em không kiềm chế được mình."

Lương Xuyên buông Ngô Đại Hải ra, cúi đầu im lặng. Một lát sau, hấn mới mở mắt, tơ máu tan dần rồi tỉnh táo lại.

Thời gian từ vong chưa lâu, có lẽ chưa quá 24 giờ. Vì thế, trí nhớ hầy còn mới mẻ, khác hẳn với nạn nhân Trương Nghị Cường đã qua đời cách đây hơn nửa năm trong vụ án lần trước.

Hơn nữa, nạn nhân từng bị hành hạ và lạm dụng dã man trong thời gian dài rồi chết rất thảm thiết. Cũng vì thế mà sự đồng cảm và tác động của những hình ảnh ấy vô cùng mãnh liệt.

Đây là lời giải thích của Lương Xuyên.

Dĩ nhiên, nếu dựa vào đức tin của Đạo giáo và Phật giáo thì đó chính là oán khí của người vừa chết yếu chưa tiêu tán.

"Nhóc Xuyên, em vừa bảo có ít nhất ba tên hung thủ. Anh hiểu câu đó, nhưng sao em lại nói bọn chúng còn rất trẻ?"

Nhờ kết quả phân tích tám ga trải giường dính máu kia, có thể dễ dàng đoán ra số lượng hung thủ. Nên Ngô Đại Hải không hề thắc mắc chi cả. Nhưng Lương Xuyên lại bảo hung thủ khá trẻ tuổi, thậm chí có kẻ ở độ tuổi vị thành niên.

Lương Xuyên nhìn thi thể Lưu Vĩ Minh bên cạnh. Hấn đã cảm nhận lời trấn trối của Tôn Ái Bình rồi. Nhưng tinh thần đang bị quá tải nên hấn do dự, tự hỏi có nên tiếp tục xem xét khoảnh khắc hấp hối của người chồng hay không.

"Đầu tiên, hung thủ ưu tiên cắt đường dây điện nối vào camera, sau đó còn vác cả bộ máy vi tính đi. Hiển nhiên, có thể bọn chúng đã bị quay lại lúc cắt dây nên mới làm thế. Từ đây, em đoán là bọn chúng chỉ mới vào nghề trộm cướp mà thôi. Có lẽ chúng từng trộm vặt rồi, nhưng chưa có bài bản, hoặc không dày dặn kinh nghiệm cho lắm.

Bên cạnh đó, căn cứ vào chứng từ do bố nạn nhân cung cấp đã có thể tính được thời gian đại khái khi hung thủ len vào nhà nạn nhân. Đó là giai đoạn trước khi ông bố ấy không gọi được cho hai vợ chồng, chênh lệch không lâu lắm. Bác sĩ Giản, hiện tại có thể xác định thời gian tử vong cụ thể không?"

Pháp y Giản do dự, nói: "Dựa vào mức độ cương cứng của thi thể, nạn nhân qua đời chưa đến 24 giờ. Nếu anh muốn thời gian chính xác, tôi phải mang về phòng thí nghiệm. Nhưng mà..."

Giản Hồng chỉ những vết thương do bị hành hạ trên xác nạn nhân:

"Thật ra, những vết tích này cũng đã nói rõ ràng. Hai nạn nhân, nhất là nạn nhân nữ từng chịu tra tấn tàn bạo trước khi chết.

Bên cạnh đó, hung thủ có nhiều người, từng ở lại trong nhà nạn nhân khá lâu. Nếu tôi nhớ không lầm, khi cảnh sát lục soát nhà nạn nhân, có thấy một ít thịt đầu heo trong bồn rửa tay. Thậm chí, tôi đoán có thể hung thủ từng ăn cơm ngay trong nhà nạn nhân."

Lương Xuyên ngẫm nghĩ. Hẳn e là những suy đoán tiếp theo của mình sẽ khiến mọi người xung quanh hiểu lầm. Nhưng khi thấy hình ảnh của Lưu Vĩ Minh xuất hiện tại nhà riêng, hẳn đã tự xác nhận những giả thuyết của riêng mình.

"Thậm chí, có khả năng bọn tội phạm vừa cưỡng hiếp nạn nhân nữ, vừa ép nạn nhân nam nấu bữa tối cho bọn chúng. Dù sao anh ấy cũng là một đầu bếp."

"Cái gì..." Ngô Đại Hải rất muốn nói một câu "Em điên à?" Sao lại tưởng tượng ra diễn biến như thế chứ? Môn phác thảo tâm lý đáng sợ như vậy à?

Giản Hồng và hai người hỗ trợ sững sốt khi nghe Lương Xuyên nói thế.

Chẳng phải bọn họ ngạc nhiên vì tự hỏi Lương Xuyên dựa vào nhân tố gì để đoán ra kết quả như vậy, vì dù gì phạm trù của hai bên khác biệt nhau. Lý do ba người giết mình là vì chịu tác động sâu sắc bởi giả thuyết hình ảnh bọn tội phạm vừa cưỡng hiếp người vợ trong phòng ngủ, vừa ép buộc người chồng nấu một mâm cơm.

Hai nạn nhân đã phải chịu đựng nhục nhã đến mức nào chứ?

"Tóm lại, thủ pháp hành hung cầu thả, đơn giản, nhưng vẫn nhớ việc xóa sạch hiện trường. Bên cạnh đó, hung thủ có thời gian làm nhục, thỏa mãn thú tính khá lâu. Những điều ấy đã đủ nói rõ bọn chúng có độ tuổi trung bình không cao lắm.

Trừ khi có một tên tội phạm tử hình vừa vượt ngục từ trại giam gần đây, muốn thỏa mãn một phen trước khi bị bắt lại. Nhưng khả năng này rất thấp.

Có nhà tù nào xung quanh Thành Đô xảy ra chuyện không?"

"Theo anh biết thì không có." Ngô Đại Hải trả lời.

"Vậy nếu là tử tù vượt ngục từ nơi khác đến đây, vất vả lắm mới trốn được vào Thành Đô, kẻ đó sẽ không ngu dại gì mà gây án trả thù xã hội bằng cách này. Trong vòng 12 giờ đồng hồ sau khi vượt ngục, từng giây tại ngoại chẳng khác gì những đồng tiền lòi trong tư tưởng bọn tử tù. Trong giai đoạn này, rất có thể bọn chúng sẽ gây ra những hành vi táng tận thiên lương. Nhưng nếu hơn 12 giờ, tâm lý của chúng sẽ thay đổi, càng quý sự tự do hơn, từ đó cố gắng lẩn trốn hết mức có thể để kéo dài sự tự do này. Nên sau khi loại trừ khả năng trên, em kết luận, hung thủ có thể là một nhóm người có tuổi tác rất trẻ, thậm chí bao gồm cả vị thành niên."

"Nhóc Xuyên, đây là kết quả mà em vừa phác thảo tâm lý ra đấy à?" Ngô Đại Hải quệt mồ hôi trên trán, hỏi: "Trẻ lắm á? Còn chưa qua tuổi vị thành niên?"

"Trưởng thành thì sẽ có kiến thức, bọn chúng sẽ biết sợ hãi, biết trừng phạt đáng sợ như thế nào. Ngược lại, bọn choai choai nhưng tự cho mình đã trưởng thành thì khác. Khi phạm tội, cơ bản chúng chẳng hề nghĩ đến sự trừng phạt sẽ đón chờ mình, mà chỉ biết hưởng thụ khoái lạc trong hành vi phạm tội ấy tạo ra.

Căn cứ vào manh mối hiện có và quá trình phác thảo tâm lý, em tổng kết tâm lý của bọn hung thủ thành ba điểm: Tự nghĩ mình đúng, không biết sợ, tầm nhìn thiên cận."

Lương Xuyên ngập ngừng rồi nói tiếp:

"Có thể dùng một câu thành ngữ để minh họa, chính là nghe con không sợ hổ."

"Đội trưởng Ngô, đã đem đoạn thu hình từ camera của ngân hàng đến rồi đây." Một anh cảnh sát đến báo cáo.

"Sao lâu quá vậy?" Ngô Đại Hải không hài lòng cho lắm.

"Sau khi chờ khoa an ninh mạng dò tìm manh mối xong, bọn em mới đến ngân hàng yêu cầu hợp tác điều tra. Nên mới chậm như thế." Chàng cảnh sát

này cũng chẳng biết làm sao, chỉ đành ngậm miệng khi đội trưởng nổi đóa.

Thật ra cũng không hẳn là bọn họ chậm chạp, bởi vì tốc độ thu thập chứng cứ đã khá nhanh rồi, lại vướng thêm việc trích xuất, biên tập hình ảnh từ camera nên mới thế.

Cậu cảnh sát đưa một chiếc điện thoại di động cho Ngô Đại Hải. Anh ra dấu bảo Lương Xuyên đến xem cùng.

"Thẻ ATM của nạn nhân bị ai đó cố thủ rút tiền trong vòng nửa tiếng vào lúc chạng vạng hôm qua."

Tiếng nói vang lên trong video có lẽ là của Hình Minh.

"Lần cầm thẻ đầu tiên của nạn nhân Lưu Vĩ Minh vào máy ATM là lúc 16 giờ 31 phút, nhưng nhập sai mật mã hai lần. Theo tôi phân tích, có lẽ hung thủ ép Lưu Vĩ Minh nói mật mã ra, nhưng lần đầu bị sai vì Lưu Vĩ Minh cố ý nói sai, làm hung thủ không lấy được tiền."

Lần rút tiền thứ hai được ghi nhận lúc 16 giờ 59 phút hôm qua. Lần này bọn chúng nhập đúng mật mã. Dĩ nhiên, chắc do lần đầu thất bại nên hung thủ quay về tra tấn, ép nạn nhân khai ra mật mã thật sự.

Trong hai lần lấy tiền, hung thủ đều mặc đồ đen, đội mũ, cố ý che mặt lại. Hình ảnh có giá trị duy nhất mà tôi có thể lấy chính là cái này."

Hình ảnh trong video khựng lại, phóng to ra rồi hình ảnh chạy dần.

Lúc này, trước mặt Lương Xuyên và Ngô Đại Hải, chính là khoảnh khắc hung thủ lấy tiền.

Nó hơi ngẩng đầu lên, chỉ thấy được cằm và một nụ cười nơi khóe miệng, trông khá hớn hờ, như một đứa bé vừa nhận được tiền lì xì từ ông bà.

"Mẹ nó! Bọn súc vật này!" Ngô Đại Hải mắng to. Mặc dù không thể nào thấy rõ mặt mũi của tên hung thủ kia, nhưng nhờ góc quay ngay chiếc cằm trẻ trung ấy, chắc chắn tuổi đời của hung thủ không lớn lắm, thậm chí là còn rất nhỏ như Lương Xuyên đã nói.

"Tôn Kiến Quốc, chúng ta cần xác định lại phạm vi điều tra lần nữa!"

Ngô Đại Hải giận dữ, cấp tốc gọi Tôn Kiến Quốc và cấp dưới của mình để phân công nhiệm vụ.

Lương Xuyên vẫn nhìn nạn nhân Lưu Vĩ Minh.

"Nếu tôi không giúp anh tìm ra hung thủ, có phải đêm nay anh lại đến nấu đồ ăn cho tôi nữa không?"

"Cố vấn Lương, anh nói gì cơ?"

Giản Hồng hỏi nhỏ.

"Không có gì." Lương Xuyên cười. Vốn dĩ hắn đã chẳng thèm ăn. Nếu đêm nay Lưu Vĩ Minh lại đến chuẩn bị bữa tối cho hắn nữa, hắn lại càng khó ăn hơn.

Dĩ nhiên, lý do không phải như vậy.

Bởi vì, có vài tên nên xuống địa ngục, dù nó có già hay trẻ, đã đủ tuổi hay vẫn còn là vị thành niên.

"Cố vấn Lương, bọn tôi mang thi thể về Cục cảnh sát nhé." Một trợ lý pháp y bên cạnh nhắc nhở.

"Chờ tôi một chút." Lương Xuyên nói.

"Được." Giản Hồng nháy mắt với người trợ lý, tỏ ý bảo Lương Xuyên cứ tùy tiện.

Lương Xuyên đặt tay lên trán Lưu Vĩ Minh.

Sau đó, hắn từ từ nhắm mắt lại lần nữa.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Lương Xuyên cảm giác đầu mình bị đánh mạnh vào liên tục. Suýt nữa hắn phải mờ mắt ra, nhưng vẫn cố chịu đựng trận đòn dồn dập này.

"Mày gan nhĩ, dám lừa bô mày à? Sai mật mã rồi! Tao mà không lấy được tiền thì mày chết chắc!"

Sau đó lại là một trận đòn dồn dập khác.

"Đừng đánh nữa! Tao đưa tiền cho chúng mày! Tao nói mặt mã đây, nhưng xin mày đừng tổn thương vợ chồng tao."

"Yên tâm, bọn tao cung chiều vợ mày một chút, kiếm vài đồng tiêu vặt là xong. Chỉ cần chúng mày hứa không báo cảnh sát thì bọn tao không làm gì cả. Mày hiểu không?"

Bóng tối lại ủa đến lần nữa.

Nhưng hình ảnh nhanh chóng rõ dần.

"Nấu đồ ăn xong rồi!"

"Mẹ nó, mày xào chung với cái gì đấy, dở thế! Biết thế cứ lấy thịt đi luộc, pha tí giấm chấm ăn còn ngon hơn."

"Hình như thằng này là đầu bếp! Kêu nó xào thịt đi. Trói tay nó lại rồi mày cầm dao đứng canh nó nấu. Ê ê, mày đừng giả chết. Bọn tao ăn com xong là đi ngay. Mày ngoan ngoãn nấu xong bữa com này đi. Còn mày canh chừng nó, đừng để nó bỏ thuốc độc vào thức ăn."

"Tao biết rồi."

Tất cả đều là bóng tối, chỉ có âm thanh vang lên.

Lương Xuyên nghe thấy tiếng rên la thảm thiết của người phụ nữ, kéo dài liên tục và dai dẳng. Hắn còn cảm nhận được một sự nhục nhã cùng cực, chất chứa căm hờn.

Nếu bàn luận chuyện này theo cách nói của Gia Cát Lượng, vậy sẽ thấy Lưu Vĩ Minh là kẻ chết nhất, thấy vợ mình bị cưỡng hiếp mà bản thân còn đi nấu com cho hung thủ.

Nhưng thực tế là Lưu Vĩ Minh vẫn luôn bị trói chặt. Anh ta cố gắng nhẫn nhục chịu đựng, rất có thể là do bọn hung thủ ấy đã hứa hẹn gì đó.

Lương Xuyên rành về tâm lý học. Căn cứ vào manh mối có được và lời trần trối vừa nghe, thật bất ngờ, hoặc đáng buồn cười khi bọn trẻ ranh này lại tự học hoặc may mắn trùng hợp vì đã sử dụng thủ thuật "dẫn dắt từng bước" trong tâm lý học để xử lý đôi vợ chồng này.

Chúng khiến nạn nhân mang hy vọng sống sót. Hơn nữa, do hai vợ chồng bị ngăn cách giữa hai căn phòng khác nhau, dẫn đến việc người phụ nữ cam tâm chịu nhục quan hệ với bọn tội phạm để chúng đừng giết chồng mình, trong khi ông chồng không còn cách nào khác, đành phải nấu ăn cho bọn chúng để vợ mình được tha mạng.

Dĩ nhiên, người chồng có quyền chọn cách liều mạng, chết một cách bi tráng hơn. Nhưng anh ta luôn bị kiềm chế, có người canh chừng, dù anh ta có liều mạng đi nữa thì cũng chẳng làm nên trò trống gì. Thậm chí nếu làm vậy, không chỉ riêng anh ta chết, mà chắc chắn vợ anh ta cũng bị giết theo. Bởi vì nếu hung thủ đã giết một mạng, chắc chắn bọn chúng sẽ giết sạch mọi người ở đây.

Nhưng điều quan trọng nhất là, có thể do bọn này còn quá trẻ, nên hai nạn nhân vẫn áp ủ hy vọng xa vời.

Bọn nhóc này, hiếp dâm, lấy tiền, ăn uống no say xong thì cũng nên bỏ đi chứ?

Đến tận lúc này, Lương Xuyên vẫn chưa phát hiện ra manh mối gì đáng giá.

Một con mọt mồi đang dần ập đến, vậy lấy hấn.

Đồng thời, Lương Xuyên nhận ra sự đau khổ của nạn nhân Lưu Vĩ Minh đang ăn mòn lấy mình càng lúc càng nghiêm trọng hơn. Lương Xuyên buộc phải dừng hành động xem xét này lại, bởi sự điên cuồng và phẫn nộ của nạn nhân khi hấp hối có thể khiến tâm trí của hắn gặp vấn đề.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói vang lên giữa bóng tối:

"Quần tao thủng một lỗ rồi."

"Lấy quần thẳng này mà thay. Trong tủ của thằng này treo toàn đồ xịn không đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cánh cửa địa ngục

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

"Cố vấn Lương, mắt của anh sao thế?"

Tần Đào vừa lái xe vừa hỏi Lương Xuyên đang ngồi bên ghế phụ của mình.

"Không có chuyện gì đâu, có lẽ bị viêm nhẹ." thỉnh thoảng Lương Xuyên lại dùng khăn tay trong túi quần lau nhẹ nhẹ. Trên khăn loang lổ từng vệt máu.

Con mắt là cửa sổ của tâm hồn. Đây là một loại ví von mang tính duy mỹ, nhưng thật ra còn có ý nghĩa biểu tượng nằm ngoài những ý nghĩa ví von ban đầu đấy.

Xe cảnh sát dừng lại trước cửa nhà nạn nhân. Nơi đây đã được căng dây cảnh giới, còn có cả cảnh sát đang phụ trách canh giữ hiện trường.

Tần Đào lấy giấy tờ chứng minh ra rồi dẫn Lương Xuyên đi vào.

"Đào tử, sao lại quay về đây thế?"

Trong phòng còn có hai cảnh sát trẻ đang còn ở lại thu thập chứng cứ, niêm phong một số vật chứng có giá trị đưa đến phòng bảo quản vật chứng của cục cảnh sát.

"Đội trưởng Ngô bảo em về đây tìm vài thứ." Tần Đào giải thích.

"Tìm cái gì?" Cảnh sát trẻ hơn hỏi.

Tần Đào do dự một chút, nhìn về phía Lương Xuyên. Quả thật cô cũng không biết Lương Xuyên bảo mình lái xe chở anh đến đây để tìm gì nữa.

"Tìm một cái quần." Lương Xuyên đưa tay chỉ vào tủ quần áo trong phòng ngủ. "Mọi người đã kiểm tra hết mấy thứ kia chưa?"

"Bên đó à? Đã kiểm tra rồi, trong tủ ngoài quần áo ra thì không có gì đặc thù cả." Người cảnh sát trẻ lại trả lời.

"Tìm lại xem, lật giờ tất cả quần trong đồng quần áo treo trong tủ xem, đặc biệt là cái nào có lỗ thủng ấy."

Lương Xuyên nhớ rõ vào thời khắc cuối cùng lúc hắn đọc di ngôn của Lưu Vĩ Minh, có nghe được đoạn nói chuyện của một tên hung thủ.

Hung thủ mặc quần của người chết Lưu Vĩ Minh là vì quần gã bị rách một lỗ.

Lương Xuyên không chắc trong lúc thu dọn hiện trường, đám hung thủ kia có mang cái quần đã cõn ra đi luôn không. Mọi thứ chỉ đành trông chờ vào vận may. Đương nhiên, căn cứ vào tính cách và trạng thái tâm lý lúc đó của đám hung thủ, rất có khả năng là chúng sẽ bỏ sót.

Có lẽ người tức giận nhất bây giờ hẳn là Ngô Đại Hải. Bởi vì dựa vào manh mối có được, suy luận ra kết quả hung thủ chỉ là một đám ranh con tuổi còn nhỏ, lông cánh chưa mọc đủ, cũng không phải là tội phạm giết người liên hoàn hay đầu trộm đuôi cướp gì. Cho nên cứ thêm một giờ chưa bắt được hung thủ, Ngô Đại Hải lại càng thấy nhục nhã hơn.

Tần Đào lập tức bắt đầu tìm kiếm cùng hai cảnh sát kia. Tất cả quần trong tủ đều bị lấy ra để kiểm tra từng cái một.

Lương Xuyên thì đứng ở cửa phòng ngủ, một tay vô thức xoa xoa tròng mắt. Hôm nay hắn hơi mệt một chút, hơn nữa cảm giác đau buốt trong mắt lại ngày càng gia tăng.

"Cố vấn Lương, đã tìm được rồi!"

Tần Đào cầm lấy một cái quần jean rồi hô lên.

Đằng sau cái quần đó bị thủng một lỗ lớn, không phải do cố ý thiết kế tạo kiểu quần mà rõ ràng là do mặc lâu ngày, bị mài mòn nên mới thủng lỗ.

"Ồ, trong túi có gì này." Tần Đào đưa tay vào trong túi quần jean, lôi ra một cái thẻ, "Là tấm thẻ trợ cấp hộ nghèo."

...

"Tôi cầu xin các anh, nói cho tôi biết, rốt cuộc thì con tôi làm sao thế?"

Một người đàn ông trung niên lưng còng, đáng về cực chênh lệch với tuổi tác đang đứng trước mặt cảnh sát van vãn.

Bên ngoài lớp tường kính của phòng lấy khẩu cung, Ngô Đại Hải đang nghe điện thoại. Mặt mũi anh có chút vụn vặt, nửa vì khẩn trương, nửa vì đang phần nộ.

Lương Xuyên rút điều thuốc ra đưa cho Ngô Đại Hải. Anh vừa định cầm lấy thì bên kia điện thoại vang lên:

"Alo, kết quả đối chiếu ra sao rồi?"

"Đội trưởng Ngô, có kết quả đối chiếu rồi. Chúng tôi lấy DNA của Sài Sơn và DNA của con trai Sài Cường tìm được từ nhà gã, đối chiếu với DNA của hung thủ thu được trên giường ngủ ở hiện trường vụ án. Chứng thực là DNA của Sài Cường hoàn toàn trùng khớp với DNA của một tên trong nhóm hung thủ." Giản Hồng ở đầu bên kia điện thoại cũng thờ phào một hơi. Điều này có nghĩa là đã tìm ra được hung thủ.

"Hay lắm."

Ngô Đại Hải cúp máy, sau đó gọi cho Tôn Kiến Quốc để nói về cuộc điện thoại này.

Đồng thời anh cũng gật đầu với Lương Xuyên: "Con trai của ông ta đúng là một trong số đám hung thủ đó. Anh sẽ gọi ngay cho Tôn Kiến Quốc, bảo cậu ta phát lệnh truy nã, sau đó huy động thêm mấy anh em ở cục cảnh sát quanh đó cùng hành động. Lũ súc sinh này không chạy thoát được đâu!"

Lương Xuyên rút điều thuốc lá, không nói gì thêm.

Lúc này đã quá nửa đêm, Sài Sơn vẫn đang bị cảnh sát thẩm vấn. Dù sao trong chiếc quần jean mà hung thủ thay ra ở hiện trường cũng có tấm thẻ trợ cấp hộ nghèo của ông ta kia mà.

Dựa theo lời khai của Sài Sơn thì thẻ trợ cấp hộ nghèo kia vẫn luôn ở trong tay con trai ông ta. Tiền trong đó cũng là con ông ta lấy xài. Trước kia ông ta cũng không định đưa thẻ trợ cấp hộ nghèo cho con mình, nhưng mà Sài Cường đã đánh ông ta một trận rồi cứ thế ngang nhiên cầm đi.

Nghe đến đó, trong lòng Lương Xuyên lại không hề thấy người trung niên này có gì đáng thương. Sinh mà không nuôi, chỉ có thể tạo thành một mối họa. Con mình gây họa cho mình thì cũng thôi đi, dù sao cũng là tự làm tự chịu, đằng này lại đi gây họa cho cả nhà người khác thì còn gì để nói nữa?

Xã hội hiện nay chủ yếu chỉ toàn những luận điệu kiểu như con mình làm sai chuyện, vậy sẽ nghĩ đến thể chế đầu tiên, sau lại đổ cho xã hội, cuối cùng đổ toàn bộ tội lỗi cho mấy phương tiện giải trí như tiểu thuyết, game, phim ảnh... Nhưng thực tế, vị thành niên phạm tội có tới hơn một nửa nguyên nhân là do cách giáo dục của cha mẹ có vấn đề. Một nửa còn lại thì đơn giản hơn, vì bọn chúng vốn dĩ đã là đám súc sinh đội lớp da người.

Toàn bộ cảnh sát Thành Đô đều tham gia hành động, bắt đầu lùng bắt nghi phạm khắp toàn thành, bố trí nhân thủ dày đặc khắp các nhà ga, bến xe, mốc giao thông...

Sau khi nhận được tin tức xác định, Ngô Đại Hải cũng dẫn theo phần lớn cảnh sát trong đội tham gia lần lùng bắt này. Cục cảnh sát trở nên vắng hoe.

Lương Xuyên không đi theo bởi vì hần hơi mệt. Thế nhưng lúc này hần lại không muốn về nhà. Dù sao vẫn chưa bắt được nghi phạm, nếu trở về không khéo lại nhìn thấy trong nhà có thêm vài thứ mà mình rất không muốn nhìn thấy nữa.

Hần bèn ngồi xuống bậc thang ngoài cửa cục cảnh sát. Gió đêm mang theo hơi lạnh thấu xương, nhưng Lương Xuyên lại không có chút cảm giác gì.

"Cố vấn Lương, ăn chút gì đi."

Tần Đào từ phía sau đi tới, đưa cho Lương Xuyên một ly mì và một tách trà sữa mới pha.

Ngô Đại Hải cố tình để cô lại đây chăm sóc cho Lương Xuyên. Anh ta cũng nhìn ra thân thể Lương Xuyên không khỏe. Và lại dù sao vụ án này có thể nhanh chóng xác định được nghi phạm cũng nhờ vào Lương Xuyên tìm thấy được thẻ trợ cấp hộ nghèo của nghi phạm để lại ở hiện trường.

Lương Xuyên nhận lấy ly mì, cầm cầm xoay xoay trong tay. Còn Tần Đào thì ngồi cạnh hần, nuốt từng miếng từng miếng mì. Hiển nhiên là cô nàng đang rất đói bụng.

"Cố vấn Lương, anh không ăn được loại này à? Hay tôi đổi cho anh loại khác nhé?" Tần Đào nhìn thấy Lương Xuyên không ăn thì hỏi thử. Dù sao thì trong cục cảnh sát cũng có đủ loại mì tôm mà.

Lương Xuyên hớp một ngụm nước mì, sau đó quyết định không làm khó bản thân nữa, thả ly mì xuống cạnh người, chậm rãi nói:

"Con người là động vật, có khi rất đáng yêu, lúc lại rất vĩ đại, nhưng dù sao cũng là động vật. Có lẽ chúng ta còn tự cho rằng mình là thiên sứ bị dọa xuống thế gian, thế nhưng thực sự chẳng qua chúng ta chỉ là vượn người đứng thẳng mà thôi."

Tần Đào gật mình, nhưng lại khá ấn tượng với mấy lời này của Lương Xuyên.

"Cố vấn Lương nói hay lắm!" Giản Hồng bung chén trà trong tay đi ra, "Tiểu Đào, em vừa lên làm cảnh sát hình sự, một thời gian nữa là sẽ từ từ chai sạn đi thôi. Đúng rồi, tôi vừa giải phẫu thi thể."

Giản Hồng ngừng một chút, vành mắt chợt thoáng đỏ. Vừa rồi cô nàng còn dùng tư thái lão làng ăn ủi Tần Đào xong, lúc này đã không kiềm chế được.

"Nạn nhân mang thai được ba tháng."

Nghe vậy, Tần Đào cắn môi, buông ly mì xuống. Sau đó cô úp mặt mình vào gối, có lẽ là đang khóc. Cô là nữ cảnh sát hình sự nhưng cũng còn là một

cô gái trẻ tuổi kia mà.

Lương Xuyên hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra.

Mọi người thường nói hình phạt đáng sợ nhất là phải xuống địa ngục. Nhưng địa ngục lại không kinh khủng như vậy!

Chuông điện thoại của Tần Đào vang lên, cô ngẩng đầu, thoáng lau nước mắt nước mũi rồi nhận cuộc gọi. Sau đó, cô lập tức nói với hai người Lương Xuyên và Giản Hồng:

"Hung thủ bị bắt ở bên xe rồi. Bốn tên, toàn bộ đều sa lưới. Đội trưởng Ngô đang áp giải bọn chúng về."

"Tiểu Đào, em đi giúp đi. Hiện tại trong đội đã không còn bao nhiêu người." Giản Hồng nhắc nhở.

"Vâng, em đi đây."

Tần Đào lập tức đứng dậy chạy vào trong cục.

Nửa giờ sau, một đội xe cảnh sát lái vào cục. Ngô Đại Hải cùng với mấy đội trưởng cảnh sát hình sự nữa cùng nhau áp giải mấy tên trẻ tuổi vẫn chưa hết nét ngây ngô trên mặt tiến vào bên trong.

Lương Xuyên vẫn ngồi trên bậc thang, đưa mắt nhìn bọn chúng đi vào.

Bốn tên đó, có hai tên run rẩy sợ hãi, còn hai tên kia vẫn mang vẻ khinh thường và ngang ngược trên gương mặt. Như thể dù có bị bắt vào đây thì chúng nó vẫn muốn giữ lấy cái gọi là tính ngông của mình.

Cứ như... liệt sĩ đi vào pháp trường... Ha ha, nhưng mà bọn chúng xứng sao?

"Lớn nhất chỉ mới 23 tuổi, còn nhỏ nhất là 17 tuổi." Giản Hồng đứng cạnh Lương Xuyên nói.

"Vậy sẽ nhận án thế nào?" Lương Xuyên hỏi.

"Tử hình." Giản Hồng thờ dãi một hơi: "Chứng cứ xác thực, tình tiết nghiêm trọng như thế, chắc chắn sẽ tử hình."

"Còn thẳng nhóc 17 kia?" Lương Xuyên hỏi.

"..." Giản Hồng im lặng một lúc mới đáp: "Có lẽ sẽ không bị phán tử hình, chắc là chung thân."

"Chung thân." Lương Xuyên lặp lại hai từ này: "Quá hơi cho bọn nó rồi. Cho dù là tử hình thì vẫn là quá nhẹ với bọn nó. Một viên đạn xuyên qua là lập tức toi mạng. Chết như thể nhẹ nhõm quá rồi. Huống hồ gì còn có một thẳng không bị phán tử hình."

"Đây là pháp luật." Giản Hồng nhìn Lương Xuyên nói.

"Cô có cảm thấy như vậy có công bằng với Tôn Ái Bình và Lưu Vĩ Minh không?"

"Tôi không biết." Giản Hồng lắc đầu: "Tôi bận rồi, sắp bắt đầu thẩm vấn rồi." Giản Hồng nhanh chóng rời đi. Hiện nhiên cô cũng không muốn đối diện với Lương Xuyên về vấn đề này.

Lương Xuyên xòe bàn tay ra, nhìn nhìn những đường chỉ tay của mình. Sâu trong mắt hần chợt có một chút tia sáng đỏ lóe lên. Nhưng hần quá mệt mỏi, mặt mày hần cũng dần về một màu hiển hiện rõ ràng.

"Phở Nhị." Lương Xuyên nhẹ nhàng gọi.

"Meow!"

Phở Nhị vẫn thường nằm nghỉ trên bệ cửa sổ phòng ngủ tầng hai của cửa tiệm hàng mã từ từ ngẩng đầu lên, mắt mèo lóe lên ánh sáng đỏ đậm.

Cùng lúc đó, về một mối trên mặt Lương Xuyên bắt đầu rút đi, sức sống trên người hần lại dần được khôi phục.

Đồng thời màu đỏ sậm trong đáy mắt hần càng lúc càng nhiều hơn.

Khóe miệng Lương Xuyên nhếch lên một nụ cười mím rất đôi kỳ quái.

Được rồi...

Hình ảnh bốn tên nghi phạm bị áp giải đi ngang qua hần vào bên trong lần lượt hiển hiện ra trong đầu.

"Pháp luật không công bằng... vậy thì hãy để tao mở cánh cửa địa ngục ra cho chúng mày."

Chương 16: Tôi đến từ địa ngục (phần đầu)

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Bốn tên nghi phạm được tiến hành thẩm vấn cùng lúc. Trước bằng chứng vững như núi, bọn chúng không hề chối cãi hay phản kháng lại mà nhanh chóng nhận tội, tiếp đó là bắt đầu khai rõ tình tiết của vụ án.

Với nhân viên cảnh sát phụ trách thẩm vấn thì lần lấy khẩu cung này không tính là khó. So với mấy tên già đầu lão luyện từng vào đây nhiều lần, đám nghi phạm trước mắt này cực kỳ dễ đối phó, không cần dùng phương pháp hay thủ đoạn tra tấn nào cả. Bọn chúng cứ thế thành khẩn khai báo ra.

Dù vậy, mỗi thành viên thẩm vấn lúc này đều phải cố chịu đựng cơn phẫn nộ cực lớn. Nhân viên cảnh sát ghi chép lời khai thỉnh thoảng phải dừng lại lau chùi mồ hôi trong lòng bàn tay, còn nhân viên tra hỏi phải vài lần nhấp ngụm nước nhằm che giấu tâm trạng sắp bùng nổ của bản thân.

Lần lượt mở xẻ từng chi tiết.

Hỏi rõ từng điểm nhỏ nhất.

Tái hiện bản án một cách tường tận nhất.

Đến lúc này, dù là nhân viên cảnh sát nhiều năm trong nghề cũng không cách nào giữ bình tĩnh được nữa. Sao đám súc sinh này lại làm ra được những chuyện như thế kia chứ?

Đại bộ phận lãnh đạo ở cục cảnh sát Thành Đô đều chạy tới phân cục này. Ngô Đại Hải phải báo cáo tình hình công tác với những lãnh đạo này. Dù sao công cuộc phá án vụ này quá nhanh chóng, dư luận còn chưa kịp phát sốt lên, cho nên quyền chủ động về truyền thông vẫn nằm cả ở trong tay cảnh sát.

Chỉ là tình hình vụ án lần này khó có thể công khai rộng rãi như vụ lần trước. Bởi tình tiết vụ án quá mức thảm thiết nên cần phải ẩn bớt vài chi tiết cụ thể, lại không thể giấu giếm bản án đi được, cái gì cần công bố vẫn phải công bố. Ngoài cửa ra vào cục cảnh sát đã có không ít phóng viên nghe phong thanh mà đến, thậm chí còn có cả phóng viên từ Bắc Kinh xuống. Với cảnh sát mà nói, việc quan trọng nhất là phải xử lý dư luận vụ án này thế nào để đảm bảo xã hội không bị khủng hoảng nữa.

Tôn Kiến Quốc với tư cách là đội phó đã có mặt chỉ huy toàn bộ quá trình thẩm vấn. Chứng cứ có được đã vô cùng xác thực, nghi phạm cũng đã nhận tội, phần việc còn lại chỉ là hình thức mà thôi. Có điều mọi chuyện nhất định phải nhanh chóng, không được để chậm trễ mảy may. Bởi căn cứ vào kinh nghiệm với những vụ án thu hút sự chú ý của nhiều người trước kia, bên cảnh sát mà kéo dài quá lâu, nhất định ngoài xã hội lại xuất hiện đủ mọi lời đồn.

Tôn Kiến Quốc đi ra khỏi phòng thẩm vấn, đốt điếu thuốc rồi rít một hơi dài. Vừa rồi anh tôi thẩm vấn Sài Cương, 23 tuổi, là tên lớn tuổi nhất trong đám nghi phạm trẻ tuổi, cũng là tên cầm đầu trong vụ án lần này.

Lúc này Tôn Kiến Quốc cũng vừa trông thấy Lương Xuyên đi tới.

Không biết vì sao mà Tôn Kiến Quốc cảm giác như Lương Xuyên hơi khác với lúc trước. Hẳn như có sức sống hơn, dù bình thường luôn mang cho người ta một loại cảm giác rất nhỏ nhả yếu ớt.

"Cố vấn Lương?" Tôn Kiến Quốc chào hỏi. Anh biết, vụ án lần này được phá và bắt được bốn tên nghi phạm nhanh như vậy, khiến cho bọn chúng còn chẳng kịp chạy trốn là có công lớn của Lương Xuyên trong đó.

"Đã ngừng thẩm vấn rồi sao?" Lương Xuyên hỏi.

"Ừ, thằng kia đói bụng. Tôi bảo Tiểu Lưu đi mua đồ ăn, đợi nó ăn xong lại tiếp tục tra hỏi." Tôn Kiến Quốc vẫy vẫy điếu thuốc: "Thằng súc sinh đó còn biết đói kia đấy."

"Trùng hợp thế, tôi vừa ghé qua tiệm fast food xong. Tôi có mua cho các anh một ít đồ ăn, để tôi đem qua cho nó."

"Chuyện này... Cũng không cần phải vậy." Tôn Kiến Quốc hơi khó xử.

"Ăn xong rồi mọi người lại thẩm vấn tiếp." Lương Xuyên kiên trì bảo.

"Ừ, vậy đi." Tôn Kiến Quốc gật gù đầu.

"Của anh đây." Lương Xuyên đưa một phần đồ ăn cho Tôn Kiến Quốc.

"Cảm ơn cố vấn Lương, vậy tôi không khách sáo nữa. Thật tình cũng đang đói bụng, ban chiều chưa kịp ăn cơm."

Tiếp đó, Lương Xuyên đẩy cửa phòng thẩm vấn đi vào. Tôn Kiến Quốc vừa ăn vừa đứng bên ngoài vách tường kính trông chừng tình huống bên trong.

"Ăn đi."

Lương Xuyên đưa một phần thức ăn nhanh tới trước mặt Sài Cương. Dù tay của gã đang bị còng nhưng cầm ăn cũng không vấn đề gì lớn.

Sau đó, Lương Xuyên ngồi xuống ngay sau bàn thẩm vấn.

Tôn Kiến Quốc thấy Lương Xuyên không có hành động gì khác thường nên cũng không nghĩ ngợi thêm, tiếp tục đánh chén phần đồ ăn của mình.

Sài Cương cũng đói meo cả bụng rồi.

Lúc nhận được tin tức cảnh sát đã phát hiện ra thi thể, bọn chúng bèn nhanh chóng tụ họp lại chuẩn bị trốn sang nơi khác lánh nạn, nên cũng chưa kịp ăn uống gì.

"Ăn ngon chứ?" Lương Xuyên hỏi.

"Ăn từ từ, coi chừng nghẹn."

Trong phòng thẩm vấn có mấy cái camera, vụ án càng nghiêm trọng thì chuyện theo dõi này càng không thể nào qua loa được.

"Cũng không tệ lắm."

Sài Cương rõ ràng còn cười cười, tiếp tục ăn Hamburger trong tay.

Ngón tay Lương Xuyên khẽ miết miết trên đầu gối rồi ngồi chéo chân, bày ra một tư thế khá thoải mái. Có điều như thế lại vừa vặn đưa mặt mũi của mình vào đúng góc chết của camera.

Ánh sáng đỏ nhàn nhạt bắt đầu phủ kín mắt hắn.

Sài Cương vẫn tiếp tục ăn. Thật ra hai chân gã đã hơi run rẩy, lúc ăn thỉnh thoảng cũng sụt sịt nước mũi. Hiển nhiên là gã cũng đang chịu áp lực rất lớn nhưng vẫn cố tỉnh ra về thoải mái.

Đã đến cục cảnh sát rồi, bằng chứng cũng có đủ rồi, ít nhất lúc này gã cũng muốn giữ lấy thể diện của mình. Có lẽ sau một hai ngày nữa, gã sẽ hoàn toàn biến đổi. Cả bọn sẽ cảm nhận được nỗi sợ hãi khi chờ đợi bị kết án, sẽ hoảng hốt không cách nào ở trong tù được dù chỉ một ngày.

Thế nhưng biểu lộ lúc này của gã đập vào trong mắt Lương Xuyên, lại cực kỳ chương mạt!

"Ăn ngon hơn thịt đầu heo chứ?"

Trên màn hình không nhìn thấy được Lương Xuyên nói lời nào, máy ghi âm cũng không thu được mấy lời này của hắn. Nhưng những lời này lại thật sự truyền vào trong tai Sài Cương.

Nghe nói tới thịt đầu heo, Sài Cương thoáng sùng sốt, nuốt miếng Hamburger trong miệng xuống nhưng lại không nói gì nữa.

Gã không dám tỏ vẻ ngang ngạnh với Lương Xuyên, cũng không dám làm trò gì cả. Hai tên còn lại đã chảy nước mắt khóc rống lên, gã giữ được bình tĩnh thế này đã là hiếm thấy lắm rồi.

Có thể nói rằng gã kiên cường, cũng có thể nói đầu óc của gã không được bình thường.

"Chắc là không thể ngon bằng thịt đầu heo rồi." giọng nói của Lương Xuyên lại truyền vào trong tai Sài Cương thêm lần nữa.

Sài Cương từ từ đặt cái Hamburger trong tay xuống rồi ngẩng đầu nhìn Lương Xuyên ở phía đối diện mình.

Tư thế của Lương Xuyên vẫn rất thoải mái.

Chỉ là...

Ngay khi ánh mắt của hai người giao nhau...

Sài Cương chợt cảm thấy toàn thân mình run lên.

Mọi thứ xung quanh bỗng nhiên biến đổi.

Gã phát hiện mình đang ngồi trên ghế sa lon, trước mặt là một bàn trà. Cảnh vật nơi này khiến gã cảm thấy quen quen. Ngay sau đó, gã đã nhớ ra đây không phải là phòng khách nhà Tôn Ái Bình hay sao?

Từ phòng khách có thể nhìn thấy được phòng bếp, Lưu Vĩ Minh đang làm đồ ăn trong đó.

Đầu óc Sài Cương đặc quánh lại, sau đó gã chợt ý thức lại, hô lên:

"Quân à, mày bị ngu à... Đã bảo mày vào trong đó coi chừng tên kia làm đồ ăn mà, còng tay đâu rồi? Sao không còng tay lại hả? Mẹ kiếp, mày còn cho thằng đó cầm dao thái thịt à?"

Sài Cương nhớ mang máng hình như mình có bảo thằng nhóc Quân còng một tay Lưu Vĩ Minh lại, còn kêu nó cầm dao đứng cạnh trông chừng Lưu Vĩ Minh nấu ăn.

Nhưng Sài Cương gọi vài tiếng vẫn không thấy đám thằng Quân, Phong và Doanh đâu cả.

Mẹ kiếp, không phải bọn nó còn đang chơi con đàn bà kia trong phòng ngủ đấy chứ?

Sài Cương đứng lên, chuẩn bị bước tới giật lấy con dao phay bên người Lưu Vĩ Minh trước đã. Dù sao thì gã cũng không muốn có chuyện bất trắc.

Thế nhưng đúng lúc này, Lưu Vĩ Minh đang nấu ăn đột nhiên xoay người nhìn về phía Sài Cương.

Lúc này Sài Cương đã sợ đống người. Hai mắt Lưu Vĩ Minh trống rỗng, hai hàng lệ máu không ngừng chảy tràn xuống. Cảnh tượng đáng sợ đến mức không thể đáng sợ hơn được nữa.

"Cái gì thế này?"

Sài Cương bị dọa sợ, liên tục lui về phía sau. Rốt cuộc đây là người hay quỷ đây?

"Đồ ăn đã xong rồi, nhưng mà không có thịt."

Lưu Vĩ Minh lầm bầm: "Có thịt mới ngon, như thế thì món ăn mới ngon miệng."

Lưu Vĩ Minh vừa lầm bầm vừa cầm con dao phay trên thớt lên, từ từ đi về phía Sài Cương.

"Thịt của mày ngon lắm."

Sài Cương theo bản năng định bỏ chạy, nhưng không hiểu tại sao mà gã lại không cách nào nhúc nhích được. Cả người gã như bị dính cứng tại chỗ, mà Lưu Vĩ Minh đang ngày càng tới gần gã hơn.

"Có ai không? Có ai không? Quân, bọn mày chết ở đó rồi? Cứu với, cứu tôi với!"

Tiếng la hét của Sài Cương đã định trước là sẽ không có người đáp lại.

Lưu Vĩ Minh hầu như đã tiến sát người Sài Cương, con dao phay sáng loáng đung đưa trước mặt gã.

"Thịt... thịt phải ngon thì đồ ăn mới ngon được."

Sài Cương bị dọa đến mức toàn thân run rẩy, nhưng kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng nghe.

"A aaaaa!"

Sài Cương hét thảm lên.

Con dao phay của Lưu Vĩ Minh bắt đầu hạ xuống mặt Sài Cương, cắt từng miếng thịt trên mặt gã xuống.

Đau đớn.

Rõ ràng rất đau đớn.

Sài Cương rất muốn tin đây chỉ là giấc mộng, nhưng mộng mị làm sao lại chân thật như vậy được?

Nỗi đau đớn khi bị cắt thịt tươi sống đây là thật, đau đến thấu xương!

Dao thứ hai,

Dao thứ ba,

Dao thứ tư...

Kỹ năng dùng dao của Luru Vĩ Minh không tệ, mặt mày Sài Cương đã trở nên lồi lõm, máu tươi đầm đìa.

"Đủ... đã đủ thịt rồi."

Luru Vĩ Minh xoay người, để lại một mình Sài Cương đứng nguyên chỗ cũ với cảm giác đau đớn không thể nào tưởng tượng nổi.

Xèo ~~~

Dầu trong nồi đã sôi, đồ ăn lúc này mới được xào sơ, hiện tại được bỏ thêm thịt lóc được trên mặt Sài Cương vào, tiếp tục nấu chín.

Chẳng bao lâu sau...

Sài Cương đã ngửi thấy mùi thịt xào.

Đây là thịt của mình!

Mùi thơm tỏa ra từ thịt của mình được xào lên!

Tắt lửa, dọn ra bàn. Luru Vĩ Minh lại cầm đũa, bẻ chén đũa từ từ đi tới trước mặt Sài Cương.

"Ăn... thử xem có ngon không?"

Trên mặt Sài Cương đầy vết lồi lõm, khắp nơi đều là vết thương đầy máu. Nhưng gã lại không cách nào hôn mê được, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng đau đớn. Lúc này mà bảo gã ăn thịt mình là chuyện không thể nào. Gã bật khóc, chảy nước mắt khóc rống lên.

"Tôi cầu xin anh, tha cho tôi đi. Cầu xin anh, buông tha cho tôi, bỏ qua cho tôi đi mà. Tôi không dám, tôi không dám nữa..."

Nhưng Luru Vĩ Minh vẫn cứ thò tay ra bóp lấy cằm gã, ép gã há miệng ra.

"Ăn! Ăn hết! Ăn hết mới mọc ra thịt mới được. Có thịt ngon rồi, đồ ăn mới ngon được. Không phải cậu muốn ăn sao? Các cậu muốn ăn bao nhiêu, tôi sẽ nấu cho các cậu ăn bấy nhiêu!"

Luru Vĩ Minh gấp thịt trong đũa lên nhét vào miệng Sài Cương, ép gã nuốt xuống.

Hai mắt Sài Cương đã trắng dã, tinh thần gần như phát cuồng, nhưng lại không cách nào bất tỉnh đi được. Gã không có cách nào trốn tránh được cả.

Lúc này gã thà được chết đi cũng không muốn tiếp tục bị tra tấn thế này.

Gã muốn chết.

Gã muốn chết đi!

Nhưng ở nơi này, dù mặt gã có bị lóc nhiều nhất hơn nữa thì cũng sẽ không chết được.

"Được rồi, nên nấu món thứ hai rồi."

Luru Vĩ Minh lại giơ con dao phay đầy máu lên.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tôi đến từ địa ngục (phần cuối)

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Tôn Kiến Quốc ăn xong bèn đẩy cửa đi vào phòng thẩm vấn. Lương Xuyên đứng lên, gật đầu với Tôn Kiến Quốc, biết điều chuẩn bị rời đi. Nếu là ngày

thường, nể mặt Ngô Đại Hải, cộng thêm toàn bộ cảnh sát trong cục đều biết rõ năng lực của Lương Xuyên, chuyện hắn cùng tham gia thẩm vấn sẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng lần này trong cục đang có rất nhiều lãnh đạo, ngoài cục còn có không ít phóng viên, cho nên anh vẫn nên giữ nghiêm vài quy định, chuyện tùy cơ ứng biến trong công việc cũng không thể được du di như lúc thường nữa.

"Vất vả cho anh rồi, cố vấn Lương."

"Các anh mới là người vất vả mà."

Lương Xuyên đi ra khỏi phòng thẩm vấn, quay đầu lại nhìn vào bên trong qua bức tường vách kính.

Tôn Kiến Quốc đang hỏi Sài Cương ăn xong chưa, thế nhưng gã căn bản không hề phản ứng.

Tôn Kiến Quốc nổi giận mới quát lên một câu.

Sài Cương như tỉnh mộng, khóc rống lên. Sau đó gã điên cuồng đập đầu mình vào ghế ngồi thẩm vấn khiến trán be bét máu, rồi gào khóc van xin:

"Tôi cầu xin các người, mau xử bắn tôi sớm đi, mau để tôi chết sớm đi. Cầu xin các người, cầu xin các người đấy, để cho tôi chết sớm đi, mau xử bắn tôi sớm đi!!!"

Tôn Kiến Quốc lập tức tiến tới ngăn cản hành vi tự làm hại mình của Sài Cương, đồng thời nhìn về phía camera gọi người tới.

"Tôi không muốn sống nữa, để tôi chết đi. Anh cảnh sát à, tôi cầu xin các người mau xử bắn tôi đi, cầu xin các người đấy. Tôi muốn chết, tôi muốn chết, tôi muốn chết!!!"

Sài Cương không ngừng giãy giụa, hai tay gã bị còng lại nhưng vẫn không ngừng giãy giụa giằng ra. Chẳng bao lâu sau, cổ tay gã đã chảy máu, người phát điên. Nhưng gã không bị điên!

Điên... là một loại trốn tránh về mặt tư duy của con người. Đặc biệt, cái gọi là phát bệnh điên kia, phần lớn đều do phải nhận kích thích cực lớn mới sinh ra.

Nhưng hiện tại Sài Cương không thể phát điên được. Gã rất tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo. Hơn nữa gã còn phải luôn giữ cho mình tỉnh táo nữa.

Dựa theo quy trình thông thường, sau khi hoàn tất hết các trình tự tư pháp, đại khái gã còn có thêm khoảng hai năm nữa mới thật sự bị đưa lên pháp trường và tiêm thuốc tử hình. Gã đang vô cùng mong chờ cái ngày tử hình đó đến. Bởi trong khoảng thời gian này, chỉ cần gã ngủ là con ác mộng bị tra tấn chân thật kia lại xuất hiện.

Đây là cuộc sống của mày trong hai năm cuối cùng này.

Hai năm, sống không bằng chết.

Khoản nợ còn thiếu kia, sẽ được trừ dần.

Lương Xuyên đi tới ngồi xuống ghế dài, một tay chống trán, đồng thời che kín cả mặt hắn. Nếu có người đi qua cũng chỉ cho rằng hắn mệt mỏi nên đang ngủ gà ngủ gật mà thôi, nhưng thật ra lúc này mắt của hắn đã hoàn toàn là một màu đỏ thẫm.

Trừng phạt, bây giờ mới bắt đầu.

Tất cả bọn mày đều không thoát được đâu.

Mà cái thằng vị thành niên nên không bị phán tử hình kia...

Thật không may, đó không phải là bùa hộ mệnh của mày.

Đề mày ném trái tra tấn và cực hình suốt cuộc đời, đấy mới chính là món quà tao tặng bọn mày.

Món quà mang theo xuống địa ngục.

...

"Này, nói gì đi, trả lời cho rõ vấn đề. Đến lúc này rồi, mày chỉ có thể trung thực hợp tác mà thôi, rõ chưa?"

Nhân viên cảnh sát thẩm vấn gọi tên nghi phạm trước mặt.

Nhưng dù anh ta có hô hoán thế nào thì tên nghi phạm trước mặt vẫn dửng dưng.

Mấy thành viên thẩm vấn liếc nhìn nhau, ý bảo đi vào trong phòng kiểm tra xem tình hình thế nào.

Khi một viên cảnh sát vào phòng, đụng vào người nghi phạm. Tên nghi phạm kia mới mở mắt ra. Rồi sau đó gã như phát điên, ra sức tự mình hại mình,

không ngừng gào thét khóc lóc cầu xin đủ điều Mong cho mình được chết sớm một chút, có thể xử bản mình sớm một chút....

Đám người Ngô Đại Hải nhận được tin báo thì lập tức chạy tới xem xét tình hình. Đi cùng anh còn có rất nhiều lãnh đạo trong ngành.

"Đã có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì?" Ngô Đại Hải quát: "Rốt cuộc bọn nó làm sao thế?"

"Không biết, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, hỏi gì vẫn trả lời được." Tôn Kiến Quốc lau mồ hôi. Hiển nhiên chuyện xảy ra quá đột ngột này cũng khiến anh không kịp trở tay.

"Có điều tinh thần của bọn chúng đang dần ổn định lại, nên em nghỉ..."

"Nghỉ bọn nó có tình giả điên à?" Ngô Đại Hải nói thẳng suy đoán của Tôn Kiến Quốc ra.

Có nhiều người không rành rẽ pháp luật nghĩ rằng nếu bị mắc bệnh tâm thần, giết người sẽ không phạm pháp. Cho nên gần đây rất nhiều phạm nhân bày trò giả điên, định dùng thủ đoạn buồn cười này trốn tránh xét xử. Có điều bọn họ đã đánh giá quá thấp năng lực của các cảnh sát rồi!

"Đám súc sinh này!" Một cục trưởng nhìn quanh: "Các cậu cứ làm tốt việc của mình, không được phép để xảy ra sơ xuất. Mọi chứng cứ đều cho thấy lúc bọn chúng gây án thì đang ở trong trạng thái tinh thần bình thường. Lúc bị bắt, chúng nó còn đang chuẩn bị chạy trốn kia mà. Dạy cho chúng một bài học, đừng nghĩ rằng có thể dùng cách này mà trốn được sự trừng trị của pháp luật. Bọn chúng đã tự gây tội thì nhất định sẽ phải bị luật pháp nghiêm trị!"

Chưa kể vụ án giết người lần này mang tính chất cực kỳ nghiêm trọng, nếu chỉ vì tinh thần hung thủ có vấn đề mà án phạt trở nên tầm xàm thì không khéo dư luận sẽ bùng nổ mất.

"Chứng cứ đã vô cùng xác thực, bằng chứng cũng đâu ra đấy. Nói cho cho bọn chúng biết, nói nguyên văn lời anh, chúng nó có đủ bản lĩnh thì cứ giả điên tới cùng đi. Dù anh đây có phải coi bỏ bộ đồng phục cảnh sát này cũng sẽ tặng bọn chúng một trận ra trò!"

Lúc này, Ngô Đại Hải đưa ra mệnh lệnh đậm chất du côn, vừa chân tình lại hơi làm màu. Bởi anh hiểu hiện tại ban lãnh đạo cần gì, hơn nữa cũng nhằm mục đích duy trì ổn định và bảo vệ hình tượng của cảnh sát. Lúc này cần nhất là ổn định mọi chuyện, tuyệt đối không thể để xảy ra bất trắc gì.

Nếu không nhất định ngoài kia sẽ nổi lên lời đồn thổi khắp nơi, nào là hung thủ có ô dù không phải dạng vừa đâu, vân vân và mây mây.... Toàn là những chủ đề hợp gu của đại bộ phận dân mạng và mấy thế lực bên ngoài khác.

"Tổ chức một buổi họp báo với các phóng viên. Đại Hải, lát nữa cậu cũng tham gia nhé."

"Vâng."

Đến khi những vị lãnh đạo rời đi rồi, Ngô Đại Hải mới rút khăn tay ra lau lau mồ hôi trên trán, lèm bèm với Tôn Kiến Quốc: "Sao không đề xuống thế?"

"Không đề xuống nổi." Tôn Kiến Quốc cười gượng: "Ba tên đều điên giống nhau, cứ đập đầu vào ghế như bị động kinh vậy."

"Hiện tại đã ổn định chưa?"

"Đã ổn định lại rồi, không điên, cũng không ngốc, hỏi gì vẫn trả lời được." Tôn Kiến Quốc dờ khóc dờ cười nói: "Cảm giác như chúng nó có tình giả bộ phát điên nhưng lại không giả cho giống được."

"Ba tên? Tên còn lại thì sao?" Ngô Đại Hải hỏi.

"Tên kia lại rất bình thường. Là thằng nhóc nhỏ nhất, mới 17 đấy."

"Mẹ kiếp, thằng chó đó có chỗ dựa nên yên tâm rồi." Ngô Đại Hải mắng một câu thô tục: "Đứng rồi, Lương Xuyên đâu?"

"Không biết nữa. Mới vừa rồi vẫn còn nhìn thấy cổ vấn Lương, giờ không rõ lắm."

"Cậu ta đã ăn gì chưa?" Ngô Đại Hải vẫn rất quan tâm cậu em thân thiết của mình.

"Hắn là ăn rồi, cậu ấy còn đưa đồ ăn đến cho em."

"Ừ, vậy là được rồi. Cậu đi tìm Tiểu Đào, bảo cô ấy đưa nhóc Xuyên về trước đi. Thân thể cậu ấy không khỏe, không thể thức đêm."

"Vâng."

"Để ý kỹ vào cho anh, đừng để mấy thằng ranh con này gây thêm chuyện gì nữa. Bằng không thì anh với cậu phải gánh hết trách nhiệm đấy, hiểu không?"

"Anh yên tâm, em đã tăng thêm người, còn gọi điện thoại tới bệnh viện điều tạm vài nhân viên y tế tới đây rồi."

...

"Tạm thời đến đây thôi. Com hộp đây, cậu ăn trước đi."

Thành viên thẩm vấn đã ghi chép xong, thở phào một hơi. Cậu ta nghe nói cả ba tên tình nghi ở ba phòng thẩm vấn khác nhau bỗng nhiên nổi cơn điên lên, cho nên bên phòng của cậu cũng bị áp lực lây. Cũng may tên nghi phạm vị thành niên nhỏ tuổi nhất này vẫn còn đang rất bình thường.

"Cậu canh chừng nó, anh ăn com trước, sau đó sẽ đổi ca cho cậu."

"Anh còn thèm ăn được à?" Người đồng nghiệp kia trêu: "Hiện tại em hận không thể..." Nơi này có camera, cho nên vị cảnh sát này sáng suốt không nói tiếp nữa.

"Ăn no mới có sức làm tiếp được." Viên cảnh sát này cười cười, sau đó trừng mắt nhìn tên nghi phạm cũng đang ăn com, mở cửa phòng thẩm vấn đi ra ngoài. "O, cổ vấn Lương."

"Ừm, anh vất vả rồi."

"Đâu có đâu có, là chức trách cả." Viên cảnh sát gãi gãi đầu, đi trước.

Lương Xuyên vẫn đứng bên ngoài tấm vách tường kính của phòng thẩm vấn.

Bên trong đang có một viên cảnh sát nữa nên hắn không định đi vào. Bởi lúc này đã có chuyện ba tên kia nổi điên, cho nên hiện tại mức độ trông coi nghi phạm ở cục đã được tăng cường lên cao nhất.

Nhưng với Lương Xuyên mà nói, chuyện này cũng không ảnh hưởng gì.

Ngoại trừ Lương Xuyên, bên ngoài phòng thẩm vấn không có lấy một bóng người. Lúc này hắn mới hạ thấp giọng xuống, từ từ hỏi.

"Cậu sốt ruột chứ?"

Tên nghi phạm đang ngồi ăn trong phòng thẩm vấn chột sùng sốt.

"Cái gì?"

"Cái gì là cái gì? Cứ ngồi yên ăn com của cậu đi, thẩm vấn còn chưa xong đâu. Tối nay vẫn còn nhiều chuyện để nói đấy."

Viên cảnh sát trong phòng thẩm vấn quát lớn. Vừa rồi trong lúc thẩm vấn, nghe được tên nhóc vị thành niên này kể lại chuyện phát sinh trong vụ án, thiếu chút nữa anh đã không nhịn được mà lời thẳng chó đẻ này ra đập cho một trận. Cho nên hiện nhiên lúc này anh đang rất tức giận.

"Ừ, được rồi."

Nghi phạm lại ăn tiếp.

"Cậu có sợ không?"

Lần này tên nghi phạm lại sững người, gãi ngẩng đầu lên, sợ hãi nhìn thoáng qua thành viên thẩm vấn trước mặt. Lần này gã chắc chắn không phải là người này nói chuyện.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, khóe miệng Lương Xuyên chột nhếch lên.

"Nào, nói cho tôi biết, cậu có sợ không?"

Ánh mắt nghi phạm trong phòng thẩm vấn từ từ trở nên dờ dẩn. Gã đáp lại một câu mà chỉ bản thân gã mới nghe thấy:

"Sợ, rất sợ. Cục cảnh sát, cảnh sát... thật đáng sợ."

"À, có sợ à." Lương Xuyên thở dài một tiếng, đồng thời tiếp tục nhẹ giọng hỏi: "Ngoại trừ sợ ra thì có cảm giác gì nữa?"

"Có, là may mắn. May mà tôi là vị thành niên, sẽ không chết."

"Cậu đang nói gì?" Viên cảnh sát trong phòng thẩm vấn chột phát hiện không đúng. Tên ranh con này đã không ăn com, lại còn đang lẫu bầu gì đó? Nhớ đến tin tức từ ba trong phòng thẩm vấn đưa về, có nói nghi phạm bỗng nhiên "phát bệnh", anh ta chột lo lắng. Mẹ kiếp, mấy thằng tào lao này, bị bắt rồi còn không để người khác được yên thân.

"Trước đó tôi có lên mạng tìm hiểu. Bọn nó thành niên rồi, sẽ bị phán tử hình. Tôi mới 17 tuổi, tôi sẽ không chết."

Nói xong, trên mặt tên nghi phạm trẻ tuổi này ánh lên vẻ vui mừng.

Đúng vậy, ba tên nghi phạm kia chắc chắn bị phán tử hình. Nhưng gã sẽ không chết, như vậy tính ra gã may mắn hơn bọn chúng nhiều.

"Cổ vấn Lương?"

Viên cảnh sát trong phòng thẩm vấn vừa chạy ra ngoài đã thấy Lương Xuyên đứng đó, như thể gặp được cứu tinh. Anh biết Lương Xuyên là chuyên gia tâm lý học, cho nên vội kéo hắn đi vào.

"Cố vấn Lương, cậu mau giúp tôi với. Tên phạm nhân bên trong lạ quá."

"Được." Lương Xuyên gật gật đầu đi vào, đi thẳng tới trước mặt tên nghi phạm vẫn còn treo nụ cười mỉm 'hạnh phúc xán lạn' trên mặt.

Lương Xuyên cúi đầu xuống, dí sát mặt vào tên nghi phạm kia. Bên ngoài nhìn qua, chỉ có thể thấy như Lương Xuyên đang kiểm tra mà thôi.

Nhưng thật ra, trong mắt của tên nghi phạm, ánh đỏ thẫm từ mắt Lương Xuyên bắt đầu dần lan tràn, lan tràn, lan tràn ra...

"Sẽ không có gì đâu, tao sẽ để mày phải hối tiếc vì mình không thành niên, để mày phải hối tiếc vì sao mình lại không bị phán tử hình. Ba tên kia nhìn thấy kết quả của mày, sẽ thấy mình may mắn, may mà bọn chúng có thể chấm dứt được sớm hơn."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tấm ảnh cũ

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

"Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải,

Thành phố không màn đêm

Đèn hoa rực rỡ, xe cộ nhộn nhạo

Hát múa hoan ca..."

Những vũ nữ trang điểm lộng lẫy đang nhảy múa đều tăm tắp trên khán đài.

Ca sĩ ca xướng gọi tình.

Cảnh sắc mờ ảo

Bầu không khí mê hoặc

Vang đỏ thom nòng.

Đủ loại mùi vị, không khí đan xen hòa quyện vào nhau, tạo thành một thứ hấp dẫn rất riêng biệt.

Vừa lúc đầu, gã thanh niên này chỉ cảm thấy quanh mình tràn ngập một màu đỏ máu. Sau khi màu đỏ máu này rút đi, gã lại phát hiện mình đang đứng ngay giữa khán đài.

Những vũ nữ ăn mặc nóng bỏng lúc ẩn lúc hiện bên người gã.

Nữ ca sĩ vừa ca hát vừa tiến về phía gã.

Mọi thứ nơi này cứ như trong mộng, lại như thể ảo ảnh.

Gã thanh niên chợt cảm thấy đáy lòng thoải mái và thả lỏng.

Nếu như đây là một giấc mơ thì không cần phải tỉnh lại nữa.

So với cục cảnh sát lạnh lẽo, so với mấy viên cảnh sát luôn khiến gã phải run rẩy, so với bị còng tay, bị giam mình thì khán đài và hội hè nơi này quả thật chính là thiên đường.

Ánh mắt gã thanh niên quét xuống bên dưới sân khấu.

Tất cả đều là bàn trống, như thể không có vị khách nào.

Không, hình như ở cái bàn phía xa kia có một người ngồi. Người kia ẩn mình trong bóng đêm, giống như đang thưởng thức ly rượu ngon.

Sao trong mộng mị của mình lại xuất hiện một người không liên quan thế này?

"Trẻ tuổi, tốt thật đấy."

Tiếng thở dài như từ nơi xa truyền tới.

gã thanh niên kia thừa hiểu, đó là giọng nói của vị khách duy nhất kia.

"Ông là ai?" gã thanh niên hỏi.

"Tôi là ai không quan trọng. Tôi muốn hỏi cậu một chút, cậu là ai?"

"Tôi...tôi..."

gã thanh niên bắt đầu lắp bắp. Hình ảnh lúc gây án, lúc bị tóm cổ ngay bên xe đường dài, lúc bị thẩm vấn... đang không ngừng ào ạt tiến vào đầu gã.

Sao mình lại ở đây?

Nếu như đây là trong mộng, sao mình lại ý thức được đây là mộng? Sao vẫn còn chưa tỉnh giấc?

Lương Xuyên lắc lắc nhẹ ly vang đỏ trong tay mình.

A...

Cuối cùng cũng nhớ ra rồi!

Tôi còn tưởng cậu vui đến quên cả trời đất rồi chứ.

"Có chuyện gì vậy, đây là nơi nào?" gã thanh niên bắt đầu gào thét trên khán đài. Cùng lúc đó, cả đám vũ nữ quanh đó nhao nhao tản đi, chỉ còn lại một mình gã đơn độc đứng trên đó.

"Nơi đây là địa ngục."

Lương Xuyên đáp.

"Địa ngục?" gã thanh niên hơi hồ đồ, nhưng vẫn bật cười: "Nơi này mà là địa ngục á?"

"Cậu cảm thấy thế nào?" Lương Xuyên hỏi ngược lại.

"So với trong tưởng tượng của tôi thì không giống lắm." Tuy rằng gã thanh niên hơi lúng túng, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

"Vì cậu ở đây, cho nên nơi đây mới biến thành địa ngục." Lương Xuyên nhấp một ngụm rượu, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời của dòng chất lỏng thấm vào trong miệng: "Hành động của cậu, cái đám ác quỷ ở địa ngục cũng không sánh được."

"Rốt cuộc ông là ai? Đây là đâu?" gã thanh niên bắt đầu nổi nóng.

Trong vụ hành hung vừa rồi, chính tên này là kẻ bảo người bị hại rằng sẽ bỏ qua cho cô nếu chịu hầu hạ bọn chúng, cũng chính tên này là kẻ lấy túi nylon trùm kín cho cô chết ngạt lúc sau cùng.

Có lẽ đến tận lúc bị bắt gã mới tỏ ra hối hận, mới không ngừng chảy nước mắt khóc rống và kiểm điểm bản thân. Thế nhưng lúc hành hung và làm hại người khác thì gã lại trưng ra một bộ mặt khác hẳn.

Ví như hiện tại.

Sự thô bạo và tàn nhẫn trong lòng gã đã được kích phát rồi.

Chuyện này hoàn toàn không liên quan tới tuổi tác.

Súc sinh... thì nói gì tới tuổi tác?

Ngoài kia có biết bao nhiêu người trong tuổi vị thành niên, đa phần đều đang đến trường, không đi học thì cũng đi làm công kiếm tiền nuôi gia đình. Thế nào mà mày lại khác biệt, làm chuyện mất hết nhân tính, còn đòi được gộp chung vào nhóm vị thành niên?

"Tôi nói rồi, nơi đây là địa ngục."

Lương Xuyên đặt ly vang đỏ trong tay xuống.

"Cậu nhìn xem, không phải sao?"

Coong...ong...ong...

Một tiếng ngân dài vang lên, như thể ai đó đang nhấn vào một phím đàn piano.

Gã thanh niên kia phát hiện mấy cô vũ nữ vừa mới đi xuống lại chạy cả lên, cùng vọt về phía gã.

Gã muốn chống đỡ, lại phát hiện mình không thể chống đỡ nổi. Mỗi cô vũ nữ ở đây đều vô cùng khỏe mạnh.

"Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải,

Thành phố không màn đêm..."

Nữ ca sĩ lại bắt đầu ca vang, tiếng ca dồn dập hơn, đã mất đi chất êm ả là lướt, trở nên lạnh lẽo khắc nghiệt.

"Thả tôi ra, thả tôi ra!"

Gã thanh niên giận dữ hét lên.

Đầu, hai tay, hai chân của gã đều bị mấy cô vũ nữ đè chặt.

Giống hệt người phụ nữ mà gã cùng đồng bọn tham gia hành hung, đè chặt lắng nhục suốt gần 10 tiếng đồng hồ.

Gã cố sức giãy giụa hệt như người phụ nữ đáng thương trước lúc chết kia.

Cô ca sĩ vẫn đang lắc lư vòng eo, như đang chuẩn bị biểu diễn tiết mục chính.

Cuối cùng, một cô vũ nữ cầm theo một thùng nước và một xấp giấy giấy Tuyên đi tới.

(Giấy Tuyên là một loại giấy có nguồn gốc ở Trung Quốc cổ đại, được sử dụng để viết và vẽ. Giấy Tuyên nổi tiếng mềm mại và kết cấu mịn màng, phù hợp để truyền tải biểu cảm nghệ thuật cho cả thư pháp và hội họa Trung Hoa)

Cô đặt một tờ giấy tuyên lên mặt gã thanh niên.

Gã gắng sức thổi nó ra.

Cô vũ nữ kia là đặt một tờ nữa.

Gã thanh niên lại tiếp tục thổi bay.

Cô vũ nữ không ngừng thả xuống, gã thanh niên không ngừng thổi bay đi.

Cứ lặp lại như thế.

Cô vũ nữ không mệt mỏi, nhưng gã thanh niên thì có.

Gã nhanh chóng thở hổn hển. Tờ giấy Tuyên rất lớn, cho nên muốn thổi bay ra khỏi mặt cũng không phải dễ.

Lần này tờ giấy Tuyên bị thả xuống, gã thanh niên vẫn thổi tiếp, nhưng lại không thổi bay đi được.

Cô vũ nữ vẩy nước lên, vung vãi phủ kín cả tờ giấy Tuyên trên mặt gã thanh niên.

Tờ giấy Tuyên lập tức bị thấm ướt.

Tiếp đó...

Là tờ giấy thứ hai

Tờ giấy thứ ba

Tờ thứ tư...

Mới đầu sẽ thấy không có gì cả, nhưng khi từng tờ giấy lần lượt chồng chất lên nhau, trang giấy ướt đẫm bắt đầu phủ kín cả khuôn mặt gã thanh niên như

thở trên đầu gã đang phủ trùm một cái túi nylon.

Gã thanh niên bắt đầu cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn hơn. Thế nhưng gã không thể chống cự được, bởi toàn thân gã hiện giờ đã bị rất nhiều cô vũ nữ đè chặt.

Từng tờ giấy không ngừng được phủ lên.

Càng lúc càng cảm thấy hít thở không thông.

Để may từng bước đi tới nỗi sợ, đi dần tới lúc không thể nào hít thở được nữa.

Thời xa xưa, rất nhiều phạm nhân từng nói "thà chết chứ không chịu khuất phục" nhưng đã phải gục ngã vì hình phạt này. Hình phạt tăng dần này sẽ đào từng chút từng chút trên phòng tuyến trong lòng mày, sau đó sẽ đánh một cú sụp đổ.

Thậm chí cách này còn kinh khủng hơn cả dùng bàn ủi nóng làm phỏng thân thể phạm nhân.

Trong tầm mắt mày

Còn nhìn thấy ánh sáng

Ánh sáng màu trắng đỏ

Như thể triệu hoán từ thần tới

Bên tai, tiếng ca sĩ ngọt ngào như thể chỉ diễn bản nhạc buồn này dành riêng cho gã.

Nơi đây,

Nơi đây không phải là vũ trường,

Nơi đây cũng không phải là Thượng Hải xa xưa.

Đúng vậy,

Nơi đây là địa ngục,

Là địa ngục!

Đã bắt đầu không thể hít thở được rồi.

Khi những tấm giấy từ từ được chất chồng lên đến đỉnh điểm, gã thanh niên kia bắt đầu gục ngã, nước mắt giàn giụa.

Gã dồn sức há to miệng.

Rồi lại phát hiện mình đang ngồi trên ghế thảm vấn.

Một gương mặt đàn ông khá ưa nhìn đang dính sát mặt gã.

"Được rồi, cậu ta không sao rồi."

Lương Xuyên cười nói với viên cảnh sát bên cạnh.

"Các anh bận việc, vậy tôi về trước đây. Nếu chuyện này còn xảy ra thì cứ liên hệ với tôi."

"Thật là phiền anh quá, cố vấn Lương." Viên cảnh sát vội vàng cảm ơn.

Cả người gã thanh niên đã ướt đầm mồ hôi lạnh, tinh thần như còn chưa hồi phục lại.

Gã không muốn phải thử nghiệm lại cái cảm giác khủng bố, sống không bằng chết, khiến cho người ta phải tuyệt vọng kia nữa!

Nhưng gã vẫn không biết là loại ác mộng này sẽ một mực bám riết lấy gã, bám riết lấy hình phạt chung thân của gã, bám riết theo gã... cả đời.

Đây là địa ngục được ban cho gã, là hình phạt thật sự mà pháp luật thế tục không thể làm được.

Bên ngoài, gió đã lớn hơn, Lương Xuyên cài kín áo khoác lại.

"Cố vấn Lương, để tôi đưa anh về." Tần Đào tìm Lương Xuyên một lúc lâu, cuối cùng nhìn thấy hắn đang đứng ở cửa ra vào cục cảnh sát.

"Cô cứ về đi, tôi tự đón xe về được." Lương Xuyên từ chối. Hắn ra ngoài đầu đường đón xe.

Hắn trở về cửa hàng vàng mã của mình lúc 4 giờ sáng. Đêm nay quả thật dài đằng dặc, dài đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

Mở cửa, nhìn thấy Phở Nhị đang nằm trên quầy, như thể đang đợi hắn về.

Lương Xuyên đi qua, thò tay vỗ nhẹ lên đầu Phở Nhị. Sau đó hắn đi vào trong lấy ra một cái thùng sắt rồi tới khay chứa đồ lấy một ít tiền vàng mã mang ra bậc thang ngoài cửa.

Hắn bật lửa, đốt giấy tiền bỏ vào thùng, lại bỏ thêm một ít vàng mã.

Lửa bắt đầu bốc cháy, giấy tiền không ngừng co cuộn bên trong.

Lửa cháy chiếu rọi vào gương mặt Lương Xuyên, lúc sáng lúc tối.

"Đốt bằng này đi, mấy thứ này tôi để buôn bán, cho nên đừng chê ít đấy."

Lương Xuyên lầm bầm lầu bầu. Hắn không rõ hai vợ chồng kia có nghe thấy lời mình nói hay không. Bởi hắn đã từng nói với Đàm Quang Huy lúc trước rồi, hắn chỉ là chủ tiệm vàng mã, hoàn toàn không phải thầy phong thủy hay đạo sĩ Mao Sơn gì cả.

"Meow."

Phở Nhị kêu lên, mắt mèo nhìn về phía bên kia đường.

Bên dưới cột điện, như có hai bóng người dựa sát vào nhau nhìn về phía bên này.

Hai người kia không đi tới, chỉ hơi cúi đầu.

Sau đó, họ từ từ rời đi.

Đôi khi, vì bản thân quá cực khổ, hoặc vì gặp quá nhiều người bất hạnh mà tư tưởng tu tập cho kiếp sau của rất nhiều tôn giáo được phổ biến rộng rãi.

Dù sao ai cũng mong đợi, kiếp này bất hạnh nhưng kiếp sau sẽ được tốt đẹp hơn.

Đây là một cái cớ để dựa dẫm, cũng là một kiểu tự cổ vũ mình.

Nếu không, người ta sẽ khó mà cắn răng kiên trì tiếp tục cuộc sống cực khổ trước mắt.

Xoẹt!!!

Lương Xuyên đốt một điếu thuốc.

Phở Nhị đang nằm rạp dưới chân hắn.

Một người, một mèo cùng với ánh sáng chập chờn chưa tắt hẳn từ trong thùng sắt, trên con đường quanh quẽ lúc rạng sáng này... Tất cả như thể một tấm ảnh cũ kỹ ố vàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hàng xóm mới

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Con đường nhỏ quanh co uốn lượn, ven đường là cỏ dại khô héo, bốn phía thỉnh thoảng truyền đến cảm giác lạnh lẽo âm u.

Lương Xuyên cứ một mình dờ dẫm bước tới. Hắn không cảm giác được mệt mỏi, không cảm thấy nhàm chán. Như thể ở nơi này, vĩnh hằng chính là chủ đề duy nhất.

Có rất nhiều người theo đuổi vĩnh hằng. Từ xưa đến nay, đã có không biết bao nhiêu bậc đế vương trầm mê trên con đường theo đuổi trường sinh. Nhưng thật ra vĩnh hằng chân chính lại là một cực hình khiến người khác khó có thể chịu đựng được.

Có thể cứng rắn mài mòn hết mọi thứ của một người,

Chỉ còn lại thứ đơn thuần nhất, cũng là thứ nguyên thủy nhất

Một cái xác không hồn.

Cuối con đường là một cái đầm nước, trên bề mặt phủ đầy khói trắng, lượn lờ bốc lên, mờ mờ khó mà nhìn ra được thứ gì.

Lương Xuyên nghiêng người đứng tại chỗ, nhìn về phía trước.

Hai bàn tay từ trong đầm nước thò ra, không ngừng biến ảo tư thế, dường như đan xen nhau như thể có người đang uyển chuyển múa lượn trong đầm nước. Có điều, người chỉ có thể nhìn thấy được đôi bàn tay của cô ấy.

Bàn tay đầy rất mảnh mai, trắng ngần, mang theo lực hấp dẫn thấu lòng người. Thoạt nhìn toàn bộ hình ảnh ấy chỉ có thể cảm thấy khiếp sợ, da đầu run lên.

Lương Xuyên chỉ đứng bên cạnh nhìn xem

Không biết mệt mỏi,

Tựa như mọi thứ không có điểm kết thúc.

Nhưng đôi tay kia bắt đầu từ từ vươn lên,

Bên dưới đã xuất hiện cánh tay.

Cánh tay thon dài xinh đẹp, độ dài hoàn hảo như thể một tác phẩm tinh xảo nhất của tạo hóa.

Dưới cánh tay,

Là mái tóc dài rất đẹp, đen nhánh dày dặn, ướt sũng xỏa xuống rất có nét mê người.

Cuối cùng, gương mặt cũng sắp xuất hiện.

Rốt cuộc gương mặt bên trong đầm nước kia trông như thế nào?

Đùng đùng!!!

Tiếng nện ầm ầm vang lên đã khiến hình ảnh xung quanh Lương Xuyên bắt đầu vẩn vơ. Cuối cùng Lương Xuyên mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên giường phòng ngủ.

Phổ Nhị đang nằm trên mớ chăn ngẩng đầu, liếm liếm chân mình. Chuyện Lương Xuyên gặp phải ác mộng thể này nó nhìn hoài cũng thành quen rồi.

Trên người hắn ướt đầm, nhớ lại cái áp lực cùng với cảm giác hít thở không nổi trong mộng khiến Lương Xuyên chợt cảm thấy hoảng hốt. Hắn thò tay nhẹ nhàng nắm lấy đuôi mèo Phổ Nhị, vòng một vòng quanh cổ tay mình.

Phổ Nhị giật mình, đổi mắt nhìn Lương Xuyên.

Đùng đùng đùng... Đùng đùng...

Tiếng nện ầm ầm lại truyền đến, là từ nhà bên cạnh, rất rõ ràng và cũng rất chói tai.

Lương Xuyên đứng dậy, gấp gọn chăn mền, dọn dẹp phòng ngủ xong xuôi mới bước xuống cầu thang, đi vào cửa hàng lau một tấm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, hắn nhìn đồng hồ treo tường, trừ thời gian rửa mặt thì cũng chỉ ngủ được ba tiếng. Với người thường mà nói, một giấc ngủ ba tiếng đồng hồ là không thể đủ được, chứ đừng nói chuyện tối qua Lương Xuyên gần như thức suốt đêm.

Nhưng Lương Xuyên thừa hiểu, mình khó có thể ngủ được một giấc ngủ dài.

Hắn mở cửa hàng, mang vòng hoa lẵng hoa bày ra ngoài rồi phui tay nhìn về cửa hàng bên cạnh. Quả nhiên bên đó đang sửa chữa.

Rất hiếm người thuê cửa hàng cạnh tiệm vàng mã, như vậy có hơi xúi quẩy, mở cửa tiệm khó mà đông khách được. Lúc Lương Xuyên vừa chuyển tới đây, bên cạnh có một bà cụ bán hoa quả. Tính ra bà cụ bán đắt hàng, có không ít khách đến mua chút vàng mã tiền giấy âm phủ thường tiện thể mua thêm chút hoa quả mang đi. Dù sao không chỉ có những nhà đang có tang mới đến cửa hàng vàng mã mà còn có rất nhiều người đến mua đi viếng đám tang đấy.

Đạo này hẳn không còn thấy bà cụ bán hàng nữa, cửa hàng cũng đóng cửa suốt. Nghe nói sức khỏe bà cụ không tốt, con cái không cho bà bán hàng nữa. Bây giờ xem ra, có lẽ cửa tiệm này đã cho thuê rồi.

Ngoài cửa ra vào của cửa tiệm có một phụ nữ trẻ mặc áo lông trắng đang đứng chỉ bảo nhân công thợ thuyền treo biển hiệu.

Lương Xuyên nhìn thoáng qua, thấy bảng hiệu ghi "Massage Tổ Truyền", bên dưới còn có hàng chữ nhỏ "Massage Trước, Không Hiệu Quả, Không Lấy Tiền."

Quảng cáo vô cùng trực tiếp.

Người phụ nữ kia cũng phát hiện Lương Xuyên đi ra, bèn mỉm cười nói:

"Chú à, sau này chúng ta là hàng xóm rồi, xin chăm sóc em gái với nhé."

Chú?

Chú?

Lương Xuyên dờ khóc dờ cười. Người phụ nữ trước mặt cao gầy, hơi nẩy nỏ, khí chất cũng rất nổi bật. Thế nhưng cô nàng này phải chừng hơn 20 tuổi rồi, tuyệt đối không thể là đứa trẻ 15,16 tuổi được. Lại gọi mình là chú?

"Meow."

Phổ Nhị nằm rạp nơi bệ cửa sổ lầu hai kêu lên một tiếng, sau đó lại tiếp tục liếm láp lông mình.

"Sau này quan tâm lẫn nhau vậy."

Lương Xuyên chuẩn bị trở về phòng làm bữa sáng.

"Ài, anh trai, nói giỡn với anh đấy."

Cô nàng đi tới, cầm theo một túi bánh quẩy và bánh bao.

"Thật ngại quá, mới sáng sớm đã sửa chữa, quấy rầy anh rồi. Mời anh dùng điểm tâm "

"Cảm ơn."

Lương Xuyên không khách sáo, nhận lấy bữa sáng.

"Anh trai, em nói anh nghe, chỗ này của em sửa đến trưa là xong. Đến lúc đó, anh tới làm vị khách đầu tiên, coi như mở hàng khai trương cho em nhé. Yên tâm đi, chỗ này của em làm ăn đàng hoàng lắm "

Lương Xuyên hơi do dự nhưng vẫn gật đầu.

"Meow."

Phổ Nhị lại kêu lên một tiếng. Lúc này, hai mắt mèo của Phổ Nhị đã nhìn chăm chăm vào cô nàng này.

Cô nàng này cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phổ Nhị. Một người một con mèo nhìn nhau, hơn ba giây sau, cô nàng mới nói tiếp với Lương Xuyên:

"Em tên Chu Sa, anh trai tên gì vậy?"

"Lương Xuyên."

"Cứ như vậy nha anh Xuyên, chiều nay em chờ anh."

Cô nàng lại chạy về bận bịu làm việc. Lương Xuyên hơi tò mò, cô nàng này nói giữa trưa là sửa chữa xong, thế nhưng làm sao lắp đặt thiết bị lại nhanh như vậy được?

Lương Xuyên trở lại cửa hàng mình, rót một chén nước nóng. Hắn lấy cái bánh quẩy ra, khò sơ cán một miếng rồi lại uống một ngụm nước.

Kỳ thật cách ăn này có hại cho dạ dày, không tốt cho tiêu hóa. Thế nhưng với Lương Xuyên mà nói, chỉ cần có thể giúp hắn nhanh chóng ăn xong thì có ăn cách gì cũng được cả.

Buổi sáng vốn đã không còn thừa nhiều thời gian cứ trôi qua như thế, cửa hàng của Lương Xuyên còn tiếp thêm được vài vị khách. Gần tới tết Nguyên Đán, có nhiều người được nghỉ, cho nên đa phần đều tranh thủ dịp này để thăm mộ, người mua vàng mã cũng nhiều hơn không ít.

Đến giữa trưa, Lương Xuyên ra bên ngoài cửa hàng. Hắn kinh ngạc phát hiện bên cạnh đã sửa chữa lắp đặt xong xuôi. Thiết bị được lắp đặt cũng đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Vách tường phía trước đã được đổi thành vách kính, còn chưa kịp lau chùi cho sạch. Bên trong cửa hàng chỉ có một cái giường lớn và vài cái ghế dựa, đúng là cực kỳ đơn giản.

Toàn bộ bố cục chỉ là một gian phòng kính, bên ngoài có thể nhìn thấy rõ mọi thứ bên trong.

Điểm này khác hẳn với những tiệm massage thông thường, có lẽ thiết kế kiểu này cũng để tránh bị nghi xấu. Chủ tiệm là phụ nữ, cho nên bố cục thiết kế thế này hẳn là muốn loại trừ những người có ý định vớ vẩn tới đây trải nghiệm.

Hơn 80% thanh niên ở Trung Quốc đều sẽ có suy đoán xem bên trong cửa tiệm có gói phục vụ đặc biệt thêm nào hay không trước khi chọn bước vào cửa tiệm massage hoặc massage chân.

Lương Xuyên còn nhớ mình đã đồng ý làm khách mở hàng cho cửa tiệm hàng xóm, cho nên mới đi qua bên đây. Không ngờ đúng lúc này cũng có một vị khách trung niên mập mạp đi vào, còn đi trước Lương Xuyên một bước.

"Xin chào, trước tiên hãy nằm xuống cái đã." Chu Sa chào hỏi vị khách hàng, sau đó mới nhìn về phía Lương Xuyên nói: "Anh Xuyên, anh ngồi đây uống nước đợi một chút nhé. Em có pha trà sẵn bên đây rồi."

Lương Xuyên bèn ngồi xuống, Chu Sa tự tay châm trà cho hắn, sau đó bắt tay vào phục vụ vị khách đầu tiên của mình.

Hương trà xông lên mũi, mùi vị thanh nhã, là trà Mao Tiêm thượng hạng, giá cả không hề rẻ chút nào.

"Trà ngon chứ?" Chu Sa vừa xoa bóp cho vị khách trung niên nằm ở trên giường vừa hỏi.

"Trà ngon, tôi cứ uống mãi." Lương Xuyên đáp.

"Xem ra anh Xuyên cũng thích trà. Chỗ em vẫn còn, tối nay sẽ đưa cho anh một ít. Đây là hàng xóm láng giềng với nhau, đừng có khách sáo. Em ấy à, phân nửa tiền kiếm được đều để dành mua trà cả."

"A a...a a...a..."

Chu Sa nhún xuống một cái,

Người trung niên trên giường kêu lên.

"A...a...a nhẹ lại, nhẹ lại, nhẹ nhẹ thôi..."

"Anh trai, vai trái của anh hơi cứng, để em xoa bóp nhiều hơn một chút."

"Được được được, em gái à, tay nghề của em còn lợi hại hơn mấy sư phụ xoa bóp lão làng nữa đấy." Người trung niên không nhịn được mà khen một câu.

Ha ha.

Nếu không phải Lương Xuyên biết mình được nhờ làm khách mở hàng thì hẳn đã hoài nghi người trung niên này được nhờ vả tới rồi. Từ đó có thể thấy tay nghề xoa bóp của Chu Sa khá tốt.

Chẳng qua, Lương Xuyên nhìn một hồi thì nhận ra vài điểm khác lạ.

"Người ấy à, cơ bắp dễ bị cứng, là vì có nhiều hàn khí xâm nhập vào cơ thể nên mới như vậy, cũng có thể do nhiều khí huyết ngưng tụ, cũng có thể do suy nghĩ quá nhiều mà thành. Tuy xoa bóp chỉ trị phần ngọn không trị được tận gốc, nhưng vẫn có thể trị được, tính ra cũng có tác dụng."

Chu Sa vừa massage vừa nói, không biết là nói cho Lương Xuyên nghe hay cho vị khách kia nghe.

Cuối cùng, một ngón tay Chu Sa đặt dưới cằm của vị trung niên kia, một đường đè mạnh kéo dọc xuống tới rốn đối phương rồi trở tay vỗ ba cái, sau đó thuận thế nhấc tay lên.

"Ồ..."

Người đàn ông trung niên kia nấc một tiếng dài, sau đó hít sâu một hơi, hải lòng leo xuống giường.

"Em gái à, bao nhiêu tiền?"

"Tùy lòng hảo tâm thôi ạ." Chu Sa đi tới ngồi xuống chiếc ghế cạnh Lương Xuyên, tự rót cho mình một chén trà.

Người đàn ông trung niên kia định trả 200 đồng, nhưng nghĩ lại vừa rồi mình quả thật rất thoải mái, nên mới rút thêm một tờ nữa đưa cho Chu Sa. Cô nàng cầm tiền, nói thêm:

"Anh trai nhớ ghé thường xuyên nhé."

"Nhất định sẽ thường xuyên ghé, nhất định mà."

Vị khách kia rời đi,

Trong tiệm chỉ còn Lương Xuyên và Chu Sa.

Chu Sa lại uống mấy ngụm trà rồi hỏi: "Anh Xuyên, anh thấy trên người có chỗ nào bị đau buốt hay cứng ngắc hơn những chỗ khác không?"

"Không rõ lắm" Lương Xuyên lắc đầu.

"Không sao, anh cứ nằm lên giường, em ấn vài cái là biết ngay. Tay nghề của em là tổ truyền đấy, thật ra cũng không phải cách thức xoa bóp chính quy gì đâu."

"Nhìn ra được." Lương Xuyên tiếp lời.

"Nhìn ra được?" Chu Sa tròn mắt nhìn nhìn Lương Xuyên, hiển nhiên cô nàng không tin.

"Ừ." Lương Xuyên gật đầu.

"Anh nói rõ xem nào. Nếu anh nói đúng, hôm nay em mời anh ăn tối. Em đích thân xuống bếp."

Vừa nhắc tới ăn cơm, trong lòng Lương Xuyên chợt sinh ra cảm giác bài xích.

Người khác đích thân xuống bếp làm cơm mời, mình phải ăn nhiều hơn mới phải đạo. Mới nghĩ tới đó, hắn đã cảm thấy khó chịu, bèn nói:

"Tôi nói khoác đấy."

Chu Sa chợt hiểu. Cô nàng đã rõ Lương Xuyên không đoán ra được, lập tức chỉ về phía giường lớn nói: "Lên đi, em xoa bóp cho. Đảm bảo mọi chỗ cứng ngắc trên người anh đều tiêu tan hết."

Lương Xuyên không đứng dậy, chỉ nói:

"Được rồi, không cần đâu."

"Churóng mắt với tay nghề của em sao?" Chu Sa hỏi.

"Không phải. Khí huyết trên người ngưng tụ không tán, hoặc tắc nghẽn, hoặc do phong hàn nhập vào cơ thể chủ yếu là do lực phủ ngũ tạng căn cứ vào từng tình huống mà tự điều tiết lúc nhanh lúc chậm.

Đây toàn bộ tản đi, tuy nhất thời thoải mái, toàn thân cảm giác khoan khoái dễ chịu nhưng sẽ khiến các cơ quan bị tổn thương.

Dù sao, người sống không phải cương thi. Hồi trước mấy người Tương Tây cận thi phòng ngừa thi thể xơ cứng quá độ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới dùng thủ pháp phá cương khử sát, nhưng không thích hợp dùng trên người sống."

Nghe đến đó, sắc mặt Chu Sa chợt biến đổi.

Đôi mắt vốn đầy dịu dàng từ từ trở nên u ám.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Người cận thi

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

"Lương tiên sinh, kiến thức của anh thật phong phú."

Chu Sa đã đổi cách xưng hô. Chuyện này cũng rất bình thường. Người trong giang hồ gặp người bình thường tất sẽ "nhập gia tùy tục" như người thường, nhưng một khi cô phát hiện dường như đối phương cũng là người đồng đạo thì đương nhiên sẽ dùng phong thái vốn có để gặp mặt.

"Trước kia từng gặp qua rất nhiều người, cho nên cũng biết được nhiều chuyện lý thú."

Lương Xuyên đứng dậy, chuẩn bị đi về.

"Lương tiên sinh, xin hỏi danh hiệu?" Chu Sa bèn hỏi. Thế này đã xem như đúng thủ tục giới thiệu gia môn rồi. Kỳ thật người cần thi vốn dĩ đã tuyệt tích. Thời Dân quốc thì còn có, nhưng lúc tân Trung Quốc được thành lập thì đã gần như mai danh ẩn tích cả rồi.

Trước kia vì đường sá giao thông không thuận tiện cho nên cần người cần thi vận chuyển người chết về lại quê cũ. Nói là vậy nhưng ở cổ đại, chỉ những vị quan to hoặc gia đình phú quý mới mời được người cần thi chuyên thi thể, đa phần là quan lại xa xứ hoặc những người kinh thương giàu có. Dân chúng bình thường không được đãi ngộ này.

Cũng bởi vì vậy, cùng với tiến bộ của văn minh khoa học kỹ thuật, đường sá giao thông đã thay đổi, xe lửa cũng như đủ loại phương tiện giao thông mới đã xuất hiện. Người làm nghề này cũng dần dần lui tàn. Thời Dân quốc được tính là thời huy hoàng cuối cùng của người cần thi, nhưng thật ra lúc đó phần lớn cũng chỉ là những kẻ treo cái danh cần thi để lên lút buôn thuốc phiện đầu cơ trục lợi mà thôi.

"Tôi không phải là người giống như các cô." Lương Xuyên dờ khóc dờ cười. Cảm giác của hắn lúc này rất giống với khi Đàm Quang Huy đến nhờ vả hắn. Thật sự hắn không phải là thầy phong thủy, cũng như không có liên quan gì đến cái gọi là giang hồ trong mắt Chu Sa cả.

"Tiên sinh khinh thường tiểu muội này sao?"

Chu Sa cũng đứng dậy, đi tới phía sau lưng Lương Xuyên.

"Mọi người là hàng xóm, sau này giúp đỡ lẫn nhau là được."

"Được, giúp đỡ lẫn nhau."

Chu Sa lui về phía sau một bước,

Lương Xuyên đẩy cửa đi ra ngoài, rời khỏi tiệm massage.

Cửa hàng tạm thời không có khách, Chu Sa bèn đứng trước cửa kính nhìn Lương Xuyên đi vào trong tiệm vàng mã.

Lưỡi đỏ thè ra, một cây kim châm thò ra ngoài rồi nhanh chóng được cuốn lại, chui vào trong miệng cô. Chu Sa ngẫm nghĩ rồi gói ghém chút trà, đi ra khỏi cửa hàng.

Lương Xuyên vừa về đến cửa hàng mình chân trước, chân sau Chu Sa đã qua tới nơi.

"Meow."

Lúc này Phở Nhị đang nằm trên quầy. Lúc người phụ nữ này đi vào, nó kêu lên một tiếng.

"Anh Xuyên, trà này vừa rồi em nói tặng anh."

Chu Sa đặt gói trà lên mặt quầy hàng.

"Tôi nay cùng ăn cơm nhé, em một thân một mình sống tha hương, ít người nói chuyện lắm."

Nếu là người đàn ông khác sẽ khó mà từ chối yêu cầu này của cô. Bởi Chu Sa rất ưa nhìn, rất phong tình nhưng không hề có vẻ lẳng lơ, mọi thứ chỉ ở mức điềm đạm vừa phải.

Vừa nhắc tới ăn cơm, tâm trạng Lương Xuyên như bị ảnh hưởng, lập tức lắc đầu nói:

"Tôi không thích ăn cho lắm."

Có đôi khi, thẳng thắn thành thật là tốt nhất. Thật ra Lương Xuyên phát hiện nội tâm của cô nàng này hơi nhạy cảm, có thể xuất phát từ hoàn cảnh sống lúc nhỏ mà thành. Nhìn cô có vẻ cứng cỏi đấy, có cả cẩn thận tỉ mỉ của người làm nghề tiếp khách bán hàng, nhưng nếu khiến cô cảm thấy anh khinh thường cô ấy thì cô nàng có thể nhớ mãi trong lòng.

"Không thích ăn cái gì?" Chu Sa hơi không hiểu.

"Là chứng biếng ăn." Lương Xuyên bèn tìm một từ khác để đối phương dễ hiểu hơn.

"Vậy không sao, không ăn gì thì uống trà cũng được."

Ánh mắt Chu Sa bắt đầu lướt nhìn bốn phía xung quanh.

Cửa hàng vàng mã này rất bình dị, đồ đạc lại cổ kính rất có ý vị. Bộ cục xếp đặt bên trong rất tinh xảo, thể hiện ở việc bày biện, phát huy được toàn bộ bầu không khí âm trầm bên trong này.

"Meow."

Phổ Nhị lại kêu lên một tiếng như thể churong mắt khi thấy cô nàng này cứ nấn ná mãi chưa đi.

Chu Sa gật gật đầu: "Vậy tối nay em tới tìm anh uống trà."

"Được, nếu tôi còn ở trong tiệm thì được."

Đúng lúc này, cậu chàng chủ cửa hàng đồ người lớn Đàm Quang Huy mang theo hai con gà đi vào.

"Trong nhà tôi có nuôi gà thả vườn, hàng sạch 100%, hầm ăn ngon lắm, cực kỳ bổ dưỡng luôn."

Nhìn thấy hai con gà này, lại liên tưởng đến món canh gà hầm...

Dạ dày của Lương Xuyên quặn lại liên hồi. Hắn vô thức ngồi xuống, cầm lấy chén trà bên cạnh hóp một ngụm để dần xuống.

Chu Sa vừa định trở về thì nhìn thấy Đàm Quang Huy đi vào nên tiện thể nhìn anh ta thật kỹ.

"Ồ, chào người đẹp, nhà em có ai vừa mất à?"

Đàm Quang Huy đang tập trung xem làm thế nào nhờ vả Lương Xuyên giải quyết vấn đề trên người mình, làm gì còn tâm tư nhìn ngó người đẹp gì nữa. Chỉ là anh ta đã quen thói ba hoa, nên không ý thức được mình đang nói gì.

Cũng may Chu Sa cũng không tức giận, chỉ mỉm cười chỉ vào Đàm Quang Huy, hỏi Lương Xuyên:

"Bạn anh à?"

"Không tính là bạn." Lương Xuyên đáp thẳng.

Bên kia Đàm Quang Huy chợt thấy lúng túng.

"Ha ha, vậy sao anh ấy lại mang gà qua cho anh?" Chu Sa lại hỏi.

"Đổi lấy áo liệm đấy."

Đàm Quang Huy bên kia cảm giác như mình vừa bị chém thêm một nhát nữa.

Chu Sa đi rồi, Đàm Quang Huy mới bình tĩnh lại. Cậu ta đem hai con gà đi cất rồi mới tới trước quầy, hạ giọng nói:

"Anh Lương à, giúp tôi đi mà. Sáng nay tôi tỉnh dậy, trên giường có cả một lớp sáp dầu. Càng ngày càng nghiêm trọng rồi, mỗi ngày trôi qua tôi lại càng thêm lo lắng hãi hùng. Anh giúp tôi đi mà, tôi cầu xin anh đấy."

"Khẩu vị thế nào rồi?" Lương Xuyên hỏi.

"Khẩu vị không có vấn đề, tôi nghĩ có khi mình không còn sống được bao lâu nữa, cho nên gần đây ăn uống rất nhiều. Cái gì ngon là ăn hết, đất rẻ không quan trọng."

"Khẩu vị tốt là không sao rồi." Lương Xuyên tùy ý trả lời.

Đàm Quang Huy nghẹn họng, trên mặt như viết hàng chữ: tôi còn trẻ thật nhưng anh cũng không nên lừa gạt tôi như thế!

"Bên cạnh mới mở quán massage." Lương Xuyên nói.

"Ừ, có thấy." Đàm Quang Huy chắc chắn nói: "Một gian phòng kính trong suốt, không để cho người ta liên tưởng gì cả."

"Qua chỗ cô ấy massage đi, nhớ cho nhiều tiền một chút." Lương Xuyên đề nghị.

"Hả?" Đàm Quang Huy không hiểu được hắn có ý gì? Là cùng nhau chia chác nguồn khách hàng à?

Tôi sắp sửa toi rồi, anh không chỉ lừa tôi đến mua áo liệm mà còn lừa tôi đi massage là sao?

"Nếu cô ấy cũng bó tay thì tôi cũng đành chịu." Lương Xuyên phát phát tay: "Mang hai con gà này theo, đưa cho cô ấy luôn đi, tôi ăn chay."

Đàm Quang Huy ngờ ngác cầm hai con gà đi ra ngoài. Nói thật, nếu không phải gần đây cậu ta đã đi qua không biết bao nhiêu là chùa miếu, cúng dường

không biết bao nhiêu tiền tài nhang đèn mà không có lấy một chút tác dụng nào thì đã không quay lại đây nhờ cậy Lương Xuyên.

Lương Xuyên cúi lưng, đứng dậy đi vào bếp chuẩn bị nấu nồi cháo. Tuy rằng hắn không muốn ăn, nhưng vẫn nên ăn chút gì đó.

Cháo còn chưa nấu xong, điện thoại của hắn đã vang lên.

"Alo!" Đầu bên kia là Ngô Đại Hải.

"Nhóc Xuyên à, ăn cơm chưa?" Ngô Đại Hải hỏi.

"Có người chết nữa sao?"

"Khục khục khục..." Hình như Ngô Đại Hải đang uống nước, tiếng sặc nước vang lên đầu bên kia rồi tiếng nói: "Có cái đầu cậu, anh có phải là thanh tra Megure đâu, sao có chuyện lần nào tìm cậu cũng vì có người chết được?"

(*thanh tra Megure là vị thanh tra huyền thoại trong truyện Thám tử Conan, mỗi lần có án mạng lại xuất hiện!)

"À, quen rồi." Lương Xuyên bình thản nói, lại tiếp tục trông chừng nồi cháo.

"Là vậy, Tiểu Đào có chút chuyện nên xin nghỉ."

"À." Lương Xuyên vẫn rất bình thản.

Tuy rằng Ngô Đại Hải rất muốn nói với Lương Xuyên rằng cái kiểu của hắn bây giờ rất dễ bức từ cuộc trò chuyện này, nhưng anh vẫn bình tĩnh nói tiếp:

"Anh chỉ nghĩ là vụ án hôm qua khiến cô ấy mệt, nhưng không phải vậy. Sáng nay cô ấy có nhờ người xin nghỉ dùm. Cô ấy đang ký túc xá phía sau cục cảnh sát. Anh có qua thăm, phát hiện hình như tinh thần cô ấy hơi vấn đề."

"Vấn đề gì?"

Lương Xuyên tắt lửa nồi cháo.

"Ài, không nói rõ được. Có hơi giống như bị "dọa", không phải là "dọa" thông thường, à... Mà là kiểu mấy người già cả hay nói đấy. Anh không rõ em nghe có hiểu không?" Thân phận Ngô Đại Hải mà nhắc tới mấy chuyện phong kiến mê tín này có hơi miễn cảm.

"Hiểu."

"Ừ."

Tiếp đó là hai phút yên lặng.

Mãi cho đến khi nghe bên kia điện thoại có tiếng Lương Xuyên húp cháo, Ngô Đại Hải mới nhin không buột miệng nói tục, bình thản hòa nhã nói tiếp:

"Tiếp theo phải làm sao đây?"

"Làm gì là làm gì?"

"Cô ấy bị dọa sợ! Tiếp theo phải làm sao bây giờ?"

Bên kia, Ngô Đại Hải như muốn nổi điên. Hai ngày nay anh vẫn đang bận bịu không có thời gian rảnh với vụ án bốn thằng súc sinh kia đấy, hiện tại còn phải quan tâm đến chuyện cấp dưới mình xảy ra chuyện nữa. Dù sao anh cũng không còn cách nào khác. Năng lực chuyên môn của anh không tốt, cũng may còn có ưu điểm là hòa nhã với cấp dưới, cho nên phải quan tâm đến chuyện của cấp dưới nhiều vào.

Điều Ngô Đại Hải không chịu được chuyện là ngoại trừ anh ra, cả cục cảnh sát này chỉ có mỗi Tần Đào tiếp xúc với Lương Xuyên nhiều nhất. Cô ấy là bông hoa của đội cảnh sát, vậy mà Lương Xuyên lại không hề lo lắng chút nào là sao?

Thời điểm một em gái trẻ vừa mới vào nghề chính là lúc cô nàng dễ mang lòng ngưỡng mộ, bội phục với bậc đàn anh nhiều nhất. Hơn nữa có thể thấy cô gái trẻ kia gọi một tiếng "Cố vấn Lương" mới thân thiết ra sao. Có người đẹp sùng bái chú mày, dù chỉ là trong giấy lát thì cũng đáng giá, nhan sắc, địa vị, tiền đồ này họ đều phải đặt sang một bên hết.

"Thì cứ dựa theo cách xử lý của người xưa, dùng kim đâm từ từ vào trán cô ấy, xong thổi một hơi rồi bỏ vào trong bát nước trong."

Lương Xuyên vừa cau mày vừa khổ sở vật lộn với chén cháo trước mặt.

"Hừ..."

Ngô Đại Hải hít sâu, rồi lại hít sâu một hơi nữa.

Mẹ kiếp, chú có thể nghiêm túc một chút được không?

Trong lòng Ngô Đại Hải đã nổi sóng gió cuộn cuộn rồi.

"Nhóc Xuyên à, anh cảm thấy không đơn giản vậy đâu. Về phương diện này, cậu cũng tính là chuyên gia. Cho nên, phiền cậu ghé qua xem sao nhé! Tình hình của cô ấy hiện nay không tốt lắm, nhưng mà bác sĩ lại nói không bị cảm sốt."

Lương Xuyên vất vả lắm mới xong nửa chén cháo.

Hắn đang ngẫm nghĩ xem có nên bỏ dở nửa còn lại hay không.

Đoạn, hắn lấy khăn lau miệng.

"Vậy chờ em đến đấy xem sao."

"Hay cậu tới đây đi, anh bảo nhà ăn làm thêm món, mời cậu ăn. Hai anh em cũng có thể làm vài ly." Ngô Đại Hải muốn Lương Xuyên tới đây, hoặc phải người đón hắn tới. Anh cũng không muốn để Tần Đào bị giày vò khổ sở nữa.

"Em đã ăn rồi." Lương Xuyên đáp.

"VẬY... Cậu đang bận gì à? Tới đây được không?"

"Đang bận ăn cơm, không rảnh."

"..." Ngô Đại Hải

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nhà vệ sinh kinh hoàng!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Phía sau tòa nhà của cục cảnh sát là một khu ký túc xá cũ kỹ được đưa vào sử dụng đã lâu, nhuộm đầy vết tích của thời gian. Chẳng phải phúc lợi của đội cảnh sát quá kém, mà nơi này vốn từng là một trong những đãi ngộ khá tốt cách đây vài năm. Khi ấy, nhà nhà cùng ở, thậm chí còn chen chúc nhau.

Gần đây, cấp trên tái phân phối nhà ở. Đa phần những đồng chí có gia đình hoặc đã về hưu đều được cấp nhà mới nên nơi này trở thành nơi ở tạm thời cho những người cảnh sát trẻ tuổi độc thân.

Thông thường, nếu bận việc trong cục, mọi người cũng sẽ đến đây ngủ tạm qua đêm.

Vốn dĩ Tần Đào định đưa Lương Xuyên về. Khoảng thời gian này, cô ấy đã trở thành tài xế riêng của Lương Xuyên mỗi khi có vụ án mới. Trước kia, khi vừa gia nhập đội, Tần Đào khá phản cảm vì nhiệm vụ này khác hẳn với tưởng tượng của bản thân cô đối với nghiệp vụ cảnh sát hình sự. Nhưng từ khi quen biết Lương Xuyên, cô nàng đã cam tâm tình nguyện chấp hành nhiệm vụ, cơ bản chẳng cần đợi đến khi đội trưởng Ngô điều động nữa.

Anh ấy góp lời, giúp cảnh sát phá án, dùng năng lực khó tin của mình để tìm ra manh mối mấu chốt, phơi bày hoàn toàn bí ẩn của một chuyện. Những đồng chí cảnh sát khác chỉ biết đứng bên cạnh mà thốt lên: "Xuất sắc!!!"

Vốn dĩ Tần Đào chỉ có thể nhìn thấy diễn biến này qua những bộ phim trên tivi hoặc các đầu truyện trinh thám mà thôi, nhưng giờ cô đã được tận mắt trông thấy ngoài đời rồi.

Mặc dù cô ấy là cảnh sát hình sự, nhưng chỉ vừa vào nghề chưa lâu, tâm tính thế này cũng tương tự như sinh viên vừa bước vào xã hội, rất tò mò và ham tìm tòi. Trong khi đó, dường như Lương Xuyên là đối tượng thích hợp hơn hết cho phương diện này.

Hắn mở tiệm vàng mã tại phố cổ, bản thân từng là nhà nghiên cứu tâm lý học nổi tiếng. Hắn có năng lực thôi miên không tương đương khi thân thể đôi lúc lại hơi yếu đuối. Người này có quá nhiều bí mật, khiến người xung quanh rất muốn từ từ thăm dò và khai phá những bí ẩn ấy.

Dĩ nhiên, điểm cuối cùng, cũng là yếu tố quan trọng nhất, chính là phụ nữ thích được người mạnh mẽ bảo vệ. Tuy nhiên, có khá nhiều phụ nữ lại thích ra tay bảo vệ người khác. Thời phong kiến, từng có hình tượng những chàng trai được gọi là tài tử mặc chiếc áo khoác dài mỏng manh giữa mùa đông lạnh

giả, xòe quạt che hành động ho khan của mình rồi ọc ra ít máu, cốt cũng là để đáp ứng cái thị hiếu này.

Đáng tiếc, thường ngày Lương Xuyên lạnh lùng như nước đá, khiến Tần Đào buồn bực không thôi. Có thể cô ấy nghĩ Lương Xuyên thấy mình ngốc nghếch nên chẳng muốn nhiều lời với mình.

Mà thực tế cũng đúng là như vậy.

"Em Đào, tóm được hung thủ trong vụ của em lo chưa? Chị nghe nói có trẻ vị thành niên dính vào à?" Một cô cảnh sát hàng xóm ở phòng cách vách hỏi.

Không chỉ là nơi ở cấp phát cho mỗi đội cảnh sát hình sự, mà nơi này còn có những sĩ quan cảnh sát khác sinh sống. Trước vụ án chấn động dư luận cả Thành Đô như thế, mọi người ai cũng rất tò mò.

"Ừm, có một người."

Tần Đào vừa đi lấy nước sôi lên, thuận miệng trả lời cho có lệ.

Thật ra cô đang rất mệt mỏi. Từ khi nhận án, đến lúc tóm được nghi phạm về quy án, dường như cô luôn bận bịu, không hề chớp mắt suốt hai ngày. Cuối cùng cũng đã có thể nghỉ ngơi một chút. Tần Đào hận không thể cởi đồng phục ra rồi nhảy ngay lên giường. Nhưng con gái vốn ưa sạch sẽ nên cô vẫn gắng gượng vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

"Chán thiệt, cái năm gì đâu! Thứ người gì cũng có!"

Cô nữ cảnh sát kia vẫn còn ở đây để tiêu hóa cái tin này.

"Chị Hoa, em ngủ trước nhé."

"Ừ, em cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi. Sáng sớm chị mang điểm tâm qua."

"Cảm ơn chị Hoa."

"Em cứ gọi họ tên chị là Chu Hoa Nhị đi, em kêu chị Hoa làm chị cứ cảm giác mình giống bà thím vậy."

Tần Đào cũng lười tám chuyện nên quay lại phòng mình, thay đồ ra rồi nằm phịch xuống giường. Cô nhắm mắt lại rồi nhanh chóng tiến vào một giấc mơ đẹp.

Do quá mệt mỏi nên Tần Đào ngủ rất say. Một lát sau, cô ấy tỉnh giấc để xả nước cứu thân.

Vì chưa ngủ đủ giấc nên Tần Đào cảm thấy khá bần thần. Cô ấy đứng dậy, mặc áo vào rồi ra khỏi phòng trọ. Do đi nhanh nên không kịp lấy điện thoại, nhưng hành lang này có đèn sáng, chẳng cần dùng đến công cụ khác để soi đường.

Nơi đây là ký túc xá của cảnh sát, có cục cảnh sát phía trước nên an ninh khá tốt. Mọi người không hề khóa cửa, cũng chẳng nghĩ đến việc khóa cửa làm gì.

Dãy nhà trọ này khá cũ kỹ, mỗi tầng lầu chỉ có một nhà vệ sinh duy nhất. Cả khu nhà có tổng cộng sáu tầng. Nhà vệ sinh nam ở một tầng thì nhà vệ sinh nữ ở tầng tiếp theo, cứ xen kẽ như thế. Dù ngày xưa đông người ở thì cũng vậy mà thôi.

Nhưng do gần đây có người dọn đến nên việc chọn phòng có khác biệt đôi chút. Cơ bản thì cảnh sát nam sẽ ở tầng có nhà vệ sinh nam, và cảnh sát nữ sẽ chọn tầng có nhà vệ sinh nữ.

Tần Đào ngáp dài, bước vào nhà vệ sinh. Nơi này được thiết kế theo dạng hố xí, được các vách xi măng che chắn xung quanh. Cuối phòng có một hồ nước có thể tự xả nước ra khi đầy. Đây là dạng nhà vệ sinh cực kỳ cổ lỗ sĩ.

Cũng may đây là chỗ tạm trú cho khá nhiều sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi sau những giờ làm việc bận rộn, nên hầu như chẳng có ai cảm thấy khó chịu cả.

Tần Đào bước vào một buồng vệ sinh.

Mùa đông tại Thành Đô rất lạnh, nhất là khi ở trong nhà vệ sinh thoáng gió. Do đó, chắc chắn cảm giác đi vệ sinh vào buổi tối không hề thoải mái chút nào.

Quá trình này cứ như mưa rơi trên đọt chuối, từng giọt lớn, nhỏ chảy dần rồi kết thúc.

Tần Đào híp mắt, thọt tay vào túi rồi nhận ra mình không mang giấy theo.

Cô nàng thở dài. Cảm giác này thật khó chịu, nhưng chuyện này cũng thường xảy ra, thậm chí ở phòng vệ sinh trong nhà riêng cũng thế.

Do dự một lát, Tần Đào chuẩn bị quay về phòng mình để rửa ráy lại một tí. May là cô ấy đi tiểu chứ không phải đại tiện nên đây chỉ là chuyện nhỏ. Chưa kể đến việc cô bỏ quên điện thoại đi động trong phòng, dù có đem cũng không thể gọi nhờ người khác mang giấy vệ sinh đến đưa mình vào lúc nửa đêm thế này.

Nhưng ngay lúc này, Tần Đào nghe có âm thanh gì đó vang lên trước mặt, giống như tiếng giầy ma sát trên nền gạch vậy.

Tần Đào mừng rỡ, nói: “Ai đó ơi, tôi quên mang giấy, chia cho tôi một ít được không?”

Cảnh sát nữ tại tòa nhà này cũng nhiều, nhưng Tần Đào lại vừa dọn đến đây, chưa công tác bao lâu trong khi không có nhiều sĩ quan đến từ đội cảnh sát hình sự. Nên cô ấy không quen biết nhiều người nơi đây cho lắm.

Nhưng chẳng ai đáp lại lời cầu cứu của Tần Đào cả.

Chẳng lẽ mình nghe lầm?

“Ai đó ơi, có ai ở đó không?”

Tần Đào gọi lần nữa.

Thật ra đa phần người bình thường đều có một thói quen ưa sạch sẽ khi đi vệ sinh, từ đó mới mang theo giấy vệ sinh phù hợp, khi dùng là có liền.

Lúc này, Tần Đào bỗng thấy một cánh tay cầm xấp giấy vàng lượn qua khe hẹp bên dưới chân mình.

Cô giật mình, vì đây là lần đầu tiên cô thấy loại giấy vệ sinh này.

Loại hồ xí công cộng thế này rất bẩn, dù được lau dọn thường xuyên thì vẫn khá bẩn. Hơn nữa, nhân viên vệ sinh tại cục cảnh sát hiện tại chỉ có thể đến đây dọn dẹp mỗi tuần một lần mà thôi, thế nên chẳng thể nào sạch sẽ được. Trong khi đó, những vách xi-măng ngăn cách hồ tiêu này đã bị gội rửa bao năm nay, chẳng biết đã có bao nhiêu thứ ngấm vào bề mặt của nó nữa rồi.

Ấy thế mà người kia lại đưa giấy cho cô ấy bằng cách lượn tay qua khe hở bên dưới thế này, khiến Tần Đào khó mà chịu đựng nổi.

Do lúc này chỉ vừa tỉnh ngủ, vẫn trong trạng thái mơ màng nên Tần Đào cứng nhắc đưa tay nhận lấy.

Loại giấy này khá thô. Yêu cầu cuộc sống hiện nay càng ngày càng nâng cao, ví dụ như còn rất ít người đi vệ sinh bằng giấy báo trong các khu thành thị. Nhiều người chọn dùng giấy cuộn, và không ít người dùng cả khăn giấy để đi vệ sinh. Thật ra tiêu thêm tí tiền để nâng niu hoa cúc của bản thân cũng là một chuyện đúng đắn.

Nhưng xấp giấy mà người đó vừa đưa khiến Tần Đào có cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng nhất thời cô không thể nào nghĩ ra nó quen thuộc ở điểm nào.

Tần Đào ưu tiên rút hai tờ ra, tự vệ sinh cá nhân, cảm giác hơi rất một chút. Khi đứng lên, cô mới sực nhớ ra. Chẳng trách vì sao lại thấy quen đến thế. Mấy lần đến tiệm vàng mã đón cổ vấn Lương, chẳng phải tiệm của anh ấy có bán khá nhiều loại giấy màu vàng này ư?

Khi đốt vàng mã, ngoại trừ đốt tiền và mấy thỏi nguyên bảo, người ta còn đốt một loại giấy màu vàng, mà lại đốt nhiều nữa là đằng khác. Tiền âm phủ và nguyên bảo chỉ là đốt kèm, còn loại giấy màu vàng này mới là đơn vị tiền tệ chủ yếu được đốt xuống cho người chết sử dụng. Những lúc tổ chức cúng kiếng giỗ quải, người chủ trì thường chuẩn bị vài xấp tiền vàng mã, một ít thỏi nguyên bảo, còn lại là một chồng giấy vàng này.

Có người dùng loại giấy này trong ký túc xá ư?

Tần Đào cảm thấy khó hiểu.

Chắc là do thói quen của người đó nhỉ? Hoặc vì tiết kiệm cũng nên? Tần Đào định nói cảm ơn, kể như xã giao một chút, vì dù gì người ta cũng đã giúp mình ngay lúc xấu hổ này.

...Ào ào...

Ngay lúc này, mực nước trong bồn ở cuối phòng đã đến giới hạn, bắt đầu xả nước ào ào.

Tần Đào vừa đứng lên, đặt chân ngay hai bên thành hồ, cô vừa buột dây nịt lại vừa nhìn xuống dưới chân.

Nước tràn vào, cô nàng đứng lúc trông thấy những thứ “ấy” trôi vào. Có một hồ tiêu khá to phía trước nơi đây, thế nên những tạp chất bẩn thỉu này cũng cuốn theo dòng nước mà đến.

Đột nhiên, Tần Đào trông thấy một cái gì đó khá to trôi vào, trông giống như quần áo!

Do nơi đây được lắp bóng đèn vàng nên ánh sáng trong khu nhà vệ sinh này không đủ rõ. Nên có những thứ khó mà nhìn rõ, nhưng Tần Đào dám chắc mình không hề nhìn lầm.

Đó là một bộ đồ.

Hơn nữa còn là một bộ đồ hoàn chỉnh.

Đầu tiên là quần, rồi đến áo. Cuối cùng, vì tất nghẽn nên tốc độ gội rửa giảm dần.

Sau cùng, một gương mặt người len lỏi đến dưới chân Tần Đào.

Gương mặt này bị ngâm trong phân và nước tiểu đã lâu nên phù lên. Cũng vì vậy nên khi vừa nhìn vào sẽ có cảm giác đó là một gương mặt đang nở nụ cười vô cùng dị hợm.

“A a a a a a a a!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bóng quỷ lay động

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Ngô Đại Hải đích thân lái xe chở Tần Đào đến tiệm của Lương Xuyên lúc 14:00. Cô ấy tiểu tiện rõ rệt, mặt tái mét, môi trắng bệch, nhưng tâm trí vẫn còn thanh tỉnh. Vừa vào trong tiệm, Tần Đào nhìn ngay cổ vấn Lương bằng một ánh mắt van nài.

"Nghỉ ngơi trước nhé, anh dẫn em ấy lên lầu đi." Lương Xuyên nói với Ngô Đại Hải như thế.

Anh ấy nhũn mỳ, bỗng có cảm giác mình là một kẻ điều khiển cho khách, rồi tự dung nhớ lại hình ảnh trong mấy bộ phim người lớn kia. Ngô Đại Hải lắc đầu, tự chửi thầm, lúc nào rồi mà còn ảo tưởng nữa.

Khi Ngô Đại Hải diu Tần Đào lên lầu, Lương Xuyên gõ nhẹ lên quầy một cái. Phở Nhị đang ngủ trưa, bèn ngẩng đầu lên một cách khó chịu.

Lương Xuyên chỉ tay lên lầu.

"Meo!"

Phở Nhị gục mặt xuống, vờ như không nghe thấy.

"Đi đi." Lương Xuyên lại nói.

Lúc này, Phở Nhị bèn giận dỗi đứng lên, nhìn Lương Xuyên một cách bất mãn, rồi mới chịu vọt lên tầng trên.

"Mẹ kiếp, con mèo này gấp đi đâu thai à?"

Sau khi sắp xếp cho Tần Đào nằm nghỉ tại phòng của Lương Xuyên, Ngô Đại Hải đi xuống, trùng hợp bị Phở Nhị chạy lên dọa giật mình.

"Lúc anh đi đâu thay, có lẽ sẽ gặp được nó đấy." Lương Xuyên vừa sắp xếp lại hàng áo liệm tại quầy, vừa nói.

Ngô Đại Hải cũng không hiểu ý ngầm của Lương Xuyên, bèn ngồi xuống ghế, nói bằng giọng bất đắc dĩ:

"Nhóc Xuyên, em nói xem, có phải bị "hù dọa" đến nông nỗi như vậy không?"

"Thế sao anh không đi chùa chiềng khăn vải cho em ấy?" Lương Xuyên ghẹo.

"Nếu mà linh, thì anh cũng đi. Cùng lắm là thay bộ đồ thờ vào." Ngô Đại Hải rất quan tâm cấp dưới.

Trong khi đó, vốn dĩ Tần Đào vẫn còn trong trạng thái căng thẳng khi nằm tại phòng ngủ lầu hai, thấy Phở Nhị đến, bèn bình tĩnh dần, rồi nhắm mắt, tiến vào giấc ngủ say.

Phở Nhị nằm rạp xuống cạnh Tần Đào.

Con mèo này đang rất giận.

Anh ngủ không được, tôi bèn ngủ cùng anh vào buổi tối.

Anh ngủ xong, anh lại bảo tôi đỡ người khác ngủ à?

Chẳng lẽ mèo là không có danh dự hay sao?

...

"Anh là cảnh sát, Tần Đào cũng là cảnh sát, lại là cảnh sát hình sự nữa chứ! Anh phải hiểu, tuyệt đối không được mê tín dị đoan mà." Lương Xuyên rất bình tĩnh. Từ đầu đến cuối, hắn chưa hề nói sẽ dùng cách gì để chữa trị cho Tần Đào, chưa từng nhắc đến dạng mô hình tâm lý nào, và quá trình ra sao.

"Ha ha." Ngô Đại Hải cười, kể cho Lương Xuyên nghe những việc mà Tần Đào vừa trải qua, rồi nói: "Anh cố tình đến khu nhà vệ sinh đó xem thử, nhưng chẳng phát hiện ra thứ gì khác thường cả. Chẳng có thi thể gì, hơn nữa, không ai lại giấu xác ở nơi đó."

"Ha ha." Lương Xuyên cười.

"Em cười gì đó?"

"Anh rảnh rồi quá mà." Lương Xuyên lắc đầu một cách bất đắc dĩ: "Vụ án kia sao rồi?"

"Làm đúng theo trình tự thôi. Yên tâm đi, dù bọn súc vật đó có vào tù, thì người trong đó cũng không để bọn chúng sống yên ổn đâu. Nhà tù là một xã hội thu nhỏ, còn được gọi là một giới giang hồ thu gọn mà."

"Đúng rồi, anh có nên mua thuốc gì cho em ấy uống không? Anh cứ cảm giác đây dọa con bé ấy một lá trong công việc bù đầu. Nếu chuyện này truyền đi, vậy chắc không có cô gái nào dám gia nhập vào đội của anh rồi."

"Không cần uống thuốc đâu anh, để em ấy nghỉ ngơi vài ngày là khỏe."

"Không phải, nhóc Xuyên, hay đầu anh bị úng nước rồi, thế mới làm quá chuyện này lên?" Ngô Đại Hải rút một điếu thuốc ra, châm lửa: "Nhưng đầu phải như thế."

Ngô Đại Hải tỏ vẻ "anh đây chuẩn bị kể chuyện cho chú nghe."

"Hôm nay anh rảnh lắm à?" Lương Xuyên hỏi ngược lại.

"À, báo cáo vụ án lên trên rồi, tạm thời anh cũng không có chuyện gì làm. Bận rộn mấy ngày nay, nên muốn nghỉ ngơi một tí." Ngô Đại Hải hơi bực mình, đã chuẩn bị tư thế tâm sự rồi mà người nghe xung quanh chẳng chịu phối hợp gì cả.

"Được thôi." Lương Xuyên tiếp tục sắp xếp quầy hàng.

"Khoảng mười năm trước,

Khi anh vừa gia nhập đội cảnh sát hình sự."

Ngô Đại Hải mở lời: "Anh ở chung với một người cảnh sát khác trong một phòng trọ.

Thời ấy còn eo hẹp lắm, ký túc xá cũ đều hết phòng, cả gia đình cùng ở. Khác hẳn bây giờ, điều kiện sống được nâng cao, người ở giảm dần trong khu đó.

Cậu cảnh sát kia tên Chu Phi, có quan hệ rất tốt với anh. Ai cũng là người mới, lại chung phòng, bình thường đều ăn nhậu cùng nhau, nên thân lắm.

Nhớ khi ấy, có lẽ là vào mùa hè, anh và cậu ta vừa đi tắm từ nhà tắm bên ngoài về, cậu ấy bảo muốn đi vệ sinh, còn anh về phòng ngủ.

Sau đó, qua tầm một tiếng đồng hồ, anh bị tiếng động bên ngoài đánh thức.

Đã hơn nửa đêm, nơi này cũng toàn hộ gia đình, ai lại làm ồn chứ? Lúc đó, anh trông thấy có một nhóm người vây quanh khu nhà vệ sinh nữ.

Sau đó, có người được khiêng ra ngoài.

Em biết mà, trong ký túc xá của Cục cảnh sát, thiếu gì thì thiếu chứ đâu có thiếu cảnh sát. Ai cũng làm cái nghề này, nên chẳng cần bàn đến việc có sợ hãi hay không. Tóm lại, anh trông thấy rõ ràng, người được khiêng ra là một tên đàn ông.

Ban đầu, anh cứ tưởng là một kẻ biến thái nào đó đứng rình mò, nhưng dần nhận ra có gì đó sai sai. Cả người kẻ đó dính rất nhiều phân và nước tiểu! Mẹ nó, giờ nhớ lại là anh cứ muốn nôn đây nè."

"Xem ra, anh và người bạn Chu Phi kia cũng không thân lắm nhỉ? Người ta đã chết rồi, mà anh còn chê người ta bẩn."

"..." Ngô Đại Hải ngạc nhiên: "Tại sao em biết là cậu ấy?" Sau đó, anh ta nhận ra mình đang hỏi ngu, bèn nói tiếp:

"Đúng, chính là Chu Phi. Khi đó, nguyên Cục trưởng của anh cũng ở đây. Mọi người làm theo lời anh ấy, điều người cấp cứu hồi sức, rồi đi gọi bác sĩ.

Chắc chắn, ai ai khi đó chất phát lắm nha, dù phân tiểu đầy kín cả người Chu Phi nhưng bọn họ vẫn mạnh mẽ thao tác cấp cứu cho cậu ấy, thậm chí là hô hấp nhân tạo."

Lương Xuyên khá hài lòng khi mình đã ăn xong bữa trưa trước khi Ngô Đại Hải đến đây.

"Sau đó, cậu ấy vẫn chết. Ngô Đại Hải rút một hơi thuốc: "Đồ em, cậu ấy chết trong tư thế nào?"

"Lọt thõm trong hồ tiêu à?" Lương Xuyên đoán.

"Đúng, nằm trong hồ tiêu. Mà em biết đấy, loại hồ tiêu đó có rộng bao nhiêu đâu? Khi người ta phát hiện, thì cả người cậu ấy lọt thõm bên trong hồ, xương cốt cả người gãy nát hết, y chang như bị ai đó cố gắng nhét vào trong."

Ngô Đại Hải lại kéo một hơi thuốc thật sâu, rồi vẩy tàn thuốc:

"Chuyện này quá kỳ lạ, trông rất quỷ dị. Trong Cục bèn tổ chức điều tra, nhưng tra mãi không ra nguyên do. Dần dà, chẳng ai nhắc đến chuyện này nữa. Vả lại, vụ án phát sinh ngay trong địa bàn của Cục cảnh sát, nên không ai dám tung tin đồn ra bên ngoài.

Đặc biệt gần đây, đa phần các hộ gia đình đều di dời khu lâu ký túc xã cũ, chỉ còn một ít người trẻ tuổi nán lại mà thôi. Không quá nhiều người biết về chuyện cách đây 10 năm trước."

"Thế nên anh mới liên tưởng đến việc này từ vụ của Tần Đào à?"

"Phải liên tưởng thôi, vì cùng một tầng, và đúng y chang cái nhà cầu đó!"

Bỗng nhiên, Ngô Đại Hải nói to:

"Trên thế giới này, làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Nếu đúng trùng hợp như vậy, chẳng lẽ ngay cả người chết cũng có thể quay lại trần gian từ địa ngục ư?"

"..." Lương Xuyên im lặng.

"Nhóc Xuyên, anh cứ có cảm giác rằng, chuyện này không hề đơn giản. Phải chăng thứ mà Tần Đào nhìn thấy không phải là hình ảnh do hoa mắt mà ra?" Ngô Đại Hải gãi đầu.

"Vậy chẳng phải tiện quá còn gì? Người anh em của anh đã quay lại, hay tối nay anh đến ký túc xá cũ gặp gỡ một phen?"

"Không đi buổi tối, nhưng lát nữa em đi cùng anh nhé, đem theo một ít tiền vàng mã đến đó luôn. Ngày xưa, anh còn thiếu cậu ấy mấy trăm đồng chưa trả." Ngô Đại Hải thở dài: "Phải rồi, cạnh tiệm em mới khai trương quán massage à?"

"Anh muốn đi hả?" Lương Xuyên hỏi.

"Cũng định thế, được người đâm bóp cũng tốt mà."

"Đừng đi, không khéo tay cho lắm." Lương Xuyên nhắc nhở.

"Được rồi, vậy anh đi mua một ít thức ăn, tối nấu ở nhà em nhé?"

Lương Xuyên do dự, nhưng vẫn gật đầu.

Ngô Đại Hải ra ngoài mua thức ăn, còn Lương Xuyên sắp xếp quầy hàng xong, bèn đi lên lầu.

Phổ Nhị nằm cạnh Tần Đào. Một người, một mèo đang nằm ngủ tại đây.

Lương Xuyên ngồi xuống cạnh cô nàng, đẩy nhẹ một cái:

"Em rất mệt mỏi,

Cực kỳ mệt mỏi,

Rất đuối,

Chẳng thể mở mắt ra nổi."

Tần Đào mở mắt ra, mơ mơ màng màng, rồi phát hiện mình đang nằm trên giường trong ngay căn phòng trọ. Sau đó, cô ấy cảm giác buồn tiểu, bèn ngồi dậy, mặc quần áo vào theo bản năng, rồi đi về hướng nhà vệ sinh nằm trong hành lang.

Chỉ là,

Lần này, bóng dáng của Lương Xuyên xuất hiện sau lưng cô ấy.

"Quên mang giấy rồi."

Tần Đào làm bầm.

Lúc này,

Có ai đó ném một bịch khăn giấy qua cửa nhà cầu, rớt xuống dưới chân cô ấy.

"Ai vậy, ai ở đó?"

Tần Đào hỏi.

Nhưng không có ai trả lời.

Cuối cùng,

Tần Đào vẫn nhặt giấy lên sử dụng. Cô nàng đứng dậy, thắt dây nịt, ra khỏi nhà vệ sinh, về lại phòng ngủ.

Có lúc, không cần phải truy tra ngọn nguồn dẫn đến vấn đề tâm lý. Chỉ cần chăm sóc kín đáo, có khi lại thích hợp cho bệnh nhân hơn. Điều này tương tự với hành động chế biến thức ăn ngon, đừng nên xào nấu quá mạnh tay.

Bóng dáng Lương Xuyên bước ra cầu thang.

Đây là hình ảnh trong trí nhớ của Tần Đào.

Hắn mời một liều thuốc,

Quan sát nhà vệ sinh,

Sau đó,

Ngay tại hố tiêu kia

Có một bóng đen đứng dậy.

"Ái chà, xem ra không phải cô ấy hoa mắt nhỉ?"

Lương Xuyên thì thầm, rồi mở mắt ra. Hắn thấy sắc mặt Tần Đào đã hồng hào trở lại, bèn vỗ nhẹ lưng Phở Nhị: "Được rồi, đi chơi đi."

Phở Nhị liếc Lương Xuyên bằng một ánh mắt hờn dỗi.

Đúng là đồ ngủ xong thì bỏ người ta?

...

Ngô Đại Hải mua thức ăn về, không thấy Lương Xuyên ở nhà dưới, bèn lên lầu hai xem thử. Anh ấy thấy Tần Đào vẫn còn ngủ say, sắc mặt hồi phục, trông không có vấn đề gì xảy ra.

Ngô Đại Hải thờ phào nhẹ nhõm.

Thấy hiện tại vẫn còn quá sớm để nấu cơm, trong khi mình mua toàn mấy món quen làm, anh ấy bèn ngồi tại quầy bấm điện thoại, chơi một lát liền quên cả giờ giấc.

Ngay lúc này, một âm thanh vang lên từ điện thoại: "Sòng bài ảo Macao đầu tiên đã online, người đẹp dealer bắt đầu chia bài..."

"Đột trưởng Ngô, anh đang xem gì thế?"

Tần Đào vừa tỉnh ngủ, mở lời hỏi thăm từ phía cầu thang.

Ngô Đại Hải lập tức khóa màn hình điện thoại, rồi ho một cái, nói:

"Anh đang nghiên cứu một vụ án dính đến cờ bạc ảo trên mạng internet."

Khi trả lời, gương mặt của anh cực kỳ nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ma quỷ không buồn ngủ

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

"Nhóc Xuyên, em về rồi à?"

Anh Ngô mập đang vắt óc để phổ cập sự nguy hại của cờ bạc online cho Tần Đào rõ. Cuối cùng, Lương Xuyên quay về, xem như giải vây cho anh ấy.

"Đi nhập hàng."

Lương Xuyên xách một túi vải to trên tay, bên trong đều là áo liệm mới. Mấy mẫu thiết kế này đều do tự tay Lương Xuyên điều chỉnh rồi giao cho mấy thím tại vùng ngoại ô may.

"Làm ăn khá khẩm nhỉ?" Ngô Đại Hải hơi ganh tị, "Có vẻ mỗi mạng cũng nhiều phết nhờ?"

"Anh muốn đòi nghề à?" Lương Xuyên hỏi ngược lại.

"Tò mò nên hỏi thôi."

Ngô Đại Hải chép miệng. Thực tế là anh cũng nhận ra vài ngày một lần Lương Xuyên lại thay đổi mẫu mã áo liệm. Chẳng rõ mấy món hàng khác thế nào, vì nguyên bảo và tiền âm phủ có nhiều lắm, nhưng lăng hoa, vòng hoa và áo liệm của Lương Xuyên bán rất đắt khách.

Đạch mọ, bán đồ cho người chết lại hút hàng hơn bán cho người sống à?

"Tạm tạm, đủ sống qua ngày." Thật ra, Lương Xuyên chẳng hề kiểm tra lại tiền lời mỗi tháng, cứ thấy đã đủ mức sống, nhưng đúng thật là có dư.

"Cố vấn Lương, em không rõ tại sao, nhưng cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều sau khi ngủ một giấc trưa tại nhà anh." Tần Đào cười e thẹn. Quả thật khí sắc của cô ấy đã hồi phục rõ rệt.

"Tối nay em có về ngủ ở phòng cũ đó không?" Lương Xuyên hỏi.

Tần Đào sững sốt, cắn môi nói: "Em đổi chỗ khác."

Ngô Đại Hải im lặng. Anh ta không muốn ép buộc chuyện này.

Mọi người cùng nhau ăn bữa tối gồm các món quen thuộc do Ngô Đại Hải mua về. Khẩu vị của Tần Đào khá tốt, ăn rất nhiều. Ngô Đại Hải và Lương Xuyên uống một ly. Đến lúc trời tối, Ngô Đại Hải đi chở Tần Đào về, cho cô ấy nghỉ phép vài ngày để khuây khỏa.

Không có nhiều cảnh sát nữ trong đội hình sự, nên ưu ái cô nàng một chút cũng không sao.

Khi ra cửa, Ngô Đại Hải tiện tay lấy một ít bạc âm phủ theo. Dĩ nhiên, anh ấy không hề trả tiền.

Khi Lương Xuyên chuẩn bị đóng tiệm, Chu Sa mang một bình nước sôi và hai cái tách vào.

"Anh Xuyên, anh hứa tối nay uống trà cùng em mà, quên rồi hả?"

"Ừm." Lương Xuyên trả lời rất thật.

Chu Sa lắc đầu, tự nhủ rằng, chẳng phải hán cố ý vậy đâu.

Nhưng cô ấy vẫn đến cạnh quầy, pha hai ly trà nóng mà không dùng bất cứ thủ pháp đặc biệt nào, cũng chẳng có công cụ phẩm trà quý giá hay động tác lèo lẹt chi hết. Cả quá trình vô cùng đơn giản.

Khi nói uống trà, chính xác hơn, phải là uống lá trà. Chỉ cần lá trà đủ tốt, mùi vị nước trà chắc chắn ngon. Người thường uống trà, vốn dĩ chẳng hề làm mấy việc màu mè đến thế.

Lương Xuyên cầm ly, uống một hớp, đúng lúc giải luôn vị rượu trong miệng.

"Anh mới nhậu à?" Chu Sa hỏi.

"Ừ." Lương Xuyên gật đầu.

"Anh Xuyên, hình như anh có ác cảm với em?" Chu Sa bước đến trước mặt Lương Xuyên: "Từ khi anh biết em xuất thân từ dòng Cản Thi, anh luôn cố gắng xa lánh em, đúng không?"

"Anh từng gặp chuyện nghiêm trọng hơn thế rồi." Lương Xuyên giải thích.

"Vậy do em không đẹp à?" Chu Sa bước đến trước gương, tự soi lấy mình, y hệt ông - bà lão hôm trước đến ướm áo liệm.

"Trông cũng được, em đẹp đó." Lương Xuyên trả lời.

Chu Sa giật quá hóa cười. Thật ra cô ấy cũng hiểu, Lương Xuyên không phải loại người đưa đẩy đến mấy chuyện yêu đương trai gái. Vậy nên cô ấy chẳng thấy thú vị gì, nhưng như thế lại khá thoải mái khi nói chuyện.

"Hiện tại em còn ế ảm, tiền lời một ngày cũng không đủ mua trà."

Chu Sa chỉ vào ly trà trong tay.

"Mới khai trương ngày đầu mà, chờ sau này khách trở lại là ổn." Lương Xuyên chỉ có thể cầu nguyện cho những vị khách trở lại lần nữa. Dĩ nhiên, chuyện này cũng tương tự như người ta hút thuốc vậy. Trên gói thuốc đã ghi rõ là "hút thuốc lá có hại cho sức khỏe," nhưng người ta vẫn cứ mua đấy thôi.

"Anh Xuyên, hồi trước anh làm nghề gì?"

Chu Sa ngồi xuống lần nữa, đặt một gói đậu phộng lên bàn.

Động tác của cô ấy y chang những bà thím cao tuổi rảnh rỗi cả ngày tại các vùng nông thôn. Kiểu cách ấy rất tự nhiên, có vẻ quê mùa, nhưng lại khiến người xem cảm thấy rất thân thiết.

"Nghiên cứu Tâm lý học." Lương Xuyên trả lời.

"Tâm lý học à?" Chu Sa nhún vai: "Nghe ảo diệu quá, nhưng nếu vậy thì anh phải mở Phòng tư vấn tâm lý mới đúng nha? Nói thiệt, lúc em tới đây xem mặt bằng, thấy tiệm vàng mã của anh bên cạnh thì cảm giác thân thiết lắm. Hồi còn bé, nhà em cũng kinh doanh loại hàng này."

Người cản thi và tiệm vàng mã luôn có mối quan hệ dây mơ rễ má với nhau. Dù gì đi nữa, cả hai đều kiếm lời trên người đã chết.

"Nghiên cứu càng nhiều, tâm lý của bản thân càng loạn. Chẳng thể nào giúp được người khác, trước hết phải tự chăm nom bản thân trước đã." Lương Xuyên trả lời.

"Anh trả lời thú vị nhỉ." Chu Sa nghiêng đầu, bèn trông thấy một quyển sách trên quầy. Cô nàng đọc lướt qua, rồi nói:

"Từ nơi này, ta tiến vào tòa thành đau khổ,

Từ nơi này, ta tiến vào vực sâu dưới địa ngục,

Từ nơi này, ta tiến vào đoàn đội u linh,

Đường chính đạo đang dẫn lối cho ta."

Lương Xuyên khá bất ngờ, vì đây là đoạn thơ được khắc tại cửa địa ngục trong tác phẩm "Thần Khúc." Không ngờ Chu Sa vừa xem qua, đã có thể đọc thuộc lòng y hệt.

"Anh cũng thích xem loại này à?" Chu Sa chỉ vào cuốn "Thần Khúc" bản tiếng Ý kia.

"Rảnh rồi mới lật xem thôi."

"Đó chỉ là vọng tưởng của một nhà thơ mà thôi. Trước kia, em cũng từng suy tính xem, rốt cuộc địa ngục là một thế giới ra sao? Do nhà em có nhiều quan tài khi còn bé lắm, thấy nhiều, nên suy nghĩ càng nhiều."

"Anh cũng giống em thôi."

Lúc này, điện thoại của Lương Xuyên reo vang, người gọi chính là Ngô Đại Hải.

"Nhóc Xuyên, anh trông thấy cậu ta. Chu Phi, anh gặp Chu Phi."

Lương Xuyên nhú mày, hỏi: "Anh về khu ký túc xá à?"

"Anh gặp cậu ấy, gặp thiệt đó. Bé Đào không nhìn lầm, cậu ta vẫn ở đây. Đúng là cậu ta vẫn còn ở đây..."

Ngô Đại Hải cúp máy.

Lương Xuyên thử gọi lại, nhưng đầu dây bên kia đã tắt nguồn rồi.

"Sao vậy, có chuyện hả anh?" Chu Sa thôi ly trà, hỏi.

"Đúng rồi." Lương Xuyên gật đầu. Hắn không ngờ một kẻ nhát gan như Ngô Đại Hải lại dám quay về ký túc xá một mình. Hắn từng xác nhận sự việc thông qua trí nhớ của Tần Đào. Cô ấy không hề bị hoa mắt.

Nhưng mà, Lương Xuyên không định truy tra tận gốc rễ.

"Anh có cần dùng xe không, em chở anh đi nhé?" Chu Sa hỏi, "gần đây, Dong Thành đang tẩy chay xe công nghệ, gọi xe cũng khó."

Chu Sa không hề biết là điện thoại của Lương Xuyên không thể nào cài được phần mềm đặt xe.

"Được thôi." Lương Xuyên không khách sáo, thay vì ra chờ taxi, chỉ bằng nhờ Chu Sa chở mình.

Chu Sa về lấy xe, đó là một chiếc Audi. Rõ ràng, cô gái này kiếm bao nhiêu, liền xài bấy nhiêu. Nhưng cũng đúng, kẻ lãnh nghề chắc chắn có tài năng của kẻ lãnh nghề.

Lương Xuyên lên xe. Chu Sa hỏi: "Đi đâu thế anh?"

"Cục cảnh sát trong khu này."

"OK." Chu Sa đề máy, bắt đầu chạy. Khi ra tới đường cái, Chu Sa nhìn Lương Xuyên thông qua kính chiếu hậu, nói: "Anh nè, người khách mà anh giới thiệu hồi sáng chỉ bị ma nhập mà thôi, cũng không nghiêm trọng lắm. Chỉ có điều, đây là lần đầu tiên em thấy có người bị ma đèn cầy nhập đó anh."

"Em mới là người có biện pháp giải quyết ổn thỏa nhất."

"Ừa." Chu Sa ngập dãi, "Anh thân với Cục cảnh sát lắm hả? Hồi chiều, em thấy xe cảnh sát đậu trước tiệm anh."

"Anh làm cố vấn ở đó."

"Ừ trời." Chu Sa mím môi.

Xe chạy đến Cục cảnh sát khá nhanh, rồi quẹo ra phía sau tòa nhà, nơi ấy chính là tòa ký túc xá cũ kỹ.

Người ở nơi đó cũng còn đông, từ xa là thấy kẻ vào người ra liên tục.

Lương Xuyên nhớ Tần Đào ở tầng ba, vậy chắc Ngô Đại Hải cũng ở tầng ba.

Chỉ có điều, khi Lương Xuyên chạy đến nhà vệ sinh trên tầng ba, thì chẳng có ai ở đó cả.

"Đây là nhà vệ sinh nữ mà?"

Chu Sa chỉ vào bảng treo nơi cửa.

Lương Xuyên không thềm để ý, bước vào xem xét hồ tiêu kỹ càng, xác nhận anh Ngô béo không bị nhét vào đó mới yên tâm bước ra.

"Em nói nè, anh Xuyên! Em đang tự hỏi tại sao anh lại cố ý chạy đến nhà vệ sinh nữ vào lúc trời tối mù tối mịt thế này?"

Chu Sa đang đứng tựa vào lan can bên ngoài, cười mỉm.

Lương Xuyên lại đi lên tầng trên. Nhà vệ sinh nữ nằm giữa hai tầng lầu có nhà vệ sinh nam. Ngay khi Lương Xuyên đi đến khu vực có chức năng tương tự, hắn thấy một người đang nằm bên cạnh máng tiểu.

Kẻ có thân hình to béo ấy chính là Ngô Đại Hải.

Điện thoại của Ngô Đại Hải rơi trong máng tiểu ngập nước, trong khi anh ấy nằm ngủ cạnh đó. Có hai lon bia tại đây, cùng chồng tiền vàng mã chưa đốt xong.

Chu Sa cũng đến. Khi cô nàng bước vào, Lương Xuyên nói:

"Đây là nhà vệ sinh nam."

"Thì sao?" Chu Sa cười nhẹ, thể hiện dáng dấp không thềm để ý: "Bạn của anh cũng dữ dằn hén, trời tối mà mang bia đến nhậu ở nhà vệ sinh, rồi nằm lăn

quay ra ngủ."

Chu Sa bước tới, giúp Lương Xuyên giữ một bên áo còn sạch của Ngô Đại Hải.

"Không phải anh ấy uống say đâu." Lương Xuyên lắc đầu: "Tỉu lượng của anh ấy mạnh lắm, lại không uống ráng. Lúc đi khỏi tiệm anh là nhậu một chút rồi. Anh ấy mang hai lon bia này theo để cúng thôi."

"Vậy tại sao anh ấy nằm đây?" Chu Sa hơi tò mò.

"Trúng thuốc ngủ."

Lương Xuyên vỗ tay một cái,

"Anh ấy phát hiện mục tiêu, nhưng không ngờ đó lại là người bạn cũ của anh ấy. À phải rồi, này giờ em có nín thở không?" Lương Xuyên hỏi.

Mặt Chu Sa tái dần. Cô nàng chỉ tay về phía Lương Xuyên, nói: "Sao anh không nhắc em trước?"

"Anh nhắc em rồi." Lương Xuyên nói chắc nịch.

"Anh..." Chu Sa cảm thấy đầu mình choáng váng, ý thức mờ mịt dần, "Anh chưa nhắc em mà... chết tiệt..."

"Anh đã nói rồi, nơi này là nhà vệ sinh nam. Em không nên đi vào."

"..."

Chu Sa định chửi lại, nhưng vấp một cái, ngã nhào.

Lương Xuyên bước đến, đỡ lấy cô nàng.

Nếu là Ngô Đại Hải thì chẳng sao, nằm cạnh máng tiểu cũng mặc kệ. Nhưng nếu một cô gái té nhào vào máng tiểu của đàn ông, vậy chắc chắn sẽ bị bóng ma tâm lý suốt đời.

Ngay lúc này, một bóng người bò ra từ trong hố tiểu.

Đó là hình dáng của một người trưởng thành,

Thế mà lại có thể trốn kín bên trong máng tiểu chật hẹp, không ai phát hiện ra.

Động tác của kẻ đó rất im ắng, chẳng phát ra động tĩnh nào.

Lúc Chu Sa dần hôn mê, kẻ đó đã hành động.

Khi Lương Xuyên đỡ lấy Chu sa,

Bóng đen đó lặng lẽ tiến tới,

Đến ngay sau lưng Lương Xuyên,

Đồng thời,

Nói bằng một chất giọng khàn khàn, nho nhỏ:

"Tao nghe mày thờ, mày đâu có nín thở."

"Để ngủ được, tao đã từng uống rất nhiều loại thuốc ngủ, hàng tá dược liệu, thử đủ cách. Nhưng mãi về sau, tao mới nhận ra một điều..."

Lương Xuyên trả lời một cách bình tĩnh, rồi xoay người dần, nhìn về phía bóng đen đằng sau lưng.

Cùng lúc đó,

Đôi mắt của Lương Xuyên dần đỏ ngầu một màu như máu,

"Đó chính là ma quỷ không buồn ngủ."

.....

Chú thích 1: Thần Khúc là một bản trường ca của nhà thơ Ý thời Trung Cổ, nói về chuyến du lịch của ông ấy từ Địa Ngục đến Thiên Đàng.

Chú thích 2: Câu chuyện trong những chương này được lấy ý tưởng từ một vụ án kỳ bí của Nhật Bản, gọi là "Án giấu xác Fukushima." Nếu độc giả muốn biết thêm, có thể lên mạng tự tra cứu.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Rình trộm

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Lúc này, bóng đen lui dần về sau. Mặc dù kẻ đó đang cầm một con dao nhọn trong tay, nhưng dường như nó đã mất hết con đảm ngay khi trông thấy ánh mắt của người đàn ông trước mặt này.

Sợ một cách vô cớ, không thể giải thích được.

Nhưng nỗi sợ cứ thế lớn dần, rõ rệt đến nỗi tưởng chừng có thể chạm vào.

Chu Sa vẫn tựa vào ngực Lương Xuyên. Hắn thậm chí không buông cô ấy ra để hai tay mình được rảnh rỗi.

Không có vũ khí.

Cũng không cần vũ khí.

Ma quỷ

Nên có phong cách của ma quỷ.

Hắn chỉ đứng yên trước mặt bóng đen kia, có vẻ chẳng đề phòng gì cả. Bởi vì, Lương Xuyên nghĩ rằng kẻ đó không bao giờ dám tấn công sau khi nhìn thấy ánh mắt của mình.

Tất cả những sinh vật có khả năng suy nghĩ đều biết sợ. Chuyện này chẳng đáng gì đến đẳng cấp sinh vật cấp cao hay thấp, mà là bản chất vận hành của sinh mạng.

Có người nói, nỗi sợ sẽ khiến người ta phát điên, rồi hoàn toàn rò dại.

Nhưng đó là do chưa đủ sợ hãi.

Khi nỗi sợ ập đến như một con thủy triều gầm thét, mọi lý trí hay sự gan dạ nào cũng sẽ biến thành một trò hề đáng thương.

Thật ra không phải ai cũng dễ dàng gục ngã.

Nhưng kẻ trước mặt này, không nằm trong số đó.

Bóng đen kia bắt đầu lui dần. Toàn thân gã từ từ lộ diện khỏi bóng tối. Tên này mặc đồ đen, có vẻ mỏng manh giữa mùa đông, nhưng khá thích hợp cho việc ẩn mình vào ban đêm.

Gương mặt nhăn nheo, lộ rõ tuổi tác đã khá cao rồi. Ông ta để một chòm râu dê, góp phần tô đậm màu sắc thần bí.

Chẳng qua là, nỗi sợ hãi càng lúc càng lấp đầy ánh mắt của ông ta, ngay cả mặt mũi cũng vẩn vọ dần.

Con dao rơi xuống mặt đất, chạm vào nền gạch sứ tạo thành tiếng vang lạnh lạnh.

"Rốt cuộc, mày là ai? Mày... là thứ gì?"

Ông ta hỏi.

Hoặc đây chính là chuyện duy nhất mà ông ta có thể làm.

Trường hợp này tương tự một kẻ thua cuộc đang ngồi bệt dưới đất, trong lòng ôm một hy vọng xa vời là biết được tất cả trước khi chết.

Và lại, ông ta chắc chắn một điều rằng, ánh mắt đó không thể nào là của con người!

Lương Xuyên không nói gì cả, chỉ nhìn ông ta như thế. Có lẽ Ngô Đại Hải nên ăn mừng, ngay cả Chu Sa đang tựa vào ngực Lương Xuyên cũng nên ăn mừng. Bởi vì hôm nay Lương Xuyên không vướng vào chuyện khác, và không mệt mỏi như những ngày qua.

Bằng không, nếu hắn ở trong tình trạng bận rộn cả ngày vì vụ án, cả người kiệt quệ, dù hắn có gọi Phở Nhị đến thì cũng muộn mất rồi.

Lương Xuyên nhìn xuống con dao dưới chân. Bỗng nhiên, ông lão kia run rẩy toàn thân, rồi từ từ ngồi xổm xuống như mất kiểm soát, nhặt lại con dao mà mình đánh rơi ban nãy.

Ông ta không thể khống chế được bản thân, càng không rõ vì sao mình lại làm thế.

Dưới cái nhìn chăm chăm từ ánh mắt đỏ ngầu như máu kia, ông ta nhắm con dao ngay ngực mình.

Sau đó, đâm mạnh vào!

... Phập...

Ngay giây cuối cùng, ông ta cố gắng ép mình né khỏi vị trí quan trọng. Mặc dù con dao đâm sâu vào, máu tươi đổ ra, nhưng không tạo thành vết thương trí mạng.

Con dao nhói cùng cực đã kích thích tinh thần của ông ta, nhưng nỗi sợ vẫn phủ kín cả đáy lòng. Ông ta tự cắn đầu lưỡi để mình tỉnh táo lại ít lâu. Sau đó, ông ta không đủ can đảm để tấn công Lương Xuyên, mà chạy ào ra khỏi nhà vệ sinh.

Lương Xuyên ôm Chu Sa ra khỏi phòng, đặt cô ấy xuống hành lang. Lúc này, vừa vặn có hai cảnh sát nam trẻ tuổi đi đến.

"Có vấn đề gì?" Một trong hai người công tác trong đội hình sự, nên biết mặt Lương Xuyên.

"Chăm sóc cô ấy, hơn nữa, đội trưởng của cậu còn ở trong nhà vệ sinh đấy."

"..."

Lương Xuyên không định giấu giếm dùm Ngô Đại Hải. Dù tin tức đội trưởng đội cảnh sát hình sự nhậu say nằm ngủ cạnh máng tiểu bị rêu rao trong đội, anh cũng chẳng bị gì.

Dặn dò xong, Lương Xuyên đuổi theo hướng mà ông lão kia vừa chạy trốn.

Ông ta chạy lên lầu, tốc độ rất nhanh. So ra, dù Lương Xuyên trẻ trung hơn tên kia rất nhiều nhưng tốc độ của hắn cũng chẳng nhanh hơn bao nhiêu.

Chỉ là, khi lên trên, không gian hoạt động bị thu hẹp lại khá nhiều. Ông ta y hệt một con thỏ, nhưng là một chú thỏ giấu răng trước mặt Lương Xuyên. Nếu ông ta muốn nhảy lầu, hắn sẽ để ông ta nhảy.

... Đùng...

Đến một căn phòng trống bị đóng kín, cửa chốt chặt.

Ông ta trốn vào bên trong.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Vừa đến nơi, Lương Xuyên tung chân đập cửa, trong khi cư dân xung quanh ủa đến vì tiếng động này.

... Chát...

Cánh cửa lỏng lẻo bị Lương Xuyên đá tung ra, nhưng bên trong lại trống rỗng, chẳng có một ai.

Khung cửa sổ nơi này là dạng cửa chống trộm, người bình thường không thể nào trèo xuyên qua.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện ông ta có thể nấp mình vào trong hố tiêu nhỏ xíu kia, thì cánh cửa chống trộm nhỏ nhỏ này cũng không thể nào ngăn cản được.

Lương Xuyên cũng chẳng buồn bực gì vì chuyện để xổng mất con mồi. Vì trước đó, chính bản thân bọn họ mới là con mồi.

Hắn nhắm mắt, hít sâu một hơi.

Con đau trong đôi mắt khiến hắn khó chịu. Lương Xuyên xoa nhẹ mi tâm, không đứng đây quan sát nữa mà rời khỏi phòng trọ.

...

"Mấy cô cậu làm ăn kiểu gì thế? Nhiều camera tới vậy mà không tra ra manh mối à?"

Sáng sớm, Lương Xuyên vừa lên lầu đã nghe thấy tiếng quát mắng của Ngô Đại Hải. Ngày thường, anh đối xử với cấp dưới rất tốt, chẳng tùy tiện mắng ai.

Nhưng lần này, đội trưởng Ngô là anh lại nằm ngủ trong một tư thế khá đẹp đẽ cạnh máng tiểu.

Có trời mới biết anh có uống nhầm nước tiểu hay không,

Hơn nữa, còn bị nhiều người trông thấy.

Người hiền lành hơn nữa cũng khó mà chịu nổi chuyện này.

Ngược lại, nhóm Tôn Kiến Quốc chỉ có thể im lặng nghe chửi, chẳng dám hó hé một câu. Chính bọn họ cũng biết đội trưởng của mình đang rất bức dọc. Cứ để anh mắng thôi, chẳng ngu nào lại dám cả gan trả treo ngay lúc này.

... Cộc cộc cộc...

Lương Xuyên gõ cửa phòng bệnh.

Ngô Đại Hải thấy Lương Xuyên đến thì người giận phần nào. Từ khi anh tỉnh lại, nghe Tôn Kiến Quốc kể chuyện vừa xảy ra thì lập tức hiểu rõ tất cả. Nếu không nhờ Lương Xuyên đến kịp thời, rất có thể bản thân mình đã xảy ra chuyện nghiêm trọng hơn nữa.

"Cố vấn Lương."

"Cố vấn Lương."

Nhóm người Tôn Kiến Quốc chào Lương Xuyên. Có cậu ấy đến, đội trưởng sẽ không mắng mỏ nữa.

"Mọi người đi làm việc đi. Nhớ kỹ, chỉnh lý lại vụ án cách đây mười năm. Lần này anh thoát nạn, nhưng kẻ lên vào nhà vệ sinh trong ký túc xá kia rất có thể là hung thủ sát hại người cảnh sát trong toilet cách đây mười năm!"

"Yes sir."

Tôn Kiến Quốc đi rồi, chỉ còn lại mỗi Lương Xuyên và Ngô Đại Hải trong phòng.

"Nhóc Xuyên, ăn chút hoành thánh nhé." Ngô Đại Hải chỉ về phần ăn sáng mà cấp dưới mua cho anh.

Lương Xuyên lắc đầu, vói tay lấy một quả chanh trong hộp tủ cầm ngịch trong tay.

"Cảm ơn em về vụ hôm qua. Nhóc Xuyên, em đã cứu anh một mạng." Ngô Đại Hải nhìn Lương Xuyên bằng một ánh mắt ngân ngấn lệ, tình sâu ý đậm.

Đáng tiếc, Lương Xuyên lại đóng vai một tên phá hư bầu không khí.

"Lúc em đến, chẳng biết anh nằm cạnh máng tiểu bao lâu rồi, chắc cũng uống nước khá nhiều đấy. Cơ bản là người ta không định giết anh. Đừng có diễn trò nữa!"

"..." Hiện giờ, hai từ mà Ngô Đại Hải ghét nhất chính là "máng tiểu." Nhưng Lương Xuyên không phải thuộc cấp của anh, khó mà khiển trách được, đành nói khéo: "Anh có chút việc muốn bàn với em."

"Lấy khẩu cung à? Anh cứ sắp xếp đi."

Lương Xuyên hiểu ý Ngô Đại Hải.

Anh quyết định ghép chuyện này chung với vụ án cách đây mười năm, chủ yếu để tẩy sạch bộ dáng thảm hại của mình đêm qua. Cơ bản là thế này, đội trưởng Ngô đã phát hiện ra manh mối của vụ án kỳ bí cách đây mười năm, nên mới dẫn thân đi điều tra, thay vì tin vào chuyện vong hồn của cậu bạn thân hiện về rồi mua rượu và tiền vàng mã đến cúng.

Nếu đêm qua tóm được hung thủ thì sự kiện lần này sẽ được lấp liếm bằng hình ảnh Ngô Đại Hải liều mình vào chốn nguy hiểm để truy lùng kẻ phạm tội, rồi nhờ báo chí thêu dệt nên một tiêu đề:

"Mười năm - huyền án trong lòng"

Đơn thân độc mã vào phòng bắt gian."

Ngô Đại Hải là một tay cáo già, có chút quan liêu, nên biết rõ cách xử trí những chuyện như thế này.

"Giống lắm, vô cùng giống." Ngô Đại Hải than thở, "Đúng là anh gặp Chu Phi mà, trông thấy người anh em tốt thuở nào."

"Do anh trúng thuốc mê thôi." Lương Xuyên nhắc nhở.

"Không đâu, không đâu, anh thấy thật mà, giống nhau như đúc."

Ngô Đại Hải đập nhẹ trán mình. Người đó đã mất mười năm, trừ khi gặp quý, không thì chẳng bao giờ anh có thể gặp lại người bạn cũ nữa.

"Nhóc Xuyên, dựa theo những gì mà em và Tôn Kiến Quốc kể, chẳng lẽ tên đó tập Súc Cốt công à?"

"Có lẽ vậy." Lương Xuyên trả lời: "Cho nên đối tượng trọng điểm có thể ở trong gánh xiếc, trường dạy tạp kỹ, hoặc cộng đồng truyền dạy môn này. Ông ta có tuổi tác lớn đến thế mà thực hiện Súc Cốt công rất lợi hại, chắc chắn cũng có tên tuổi trong nghề."

"Ừ, anh đã điều người rồi. Nhưng mà, ông ta trốn trong nhà vệ sinh làm gì? Một ông lão, còn là chuyên gia Súc Cốt công mà đi trốn trong toilet à? ông ta không ngại bẩn sao?" Ngô Đại Hải không hiểu.

"Đã lớn tuổi, nhưng có bản lĩnh khá cao,

Đem xuống,

Nén từng khúc xương lại, trốn trong hố tiêu,

Xung quanh là chất bài tiết bẩn thỉu,

Có thể chịu đựng hoàn cảnh mà người thường không thể nào chịu nổi, tiếp nhận một sự đau đớn đến khó tin,

Sau đó,

Bỗng dưng có một người phụ nữ đi vào nhà vệ sinh ban đêm. Kê đó lại dùng một ít thuốc ngủ dạng khói, khiến cô ta mụ mị đầu óc nhưng không bị hôn mê trong chốc lát. Thế rồi, gã có thể tiến đến, từ từ thưởng thức cái đẹp trước mặt.

Điều này cũng giống với việc cho anh một ngọn đèn sáng ngay trong đêm tối vậy. Cái khoảnh khắc giao thời giữa đau đớn và ánh sáng rực rỡ ấy có thể kích thích một cảm giác cực kỳ thỏa mãn mà con người khó có thể kiềm chế nổi."

Ngô Đại Hải nghe Lương Xuyên miêu tả xong, bỗng rùng mình nhẹ.

"Mẹ nó, nếu theo em nói, vậy đó là một thằng già... biến thái rồi."

"Cũng không hẳn, chẳng phải Nhật Bản cũng từng có vụ án tương tự à? Hơn nữa, ông ta không định giết người, chỉ đơn thuần rình trộm mà thôi. Có thể là Tần Đào nhận ra gì đó, chưa mụ mị hoàn toàn, nên mới trông thấy mặt của ông ta. Thực tế cả Tần Đào và anh đều không hề bị thương."

Lương Xuyên vừa cười vừa nói:

"Nếu không có chuyện tương tự xảy ra vào mười năm trước mà chỉ mới bắt đầu mấy ngày nay thôi, vậy chúng ta có thể thu nhỏ phạm vi điều tra lại một chút. Ban đầu là biết Súc Cốt công, kẻ có tên tuổi trong đoàn xiếc, và bây giờ là mắc bệnh hiểm nghèo. Bên cạnh đó, nghi phạm đang bị thương nặng."

"Ý em là, lão già này biết mình mắc bệnh hiểm nghèo, nên mới giờ trò cũ à?"

"Em không tin chuyện này chỉ là trùng hợp. Lão ta chọn vị trí rình chính ngay địa phương mà bạn anh bị giết cách đây mười năm. Rất có thể là sau khi bị bạn anh phát hiện, ông ta giết mình rồi giết chết bạn anh, sau đó nhét vào trong hố tiêu. Nhưng cũng vì thế mà ông ta sợ hãi, ít nhất cũng đã đã chấm dứt cái sở thích ấy trong mười năm nay.

Nhưng khi biết mình bị bệnh hiểm nghèo, không còn sống lâu nữa, rất có thể sẽ quên đi nỗi sợ hãi và tự trách kia. Thế là ông ta quay lại với sở thích mà bản thân đã cố gắng kiềm chế.

Thậm chí, với bản thân ông ta, việc quay lại nơi mà ông ta từng giết người cách đây mười năm nhưng vẫn được sử dụng tiếp tục kia chính là hành động đối mặt với sự cứu rỗi bản thân. Đó chính là nỗ lực kháng cự cuối cùng của bản thân trước cái chết.

Nghe buồn cười nhỉ? Nhưng nếu anh đặt mình vào hoàn cảnh của ông ta thì sẽ hiểu được."

"Haiz..."

Ngô Đại Hải thờ phào nhẹ nhõm,

"Lần này nhất định phải bắt được lão già đó. Đúng rồi, đã lấy vết máu dính trong nhà vệ sinh về. Có ADN của ông ta, chẳng mấy chốc là có tin tức xác

thực ngay."

"Rồi, giờ em đi thăm cô hàng xóm của em đây."

Lương Xuyên chào Ngô Đại Hải, rồi đi sang căn phòng cách vách.

Vừa mở cửa phòng bệnh ra, một bóng hình xinh đẹp tiến sát vào người hắn,

Tạo ra cảm giác rất mềm mại và đàn hồi, khiến con người khó có thể kiềm chế.

Chu Sa quần lấy Lương Xuyên như một con rắn nước.

Chẳng qua đây không phải tình huống mỹ nhân tự dâng đến miệng, chờ anh xoi.

Vì Chu Sa đang cầm vài cây kim bạc trong tay, nhấp nháy ngay trước đôi mắt của Lương Xuyên, sẵn sàng đâm xuống bất cứ lúc nào.

"Cố vấn Lương,

Món nợ đêm qua,

Nay tính luôn một lần nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Dựa sát vào nhau

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Lách cách... Lách cách...

Trên bàn trà, hơn mười bình thuốc ngủ nhựa bị gạt xuống đất, va vào nhau lộn xộn, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Kẻ ngồi trên ghế sofa sau khay trà là một chàng trai với hốc mắt lõm xuống, da dẻ tái nhợt, mạch máu hằn lên rõ rệt. Hắn lộ rõ vẻ suy sụp tinh thần đến lạ, cứ như... chơi thuốc quá liều vậy.

Hắn rít một hơi thuốc lá rồi phả một làn khói ra ngoài.

chàng trai bỗng cười, ánh mắt lạnh dần. Tay hắn siết một viên thuốc màu trắng rồi nhét ngay vào miệng mình, nhai ngấu nghiến.

Vụn thuốc ngủ sản sinh một vị đắng, nhưng dường như kẻ này chẳng nhận ra. Hắn uống thêm một hớp nước, cố nuốt hết bột thuốc trong miệng.

Thế nhưng mà, chàng trai muộn phiền này càng lúc càng cảm thấy hưng phấn. Đây là một loại hưng phấn bệnh hoạn.

Hắn hận cảm giác phấn khởi này, hận cái trạng thái của chính mình lúc này!

Ngủ... Hắn biết, mình cần phải ngủ. Nhưng hai tháng nay, tại nơi này, hắn nhận ra mình không thể ngủ. Đây không phải là bệnh mất ngủ, nhưng tình trạng không thể ngủ vẫn khiến cơ thể hắn gánh chịu áp lực hết sức rõ ràng.

Mệt mỏi,

Chết lặng,

Hoảng hốt,

Đầu óc trống rỗng,

Đây là hiện trạng đang xảy ra với hắn. Nhưng hắn đã mất khả năng ngủ rồi.

Dĩ nhiên, đó không phải là thứ duy nhất mà hắn đánh mất, còn cảm giác đói bụng nữa. Nhưng dù không đói bụng, hắn có thể dùng đồng hồ báo thức để tự nhắc mình ăn uống.

Nhưng hắn phải giải quyết vấn đề ngủ bằng cách nào đây?

... Loảng xoảng!...

Chàng trai đắm mình lên bàn trà, khay trà thủy tinh vỡ nát sau cú đắm. Từng mảnh kính vỡ đâm vào tay hắn. Chàng trai ngậm điều thuốc trong miệng, nhả từng mảnh kính ra khỏi bàn tay. Có vẻ hắn đã hoàn toàn mất cảm giác đau. Đây vốn là cảm giác còn lại mà hắn có thể giữ được, nhưng vì không thể ngủ trong một thời gian quá dài nên cảm giác này cũng bỏ hắn mà đi.

Chàng trai đứng dậy, mặc áo khoát đen vào, đội nón lên, mở cửa phòng trọ đi ra ngoài.

Bên ngoài là phố đêm náo nhiệt.

Có tiếng đàn ông, đàn bà, trẻ em, âm thanh xào nấu và những giọng gào thét.

Đủ loại âm thanh ủa đến, đập vào màng nhĩ của chàng trai.

Hắn cảm giác như mình bị cuốn vào giữa một tâm bão, thấy lạc lõng giữa bốn bề xung quanh.

Có một sông bạc tại quán rượu bên dưới. Nơi ấy cực kỳ náo nhiệt khi đêm về. Không khí điên loạn, trai gái vờn nhau, nổi muện phiền và sự sa đọa, buông thả của nhân loại đều tập trung tại nơi này.

Hắn ngồi uống rượu một mình tại quầy bar, hết ly này đến ly khác, uống đến mức chết lặng đi.

Chàng trai đặt tay trên quầy.

Thật ra, hắn biết rõ, rượu không thể nào chuốc say hắn. Nhưng trừ việc này ra, hắn không biết bản thân nên làm gì. Hắn đã gánh chịu đau đớn và lạc lối trong hai tháng nay tại cái thị trấn nhỏ giữa xứ Đông Âu này.

Sống sót là một sự cực hình đối với hắn. Nhưng hắn không muốn chết.

Hắn rất sợ... sợ mình chết đi.

Đối với nhiều người, chết là một nỗi sợ đến từ bản năng đối với sự kết thúc của sinh mạng. Nhưng đối với nhận thức riêng của chàng trai này, hiện tượng chết đi còn rõ rệt hơn nữa. Nó chính là một con đường dài lạnh lẽo không có điểm cuối, và hắn không muốn đi lại con đường ấy lần nữa.

Sống là một loại đầy đọa.

Chết lại chính là một sự đầy đọa đã trông thấy từ trước.

Hắn rất hâm mộ những kẻ dám tự sát. Ít ra, ngay giây phút tự tử ấy, bọn họ có thể trải nghiệm được cảm giác giải thoát, tự do và vui sướng trong đầu.

Nhưng thực tế, nếu để nhân loại biết được kết cục của cái chết là gì.

Có lẽ, sẽ chẳng còn ai trên thế giới này dám tự sát nữa.

... Đùng!...

Một gã da trắng túm tóc chàng trai, nói tiếng Anh bằng cái giọng Nga sắc âm mũi:

"Kleiman, đây là thằng người Hoa luôn đến đây uống hàng tá rượu mỗi ngày. Nhưng nó chưa bao giờ uống thiếu hết, ha ha, con mẹ nó, nó uống ở đây gần cả tháng rồi. Mà đoán xem, nó có bao nhiêu tiền trong túi?"

"Vasily, mày sờ túi nó thử xem." Tên da đen Kleimen vừa cười vừa nói.

"Được, để tao xem thử." Gã da trắng tên Vasily luồn tay vào túi chàng trai, moi ra một cục đồ là Mỹ nhân nhúm. "Úi trời, nhìn nè, nhiều tiền quá, thằng người Hoa này giàu nhỉ?"

Kleimen bước tới, vác chàng trai lên vai, rồi cứ thế mà đi ra khỏi quán rượu cùng đồng bạn.

Có khá nhiều người xung quanh trông thấy cảnh này, nhưng chẳng ai lên tiếng, tựa như chuyện này đã quá quen thuộc rồi. Dù gì đi nữa, nơi này gọi là tam giác vàng vùng Đông Âu. Đặc biệt là tình hình Đông Âu khá hỗn loạn trong thời gian gần đây, vùng đất này dần dà trở thành một nơi nằm ngoài vòng pháp luật.

... Đùng...

Kleimen đá tung cửa phòng trọ. Nơi này là nhà của chàng trai đó.

Bộp!

Chàng trai bị Kleimen ném xuống đất.

"Úi trời, thằng này điên à? Sao nó mua nhiều thuốc ngủ thế, định thuốc chuột à?"

Vasily đã vào phòng trước rồi. Gã bắt đầu lục tung mọi thứ. Căn phòng này không lớn lắm, nên gã có thể tìm đồ đạc một cách dễ dàng.

"Coi nè, ở đây còn có tiền, có cả thẻ nữa." Vasily cười to, "Hơn 10.000 đô tiền mặt, đúng là con dê béo nha. Kleimen, mày có điều tra rõ ràng chưa? Tên này có cùng phe với bọn thương nhân người Hoa hay không?"

"Tra rõ mà, chẳng có ai giống thằng này trong đám buôn lậu vũ khí người Trung Quốc cả. Dường như hắn bỗng dưng xuất hiện nơi này. Chắc là khách du lịch rồi, ha ha."

Mặc dù thị trấn buôn lậu nhỏ lẻ này khá rối loạn, nhưng vẫn có trật tự riêng. Nơi đây có băng nhóm, cũng có vài thế lực thuộc về các tổ chức buôn lậu. Kleimen và Vasily không dám đụng chạm đến bọn này.

Kleimen cởi dần dây nịt của gã ra, nắm tóc của chàng trai kia, rồi kéo hắn lên.

"Vasily, để tao thỏa mãn chút xíu nha! Chờ tao thoải mái rồi, chúng ta sẽ ép hắn nhả ra thêm mớ tiền."

Vasily nhìn Kleimen với ánh mắt khinh bỉ. Gã đành bó tay với cái sở thích dị hóm của người bạn da đen này, nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng đến mối quan hệ cả nhân giữa gã và tên đó.

Kleimen cởi quần xuống, lôi mạnh đầu của chàng trai lên, nói:

"Nhanh lên, bú mạnh vào! Làm tao thỏa mãn đi! Tao mà thoải mái thì mày cũng thoải mái, hiểu không?"

Vừa nói, Kleimen vừa cầm súng lục, dí thẳng vào ót của chàng trai.

"Ngoan nào, nhanh lên! Tao không kiên nhẫn cho lắm đâu!"

Chàng trai chẳng làm gì cả, khiến Kleimen bực mình. Gã cảm thấy sự oai phong của mình đang bị xúc phạm.

"Fuck ya!!! Đồ con hoang, mày ngoan ngoãn nghe lời coi!"

... Đoàng!...

Tiếng súng nổ,

Rất đột ngột.

Không phải họng súng trong tay Kleimen cướp cò, nhưng vùng ót sau lưng gã vừa bị bắn nát. Trước khi chết, gã liếc người bạn sau lưng mình bằng ánh mắt vô cùng khó tin.

Gã nhìn thấy một làn khói đang tỏa ra từ họng súng của người bạn Vasily kia.

"Tại sao... mày..."

Kleimen ngã xuống đất, máu tươi bắn tung tóe lên người chàng trai.

Vasily hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào cây súng trong tay mình.

Mới vừa rồi,

Mình lại bắn chết Kleimen,

Tại sao lại như thế?

Tại sao chứ?

Không thể nào, không thể nào!

Chàng trai từ từ ngẩng đầu lên. Máu của tên da đen nhuộm đỏ tóc hắn. Từng giọt ướt át nhỏ xuống.

Vasily nhìn kẻ ấy, thấy tròng mắt của người này. Đó là một đôi mắt đỏ tươi như máu, vô cùng kỳ lạ!

Chàng trai chậm rãi nhếch môi,

Đề máu tươi chảy vào trong miệng,

Kích thích lưỡi hần,

Một mùi tanh tươi khó chịu.

Dưới cái nhìn chăm chăm của chàng trai, Vasily từ từ nâng súng lên. Thế nhưng, vị trí chính xác nơi gã đang nhắm không phải là chàng trai đó, mà là chính bản thân gã!

Vasily há miệng, tỏ vẻ khó tin, rên rỉ "Ư ừ..." Hiện tại, tình hình diễn ra vô cùng quái dị, nằm ngoài sự hiểu biết của tên da trắng này.

Cuối cùng, Vasily tự mình nhét cả họng súng vào chính mồm gã, trong khi dùng hai tay để nắm chặt cán súng.

"A a a... A a a..."

Vasily nhìn chàng trai bằng một ánh mắt hoảng sợ,

Pha lẫn thái độ khẩn cầu.

Lúc này, rốt cuộc gã cũng hiểu, chàng trai này không phải là một chú dê con trong tay mình.

Hắn là ma quỷ,

Một con quỷ đáng sợ dưới lớp người!

... Đoàng!...

Vasily bóp cò,

Tiếng súng nổ vang

Cả thân thể Vasily đổ gục về phía sau,

Làn máu tươi đỏ thẫm bắt đầu chảy tràn ra xung quanh sàn phòng.

Chàng trai đứng lên, hơi lảo đảo. Máu đỏ thẫm trong đôi mắt đang tan dần. Hắn không có bất cứ khoái cảm trả thù nào, chỉ là loạng choạng mở cửa ra. Luồng không khí mát mẻ bên ngoài kích thích lá phổi đang tắt nghẽn của gã, nhưng đồng thời cũng đem đến sự tỉnh táo đáng ghét.

... Phù phù...

Chàng trai vịn vào bờ tường, đến cạnh một cái thùng rác nơi góc quanh.

Ngay lúc này,

Hắn trông thấy một đôi mắt màu hổ phách đang nhìn mình.

Nó đứng tại gờ thùng rác, trắng muốt cả người, nhưng cũng mang vài vết thương nghiêm trọng trên cơ thể. Vốn dĩ nó có bộ lông trắng tinh, nhưng lại bị nhuộm đỏ hết một nửa.

Hắn nhìn nó,

Nó cũng nhìn lại hắn.

Những vết đỏ trong đôi mắt còn chưa tan đi của hắn lại sẫm màu như cũ,

Trong khi đó, trông mắt màu hổ phách của chú mèo trắng này bỗng đỏ dần lên.

"Meo!"

Tiếng mèo kêu này có vẻ rụt rè, y như gặp đồng loại, lại có hơi hướm đề phòng vì sợ tổn thương.

Chàng trai nhích dần đến.

Dường như con mèo trắng này sợ hãi, bèn nhảy tránh ngay lập tức.

Chàng trai ngồi bệch xuống đất một cách chán nản, tựa vào thùng rác.

"Tao và mày... giống... giống nhau."

Chàng trai lẩm bẩm.

Mèo trắng đi rồi, nhưng vẫn quay lại. Nó tò mò đến gần chàng trai. Cuối cùng, nó trèo lên người hắn. Cảm giác quen thuộc ấy thúc đẩy nó muốn gần gũi với kẻ trước mặt này.

Chàng trai cố gắng vuron tay ra.

Con mèo run rẩy, màu đỏ trong mắt chập chồn, như đang đấu tranh tư tưởng. Nhưng lần này, nó không tránh né nữa, mà cứ để chàng trai xoa đầu mình.

Một cảm giác mệt mỏi xa lạ đang dần ập đến.

Chàng trai kia rên một tiếng. Hắn đã tìm kiếm cảm giác này hơn hai tháng qua.

Hiện tại, nó đã đến.

Giữa đêm đông giá rét,

Một người, một mèo dựa sát vào nhau,

Nằm cạnh đồng tác mà ngủ say.

Bọn họ cô độc. Nhưng dường như một số mạng quý dị nào đó đã mang họ đến với nhau.

Bởi vì,

Bọn họ đến từ,

Một nơi giống nhau..

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không muốn chết!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

"Lúc sau tôi mới phát hiện ra." Lương Xuyên đáp.

"Anh cho rằng em sẽ tin sao?" Bộ đồng phục bệnh nhân trên người Chu Sa không thể nào che đi vóc dáng hấp dẫn của cô. Thậm chí kiểu đồ rộng thùng thình thế này còn có tác dụng ngược lại, tăng thêm vẻ hấp dẫn của cô nàng.

Thân thể mềm mại có thể dễ dàng biến đổi, thích hợp với mọi tư thế khó nhằn nhất.

Ánh mắt mang theo thần sắc của một con mèo nhỏ dữ dằn.

Quá đủ để kích thích ham muốn chinh phục sâu trong lòng một người đàn ông.

"Sẽ không tin." Lương Xuyên mỉm cười trả lời.

Nụ cười này trong mắt Chu Sa cực kỳ chứng mất. Cô hầu như không thể kìm chế nỗi mình tránh việc đâm mù mắt gã thanh niên trước mặt. Anh ta thừa hiểu mình sẽ không ra tay với anh ta, nhưng cái thái độ còn không thêm dễ dàng cho có này thật sự khiến người ta giận đến ngứa răng mà.

Cô hít sâu một hơi, ngực phập phồng một hồi.

Chu Sa lui về phía sau, rời khỏi người Lương Xuyên, trở lại ngồi trên giường bệnh của mình.

Cô bắt đầu sửa sang quần áo, xem bộ dạng hẳn là chuẩn bị xuất viện. Anh Ngô mập bên kia đoán chừng còn phải ở lại theo dõi thêm một ngày nữa, cô em gái nhỏ nhà người ta bên này đã không có vấn đề gì, đủ để thấy thể chất của anh Ngô mập yếu ớt đến mức nào rồi.

Nếu anh Ngô mập biết suy nghĩ lúc này của Lương Xuyên, hẳn anh đã khóc đến không ra nước mắt. Sở dĩ anh không thể ra viện là vì đang gặp phải vấn đề về tiêu chảy nghiêm trọng. Kỳ thật anh đã không còn bị ảnh hưởng của thuốc mê và máy tác dụng phụ khác nữa, có điều lúc đó uống phải nhiều nước tiểu trong máng tiểu như vậy đã khiến anh bị chột bụng.

"Nghe nói phạm nhân trốn mất rồi à?" Chu Sa ngẩng đầu nhìn Lương Xuyên hỏi. Cô là người trong cuộc, chắc chắn có quyền được hiểu rõ tình hình đấy.

"Ừ, trốn mất rồi."

"Nếu em mà không bắt tỉnh, tên đó chắc chắn sẽ chạy không thoát đâu." Chu Sa tự tin nói.

"Nếu ông ta mà già thêm hai mươi tuổi, hẳn sẽ không chạy thoát được rồi."

"Lương Xuyên, trước kia anh từng bị cô nàng nào làm tổn thương nặng đấy hả?" Chu Sa gần như phát cuồng với cách nói chuyện lúc này của Lương Xuyên.

"Dấu vân tay và DNA của phạm nhân đều đã được thu giữ, có lẽ không lâu nữa sẽ bắt được."

"Anh biết không, đôi khi em thật sự căm ghét cái thứ khoa học kỹ thuật này. Chúng biến cả đồng sở học vô cùng của em trở thành vô dụng hết cả." Chu Sa chuẩn bị thay quần áo.

Lương Xuyên rất biết điều quay lưng đi.

Chốc lát sau, Chu Sa vỗ vỗ bả vai Lương Xuyên, "Cùng về chứ?"

Lương Xuyên gật gật đầu.

Tạm thời không cần phải để ý nhiều đến thủ tục xuất viện cho lắm, chỉ cần nói qua với Ngô Đại Hải một tiếng là được rồi. Hai người vừa tới cổng bệnh viện, chuẩn bị bắt xe.

"Em nhớ ra rồi, xe em vẫn còn ở cục cảnh sát." Chu Sa bắt đắc dĩ nhún vai, "Em đi lấy xe."

"Vậy tôi về trước vậy."

Chu Sa bắt taxi đi trước, còn Lương Xuyên đứng chờ thêm một chút nữa, rồi cũng bắt được một chiếc taxi.

Vừa mới lên xe, Lương Xuyên còn đang suy nghĩ có nên đi chợ mua chút đồ ăn về hay không. Bình thường mình không ăn nhiều, lại ăn quá qua loa, cứ kéo dài như vậy sẽ có ảnh hưởng xấu với thân thể.

Có điều, vốn Lương Xuyên đang ngồi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chột quay lại nhìn người lái taxi.

Người lái taxi này vẫn luôn lén quan sát mình.

Đấy không phải là kiểu quan sát một người xa lạ thông thường mà mang theo một loại cố ý rất khác lạ. Hơn nữa, Lương Xuyên đang ngồi ở ghế kế bên tài xế, cho nên có thể nhìn thấy rõ biểu lộ của người này.

"Bác tài?" Lương Xuyên chủ động hỏi.

"Hả?" người tài xế taxi lên tiếng, mặt mày có chút mất tự nhiên.

"Anh đi nhầm đường rồi." Lương Xuyên nhắc nhở.

"Két...."

Bỗng nhiên người tài xế taxi đột ngột phanh gấp, đồng thời khóa cửa xe lại. Chiếc xe taxi vất ngang bên vệ đường, quán tính cực lớn ép cả người tài xế và Lương Xuyên dính sát vào ghế ngồi.

Cũng trong lúc này, ghế ngồi phía sau xe vốn không có người đột ngột xuất hiện thêm một lão già. Ngực lão còn quần băng gạc trắng.

Vẫn còn nhìn thấy vết máu lờ mờ thấm qua lớp băng.

"Tao muốn xem xem, rốt cục mày là người hay quỷ?"

Lão già vung dao đâm xuyên qua cả lớp ghế xe.

"Phập!"

Lương Xuyên cảm nhận được lưỡi dao sắc nhọn lạnh như băng đâm vào người mình, cảm giác đau đớn kịch liệt kéo tới.

...

"Meow!"

Phổ Nhị vốn đang nằm phơi nắng thành thoi trên ban công lầu hai của cửa hàng vàng mã chợt ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu dồn dập như cảm giác được gì đó.

...

"Tao muốn xem thử coi, rốt cuộc mày là người hay quỷ?"

Lão già lập tức rút dao ra, chuẩn bị đâm xuống tiếp.

Nhưng ánh mắt Lương Xuyên đã nhanh chóng hóa thành đỏ thẫm.

Lúc này, tên đệ tử của lão già đang cải trang thành tài xế taxi đột nhiên đánh về phía lão, cướp lấy con dao trong tay của lão đi.

"Quả nhiên mày là ma quỷ, là ma quỷ!"

Lão già đang giành giật với đệ tử đã bị "thay đổi" của mình, vừa giận dữ hét lên.

Hôm qua lão đã nhìn thấy tràng cảnh quỷ dị này một lần, lúc này lại gặp lại nữa.

Lương Xuyên cong lưng dựa vào cửa sổ xe, miệng vết thương sau lưng hấn đổ máu ồ ạt.

"Tao đang muốn nhìn xem mày có chết được không? Mày không thể ngờ là tao lại dám quay lại tìm mày phải không?"

Tao biết tao không trốn được nữa, cảnh sát sẽ nhanh chóng lần ra tao. Nhưng trước lúc xong đời, tao phải thử một chút, để xem rốt cuộc ma quỷ có chết được hay không!"

Con dao găm trong tay lão già cắt thẳng vào gân tay tên đệ tử mình, sau đó lão dùng cùi chỏ đánh thẳng vào mặt gã. Tên tài xế taxi này bị té ngửa ra phía sau.

Thật ra trình độ của một diễn viên xiếc không chênh lệch với một người luyện võ bao nhiêu. Tất cả đều nhờ quãng thời gian dài luyện công khắc khổ mà có, cho nên chắc chắn không chênh lệch nhiều. Nếu lão già này đã có thể luyện súc cốt công đến mức độ này, nhất định những mặt khác cũng không yếu.

Nhưng ngay khi lão già sắp sửa vung dao đâm về phía sau gáy Lương Xuyên thì tên đệ tử bị thương của lão lại đột ngột đánh tới lần nữa. Rồi gã chủ động nằm úp lên người Lương Xuyên, dùng cả người mình chặn một dao kia cho hắn.

Máu tươi nhất thời lan ra.

Có máu của Lương Xuyên, cũng có máu của tên tài xế.

Lão già kia đã giết đến đỏ cả mắt, đến tên đệ tử đích truyền thân thiết nhất cũng bị lão không chút do dự chọc một dao, không rõ sống chết.

Lão thừa hiểu bản thân có bao nhiêu thời gian. Đối mặt với tên ác ma này, nếu để cho hắn thời gian kịp phản ứng thì chính lão sẽ không có cơ hội nào cả.

Lão kéo người tên đồ đệ vừa liều mạng bảo vệ Lương Xuyên ra, lại tiếp tục đâm một dao xuống.

Lúc này Lương Xuyên đã ngẩng phát đầu lên.

Nét mặt đã trở nên méo mó.

Đúng vậy, Lương Xuyên căn bản không nghĩ đến chuyện lão già này chỉ qua một đêm đã khắc phục được nỗi sợ hãi, dám trắng trợn chủ động đến tìm mình báo thù!

Trong kính chiếu hậu, đôi mắt Lương Xuyên chỉ còn một màu đỏ thẫm.

Lão già kia kêu to, đâm một dao xuống. Thế nhưng ngay lúc máu chốt nhất lại chuyển hướng, đâm trượt vào khoảng không kể bên.

Cả người lão già bắt đầu run rẩy. Lão đã cảm thấy thân thể của mình đang dần dần không còn nghe theo khống chế của mình nữa. Cảm giác sợ hãi quen thuộc của tối hôm qua lại lần nữa kéo đến!

"Mày...mày....." Lương Xuyên nặng nề thở hổn hển, đồng thời thấp giọng rít gào nói: "Mày... Mày đi chết đi... Chết!!!"

Lão già chậm chạp giờ con dao lên.

Lúc này lão chỉ có thể trơ mắt nhìn hai tay mình đang cầm con dao, nhắm ngay vào bản thân mình.

"Ma quỷ... Ma quỷ... Mày là ma quỷ...ha ha ha ha... Mày thật sự là ma quỷ...."

Lão già cười đến điên cuồng. Lão đang tiếc hận, tiếc hận mình thiếu một tí nữa, chỉ một tí nữa thôi đã có thể giết chết tên ma quỷ này rồi. Lão đã thấy được ma quỷ cũng bị thương, ma quỷ cũng đổ máu.

Ma quỷ, cũng sẽ chết!

Nhưng còn một chút nữa,

Chỉ còn thiếu một chút nữa thôi,

Tâm tính tên đệ tử không kiên định bằng mình, hơn nữa cũng không có trải nghiệm tối qua cho nên mới nhanh chóng bị ma quỷ khống chế mất. Nếu như không có đệ tử mình ngăn cản, mình đã thành công giết chết tên ma quỷ này rồi.

Nhưng mà, nếu không có đệ tử mình giúp đỡ, mình cũng không có được cơ hội tiếp cận ma quỷ này tốt như vậy.

"Phập!"

Con dao găm đâm vào ngực lão già.

Lúc này đã đâm thẳng vào trái tim lão.

Đồng thời tay của lão già còn dốc sức xoắn một vòng.

Sau đó toàn thân lão run rẩy, co quắp ngã xuống chỗ ngồi phía sau xe.

"Ma...quỷ..."

Trong miệng lão già còn đầy những bọt máu,

Vào ngay lúc ở điểm cuối của sinh mệnh, lão vẫn thò tay chỉ vào Lương Xuyên.

Lão còn muốn nói gì đó, lại không cách nào thốt nên lời.

"Xoạch..."

Lương Xuyên mở khóa cửa xe, đẩy cửa đi ra, thất tha thất thểu bước xuống xe.

Miệng vết thương phía sau lưng vẫn không ngừng chảy máu.

Lương Xuyên không rõ vết thương của mình nghiêm trọng đến thế nào, hần chỉ cảm thấy rất khó chịu. Dù sao tổ chất thân thể của hần đã không mạnh mẽ gì cho cam

"A..."

Lương Xuyên định kêu cứu với người trên phố.

Có điều trên đường lại không có bao nhiêu người.

Xa xa cũng có vài người, nhìn thấy hần như vậy thì không ai dám chạy tới. Bọn họ chỉ đứng từ xa nhìn đến. Có vài người ở gần hơn, vừa nhìn thấy Lương Xuyên toàn thân đầy máu chạy ra khỏi xe taxi cũng vô thức tránh xa ra.

Máu tươi không ngừng chảy ra. Vết thương sau lưng nên hần cũng khó mà tự cầm máu được.

Hai tay Lương Xuyên chống xuống mặt đất, lao đảo đi về phía trước. Hần nhớ bệnh viện ở cách đây không xa. Màu đỏ máu trong mắt hần đã rút đi, thay vào đó là một màu đục ngầu và mê mang.

Hần không muốn chết.

Chết... thật sự quá quá đáng sợ.

Dù cho có sống tạm bợ bằng cách nào đi nữa, hần cũng không muốn phải chết thêm một lần nữa.

"Khục khục..."

Cổ họng hần chột tanh tanh.

Lương Xuyên cảm giác mình đang trong trạng thái nửa tê liệt.

Lưỡi dao kia có bôi thêm thứ gì đó.

Lúc này Lương Xuyên không kịp hồi hận, không có thời gian hồi hận vì mình sợ ý. Hần đang gắng gượng đi về phía trước, lê lét tằm thân suy yếu của mình.

Nhưng bốn phía không ai dám tới đây cả.

Cả đám người lại không ai dám tới.

Càng không có ai tình nguyện dính phải thị phi, tự mình nhảy vào vũng bùn.

Đây là nhân gian.

Nơi này chính là nhân gian!

Lương Xuyên lão đảo ôm lấy cột điện phía trước. Hần không đi nổi nữa, chỉ có thể há to miệng thở hổn hển.

Đột nhiên, hình ảnh người xung quanh bắt đầu trở nên dày đặc.

Có vài người nam nữ ăn mặc đẹp đẽ, tóc tai đồ tươi đi ngang qua người mình. Ánh mắt bọn họ xa xăm, biểu lộ lạnh nhạt như là những cái xác không hồn, chỉ dờ dẫm mà đi.

Ánh sáng xung quanh như bắt đầu mờ mờ tối lại.

Như đang ở khoảng giữa hư ảo và chân thật.

"Cậu mệt rồi.. Chúng tôi đỡ cậu cùng đi..."

Có người ngừng lại, chuẩn bị nâng Lương Xuyên đi cùng hướng với bọn họ.

"Không... Không... Không được..."

Lương Xuyên giãy giụa,

Hần không muốn quay về đó,

Hần không muốn quay về nơi đó...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Vì sao, vì sao, vì sao?

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

"Bác sĩ, thế nào? Thế nào rồi?"

Ngô Đại Hải còn đang mặc bộ đồ bệnh nhân trên người, trông thấy bác sĩ đi ra thì lập tức xông lên hỏi.

Bàn tay mập mập của anh nắm lấy bả vai bác sĩ mà lay, khiến vị bác sĩ già gầy yếu xấp xỉ sáu mươi này lão đảo.

Không trách anh Ngô mập lo lắng như vậy được. Anh đã biết đại khái tình hình vừa rồi, không kể quan hệ thân thiết với Lương Xuyên thì nguyên do

chính mà hấn gặp phải tập kích này cũng chính là vì bị vạ lây từ chuyện của mình. Ngô Đại Hải hận không thể nằm trong phòng cấp cứu kia, còn hơn là phải đứng ngoài này không ngừng áy náy như hiện giờ.

"Tình huống bệnh nhân không tốt cho lắm. Vết thương sau lưng rất nghiêm trọng, lại còn mất máu quá nhiều. Chúng tôi đã cố gắng hết sức để giữ lại mạng sống cho cậu ta, nhưng mà..."

"Nhưng gì?" Ngô Đại Hải kêu lên: "Nhưng mà cái gì? Bác sĩ, chú không thể nói thẳng một lèo ra hết hay sao?"

"Nhưng mà có lẽ trên hung khí kia còn bôi thêm một thứ gây tê liệt gì đó, cụ thể là gì thì chúng tôi còn chưa phân tích ra. Thứ đó đã ngấm vào trong người bệnh nhân. Theo tình huống bây giờ, nếu may mắn thì có lẽ một hai ngày nữa bệnh nhân sẽ tỉnh lại được. Còn như không may... có thể vĩnh viễn không tỉnh lại nữa."

"Vĩnh viễn không tỉnh lại được?" Ngô Đại Hải ngáy ngẩn cả người, "Biến thành người thực vật?"

Bác sĩ gật đầu, sau đó dẫn dò cô y tá bên cạnh vài câu rồi rời đi. Ông cũng biết anh chàng mập mạp trước mặt có thân phận thế nào, cho nên dù anh chàng có kích động cũng không dám bày tỏ kiểu ngạo gi cả. Dù sao người ta cũng không dễ chọc vào đấy.

Về phần bệnh nhân được đưa tới, với tư cách là bác sĩ thì ông đã cố gắng hết sức rồi. Hiện tại chỉ trông chờ vào số mệnh của bệnh nhân mà thôi. Đương nhiên, đứng ở góc độ là bác sĩ thì xác suất để bệnh nhân này tỉnh lại thật sự quá thấp.

Ngô Đại Hải ngồi lại trên ghế dài. Anh không dám nhìn qua cửa sổ để xem tình hình của Lương Xuyên ra sao nữa. Anh hiểu rõ, nếu tới hôm qua anh không gọi điện cho Lương Xuyên, có lẽ hiện tại hấn đã không có chuyện gì rồi.

Đúng lúc này, điện thoại của Ngô Đại Hải vang lên, anh bắt máy.

"Này Đại Hải, lần trước không phải cậu nói muốn thu xếp thăm tù Tôn Hiểu Cường kia sao? Bên chỗ anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, lúc nào cậu đến được?"

"Ngại quá chủ nhiệm Trần à, hiện tại bên cạnh em việc, để thư thả vài hôm được không?"

"À, vậy à, vậy cậu cứ lo xử lý công việc, khi nào chuẩn bị tới nhớ báo trước cho anh một tiếng."

"Làm phiền anh rồi, chủ nhiệm Trần."

"Không có gì đâu."

Ngô Đại Hải cúp máy, hít sâu một hơi. Thật ra Lương Xuyên mới là người muốn gặp Tôn Hiểu Cường đấy, thế nhưng hiện tại hấn lại đang nằm trong kia rồi.

Tôn Kiến Quốc đứng ở bên kia một lúc, lúc này mới đi tới. Anh ta cũng hiểu tâm tình đội trưởng lúc này không tốt cho lắm.

Thật ra mọi người đều hiểu rõ, đội trưởng thật sự rất coi trọng cái ghế của mình, luôn tập trung tinh thần nghĩ cách trèo lên cao hơn, theo đuổi thăng tiến trong công việc. Nhưng mà đội trưởng còn có một mặt nữa, đó là rất coi trọng tình cảm anh em.

Với cấp dưới như bọn họ mà nói, có một người sếp như vậy quả thật rất may mắn.

"Đội trưởng Ngô, đã có báo cáo điều tra sơ bộ." Tôn Kiến Quốc cũng đi tới đây.

"Cậu nói đi." Ngô Đại Hải tiếp tục hút thuốc, không ngẩng đầu lên.

"Hung thủ là Triệu Vũ Lục, trưởng đoàn xiếc Thiên Hải ở Thành Đô, năm năm trước đã về hưu. Xe taxi kia do đệ tử ông ta là Lưu Nghiễm Phúc mới thuê chạy sáng nay. Lưu Nghiễm Phúc chính là thi thể còn lại trong xe."

Qua điều tra hiện trường và kiểm tra thi thể sơ bộ, chúng ta kết luận rằng mục đích của Triệu Vũ Lục là trả thù cố vấn Lương. Trợ thủ là đệ tử ông ta, Lưu Nghiễm Phúc. Nhưng có khả năng Lưu Nghiễm Phúc không biết ông ta định giết người, hoặc cũng có thể lúc đó cần rút lương tâm, phút cuối đã ngăn cản Triệu Vũ Lục lại.

Từ thương thế của Lưu Nghiễm Phúc cùng một loạt dấu vết, có thể thấy gã chết là do bị chính sư phụ mình là Triệu Vũ Lục giết.

Có lẽ nhờ Lưu Nghiễm Phúc ngăn cản mà cố vấn Lương mới tìm được cơ hội trốn khỏi xe taxi, nhưng mà cố vấn Lương..."

"Lão già Triệu Vũ Lục kia chết thế nào?" Ngô Đại Hải bắt được mấu chốt vấn đề.

"Tự sát." Tôn Kiến Quốc nhú nhú mày, như kết luận, "Trên hung khí chỉ có dấu vân tay một mình Triệu Vũ Lục. Hơn nữa tư thế tử vong cuối cùng của Triệu Vũ Lục là tay cầm chặt dao đâm thẳng vào tim mình. Điểm này do pháp y Giải phân tích khi kiểm tra vết thương, nhưng có lẽ tám chín phần mười là như vậy."

Có thể là Triệu Vũ Lục tập kích cố vấn Lương không thành, lại lỡ tay giết chết đệ tử mình. Cuối cùng ông ta cũng tự hiểu, đã bị cảnh sát chúng ta phát

hiện ra tội trạng hết cả, cho nên chán nản dứt khoát tự kết liễu mình."

Vừa lúc này, điện thoại của Tôn Kiến Quốc lại vang lên. Anh ta nhận điện thoại, sau khi cúp điện thoại rồi mới kích động nói:

"Đội trưởng Ngô, mấy anh em trong đội chúng ta có cầm giấy lục soát tới điều tra nhà của Triệu Vũ Lục, phát hiện có rất nhiều nội y phụ nữ từ những lần rình trộm nhiều năm trước được cất giấu trong phòng đọc sách nhà ông ta. Bọn họ còn tìm thấy được quyền nhật ký của Triệu Vũ Lục, trong đó có ghi chép về bản án mười năm trước."

"Mẹ kiếp!"

Ngô Đại Hải ném thẳng tàn thuốc xuống sàn nhà.

"Lão súc vật đó, hại cả hai người bạn thân của anh!"

Ngô Đại Hải cời phăng bộ đồ bệnh nhân trên người mình ra.

"Đội trưởng Ngô, bây giờ anh làm việc được không?"

"Chẳng lẽ cứ ngồi ngẩn người ở đây? Mẹ kiếp, thằng già đó, anh phải đích thân điều tra rõ ràng ngọn nguồn chuyện của lão. Đừng tưởng rằng chết là được yên thân. Anh phải để lão phải thân bại danh liệt, phải để cho đời sau của lão phải xấu hổ vì lão!"

Rồi Ngô Đại Hải đứng trước cửa sổ thoáng nhìn qua Lương Xuyên, nói thầm:

"Nhóc Xuyên à, mẹ kiếp, cậu phải tỉnh lại cho anh. Nếu không nửa đời sau của anh phải áy náy đến lúc chết mất."

Ngô Đại Hải cùng với Tôn Kiến Quốc rời khỏi bệnh viện. Bên ngoài cửa phòng ICU (phòng săn sóc tích cực) lại lâm vào tĩnh lặng.

Không ai phát hiện ra, có một con mèo trắng không biết làm thế nào đã vào được bên trong phòng ICU. Bước chân của nó rất nhẹ như sợ đánh thức cái gã đang nằm ngủ say trên giường bệnh.

Phổ Nhị nhảy lên ngăn tủ bên cạnh giường bệnh.

Một cái chân múp míp thịt đặt lên ngực Lương Xuyên, lay nhẹ vài cái.

Như thể người trước mắt nó đang giả bộ ngủ, chỉ đang trêu chọc nó.

Nó đang lay hấn tỉnh lại.

Nhưng mà hấn,

Lại không tỉnh lại.

...

Lạnh,

Lạnh quá,

Trên con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại,

Một mình Lương Xuyên lặng lẽ bước về phía trước.

Con đường này vắng vẻ tĩnh lặng không có lấy một bóng người, tựa như chỉ có một mình hấn. Cũng bởi vậy, mà sự tịch mịch lạnh lẽo bốn phía xung quanh như thể chỉ dành riêng cho hấn.

Lương Xuyên thất thểu đi tới, ánh mắt mờ mịt, con người cũng không còn rõ ràng. Như thể chuyện hấn cứ đi về phía trước thế này chỉ là bản năng của mỗi sinh vật nơi đây.

Đầm nước,

Lại nhìn thấy đầm nước,

Mọi thứ nơi đây rất quen, như thể đã từng nhìn thấy trong mộng rồi.

Lương Xuyên khẽ ngẩng đầu nhìn về phía trung tâm đầm nước.

Quả nhiên, có một đôi bàn tay trắng như ngọc chậm rãi trôi lên, không ngừng đan xen "nhảy múa", tản ra sức hấp dẫn mê hoặc lòng người.

Lương Xuyên bước từng bước một về phía trước. Hai chân hắn đã đi xuống đầm nước nhưng hắn như hoàn toàn không hay biết.

Nước trong đầm dần ngập qua đầu gối hắn, rồi ngập qua bụng hắn, rồi ngập qua cổ,

Cuối cùng,

Ngập qua khỏi đầu hắn.

Trong đầm nước lại âm áp hơn bên ngoài, bên dưới còn mọc rất nhiều rong tảo xanh tươi. Ở nơi rong tảo mọc dày đặc nhất, có một bóng người xinh đẹp đang đứng. Tóc cô nàng dài thướt tảo ra trong nước, che phủ cả gương mặt. Đôi tay cô vẫn đang lơ lửng khỏi mặt nước, không ngừng biến đổi ra đủ các tư thế thướt tha mềm mại.

Lương Xuyên từ từ đi tới.

Hắn không cảm nhận được chút áp lực nào cả.

Cũng không có cảm giác không thể hít thở được.

Dù rằng đây là trong nước.

Nhưng đôi khi, nước chỉ đại biểu cho một loại chất lỏng.

Như mộng như ảo, gợn sóng hết đợt này tới đợt khác.

Rong cỏ khẽ đung đưa, nhẹ quẩn lấy thân thể người.

"Xi xào... Xi xào..."

Một câu lao xao không rõ từ phía bên kia truyền đến, hình như là cô nàng này đang lẩm bẩm.

Lương Xuyên vô thức quay đầu qua.

Hắn nhìn thấy có mười người con gái, đang chậm rãi đi qua.

Các cô đều mặc sườn xám đẹp đẽ tinh tế, chân mang giày thêu đỏ, tay cầm theo cây dù che nắng màu đỏ thắm.

Các cô chậm rãi đi trong màn nước, như thể các người mẫu đi trên sàn catwalk.

Động tác của các cô đầy duyên dáng. Mỗi đồ nổi bật trên nước da trắng, đến đôi chân mày cũng động lòng người.

Bước chân ưu nhã đi tới, như thể tác phẩm nghệ thuật quý giá nhất thế gian, hoặc như một thứ đồ sứ dễ vỡ cần cẩn thận giữ gìn.

Nhưng vì sự xuất hiện của các cô mà đầm nước như tối sầm lại. Làn nước trong suốt cũng bắt đầu trở nên đục ngầu.

Các cô cứ như vậy lần lượt đi ngang qua mặt Lương Xuyên. Dù che nắng màu đỏ kéo lê những đường gợn nước, cặp đùi như ẩn như hiện dưới tà áo sườn xám trong mỗi bước đi càng mang đến cho người ta một cảm giác như đang tận hưởng vẻ đẹp.

"Xi xào... Xi xào..."

Tiếng hát khe khẽ kia như thể là âm thanh duy nhất mà các cô ấy phát ra. Lúc cô gái cuối cùng cầm dù đi ngang qua mặt Lương Xuyên, cô nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua hắn.

Cô nhướn môi mỉm cười với Lương Xuyên.

Trong mũi cô có từng con giòi chui ra, hốc mắt lại đầy những con giun dài vặn vẹo. Còn trong miệng cô là một mớ gián đang lẩn quẩn xung quanh. Bên dưới bề ngoài xinh đẹp kia ẩn dấu vô số những điều xấu xí.

Cô nàng hạ cán dù che nắng xuống.

Treo trên tán dù là từng cái đầu lâu đàn ông với đủ loại thần thái khác nhau.

Bọn họ đang hoảng sợ, có đang hướng thụ, có đang trầm ngâm, có đang tức giận, cũng có... đang khóc.

Toàn thân Lương Xuyên dần dần run rẩy.

Mê mang trong đôi mắt như đã tan biến đi một chút.

Nhưng khi hắn ngừng đầu lên lại, chợt phát hiện một hàng các cô gái đã đi xa rồi, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy từng điểm đỏ thắm nở rộ nơi xa. Đó là những

tán dù đồ trong tay các cô.

Các cô đến rất vội vàng, rời đi cũng vội vàng không kém.

Trong đầm nước này, các cô chẳng qua chỉ là những vị khách qua đường.

Nên đi thì đã đi rồi, nên đến, tất nhiên cũng phải đến.

Trong chỗ rộng cỏ đan xen rậm rạp kia, cô gái đầy tha thướt vẫn đang không ngừng đan xen hai cánh tay mình, nhảy một điệu múa của riêng mình cô. Đây là sân khấu của cô, còn cô đang đứng ngay ở giữa sân khấu.

Bốn phía quanh đây đầy những bướm bướm.

Lao về phía cô như thể đóm lửa duy nhất nơi này.

Ánh mắt Lương Xuyên lộ vẻ giãy giụa, nhưng chân hắn vẫn tiếp tục bước tới chỗ cô nàng kia.

Càng đến gần cô nàng kia, rong cỏ dưới chân hắn như nhiều thêm, chúng lan tràn ra, cuốn chặt lấy mắt cá chân hắn, quấn quanh hông hắn. Như thể chúng đang chào đón, cũng có thể như từng tầng gông xiềng vô hình trói buộc lấy hắn.

Cuối cùng, Lương Xuyên đã đi tới trước mặt cô nàng.

Nhưng vẫn không cách nào nhìn rõ mặt cô.

Lúc này, mái tóc đen nhánh kia như thể một bức màn cuối cùng che kín lấy một món ăn trân quý, khiến người ta phải hiếu kỳ, phải ngửa ngáy khó chịu được.

Tay cô nàng dần buông xuống, ngừng "nhảy múa" trên mặt nước, rồi chậm rãi rơi xuống hai bờ vai của Lương Xuyên như thể bạn bè xa cách từ lâu được gặp lại nhau.

Theo đó là tiếng khóc than khe khẽ vừa đủ tô thêm phần u sầu lẳng đặng.

"Meow!"

Một tiếng mèo kêu rất không đúng lúc vang lên, phá vỡ hoàn toàn khoảnh khắc âm áp tốt đẹp này.

Ngay sau đó,

Luồng sáng chói mắt xẹt qua, như thể ánh sáng lóe lên từ một cái móng vuốt mèo.

Mái tóc dày dài của cô nàng này bắt đầu tản ra.

Dưới làn nước nhộn nhạo này,

Hình dáng của cô nàng đã hiện rõ.

Không có mũi

Không có miệng

Không có mặt

Chỉ có khuôn mặt.

Lại không ngũ quan!

Một vết mèo cào hiện rõ trên khuôn mặt cô nàng vô diện này, mơ hồ còn có thể thấy được khói đen dần lan ra từ vết cào này.

Thân thể Lương Xuyên run lên bần bật, gút mắc nơi ngực áo đẹp đẽ này đã sụp đổ sạch sẽ. Hắn vô thức dần lùi về phía sau, định rời khỏi nơi này.

Nhưng mà bàn tay của cô gái kia đã tóm lấy cổ Lương Xuyên.

Bóp chặt lấy cổ hắn,

Giọng nói thê lương không ngừng rít gào:

"Sao ngươi lại không chết,

Sao người có thể sống được?

Sao người lại không chết.

Sao người còn sống lại được?

Thật không công bằng,

Thật không công bằng,

Không công bằng!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Rốt cuộc cậu là ai?

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Có nhiều người nói về chuyện "sống" và "chết" rất nhẹ nhàng, tưởng tượng cũng rất bình thản. Ví dụ như "sống chết chẳng qua chỉ là trong một suy nghĩ", nhưng mà khoảng cách giữa âm và dương thật sự tàn khốc hơn xa so với những gì người thường nghĩ nhiều.

Một bước đi vào, muốn quay đầu lại, hầu như không có cách nào đi ra lần nữa được. Đây là một con đường không lối về, mang theo gông xiềng, mang theo tra tấn, dần dần dồn dập mà đi không biết điểm cuối.

Cô nàng vô diện điên cuồng gào thét tràn đầy không cam lòng.

Cô ta vẫn còn đang trầm luân,

Mỗi ngày chỉ biết ca hát nhảy múa, chỉ chờ đợi một cơ hội,

Hôm nay, cô ta đã chờ được,

Nhưng người này,

Lại làm cho cô ghen ghét đến phát cuồng!

Lương Xuyên bắt đầu giãy giụa ra từ trong tay cô nàng vô diện này.

Giãy giụa là một bản năng.

Hắn còn chưa chết, chỉ mới đang cận kề cái chết mà thôi.

Cho nên lúc này hắn mới đi tới đây.

Hắn cũng hiểu rằng sự hiện diện của mình có ý nghĩa thế nào đối với những kẻ ở nơi đây.

Bởi vì hắn đã từng trải qua cho nên mới hiểu cái chết đáng sợ thế nào. Hắn không muốn quay lại đó nữa, cũng không thể nào trở về đó được!

Về mờ mịt và ngơ ngác trong đôi mắt dần tiêu tán, thay vào đó là một màu đỏ nồng đậm.

"Cút... cho ta!"

Rong cò bốn phía bắt đầu đứt đoạn, đám còn sót lại đã không quần lấy Lương Xuyên nữa. Chúng vốn như lực bình không rẽ, không phải là thứ sở hữu riêng của cô nàng vô diện này.

"Nói cho tôi biết, làm sao anh có thể sống lại, nói cho tôi biết, nói cho tôi biết! Cầu xin anh, nói cho tôi biết đi mà!"

Hai tay của cô nàng này bị một luồng sức mạnh vô hình ép phải buông ra. Cô ta đã mất đi trí buộc với Lương Xuyên. Cả cái đầm nước bắt đầu sôi trào

lên.

Cô thừa hiểu, hắn đã tỉnh, hắn sắp phải trở về rồi. Lối rẽ âm ti này được chuẩn bị cho người sống sắp sửa chết. Hiện tại, hắn đã tỉnh lại. Một khi hắn tỉnh lại thì đây sẽ là xu thế tất yếu, là vận may ngay giữa lần ranh sống và chết này.

Có không ít người từng tìm được đường sống trong chỗ chết kể lại, rằng dường như lúc hấp hối sắp chết mình có nhìn thấy được rất nhiều thứ mà trước kia không thấy được. Ví dụ như tử thần mặc áo choàng màu đen, bạch vô thường đầu đội mũ cao màu trắng, tay cầm sát uy bồng (gậy dài thường dùng đánh tù phạm thời xưa) hoặc là nhìn thấy được một phần mộ cô quạnh hoang vắng.

Đó là do ý thức của bọn họ, hay có thể gọi là linh hồn của bọn họ đã từng ở lại nơi đấy trong một thời gian ngắn, đợi chờ quyết định quy túc cuối cùng.

Lúc đầu cô nàng vô diện này đã ghen ghét đến phát cuồng lên, nhưng sau đó phát hiện ra mình không có cách nào kéo Lương Xuyên trầm luân ở nơi đây cùng mình cho nên đã chọn cách nhượng bộ. Không, ngoại trừ nhượng bộ ra, cô đã không còn lựa chọn nào khác.

Nếu là người bình thường, ngơ ngác ngắc đến đây, dù có xuất hiện tình huống chuyển biến thì cô vẫn có cách kéo hắn ở lại. Nhưng Lương Xuyên thì khác. Hắn rất đặc biệt, bởi hắn là người từng trải qua rồi.

Thật ra hắn cũng giống như cô!

"Nói cho tôi biết, làm sao anh có thể sống lại được. Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết!!!!"

Cô nàng không ngừng gào thét.

Nhưng khoảng cách giữa Lương Xuyên và cô nàng càng lúc càng xa, cả người hắn cũng dần trở nên mờ nhạt đi.

Đôi mắt đỏ thẫm kia mang theo một chút hoài niệm và nhớ lại, đảo quanh nơi này lần cuối.

Hắn đã từng tới nơi này. Hắn lại quay về cái nơi hắn từng tới một lần nữa.

Thật xin lỗi,

Tôi thật sự không muốn quay lại đây nữa.

Cuối cùng, Lương Xuyên biến mất.

Đầm nước lại lần nữa trở nên bình lặng lại, bốn phía trên con đường nhỏ hoang vu cũng trở nên lạnh lẽo, chờ đợi vị khách tiếp theo ghé đến. Mái tóc của cô nàng vô diện trong đầm nước lại lần nữa tản ra che kín mặt cô nàng lại, rồi cô vươn tay, thò bàn tay ra khỏi mặt nước.

Bàn tay là hình ảnh thu nhỏ của nghệ thuật, là tinh hoa mê hoặc người của cô.

Cô tin chắc, mình có thể đợi được Lương Xuyên tới đây.

Như vậy,

Chắc chắn cũng sẽ chờ đợi được một người đặc thù tương tự tới.

Người đó sẽ nói cho cô biết bí mật có thể sống lại.

Cô không sợ phải chờ đợi.

Bởi ngoài thời gian, cô đã không có thứ gì khác nữa.

Có lẽ,

Người cô chờ đợi kế tiếp,

Sẽ là bạn chẳng?

...

Cảm giác ướt át trên mặt truyền đến.

Lương Xuyên từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Phở Nhị đang thè lưỡi ra liếm mặt mình.

Hắn cười cười, thò tay ôm lấy Phở Nhị.

Hắn cô độc, nhưng may mắn là hắn đã gặp phải nó trên thế gian này.

Bên kia hành lang truyền đến một tràng tiếng bước chân. Cô y tá mở cửa ra, nhìn Lương Xuyên đã tỉnh lại với vẻ mặt không dám tin. Cô sững sờ cả mười giây rồi mới hô lên:

"Đề tôi đi gọi bác sĩ!"

...

Phía sau lưng bị thương không nhẹ, cho nên Lương Xuyên phải nằm trong bệnh viện một tuần lễ. Sau đó Ngô Đại Hải đích thân đón hân xuất viện, lái xe chở hân về cửa hàng vàng mã.

Trên xe, Ngô Đại Hải có nói qua về vụ án Triệu Vũ Lục. Lương Xuyên cũng không phủ nhận suy luận của cảnh sát đối với chuyện Triệu Vũ Lục tự sát. Còn về phần đồ đệ Lưu Nghiễm Phúc của Triệu Vũ Lục được ban cho hình tượng tốt đẹp là "lầm đường biết tự quay đầu", Lương Xuyên cũng không đề tâm đến.

So với cái đầm nước kia, so với đôi bàn tay ma quỷ trên mặt nước thì có vài chuyện đôi khi không đáng để ý tới. Nếu như cảnh sát đã căn cứ vào các manh mối mà suy luận ra một kết luận không liên quan tới hân thì hân cũng không cần phải phức tạp hóa vụ án làm gì.

Tần Đào cũng tới, trước đó cô có lấy chìa khóa nhà hân từ chỗ Ngô Đại Hải. Trước khi hân trở về cửa hàng thì cô đã quét dọn nơi đó qua một lần, coi như tỏ lòng thành ý của mình. Sau đó cô mới cùng Ngô Đại Hải rời đi. Hiện tại Thành Đô đang thực hiện kế hoạch bảo vệ môi trường, có rất nhiều trại nuôi heo bị đóng cửa, cần được duy trì trật tự.

Lương Xuyên đến ngồi phía sau quầy hàng quen thuộc, tay bưng chén nước sôi. Phở Nhị thì nằm rạp trên quầy. Dường như gần đây con mèo này cũng trở nên điềm đạm hơn, kể từ lúc ở bệnh viện cùng hân đến giờ đã vậy rồi. Chỉ cần hân muốn vuốt ve, nó cũng không phản ứng gì. Đôi khi nó còn dụi dụi mũi hùa theo hoặc cố ý nghiêng người qua một bên cho hân vuốt ve thoải mái hơn.

Có thể nó cũng lo mình chết đi mất, chỉ còn lại một mình nó cô đơn.

Ở trên thế gian này, hai người bọn họ có thể xem như dị loại.

Lúc trở về, Lương Xuyên đã nhìn thấy tiệm massage bên cạnh đóng cửa, Chu Sa không có ở nhà. Chuyện này cũng không khiến Lương Xuyên đề tâm cho lắm. Dù sao giữa hân và cô nàng cũng không có gì, hơn nữa bình thường Lương Xuyên cũng không hay lê la bên ngoài.

Thế nhưng vẫn có người tới cửa, là một người mà Lương Xuyên cũng không ngờ, Hình Minh.

Không ngờ chủ nhiệm khoa an ninh mạng lại ghé thăm ngay trong ngày mình vừa xuất viện hôm nay. Lương Xuyên đánh hơi thấy có mùi bất thường.

"Cố vấn Lương, hôm qua tôi có nghe Đại Hải nói hôm nay cậu xuất viện, cho nên đến thăm cậu một chút."

Hình Minh đặt mấy hộp thuốc bỏ lên bàn nhỏ đặt nơi cửa ra vào, sau đó xoa xoa tay nói: "Không đường đột chứ?"

"Mời ngồi." Lương Xuyên đứng dậy, chuẩn bị pha trà mời Hình Minh.

"Không cần phiền vậy, không cần phiền cố vấn Lương. Cuộc sống gần đây của cậu thật quá phong phú mà." Hình Minh mang theo chút ý trêu chọc vui vẻ nói, "Bản án của bốn tên kia, còn có cả bản án của Triệu Vũ Lục lần này, có thể nhanh chóng phá án được đều có công lớn của cố vấn Lương cả."

"Quá khen." Lương Xuyên cẩn thận quan sát vẻ mặt của Hình Minh. Thông thường mà nói, nếu có người muốn "ra tay" với bạn, trước tiên sẽ cố gắng lấy lòng bạn trước, cũng là tạo sẵn bậc thang phòng ngừa hai bên không xuống đài được.

Người Trung Quốc nào cũng thích hòa hòa khí khí cả, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không vạch mặt nhau bao giờ.

Có thể nhiều người sẽ nói như vậy rất dối trá, nhưng đây cũng là một loại triết học về xử thế, là quy tắc trò chơi được truyền từ đời tổ tông, đến hiện tại hầu hết mọi người vẫn làm theo như vậy.

"Cố vấn Lương không nhớ ra tôi sao?" Hình Minh rút bao thuốc đưa cho Lương Xuyên một điếu, "Hiện tại hút thuốc không sao chứ?"

Lương Xuyên nhận lấy thuốc lá. Khi Hình Minh vừa nói xong, trong mắt hân cũng chợt lóe lên chút suy tư.

"Ha ha, hân là không nhớ rồi." Hình Minh xoa xoa đôi bàn tay, "Cũng khó trách, lần trước cố vấn Lương lên lớp huấn luyện cho mọi người, bên dưới có đến mấy trăm người ngồi học, làm sao nhớ rõ hết được."

"Thật xin lỗi." Lương Xuyên á náy nói.

"Không sao, mà cố vấn Lương còn nhớ đồng tiền này chứ?"

Hình Minh lấy một đồng tiền từ trong túi ra. Đó là một đồng thông bảo Càn Long, cũng được tính là món đồ cổ không đáng giá bao nhiêu cả. Nói chung phàm những ai hứng thú thì đều có thể mua được vài đồng về sưu tầm.

Lương Xuyên không nói gì.

Hình Minh lấy điện thoại di động ra, mở một tấm hình rồi đưa tới trước mặt Lương Xuyên.

Trong tấm hình, Hình Minh đang ôm lấy Lương Xuyên đứng bên bàn ăn trong tiệc chia tay. Khi đó nhìn Lương Xuyên vẫn còn rất non nớt, mà Hình Minh cũng trẻ hơn lúc này rất nhiều.

"Tấm hình này được chụp trong buổi liên hoan sau khi chúng ta kết thúc khóa huấn luyện. Năm đó, cố vấn Lương là người trẻ tuổi nhất trong số các thầy hướng dẫn, nhưng lại là một trong số những thầy hướng dẫn có sức ảnh hưởng nhất đối với chúng tôi.

Đồng tiền này là cố vấn Lương đưa cho tôi trên bàn tiệc lúc đó đấy.

Tôi còn nhớ lúc đó ở bàn tiệc, cậu có nói chuyện với đám chúng tôi. Nói rằng khoa an ninh mạng là đơn vị được ra đời nhằm bảo vệ an ninh mạng cũng như an ninh quốc gia. Người Trung quốc chúng ta không như người Âu Mỹ cứng đầu, quá coi trọng mấy vấn đề riêng tư gì gì đó. Bởi người Trung Quốc biết lấy được bỏ được, biết thế nào là hy sinh cá nhân để bảo vệ an toàn cho tập thể.

Nhưng trong lòng chúng ta vẫn phải giữ lấy điểm cân bằng, điểm mấu chốt nhất.

Như thế đồng tiền này, cạnh có thể là tròn, nhưng tâm vẫn phải vuông vắn."

Lương Xuyên vẫn không nói gì, chỉ uống một hớp nước.

Đến lúc Hình Minh nói xong, hần khẽ gật đầu.

"Được rồi, tôi chỉ đến thăm cậu một chút thôi, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa." Hình Minh làm bộ đứng dậy.

Lương Xuyên định đứng dậy tiễn khách. Vết thương sau lưng hần vẫn còn hơi đau đớn, trong lòng hần lại cảm thấy bất an. Loại bất an này rất nhạt, nhưng lại như thể dấu hiệu của một loạt mưa gió kéo đến.

Lúc đi tới cửa, Hình Minh chợt dừng bước. Anh ta xoay người nhìn về phía Lương Xuyên đứng phía sau mình.

Nụ cười trên mặt đã không còn,

Chỉ biến thành vẻ nghiêm túc thâm trầm.

Đồng thời,

Anh ta trầm giọng nói:

"Cố vấn Lương, à không, có lẽ tôi nên hỏi như vậy.

Cậu, rốt cuộc là ai?"

Hình Minh quơ quơ điện thoại di động trong tay.

"Năm đó, tất cả cả thầy huấn luyện đều tham gia liên hoan cuối khóa, chỉ có một thầy huấn luyện trẻ nhất không tới.

Còn nữa, tấm hình này là do tôi photoshop đấy. Kỹ thuật photoshop của tôi không tồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thi thể không đầu

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Lương Xuyên nhoen môi cười.

Hần không biết tại sao chủ nhiệm khoa an ninh mạng của Thành Đô lại cảm thấy hứng thú với mình như vậy.

Là vì hiếu kỳ sao?

Giác quan thứ sáu?

Hay chỉ đơn giản là do thói quen nghề nghiệp?

Trên thế giới này, không phải ai làm gì cũng đều có mục đích cụ thể. Những chuyện không có mục đích này thường không mang lại lợi ích trực tiếp nào cho bản thân cả, nói thẳng ra chỉ là chuyện lãng phí thời gian, thường được mọi người gọi là "cảm thấy thích".

Có lẽ vị chủ nhiệm Hình này cũng là vì cảm thấy thích đấy.

Quả thật Lương Xuyên không nghĩ ra được, trong Thành Đô này lại có một người quan tâm tới mình như thế.

Đáng tiếc, mình không dùng smartphone, trong nhà không dùng đến cáp mạng hay wifi. Có lẽ anh ta sẽ rất mệt mỏi nếu muốn điều tra mình, thậm chí còn không tiếc dùng cả cách thức này dụ mình chui vào.

Quả thật Lương Xuyên đã chui vào.

Nhưng hần không bối rối chút nào.

Thậm chí hần còn không vội trả lời chủ nhiệm Hình.

Để cho chủ nhiệm Hình bên kia vung vẩy tay tự cảm thấy hài lòng.

Chủ nhiệm Hình dần nhú mồm. Bởi vì phản ứng của Lương Xuyên khiến anh ta cảm giác như không theo đúng kịch bản. Ngay lúc Lương Xuyên không nhận ra đồng tiền, cũng không biết đến tấm ảnh kia, anh ta đã không kim lòng được mà mừng rỡ!

Giác quan thứ sáu của anh ta đã đúng, phán đoán của anh ta đã chính xác!

Nhưng người thanh niên trước mặt này lại đang tỏ ra rất thông dong.

"Khá lắm."

Cuối cùng Lương Xuyên vẫn giữ thể diện cho anh ta, nói.

"Cái gì?" Hình Minh chợt sững người.

Khóe miệng Lương Xuyên lộ ra một nụ cười mỉm. Hần quay người trở về bên quầy hàng, lại nâng chén trà nóng của mình.

Bây giờ Hình Minh mới rõ, hần khen kỹ thuật Photoshop của mình.

Cậu ta chỉ đang khen ngợi kỹ thuật Photoshop của mình mà thôi!

"Cố vấn Lương, cậu không muốn nói gì thêm sao?"

Lương Xuyên lắc đầu, sau đó tiếp tục mỉm cười nhìn Hình Minh.

Bỗng nhiên Hình Minh chợt không biết phải nói gì, bởi vì anh ta thật sự không có gì để nói rồi.

Với Lương Xuyên mà nói thì chuyện này có tiếp tục hay không cũng không có gì khác biệt, thế nhưng hần chợt phát hiện biểu lộ lúc này của Hình Minh thật thú vị.

Lương Xuyên chìa hai tay ra, đặt trên mặt quầy.

"Làm sao?" Hình Minh hỏi.

"Còn tay lại. Tôi không phải Lương Xuyên, vậy còn tay bắt tôi lại đi." Lương Xuyên đáp.

"..." Hình Minh.

"Lương Xuyên thật đã chết. Anh có thể nghi ngờ là bị tôi giết chết, sau đó tôi phẫu thuật thẩm mỹ để thế chỗ, lấy thân phận cậu ta tiếp tục sống tiếp. Hoặc là anh có thể tưởng tượng phong phú hơn một chút.

Tôi là một ác ma bò ra từ địa ngục, tu hú chiếm tổ khách, chiếm thế lấy thân thể Lương Xuyên, dùng thân phận của cậu ta sống tiếp trên thế gian này.

Lý do nào thì tùy anh chọn, tôi đều chấp nhận cả. Bây giờ anh có thể lấy còn tay ra, còn tôi lại được rồi. À, đây là nếu như anh có còn tay."

Hình Minh nuốt nuốt nước miếng. Anh ta cảm giác mình bị coi thường, không, là suy nghĩ của chính anh ta đã bị rối loạn.

Thật ra, lúc đầu anh ta suy đoán khả năng đầu tiên, còn về khả năng thứ hai như Lương Xuyên vừa mới nói thì... Trừ phi đầu anh bị úng nước, chứ không làm sao lại tin vào chuyện ấy được.

"Còn nữa, có lẽ trong bệnh viện có lưu mẫu máu của tôi, ngoài ra chuyện lấy mẫu vân tay của tôi cũng không khó.

Bắt tôi lại, sau đó anh lại suy nghĩ xem bước tiếp theo làm thế nào.

Nói thế nào cũng phải thuyết phục được thẩm phán.

Có kiểm tra so sánh kết quả DNA hay là dựa theo dấu vân tay... Hay đủ các loại kiểm tra đo lường khác, kết quả của người này nhưng lại ra một người khác."

Lòng ngực của Hình Minh trở nên phập phồng.

Thật ra những điều này anh ta đã điều tra qua rồi, báo cáo kiểm tra đo lường DNA, báo cáo so sánh dấu vân tay...

Đều cho ra kết quả là Lương Xuyên.

Không có khả năng làm giả được, mà cũng không thể nào làm giả được.

Hình Minh đi tới trước mặt Lương Xuyên, chống hai tay lên quầy, nhìn chăm chăm vào hán. Anh ta có thể nhìn thấy chút ít cười nhạo thoáng qua trong mắt hán.

"Cậu không phải là cậu ta, cậu là một người khác." Hình Minh nói từng từ một, "Tôi không tin, chỉ với ba năm có thể khiến một người thay đổi cực lớn đến vậy được."

"Anh rất thú vị." Lương Xuyên thu nụ cười lại, "Tôi biết, mục tiêu công việc của anh là phân tích và xây dựng khuôn mẫu dựa trên các loại tin tức tập hợp được trên internet. Có lẽ do hoàn cảnh và đặc thù nghề nghiệp làm cho anh không phân biệt rõ được ranh giới giữa giả thiết và sự thật nữa.

Tôi đề nghị anh nên đi gặp bác sĩ tâm lý. Chỗ này chỉ là cửa hàng bán vàng mã, không phải phòng khám bệnh."

"Được."

Hình Minh khẽ gật đầu.

"Cứ đợi đấy."

Hình Minh quay người rời khỏi cửa hàng vàng mã. Vừa bước ra ngoài, một cơn gió lạnh thổi qua khiến anh ta rùng mình. Vào ngồi trong xe, anh ta đốt một điếu thuốc rồi kẹp giữa ngón tay.

Trong mắt của anh ta có cả nghi hoặc lẫn ngờ vực, những lời lúc cuối kia vẫn lẩn quẩn trong đầu anh.

Chẳng lẽ,

Do tâm lý của mình có vấn đề gì thật sao?

Sau quầy hàng vàng mã, Lương Xuyên thò tay nhẹ nhàng vuốt ve đuôi Phở Nhị, chậm rãi nói:

"Lại có người sở hữu giác quan thứ sáu nhạy bén như vậy! Anh ta không thân thiết với Lương Xuyên, thế mà ngay lần gặp đầu tiên đã cảm nhận được tôi không phải là Lương Xuyên: "

"Meow." Phở Nhị kêu lên, mắt mèo chậm rãi lập lòe ánh sáng đỏ. Mơ hồ bên trong đó còn có cả vẻ như muốn giết chóc.

"Bộp."

Lương Xuyên khẽ vỗ lên cái đầu nhỏ xù lông của Phở Nhị một cái.

"Người kia không tệ, còn khá đáng yêu đấy."

Phở Nhị ảm ức lờm Lương Xuyên, duỗi hai cái chân mập thịt sát xuống mặt quầy, quay mặt nhìn ra ngoài, đưa mõng và đuôi xoay về phía Lương Xuyên. Hiển nhiên nó đang rất không hài lòng với chuyện hán coi lòng hảo tâm của nó như thể lông lang dạ thú.

"Ngoan, không có chuyện gì đâu. Ít nhất cũng không có chuyện ngày nào đó anh ta tự nhiên chạy tới đâm tao một nhát đâu."

Giữa trưa, Lương Xuyên hầm giò heo. Vừa hầm xong thì Chu Sa cũng đi vào cửa hàng. Cô nàng vừa tới cửa thì đã đứng đấy, hít một hơi dài.

"Thơm quá! Phải rồi, không phải anh bị chứng biếng ăn hay sao?"

Sau đó, Lương Xuyên múc cho mình nửa chén com, chan nước hầm chân giò, rồi khó khăn nuốt từng muỗng một. Còn Chu Sa thì ăn ba chén com, gặm tới bảy cái móng heo.

Sau khi ăn xong, Lương Xuyên ngồi dựa trên ghế, lòng còn sợ hãi. Cảm giác dầu mỡ của chén canh đến giờ vẫn còn khiến hần buồn nôn.

Chu Sa lại no căng bụng, không để ý hình tượng ngồi đối diện Lương Xuyên vỗ vỗ bụng, thỉnh thoảng lại ợ lên một tiếng. Cô nàng lại còn há miệng cảm tằm xia răng, khuya áo ngoài cũng được cởi bớt, bộ ngực cao ngất thấp thoáng. Một chân cô nàng gác lên quầy bàn, chưa kể còn quay cả phần khóa quần jean thẳng hướng về phía Lương Xuyên.

"Thật không phải, nghe nói anh nhập viện nhưng vừa lúc em có việc, không đi thăm anh được. Giữa trưa nay em mới về, định vào bệnh viện thăm thì anh đã xuất viện về rồi."

"Không có gì đâu." Lương Xuyên đáp.

"Anh không hỏi em bận việc gì sao?" Chu Sa đưa mắt sát về phía Lương Xuyên, "Anh không phải là nhà tâm lý học sao? Còn làm cố vấn cục cảnh sát. Anh thử xem, có nhìn ra chút gì đó không?"

Lương Xuyên khẽ gật đầu.

"Nhìn ra cái gì?" Chu Sa mỉm cười chờ Lương Xuyên trả lời.

"Trong kệ răng của cô còn dính rau thơm."

"..." Chu Sa siết chặt nắm tay, đốt tay kêu vang. Sau đó, cô nàng lại ngồi dựa lên ghế lần nữa, "Có đọc tin tức chưa?"

Lương Xuyên lắc đầu. Ở bệnh viện cũng có TV nhưng hần cũng chưa từng mở lên qua.

"Huyện Bái núi Ngưu Đầu phát hiện ra hai thi thể nam không đầu, người nhà gọi em về hỗ trợ điều tra."

Lương Xuyên chỉ cười không nói gì.

"Nhà em mở nhà tang lễ, hai cái thi thể kia bị trộm từ trong nhà tang lễ ra." Chu Sa giải thích, "Thời thế thay đổi, hiện tại chỉ có thể thoáng thấy được dư vị vinh quang của tổ tông qua mấy bộ phim ma quỷ mà thôi."

Vinh quang trong lời Chu Sa hần là hình ảnh tay cầm theo chuông lục lạc đi trước, theo sau là một đám cương thi mặc quan bào Mãn Thanh nhảy về phía trước.

Điều này không khỏi khiến Lương Xuyên nhớ tới hình ảnh mấy cô gái cầm cây dù đỏ kia.

"Này, anh không tò mò gì à?" Chu Sa ngoài ý, "Chuyện này đã kinh động đến cảnh sát, bọn họ cũng xuống điều tra rồi."

"Đầu đâu?" Lương Xuyên biết ý hỏi thêm

"Không tìm thấy." Chu Sa rất bất đắc dĩ đáp, "Tìm nhiều ngày rồi vẫn không thấy, trong nhà còn dùng cả cách thức thời xưa cũng không tìm ra được."

"À."

"Anh có cần phải thờ ơ như vậy không?" Chu Sa đưa tay vuốt vuốt trán. Đây không phải lần đầu tiên cô biết Lương Xuyên không phải là người có thể chuyện phiếm được, "Được rồi, em về mở cửa làm ăn đây. Anh mời em ăn trưa rồi, com tối em mời lại nhé."

"Lát nữa tôi đóng cửa rồi." Lương Xuyên từ chối, "Chuẩn bị đi ngủ sớm."

"Xin anh đấy, giờ mới là một giờ chiều... À, cũng đúng, anh mới xuất viện. Được rồi, em không quấy rầy anh nữa."

Chu Sa giúp Lương Xuyên rửa sạch nôi niêu bát đĩa rồi mới rời đi.

Lương Xuyên ngồi bên quầy, cầm lấy quyển "Thần Khúc" xem một chút. Người khác đọc "Thần Khúc" chỉ có thể mê đắm phần từ ngữ trau chuốt, hoặc yêu thích những tương tượng phong phú trong này. Thế nhưng với Lương Xuyên mà nói, nhìn vào đây chỉ thấy là một bản ghi chép hư cấu bịa đặt về địa ngục của một tay khoác lác mấy trăm năm trước mà thôi.

Tuy có khác nhau, nhưng cũng tính là thú vị đấy.

Hần đứng dậy, nhúc nhích thân thể, vết thương sau lưng vẫn còn khó nhọc. Lương Xuyên chuẩn bị đóng kín cửa, đi lên lầu hai nghỉ ngơi.

Hần không thích nghỉ ngơi trong bệnh viện bởi trong đó quá ảm ỉ. Với Lương Xuyên mà nói, ban đêm ở bệnh viện còn ồn ào ảm ỉ hơn cả ở trong cục cảnh sát, người đến người đi, không cần đẩy cửa cũng có thể vào được.

Lúc đóng cửa, Lương Xuyên chợt nhìn thấy bên ngoài có một người.

Người kia mặc áo sơ mi trắng, quần jean xanh nhạt, tóc ướt sũng. Thoạt nhìn, người này còn trẻ, cũng rất đẹp trai.

"Xin lỗi, đóng cửa rồi." Lương Xuyên tiếp tục đóng cửa.

Đối phương duỗi một tay ra cản lại.

"Bạn có thể qua tiệm massage bên cạnh. Bạn đi theo cô nàng kia tới đây đúng không?"

Lương Xuyên gạt tay đối phương ra, định đóng cửa lại.

Cho dù là mới làm ăn đến cửa, hắn cũng không muốn làm.

Nhưng đối phương lại duỗi tay ra chặn lại lần nữa, ngăn không cho hắn đóng cửa.

Mái tóc ướt sũng của đối phương vẫn còn nhỏ giọt nước, ánh mắt nhìn Lương Xuyên như mang theo vẻ van nài. Cậu ta mở miệng, nhưng lại như bị câm, không phát ra âm thanh nào. Nhưng vẫn có thể thấy cậu ta đang khóc lóc kể lể.

"Thứ lỗi, trên người tôi bị thương, bây giờ cần được nghỉ ngơi." Lương Xuyên lặp lại lần nữa.

Đối phương vẫn không buông tay, còn muốn tiến lên, có vẻ rất cứng đầu.

Lương Xuyên cúi đầu, sau đó chậm rãi ngẩng lên.

Cổ họng hắn mang theo giận dữ găm nhẹ lên.

"Tôi...cần...nghỉ ngơi!"

Người thanh niên kia lộ ra vẻ sợ hãi, cả người bắt đầu run rẩy, tay cũng sợ tới mức rụt trở về. Cậu ta lùi về sau vài bước, sau đó ôm đầu, gào thét không ra tiếng.

Trên con đường cũ kỹ.

Người đến người đi,

Tựa như không ai nhìn thấy cậu thanh niên đang ôm đầu gào thét.

Cũng không ai thấy đầu của cậu thanh niên này đang từ từ hóa thành giọt nước rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Có quý!!!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Mỗi người, ít nhiều gì cũng có lòng thương hại, nhưng không cần phải thương hại tràn lan khắp nơi. Trên phương diện tâm lý học, thương hại tràn lan khắp nơi cũng là một loại bệnh.

Lương Xuyên hiện còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, tổ chức cơ thể hắn đã không tốt. Cho nên hắn cũng không hơi đâu quan tâm tới vài chuyện vớ vẩn.

Chưa kể huyện Bái là thị trấn miền núi gần Thành Đô, dù trên người không bị thương thì hắn cũng không rảnh đóng cửa tiệm mà chạy tới đó "thay trời hành đạo".

Hơn nữa, xét đến cùng thì thật ra hắn chính là kẻ đã bị người ta "thay trời hành đạo" đấy.

Lương Xuyên lên bậc thang, cời giày ra, khom lưng nắn đau đớn một lúc mới xếp đôi giày được ngay ngắn lại. Mãi đến khi bản thân thấy hài lòng, hắn

mới đi tiếp lên trên, vào phòng ngủ của mình.

Trái chân đệm xong xuôi, hần chui vào chăn nằm. Nhớ lại cảnh phải ngủ cả tuần liền trên chiếc giường cứng ở bệnh viện, Lương Xuyên cảm thấy thật mãn nguyện, đợi chờ giấc ngủ kéo đến.

Phổ Nhị ngoan ngoãn co rúc bên người hần.

Dù bên ngoài mới chỉ xế chiều, ánh mặt trời vẫn còn khá gắt nhưng Lương Xuyên đã muốn ngủ thì nó đành phải nằm theo cùng. Không có nó, Lương Xuyên không thể ngủ được. Bọn họ không cách nào chia tách được, không kẻ nào rời xa kẻ nào được cả.

Giấc ngủ này vô cùng an ổn, cũng không gặp ác mộng. Dù Lương Xuyên biết, cô nàng vô diện trong đầm nước vẫn đang không ngừng nhìn mình chăm chăm.

Chẳng qua, giấc ngủ lần này của mình đã không có cô nàng.

Lúc hần tỉnh lại đã là hoàng hôn. Ngủ từ 1 giờ chiều đến 4 giờ chiều, ba tiếng đồng hồ, xem như là giấc ngủ bình thường của hần.

Lúc hần ngồi dậy đã làm Phổ Nhị giật mình. Nó lật người, duỗi lưng ưỡn bụng về phía Lương Xuyên. Tỉnh ra cũng tội cho con mèo này, nó cũng cần nghỉ ngơi và có việc của nó, nhưng dường như vì Lương Xuyên mà bắt buộc phải thay đổi.

Hần thò tay gỡ gãi bụng Phổ Nhị. Phổ Nhị ngửa người cuộn mình đứng dậy, thò bàn chân mướp thịt tát nhẹ vào tay hần tỏ vẻ bực bội.

"Này, rốt cuộc thì mày là mèo đực hay mèo cái thế?" Bỗng nhiên Lương Xuyên chợt hứng thú hỏi, "Thân thể này là mèo cái thì phải?"

Phổ Nhị sùng sốt.

Mắt mèo sáng rực sắc bén.

Nó không ngờ Lương Xuyên lại đột nhiên nói đến chủ đề dở hơi như vậy.

"Nếu mày mà là mèo đực, lại ở trong thân mèo cái thế này. Sau này lỡ như gặp phải mèo đực động dục thì mày có chịu nổi không?" Lương Xuyên tiếp tục trêu ghẹo Phổ Nhị.

Có vài chuyện bông đùa chỉ xuất hiện giữa hai bọn họ. Nếu mà nói với mấy người khác, có lẽ họ sẽ nghĩ hần tâm thần mất.

Phổ Nhị chúi đầu vào trong chăn, không muốn nhìn thấy Lương Xuyên nữa.

Lương Xuyên thay quần áo, đi xuống cầu thang, rửa mặt xong xuôi rồi hần lại nhìn vào phòng bếp. Vừa thức dậy đã đến đúng buổi tối, lại phải ăn cơm, quả là một chuyện đau buồn!

Cũng may trước đó Ngô Đại Hải mang tới một ít trái cây, vị chủ nhiệm Hình kia mang tới một ít thuốc bổ. Lương Xuyên bèn rót cho mình một chén chè mè đen, pha thêm một ly sữa.

Có lẽ đã đủ năng lượng rồi nhỉ?

Lương Xuyên bỏ ra nửa tiếng, khổ sở hoàn thành bữa ăn.

Hần đi tới cửa, mở cửa ra. Cậu thanh niên kia vẫn còn đứng ở cửa ra vào, có điều đã đứng cách ra xa hơn một chút.

Cậu ta không có đầu, nhìn qua rất đáng sợ nhưng cũng rất đáng thương.

Người Trung Quốc rất chú ý tới việc nhập thổ vi an (tạm gọi là mồ yên mả đẹp). Dù là thái giám thời cổ đại vẫn luôn cất giữ tiểu bảo bối của mình, đợi đến lúc chết đi sẽ nhờ thợ may khâu vá bảo bối lên người mình lại, để có thể mang theo "một thân toàn vẹn" để xuống mồ.

Nếu như toàn bộ di thể không thể cùng xuống mồ, hoặc không thể được hòa táng tro cốt nguyên vẹn trở về với bụi đất, sẽ rất dễ xảy ra tình huống linh hồn bị trói buộc không thể vào luân hồi được.

Người trước mắt này hần không đơn giản như vậy. Chấp niệm của cậu ta rất nặng, nặng tới mức dù không chưa hỏi han gì hần cũng biết sẽ có không ít phiền phức rồi.

Đã có phiền phức như vậy thì khỏi phải đề ý.

Cậu thanh niên kia ngồi thẳng lên. Cậu ta nhìn thấy Lương Xuyên mở cửa rồi nhưng không dám tới gần. Dù không có đầu nhưng nhìn qua vẫn đủ thấy, cậu ta đang ảm ức và sợ hãi đến run rẩy.

Lương Xuyên không phản ứng tới, chỉ chuyển một cái ghế ra, thoải mái nằm ngay cửa ra vào cửa hàng. Hần vừa hít thở lấy không khí trong lành, vừa thưởng thức ánh đèn rực rỡ của buổi chớm đêm.

Cảnh đêm ở Thành Đô rất đẹp. Quan trọng nhất là, cảnh ban đêm như thể lớp bảo vệ che giấu hết đi tiếng động rầm rĩ của ban ngày, mang đến cho người ta cảm giác yên tĩnh thanh bình.

"Anh Lương!"

Giọng nói quen thuộc truyền đến,

Anh chàng chủ cửa hàng đồ chơi người lớn đi ra khỏi cửa tiệm massage nhà hàng xóm. Có thể thấy được sắc mặt cậu ta đã đỡ nhiều, đoán chừng vấn đề trên người cậu ta đã được Chu Sa giải quyết bảy tám phần rồi.

Lúc đầu anh chàng còn cho rằng mình chỉ là người không còn sống được bao lâu, bỗng nhiên nay tràn trề hi vọng, cho nên có thể nói là vô cùng vui mừng.

"Ừ." Lương Xuyên gật đầu chào lại.

"Anh cứ làm việc mình đi." Đàm Quang Huy vội vã trở về. Có lẽ cậu ta cảm thấy vấn đề của mình đã được giải quyết xong, Lương Xuyên không còn giá trị gì nữa nên đã không còn ân cần như trước kia, cứ thế lái xe đi mất.

Chu Sa cùng đi ra ngoài cửa hàng, gấp dài một cái. Cô quay đầu qua nhìn thấy Lương Xuyên đang ngồi ngoài cửa hàng bèn cười nói:

"Bộ dáng của anh lúc này y hệt như một ông già. Anh đang định phơi ánh trăng đấy à? Anh nghỉ ngơi khỏe hơn chưa? Em đi làm com tối nhé?"

"Đã ăn rồi." Lương Xuyên đáp.

"À." Chu Sa nhún vai, đi vào trong cửa tiệm.

Mặt trời nhanh chóng ngả về tây, ánh trăng nhanh chóng ló ra. Quả thật Lương Xuyên đang nằm phơi ánh trăng rồi.

Cậu thanh niên kia còn đứng ở cửa ra vào, tiếp tục bị Lương Xuyên gạt qua một bên.

Bởi vì hắn đặc thù nên có thể bị một số thứ cảm ứng được. Thế nhưng hắn chỉ là một kẻ may mắn, không phải là chúa cứu thế.

Lúc này điện thoại hắn vang lên, là Ngô Đại Hải điện tới.

"Này, nhóc Xuyên, đang làm gì thế?"

"Phơi trăng."

"À." Ngô Đại Hải như đã quen, "Đúng rồi, vốn định hai ngày nữa mới nói với cậu, nhưng mà đã xảy ra vấn đề mới... không phải là người chết đâu nhé!!!" Ngô Đại Hải không đợi Lương Xuyên đáp lời đã nói trước.

Thật ra anh cũng sợ như những lần trước, vừa tìm Lương Xuyên xong hắn đã trả lời "lại có người chết à?", khiến anh ta từ đội trưởng cảnh sát hình sự đã không khác gì đội trưởng đội nhật xác rồi.

"Ừ." Lương Xuyên lên tiếng.

"Lần trước không phải cậu bảo anh là muốn đi gặp thằng nhóc giết mẹ mình đấy sao? Tên là Tôn Hiểu Cường đấy. Anh đã liên hệ trước rồi, người phụ trách báo cho anh là đã chuẩn bị xong nhưng lúc đó cậu nằm viện, cho nên không tiện đúng không? Hiện tại cậu xuất viện rồi, anh cũng định đề cho cậu nghỉ ngơi mấy ngày mới đi thăm tù nhưng mà bên kia xảy ra chút chuyện. Đứa bé kia có thể phải rời đi, không thể ở lại chỗ trại tạm giam nữa.

Cậu cũng biết đấy, nếu chuyển trại giam rồi, chức quan nhỏ của anh đây mà muốn sắp xếp thăm tù có hơi khó khăn. Cho nên không thể xử lý chuyện được rồi."

"Vậy là bây giờ đi."

"Ừ, mai thằng nhóc cũng bị chuyển đi, đêm nay đi được. Cậu còn muốn đi sao?" Ngô Đại Hải hỏi.

"Đi."

"Được. Vậy lát nữa đi. Anh đây mới tan ca, lát nữa sẽ lái xe tới tìm cậu. À, mà cậu đã ăn com chưa?"

Lương Xuyên hít sâu một hơi.

Bỗng nhiên hắn rất phản cảm với thói quen ân cần thăm hỏi thường ngày của người Trung Quốc thế này.

"Đã ăn chưa?"

"Ăn rồi hả?"

"Ồ lại đây ăn chút gì đã."

Mỗi lần đụng phải thói quen ân cần thăm hỏi này lại khiến Lương Xuyên thêm cảm giác bái xích. Với hắn mà nói, lúc ăn uống chính là thời khắc khổ sở nhất.

"Đã ăn rồi."

"Được. Vậy anh tới đó đây."

Mười lăm phút sau, Ngô Đại Hải đã lái xe tới. Xe đứng ở cửa ra vào cửa hàng, còn anh ta đang cầm một phần bánh rán ăn.

Nhìn Ngô Đại Hải ăn ngon miệng như vậy, Lương Xuyên cũng thấy thèm.

Sau đó, hắn còn muốn nói cho anh ta biết bên cạnh có một thanh niên không đầu đang nhìn anh ta ăn bánh rán.

Lên xe, Ngô Đại Hải cắn nốt vài miếng bánh rán còn sót lại, sau đó làm bộ giúp Lương Xuyên cài dây an toàn.

Lương Xuyên tự mình cài dây.

"Ha ha, cậu không sao là mừng rồi." Lời này của Ngô Đại Hải rất thật tâm. Anh luôn đối xử thật tâm thật ý với bạn bè và cấp dưới của mình. Nhưng trong mắt Lương Xuyên thì chỉ nhìn thấy buồn nôn.

Xe lăn bánh. Trại tạm giam nằm ở ngoại ô, không gần nơi này lắm. Những nơi như thế nên tránh xa khu náo nhiệt, phải ở nơi nào vắng người mới dễ quản lý.

Nửa giờ sau, xe tiến vào cổng trại tạm giam. Ngô Đại Hải lấy giấy chứng minh ra, sau đó lái thẳng xe qua lớp cửa phía trong, cùng Lương Xuyên xuống xe.

Một người đàn ông trung niên đang đứng đó chờ Ngô Đại Hải.

"Đại Hải à, vì cậu mà anh phải tăng ca đấy!"

"Được, anh Trần à, sau này em mời anh uống rượu."

Ngô Đại Hải đi lên, đốt thuốc lá cho hai người. Sau đó người đàn ông họ Trần này nhìn thoáng qua Lương Xuyên, không nói gì, chỉ hất đầu bảo hai người cùng đi vào. Đồng thời anh ta dặn thêm:

"Chỉ có mười lăm phút thăm người. Dù gì án này không phải cậu quản lý, mà các cậu cũng chẳng phải người thân của thằng nhóc."

"Em hiểu mà, lần này làm khó anh Trần rồi."

"Không cần khách khí, đều là anh em với nhau cả. Tiếc là, đáng lẽ không cần gấp gáp vậy, ai biết hôm qua lại xảy ra thêm chuyện."

"Chuyện gì vậy?" Ngô Đại Hải hứng thú hỏi.

"Tôn Hiểu Cường kia bị đánh." anh Trần đáp.

"Bị phạm nhân khác đánh?"

"Nó được giam ở phòng riêng, sao lại bị đánh được."

"Vậy là ai?"

"Quản giáo."

"..." Ngô Đại Hải, "Anh trai, chuyện này em phải hỏi thật anh, có phải công tác quản lý bên anh..."

"Là đưa quản giáo thứ tư đánh nó." anh Trần nhìn liếc qua Ngô Đại Hải.

"Tên nhóc này làm sao để bị đánh vậy?" Ngô Đại Hải cảm thán nói.

"Cụ thể thì anh không nhiều lời được. Tóm lại, chỗ này của anh không chứa nổi ông thần này." anh Trần gượng cười.

...

"Đau không?" chị y tá trại tạm giam đang giúp một thiếu niên bôi thuốc, đôi băng vải mới.

Cậu nhóc lắc đầu, "Không đau, bọn họ mới đau."

"Là cậu bị người ta đánh đó a, chị đây cũng cảm thấy kỳ lạ. Làm sao bọn họ lại đối xử với cậu như vậy đây?"

Chị y tá trẻ kia là người đơn giản, chỉ thấy đứa bé này đáng thương. Bởi Tôn Hiểu Cường còn chưa bị phán xử, cho nên cô cũng không muốn liên tưởng đứa bé này với hung thủ giết chết mẹ mình là một được.

"Vi em đã nói ra bí mật trong lòng họ, cho nên bọn họ thẹn quá hoá giận." Đứa nhóc thản nhiên đáp.

"Ha ha, có thể nhìn thấu lòng người được hả?" Chị y tá trẻ cười chọc. Dù sao cô cũng gặp không ít đứa trẻ hay thổi phồng mọi chuyện thế này.

Tôn Hiểu Cường chỉ cười cười ngây ngô. Nó thích chị y tá này bởi cô rất trong sáng, cũng đối xử với nó rất tốt.

Nhưng đột nhiên,

Tôn Hiểu Cường sững cả người lại.

Nó thô bạo đẩy mạnh chị y tá đang thay thuốc cho mình ra, sau đó hét lớn:

"Có quý! Có quý! Có quý!

Có quý đến!

Có quý đến!

Có quý!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Vụ án giết mẹ

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Lương Xuyên ngồi đối diện với cậu bé, cách một cái bàn. Hắn dùng ngón tay vuốt nhẹ; đây là loại bàn cố định vào mặt đất nên không thể bị xô dịch. Thật ra, những đồ dùng tại trại tạm giam và nhà tù đều có thiết kế đặc biệt như thế này.

Ví dụ như, bàn chải đánh răng mà phạm nhân dùng đều là loại ngắn, nhỏ. Trước kia, có khá nhiều phạm nhân trong nhà tù Hongkong dùng răng cà nhọn nó hoặc mài bên thìa canh để làm vũ khí.

Ít ra, chuyện như thế không còn xảy ra nữa.

Dĩ nhiên, đây cũng nhờ vào bài học và kinh nghiệm tích lũy qua nhiều năm nay. Dù gì cũng từng có nhiều chuyện khó tin xảy ra tại nơi này mà.

Tôn Hiểu Cường ngồi đối diện Lương Xuyên. Nó bị còng tay. Vụ án giết mẹ đã xảy ra cách đây nửa năm, nên thằng nhóc này trông có vẻ già dặn hơn hình ảnh trong video mà Lương Xuyên từng xem.

Ban đầu, nó chỉ mới 16 tuổi, giờ hẳn là 17 rồi. Đang tuổi trai tráng, nên thể hình nó cao to hơn trước khá nhiều.

Đối mặt với Lương Xuyên, Tôn Hiểu Cường tỏ vẻ khá khó chịu. Nét mặt của nó không được tự nhiên. Khi bị quản ngục đưa đến chỗ ngồi, thân thể nó né hẳn về sau theo bản năng, cố đẩy chiếc ghế dán chặt sau lưng tránh khỏi Lương Xuyên càng xa càng tốt.

Thái độ này... Nó sợ mình, Lương Xuyên khẳng định.

Tôn Hiểu Cường không hỏi lý do vì sao Lương Xuyên muốn gặp mình.

Lương Xuyên cũng không vội vã hỏi han Tôn Hiểu Cường.

Hai người chỉ ngồi như thế.

Thật ra thì Lương Xuyên không cần hỏi cũng đã hiểu rõ thông qua việc quan sát này giờ.

Ngoài ô cửa kính, anh Trần nhìn Ngô Đại Hải bằng ánh mắt khó hiểu.

Ngô Đại Hải nhún vai, mời một điếu thuốc.

Anh Trần lắc đầu, nói: "Không được hút ở đây."

Thời gian thăm tù có hạn, 5 phút cứ trôi qua như thế. Lương Xuyên chuyển tư thế ngồi cho thoải mái hơn, cũng là để mình trông hiền lành hơn nữa.

Nhưng động tác của Lương Xuyên lại dọa Tôn Hiểu Cường phát run, mặt mày tái đi.

"Thường ngày cậu cũng sợ người sống đến vậy à?" Lương Xuyên mỉm cười.

"Tôi không sợ người." Tôn Hiểu Cường mấp máy. Sau đó, nó liếc nhìn Lương Xuyên. Bởi vì nó muốn nói một câu nữa, nhưng chẳng dám mở lời.

Tôi không sợ người,

Nhưng tôi sợ anh,

Vì anh... không phải con người.

"Tôi từng xem qua đoạn ghi hình quá trình chữa trị của cậu. Ông ta gọi là bác sĩ Từ."

Lương Xuyên nhắc nhở. Nửa năm trước, vụ án giết mẹ đã làm chấn động dư luận cả nước. Có rất nhiều nhà chuyên gia ngành Luật và chuyên gia Tâm lý học tham dự vào vụ kia, nên chắc chắn Tôn Hiểu Cường thường bị phỏng vấn và điều tra.

Dù gì đi nữa, theo lời Ngô Đại Hải nói, thì vụ án của Tôn Hiểu Cường rất đặc biệt.

"Bác sĩ Từ vẫn khỏe chứ?" Tôn Hiểu Cường lí nhí hỏi.

"Tôi không quen người đó." Lương Xuyên nhún vai, "Thậm chí cũng chẳng biết là nam hay nữ."

Tôn Hiểu Cường tỏ vẻ buồn rầu, nói: "Bác sĩ Từ là người tốt, khác hẳn cái bọn định kiếm bằng học giả nên mới đi nghiên cứu tôi."

Một đứa nhóc 17 tuổi lại có thể nói chuyện như một ông cụ non đã nhìn thấu sự đời như thế quả là lạ đời. Bởi vì lẽ ra kẻ nên nói những câu thế này nên là một ông chủ tứ tuần mới phải.

"Cậu đã thay đổi nhiều kể từ nửa năm trước." Lương Xuyên cười mỉm. Hắn không mang viết ghi khẩu cung, cũng không mang laptop theo ghi chép gì cả. Hắn không làm nghiên cứu, cũng không đến điều tra, chỉ vì kiểm chứng suy đoán của mình mà thôi.

"Ừ." Tôn Hiểu Cường gật đầu, "Tại ở đây không phải đi học, cả ngày lại dài, nên suy nghĩ nhiều lắm."

"Trước kia, rất nhiều nhà tư tưởng cũng từng ở tù." Lương Xuyên phụ họa: "Kể cho tôi nghe vài điều về vụ án nửa năm trước đi. Tôi nghĩ, cậu của hiện tại không giống với cậu của nửa năm trước rồi."

Tôn Hiểu Cường không hề tỏ ra khó chịu khi bị nhắc lại vết sẹo cũ.

Chẳng qua là, nó nghiêng đầu như đang suy tư và nhớ lại. Nó rất bình tĩnh, dù là đang cố né tránh Lương Xuyên vì sợ hãi thì mọi hành động vẫn khá tự nhiên.

Người sống sẽ sợ quỷ,

Có gì lạ không?

Không, chuyện này rất bình thường.

"Giờ nói lại cũng vô ích thôi." Tôn Hiểu Cường cười. Nụ cười này có vẻ chua chát: "Mẹ tôi chết là do lỗi của tôi."

"Cậu biết rõ mà? Điều mà tôi muốn nghe chính là chi tiết thật sự, đâu có phải là nỗi niềm tự trách của cậu."

Lương Xuyên rút một điếu thuốc theo thói quen, rồi lại nhận ra không được hút thuốc nơi này.

"Anh chỉ muốn thỏa mãn lòng tò mò của bản thân thôi." Tôn Hiểu Cường ngẩng đầu lên dần rồi nhìn thẳng Lương Xuyên: "Anh rất cô độc, rất bất lực. Anh nhận ra thế giới này từ bỏ anh, rồi anh e ngại khi quay lại thế giới này lần nữa."

Lương Xuyên nhìn chằm chằm vào nó.

"Cậu đang phác thảo tâm lý của tôi à?"

"Đây gọi là phác thảo tâm lý ư?" Tôn Hiểu Cường sức hiểu.

"Thì ra đây là lý do mà cậu bị đánh." Lương Xuyên lắc đầu: "Mỗi người đều có một bí mật giấu kín trong lòng. Cậu lại đi nói ra, đúng là gọi đòn mà."

"Nhưng đây là điều khiến tôi cảm thấy hứng thú." Tôn Hiểu Cường cười rạn rở hơn, giống như nó cảm thấy khá thú vị khi bị đánh vậy. Có thể do càng nói chuyện, Tôn Hiểu Cường bắt đầu xem nhẹ thân phận của Lương Xuyên nên nó dần dà cư xử một cách tự nhiên hơn.

...

"Anh Trần, chờ thêm xíu nữa nhé." Ngô Đại Hải đứng bên cạnh cầu tinh: "Đây là anh em tốt của tôi. Trước kia, vì chuyện của tôi mà cậu ấy suýt nữa đi đòi nhà ma. Hơn nữa, cậu ấy cũng là cố vấn của Cục cảnh sát, cũng chính nhờ cậu ấy mà phá được cái vụ của bốn thằng nhóc súc vật kia."

Anh Trần im lặng, không trả lời mà chỉ nhìn Ngô Đại Hải thôi. Đó cũng là cử chỉ ngầm cho phép lỗ giờ thăm nuôi một chút. Chỉ là, anh ta đang chú ý cảm xúc của Tôn Hiểu Cường. Một khi nó bị mất không chế cảm xúc, anh ta sẽ kết thúc đợt thăm tù này ngay.

Đồng thời, anh ấy cũng để mắt đến Lương Xuyên. Không phải anh Trần nhận ra có vấn đề gì đó đến từ Lương Xuyên, mà dần dà theo cuộc trò chuyện, anh ấy sợ Lương Xuyên mất kiểm soát, xông đến đánh đập Tôn Hiểu Cường.

Thật ra, anh Trần rất muốn còng luôn cả tay của người thăm tù, đáng tiếc là chuyện này không hợp lệ.

...

"Hay nói về vụ án đó đi." Lương Xuyên tiếp tục quay lại chủ đề cũ: "Trên hồ sơ ghi là mẹ của cậu đã chết một tháng, cậu cũng sẵn sóc thi thể của mẹ trong một tháng đó luôn."

Tôn Hiểu Cường liếc môi rồi nhìn Lương Xuyên, nói:

"Người chết rồi, là sẽ biến mất ngay à?"

Lương Xuyên không trả lời.

"Chắc anh rõ hơn tôi, chết đi không có nghĩa là kết thúc hoàn toàn." Tôn Hiểu Cường không trông đợi Lương Xuyên trả lời mình, mà nói tiếp: "Có nhiều tôn giáo bảo rằng, kiếp này chuộc tội - kiếp sau về cực lạc, kiếp này chịu tra tấn tội nghiệt - kiếp sau đạt phú quý vinh hoa.

Nhưng anh phải hiểu một điều, chết đáng sợ đến nhường nào? Ý là... nó là dạng hành hạ nào?

Nếu cho anh quay lại đó lần nữa, anh dám không?"

Lương Xuyên nhớ lại hình ảnh mình bò lảo đảo trên mặt đường khi bị Triệu Vũ Lục đâm một dao. Khi ấy, ý nghĩ duy nhất trong lòng hắn là "không được chết." Hắn không thể chết.

Chết, với một người từng trải như hắn, là một nỗi sợ hãi thực chất.

Đó không phải là sự giải thoát,

Cũng không phải tự do,

Mà là một dạng cực hình tàn khốc hơn tất cả mọi thứ giữa thế gian này.

"Tôi muốn giữ mẹ lại." Tôn Hiểu Cường nói tiếp.

Những câu này xốc lại tinh thần của Lương Xuyên.

"Tôi đã mất cha từ nhỏ, sống nương tựa cùng mẹ. Mẹ không thể bỏ tôi, tôi cũng không bỏ mẹ. Nhưng mẹ đi vội quá." Tôn Hiểu Cường liếc camera trong phòng giam rồi lắc đầu.

Lương Xuyên gật đầu rồi chỉ vào mắt mình.

"Nhìn mắt của tôi."

Tôn Hiểu Cường nghe thế bèn nhìn vào cặp mắt của Lương Xuyên.

Ngay lúc này,

Nó nhận ra mình đang đứng tại một khu vực đen đặc,

Lương Xuyên ngay trước mặt nó.

Nơi này không phải phòng thăm nuôi, không có kẻ khác, càng không có camera.

"Tôi nhìn thấy hình dáng thật sự của anh." Tôn Hiểu Cường nhìn Lương Xuyên, nói: "Thảm quá, một hình dáng thê thảm đến nỗi không nỡ nhìn luôn."

"Đó chính là... hình dáng vốn có của tôi." Lương Xuyên trả lời.

"Ừm." Tôn Hiểu Cường hít sâu: "Tan học về nhà, tôi không thấy mẹ đứng trên ban công chờ mình. Tôi cảm thấy có chuyện không ổn, vừa vào nhà đã thấy xác mẹ nằm đó. Vốn dĩ tôi định gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng cuối cùng tôi lại không làm thế."

"Cậu giữ lại mẹ mình à?" Lương Xuyên hỏi.

"Đúng vậy, tôi giữ lại bà ấy, vì tôi không thể sống thiếu mẹ." Tôn Hiểu Cường thừa nhận, "Nhưng tôi đã phạm phải một sai lầm."

"Cậu tự đánh giá bản thân quá cao." Lương Xuyên tiếp lời: "Đúng như tôi từng thấy cậu tự sự trong video chữa trị kia. Thật ra, những lời mà cậu nói chính là sự thật. Cậu không hề nói láo. Mặc dù cậu che giấu một số điểm, nhưng đúng là cậu đã nói thật những việc đó."

"Đúng vậy, chính là như vậy."

Hai người bỗng dưng im lặng.

Tôn Hiểu Cường chủ động bắt lời: "Sao anh không hỏi lý do tôi nói láo với bên cảnh sát? Đúng rồi, anh cũng rõ mà, chuyện này làm sao nói thật được."

Tóm lại, mẹ thay đổi. Trước kia, mẹ ấy rất hiền, nhìn tôi trưởng thành từng ngày.

Nhưng từ vụ đó,

Mẹ bắt đầu trở nên cực đoan,

Mẹ luôn nhìn tôi chăm chăm, rình mò tôi,

Vốn dĩ, tôi hy vọng có thể tiếp tục nề nếp sinh hoạt như trước kia,

Nhưng tôi tự đánh giá cao chính mình, đánh giá cao năng lực chịu đựng của bản thân.

Tôi không chịu nổi. Tôi bị hành hạ đến phát điên. Tôi đã phát điên, đã... sụp đổ."

Tôn Hiểu Cường cúi đầu, ôm mặt.

"Tôi rất sợ anh."

"Tôi biết." Lương Xuyên nói.

"Vậy anh có biết tại sao tôi sợ nhưng vẫn đồng ý gặp anh hay không?"

Bất chợt, Tôn Hiểu Cường ngẩng đầu lên. Mặt nó ướt đầm nước mắt, nhưng nó cười lớn, cười rất thoải mái, cười đến mức vụn vụn cả gương mặt. Nước dãi, nước mắt ràn rụa, tựa như một con chó săn hóa điên:

"Vì tôi muốn biết cách mà anh sống lại, tôi muốn giúp mẹ tôi sống lại!

Chuyện mà anh có thể làm được,

Tôi cũng có thể giúp mẹ làm!"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lừa quỷ à?

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Hình dáng hiện tại của Tôn Hiểu Cường khiến Lương Xuyên nhớ đến cô gái vô diện.

Người từng chết một lần sẽ càng muốn bám víu vào sự sống hơn.

Vì thế, kẻ đó có thể cố hết sức để chờ, hoặc... không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Nhưng điều nằm ngoài dự liệu của Lương Xuyên chính là sự điên cuồng của Tôn Hiểu Cường không kéo dài lâu lắm. Nó ngồi xỏm xuống, ôm đầu.

"Nhưng tôi không biết, liệu mình có tiếp tục sai lầm nữa hay không?"

Tôi đã sai một lần. Khi tôi đâm viết bi vào mẹ, chắc chắn mẹ không hiểu chuyện gì cả, mê mang, khó mà tin được.

Bởi vì, không ngờ con trai của bà ấy lại đối xử với bà ấy như thế.

Nửa năm nay, tôi suy nghĩ rất nhiều. Tôi không phải Thượng đế, cũng không phải quỷ Satan. Tôi chỉ là một người bình thường."

Nói đến đây, Tôn Hiểu Cường tự cười giễu mình,

"Có lẽ do tôi có một đôi mắt khác biệt nhỉ? Tôi có thể trông thấy một số thứ mà người thường không thể nhìn tới, nhưng cũng chẳng có ích gì.

Tôi không thay đổi được chuyện đó, cũng không đủ sức thay đổi được.

Nếu thay đổi một cách gượng ép chỉ khiến mẹ của tôi càng đau khổ hơn vì sự ích kỷ của con trai mình.

Kết thúc,

Có lẽ,

Đúng là nên kết thúc thì hơn."

"Tách."

Lương Xuyên búng tay.

Hình ảnh trong mắt Tôn Hiểu Cường mờ dần. Khi nó trông thấy rõ lần nữa thì nhận ra mình và Lương Xuyên đang ngồi trong phòng thẩm nuôi. Bên ngoài là quần ngục vẫn đang đứng đó.

"Sự quay đầu lúc cuối cùng của cậu khiến tôi khá bất ngờ." Lương Xuyên vuốt nhẹ chóp mũi của mình, "Cậu biết không, cách đây không lâu, tôi vừa bị một người bóp chặt cổ hỏi y hệt cậu."

Trông Tôn Hiểu Cường như một quả bóng da xì hơi, ngồi yên trên ghế với ánh mắt thất thần. Dáng vẻ hết sức chán chường.

"Cậu rất thông minh." Lương Xuyên nói.

"Cái gì?" Tôn Hiểu Cường chưa hiểu.

"Cậu vừa dùng chiêu dục dương tiên ức* khá hay đấy." Lương Xuyên khẽ cười, y như giám khảo đang đánh giá sau khi thí sinh hoàn thành xong màn biểu diễn. "Đầu tiên là tạo bối cảnh, sau đó giả điên, cuối cùng là tỉnh ngộ, để cho tôi cảm động.

Quá hoàn hảo."

(* Dục dương tiên ức: Muốn phát huy, muốn làm một điều gì đó lớn lao, trước tiên phải kiềm chế, phải khống chế hoàn cảnh trước đã.)

Lương Xuyên vỗ tay nhẹ nhàng như đang chúc mừng một vở diễn hoàn mỹ vừa kết thúc.

"Tôi biết, cậu đã thay đổi rất nhiều trong nửa năm nay." Lương Xuyên nói tiếp: "Cái chết của mẹ đã kích thích cậu nghiêm trọng, cũng giúp cậu trưởng thành.

Nhưng cậu không hề biết, nơi đó..."

Lương Xuyên chỉ tay xuống dưới,

Ý là bên dưới mặt đất,

"Có quá nhiều thứ điên cuồng, thâm độc, tà ác,

So với bọn chúng,

Thì tâm tư sâu kín và màn trình diễn của cậu có vẻ thật thà hơn nhiều."

Lương Xuyên đứng lên như muốn đi khỏi.

"Cậu muốn tôi có ấn tượng tốt với cậu? Sau đó, tôi sẽ tìm cách cứu cậu ra, mà không, thật ra tự bản thân cậu cũng có cách rồi. Chắc hẳn cậu đang che giấu một vài chứng cứ then chốt.

Cậu rất xuất sắc, cực kỳ ưu tú nên tôi mới cho cậu thời gian diễn xuất như thế. Chỉ cảm nhận được một chút niềm tin ngần ngại của tôi, nhưng biểu hiện của cậu lại rất tốt.

Nhưng nơi đây là nhân gian chứ chẳng phải võ đài. Cậu diễn quá tốt nên thành ra phản tác dụng, trở thành tỳ vết nghiêm trọng nhất."

Vốn dĩ đang chán chường, Tôn Hiểu Cường bỗng mỉm cười,

"Xin lỗi anh, tôi quên là đang biểu diễn cho ai xem."

Nó thừa nhận là nó muốn làm Lương Xuyên động lòng.

Bởi vì nó biết được nội tâm của Lương Xuyên.

Nó bảo nó có một đôi mắt âm dương, nhưng đây không phải là một đôi mắt âm dương thông thường. Thăng nhóc này có thể nhìn thấu lòng người.

Nó biết nỗi sợ của Lương Xuyên, cũng biết rõ Lương Xuyên đang sợ cái gì.

Thế nên, nó đi trước một bước, sờ vào vảy ngược trong nội tâm của Lương Xuyên, cuối cùng mưu mô vờ hồi tỉnh và quay đầu lại.

Nó hy vọng tạo ra ấn tượng tốt trong mắt Lương Xuyên.

Nó mong sẽ được Lương Xuyên tin tưởng.

Nó không hề bỏ cuộc,

Không từ bỏ ý tưởng hồi sinh mẹ mình.

Đời người như trò đùa, toàn dựa vào kỹ năng diễn xuất.

Nhưng dù bạn có diễn hay đến cỡ nào đi nữa thì sao có thể lừa gạt được ma quỷ?

Lương Xuyên ra dấu nhờ mở cửa để đi ra ngoài.

Quản ngục bước vào, chuẩn bị dẫn Tôn Hiểu Cường đi. Ngược lại, thăng nhóc có vẻ khá thoải mái, không hề buồn vì thất bại mà lại rất bình tĩnh.

"Tôi tên Lương Xuyên, nhà ở phố cổ Thốc Kiều, chỗ bán tiền vàng mã." Lúc về, Lương Xuyên nói: "Nếu cậu có thể ra tù mà không biết đi đâu thì đến đó tìm tôi."

Tôn Hiểu Cường phát tay, cười nhưng không trả lời. Quản ngục áp giải nó về phòng giam.

Lúc này, Ngô Đại Hải đi tới, hỏi: "Sao anh không hiểu hai người đang nói gì cả?"

Lương Xuyên không trả lời.

"Được rồi, phòng chừng anh mà hiểu chắc cũng bị thần kinh mất. Anh chờ cậu về nhé?"

"Em muốn nhậu một chút!" Lương Xuyên nói.

"Nhậu ư?"

"Để trong lòng thoải mái một chút."

"Anh hiểu."

Ra khỏi trại tạm giam, Ngô Đại Hải chở Lương Xuyên đến một quán nhậu ngoài trời ven sông. Hai người ngồi tại một cái bàn cạnh bờ. Ngô Đại Hải kêu bia còn Lương Xuyên gọi rượu. Nơi này không đất khách lắm, khá ế ẩm.

"Nhóc Xuyên, sao này cậu tính sao?" Ngô Đại Hải hiếm khi cảm thấy cao hứng thế này. Chỉ là, anh ấy nhớ ra mình uống bia, nên nhắn tin gọi Tần Đào đến. Ít ra, có người lái xe đưa cả bọn về.

"Cứ như thế này mà sống thôi." Lương Xuyên trả lời tùy ý.

"Hả, cậu định bán vàng mã cả đời à?" Ngô Đại Hải khá bất ngờ.

"Đúng rồi."

"Anh vẫn không hiểu nổi cậu." Ngô Đại Hải uống một hớp to, "Anh thì muốn thăng quan, muốn phát triển, còn muốn cống hiến vì hòa bình và tự do của nhân loại."

"Anh sẽ làm được." Lương Xuyên mỉm cười, gật đầu, phối hợp cho lời chém gió của Ngô Đại Hải.

"Cậu nói xem, nếu sống mà không có mục tiêu, chẳng phải là sống uống phí sao?" Ngô Đại Hải thở dài, "Có lúc, anh cũng mệt mỏi. Nhưng suy nghĩ đến việc mình chỉ sống được một lần, dù sao cũng nên làm một chuyện nào đó đáng giá."

"Ừm." Lương Xuyên gật đầu.

"Nhóc Xuyên, cậu nhớ tình hình của cậu khi gặp anh cách đây ba tháng không?" Ngô Đại Hải bỗng nhớ lại chuyện đó, "Trùng hợp là anh có một vụ án tại Thốc Kiều, cả đêm không ngủ, ngồi cạnh đường ăn bát mì. Thấy cậu đi tới, anh còn tưởng mình bị hoa mắt."

Lương Xuyên gật đầu,

Có lẽ đây chính là duyên phận.

"Anh không biết cậu đã gặp phải chuyện gì. Nhưng anh chân thành cảm ơn sự hỗ trợ của cậu, đặc biệt là khi giúp anh phá mấy vụ án nọ." Ngô Đại Hải hít sâu: "Thực ra thì anh hơi cứng nhắc, cũng già mồm. Nhưng ngoài việc thăng quan tiến chức, đúng thật là anh hy vọng bọn xấu xa trên thế giới này cần phải chịu báo ứng, nhận lấy sự trừng phạt."

Ngô Đại Hải chưa uống nhiều nhưng có vẻ đã say, bắt đầu nói nhiều dần.

Bên cạnh bờ, gió đêm hiu hiu và cốc bia mát lạnh.

Đúng là bầu không khí chính xác để tâm sự.

Ngô Đại Hải lải nhải rất lâu, lâu lắm. Anh ấy kể thời làm cảnh sát quèn ngày xưa, về vụ án mạng đầu tiên mà anh ấy nhận. Anh ấy cũng chia sẻ về niềm tin của bản thân khi đối mặt với sự mâu thuẫn giữa bất công và thực tế.

Lương Xuyên vừa uống rượu vừa nghe.

Mãi đến khi Tần Đào đi taxi đến.

Cô ấy ngồi bên cạnh, gọi một ly nước chanh.

Có người ngoài, Ngô Đại Hải liền gạt phăng đáng về tự nhiên này giờ. Anh ấy bắt đầu lên mặt theo bản năng trước cấp dưới.

"Đội trưởng Ngô, nhà tang lễ phía Tây lại mất một cái xác." Tần Đào báo cáo: "Bên đó vừa gọi điện đến hỏi tôi."

"Địch mọ, đúng là trong năm nay thứ người gì cũng có." Ngô Đại Hải mắng, "Mất người, mất mèo, mất chó cũng tìm cảnh sát; giờ nhà tang lễ mất thi thể cũng báo cảnh sát."

"Đây là dĩ nhiên mà?" Lương Xuyên hỏi ngược.

"Không phải dĩ nhiên hay không. Có theo dõi nơi đó rồi mà. Vài ngày trước, bọn họ báo một lần rồi, báo là mất một cái xác. Bọn anh cho người đến đó xem xét. Camera cũng không quay được manh mối, chắc chắn là nghi phạm biết rõ góc chết của camera."

Có lẽ là trong nội bộ làm. Trong chuyện này, nếu cảnh sát can thiệp cũng không phải là chuyện dễ. Cậu nghĩ xem, lấy thi thể để được gì? Nội tạng chết cả rồi, đâu có mua đi bán lại được.

Do nước mình rất khan hiếm nguồn cung tự nguyện cho việc cấy ghép bộ phận thân thể con người, nên lấy những bộ phận ấy từ tội phạm tử hình luôn được ưu tiên. Đó là một 'nguồn hợp pháp.' Hiện tại, đa phần tử hình được thi hành bằng cách tiêm thuốc. Nguyên lý của tử hình bằng tiêm thuốc là tăng lượng Kali trong máu khiến tim ngừng đập. Bên cạnh đó, dung dịch lưu lại bên trong các cơ quan cũng là Kali. Dĩ nhiên, trước khi chuyển bộ phận ấy đến cho người cần cấy ghép, cần phải lọc sạch dịch thể lưu lại trong cơ quan ấy.

Nhưng dù là thế thì người ta cũng chỉ có thể lấy dạng cơ quan này ra khỏi thi thể trong vòng nửa tiếng đồng hồ. Để càng dài sẽ thành phế thải."

"Có khi nào là dùng vào việc khác không?" Lương Xuyên hỏi.

"Việc gì cơ chứ?" Ngô Đại Hải hỏi. Người chết đã chết. Dù có trộm thi thể đi, thật ra, không khác gì việc trộm một sợi dây chuyền. Đây không phải là một vụ án lớn nên anh ấy cũng không quan tâm nhiều lắm.

"Ví dụ như, dùng nó để nặn tượng.

Hoặc là, dùng cho mục đích tôn giáo."

Lương Xuyên vừa nói xong, Ngô Đại Hải và Tần Đào đều ngẩn người. Chẳng phải họ khiếp sợ vì lời suy đoán này, mà giật mình bởi sự nhạy cảm của vấn đề đối với hoàn cảnh trong nước, từ trung ương đến địa phương.

"Dĩ nhiên, trộm xác để ăn cũng được." Lương Xuyên bàn về một khả năng khác: "Ví dụ như, có vài người tin việc uống rượu ngâm chung với tròng mắt có thể giúp sáng mắt."

Ngô Đại Hải đặt nhanh ly bia xuống bàn,

"Nhóc Xuyên, cậu cũng ác quá đi! Anh đang đợi món nướng dọn lên đây."

Tần Đào gật đầu phụ họa.

"Khó chấp nhận à?" Lương Xuyên cười: "Đầu năm nay, cũng có chuyện ăn nhau thai, nhất là mùa thi đại học. Có nhiều phụ huynh chi tiền mua nhau thai về rồi hầm lên như canh phổi heo vậy, sau đó cho con nhà mình ăn để bồi bổ đấy thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Người tự tử

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

"Được rồi, stop here, đừng nói nữa." Ngô Đại Hải hít sâu: "Nhóc Xuyên này, sao tự dưng khẩu vị của cậu nặng thế?"

Tần Đào gật đầu, rõ ràng là đồng ý quan điểm của Ngô Đại Hải. Chẳng phải điều mà Lương Xuyên nói khó được chấp nhận, đúng là có chán ghét đấy, nhưng cái mà cô ấy không đồng tình chính là về mặt bình thân của Lương Xuyên khi nói về điều này.

Lương Xuyên cũng gật đầu, uống một hớp rượu. Hắn biết, có lẽ do vừa gặp Tôn Hiểu Cường nên lớp vỏ nguy trang của mình bị bóc trần. Hiện tại, hắn vẫn chưa kịp hồi phục hoàn toàn, nên khiến bọn họ cảm giác khác lạ.

... Tùmmmmmm!!!!...

Có âm thanh của vật gì đó rơi xuống nước vang lên. Ngay sau đó, là tiếng khóc của một cô gái trẻ vọng đến.

"Có người rơi xuống nước!"

Ngô Đại Hải quay lại, lập tức hiểu rõ tình hình khi trông thấy một cô gái trẻ tuổi tựa vào lan can mà khóc. Anh là cảnh sát nên vội cời bỏ áo khoác theo phản xạ, nhảy ngay xuống sông. Về khía cạnh này, dù Ngô Đại Hải có nhiều tật xấu hơn nữa cũng không ai có thể xoi mói anh được.

Lương Xuyên và Tần Đào đứng dậy, chạy sát vào lan can để quan sát.

Người té xuống nước là một phụ nữ trung niên. Ngô Đại Hải bơi đến, vớt bà ấy lên. Có lẽ không bị tổn thương nghiêm trọng gì cả. Tuy gần đây anh Ngô nấp phát tướng nhiều, nhưng nghề cũ vẫn còn. Vả lại, anh bơi lội cũng khá.

Cứu người là không thành vấn đề.

Thế nhưng, bà chị trung niên kia cứ giãy giụa và hét gào liên tục: "Đề tôi chết đi. Tôi không muốn sống, tôi không muốn sống nữa!!!!"

Bà ta vừa la to, vừa gạt tay Ngô Đại Hải ra.

Rõ ràng, đây là cố ý muốn tự sát,

Mà còn là loại cứng đầu như vậy.

Có vẻ như người đứng tại bờ sông là con gái của bà ta. Cô ấy nôn nóng đến nỗi giậm mạnh chân xuống, nhưng lại không biết bơi lội. Khi thấy Ngô Đại Hải phóng xuống cứu người, cô nàng bèn tri hô xung quanh để tìm thêm người hỗ trợ thay vì chọn cách nhảy xuống cùng. Đây quả là một lựa chọn sáng suốt.

Lúc này, Lương Xuyên mỗi một điều thuốc. Hắn không xuống giúp một tay mà chỉ đứng xem náo nhiệt.

Ngược lại, Tần Đào nhanh chóng tìm được một cây gậy dài, vốn đó chính là cán treo cờ, nay bị Tần Đào rút ra để mang đi hỗ trợ Ngô Đại Hải.

"Cố vấn Lương, giúp em với." Tần Đào thấy Lương Xuyên vẫn đứng hút thuốc, bèn gọi hắn đến.

"Anh Ngô mập không bị đuối nước đâu." Lương Xuyên trả lời xong, cũng chẳng thèm nhích một bước.

"..." Tần Đào ngạc nhiên, nói: "Cứu người quan trọng mà."

"Người ta tự tử, em cứu làm gì?"

Bà ta muốn tự sát, thì cứ để chết quách cho xong."

Lương Xuyên cười nhạt: "Chỉ là một kẻ ngu xuẩn nghĩ rằng sẽ được giải thoát sau khi tự sát à?"

Tần Đào thấy Lương Xuyên vẫn đứng đung như thế, bèn tự mình thọc cây gậy dài xuống sông.

Ngô Đại Hải đủ khỏe, hoặc do bà chị trung niên khẳng khái tìm chết kia đuối sức sau khi uống vài ngụm nước nên Ngô Đại Hải có thể dùng một tay tóm lấy gậy dài, một tay ôm bà chị kia kéo về nhóm người hỗ trợ trên bờ, cứu bà ta lên.

Người phụ nữ luống tuổi đó nằm thở trên mặt đất, có lẽ là bị hoảng sợ và lạnh thôi, chứ chẳng có nguy hiểm đến tính mạng.

Ngô Đại Hải lạnh cóng, được Tần Đào giúp mặc quần áo vào. Sao đó, anh đi đến gặp cô gái kia, chìa thẻ ngành ra:

"Tôi là cảnh sát, muốn hỏi cô một vài câu."

Đây là thủ tục cần thiết thôi. Dĩ nhiên, nếu lúc này Ngô Đại Hải muốn thêm mắm dặm muối một tí, có thể gọi cảnh nhà báo đến ghi vài dòng cho mình, tiện thể đánh bóng tên tuổi luôn.

"Để tôi chết đi, để tôi chết đi mà." Bà chị kia vẫn la hét liên tục. Hiển nhiên, bà ta vẫn cố chấp, vẫn muốn giả tử cuộc sống này.

Đa phần trong các khoảnh khắc mà người tự sát nhảy sông hoặc nhảy cầu, thì sự hối hận và nỗi sợ cái chết bỗng dưng xuất hiện một cách đột ngột có thể phá vỡ vách chắn tâm lý của họ.

Vì thế, nếu một vài người tự tử bất thành do được cứu sẽ không đủ can đảm mà tự giết một lần nữa trong một khoảng thời gian ngắn.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Ngô Đại Hải hỏi cô gái trẻ.

Cô nàng thở dài, nói: "Mẹ tôi gởi 300.000 tệ vào Qian Bao, khi chủ sở hữu Qian Bao đi đầu thú hôm qua, lại chẳng thể rút tiền từ trang web nữa. Đó là tiền dưỡng lão của mẹ, cộng với tiền của tôi gởi mẹ nữa, giờ chắc trôi theo dòng nước luôn rồi. Mẹ nhất thời nghĩ quẩn, nên..."

Ngô Đại Hải nghe thế thì chau mày. Anh ấy từng nghe về Qian Bao rồi, là một ứng dụng tài chính, chủ sở hữu một đội bóng hạng hai. Ban đầu, trụ sở của nó nằm tại Nam Kinh, sau đó dời về Thành Đô cách đây hai năm.

"Gọi điện về Cục, dẫn người về trước rồi tìm chuyên gia tư vấn việc này."

Nói xong, Ngô Đại Hải chợt nhớ ra mình còn có một vị chuyên gia tâm lý học cạnh bên.

Nhưng khi quay đầu lại, Ngô Đại Hải nhận ra Lương Xuyên đã quay lại bàn nhậu rồi. Thấy hắn ra về không hề quan tâm đến chuyện này nên Ngô Đại Hải bỏ luôn ý định nhờ vả.

Tần Đào gọi điện thoại. Không lâu sau, có hai chiếc xe cảnh sát chạy đến cùng với phóng viên đài truyền hình.

Ngô Đại Hải lên vò rối tóc mình, còn cởi áo khoác ra, để lộ áo lót ướt sũng bên trong, biến mình thành bộ dạng vô cùng chật vật. Sau đó, anh ta hít sâu vài hơi, tỏ vẻ đang thờ hồng hộc.

Đây cũng là chuyện bình thường thôi mà. Dù gì thì ảnh chụp của chú Lô Phong cũng là làm màu để chụp.

Ngô Đại Hải đảm nhận công việc trả lời cảnh phóng viên,

Còn Lương Xuyên và Tần Đào ngồi chờ cuộc phỏng vấn kết thúc.

"Sao em không đến đó?" Lương Xuyên cười hỏi: "Em cũng tham gia cứu người mà, có khi mang về một danh hiệu cảnh sát nữ xinh đẹp nữa." Không phải là hấn châm chọc, mà nhắc nhở thật lòng.

"Không đi." Tần Đào cười: "Em không vui gì cả. Trước đây, mẹ em cũng bị gạt như thế, gửi nhiều tiền vô đó lắm. Em khuyên thế nào cũng không nghe. Cổ vấn Lương này, em thấy người đó đáng thương quá."

Tần Đào đang đề cập đến bà chị trung niên muốn tự sát kia.

"Đáng thương à?" Lương Xuyên lắc đầu, không nghĩ như thế: "Em có biết lãi suất hằng năm của ứng dụng ấy hay không?" Nãy giờ, Lương Xuyên ngồi uống rượu ở đây, đồng thời còn nghe thấy lời bàn tán của mọi người xung quanh.

"Bao nhiêu hả anh?" Hiển nhiên, Tần Đào chưa chú ý nhiều đến thế.

"50 %, thậm chí còn nhiều hơn." Lương Xuyên đáp: "Lại còn là lãi gộp."

"Cái gì...?" Tần Đào há mồm. Tại sao lại có hạn ngạch cao đến vậy?

"Do đó, ngay cả người bình thường không để ý đến tiền bạc như em mà còn giật mình khi nghe đến mức lãi suất này, huống chi là mấy bà thím đặc biệt chú ý đến vấn đề hiện tại."

"Chẳng ai nhắc nhở bọn họ sao?" Tần Đào không hiểu.

"Nhắc là bị ngược." Lương Xuyên lắc đầu, "Nếu phân tích theo lối tâm lý học, hành động của một người luôn được thúc đẩy bởi một động lực ẩn sâu trong lòng."

Người ta thường bảo, em rất khó đánh thức một người đang giả vờ ngủ. Thật ra, dùng câu này để miêu tả bọn họ cũng chưa chính xác lắm. Chẳng phải bọn họ mù quáng đâu, mà còn rất tỉnh táo nữa là đằng khác.

Nếu có người nhắc bọn họ đây là một âm mưu bịp bợm, chắc chắn bọn họ sẽ ngược ngay, rồi bày ra một mớ đạo lý và dẫn chứng để phản bác.

Nguyên nhân mà bọn họ làm vậy không phải do không muốn thức tỉnh, mà sợ những kẻ nhắc nhở này đi rêu rao khắp nơi, rồi chẳng ai dám tham gia trò chơi đánh trống chuyển hoa này nữa. Thế thì làm sao họ có thể quay xe lại được?

Đây là một ván bài, cuộc xem ai thua. Chỉ có 3 - 4 % số người nghĩ rằng đây là một loại hình quản lý tài sản. Đa phần những người còn lại đều tự hiểu, nhưng ai cũng tin mình sẽ may mắn, không rơi vào cánh đồ vô cuối cùng."

Nghe Lương Xuyên giải thích xong, Tần Đào sửng sốt, rõ ràng là khó chấp nhận chuyện này.

Bên kia, Ngô Đại Hải đã hoàn thành bài phỏng vấn một cách tron tru, vội vàng mặc quần áo vào rồi nhấp một ly trà nóng.

"Địch, lạnh quá đi mất."

"Anh hùng quá nha!" Lương Xuyên khen ngợi.

"Đừng có nói xàm." Ngô Đại Hải lắc đầu, "Anh vừa nghe đồng nghiệp nói, bên Nam Kinh vừa có người bao vây Cục cảnh sát, đòi thả chủ tịch Qian Bao ra."

"Bọn họ u mê đến thế à?" Tần Đào ngạc nhiên.

"Bọn chúng muốn kẻ ấy ra tù rồi đi lừa gạt tiếp, lừa gạt nhóm người đồ vô tiếp theo. Như vậy thì bọn chúng mới thoát thân được. Đó mới là mục đích thật sự." Lương Xuyên vạch trần ý định của nhóm người kia, xong rồi nói: "Mình về thôi."

Do Ngô Đại Hải và Lương Xuyên đều nhậu, nên Tần Đào phụ trách lái xe, ưu tiên chở Lương Xuyên về tiệm vàng mã trước.

Vẫy tay chào tạm biệt hai người Ngô Đại Hải, chờ bọn họ lái xe đi xong, Lương Xuyên lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa tiệm thì nhận ra cậu thanh niên cụt đầu vẫn đứng sau lưng mình.

Thân thể của cậu phong phanh hơn những ngày trước khá nhiều, nghĩa là trong suốt hơn một chút.

Lương Xuyên do dự một hồi rồi thở dài. Hấn mở cửa ra, nhưng không đóng cửa lại.

Cậu thanh niên này bước vào tiệm với một thái độ dè dặt. Lần trước, cậu cố ý bước vào thì bị Lương Xuyên quát tháo, đuổi ra khiến cậu bị ám ảnh khá sâu sắc.

Lương Xuyên tiện tay lấy một người giấy đội nón ra đốt rồi ném ngoài cửa tiệm.

Nó cháy trụ ngay tức thì.

Một cái nón xuất hiện ngay trong tay cậu thanh niên cụt đầu. Cậu ta bèn đội lên ngay lập tức, trông có vẻ đỡ chướng mắt hơn.

Có lúc, Lương Xuyên cũng tự hỏi về sự khác nhau giữa nhân gian và địa ngục.

Ở nhân gian, bạn có thể tìm được thứ đáng sợ hơn cả ác ma chốn địa ngục, mà thứ đáng sợ đó chính là con người.

Ở địa ngục, bạn có thể tìm được kẻ đáng thương hơn kẻ những kẻ đáng thương nhất tại nhân gian, đó chính là vong hồn.

"Meo!!!"

Phở Nhị bò xuống từ cầu thang.

Lương Xuyên ngồi xuống sau quầy.

Hắn cầm ly nước lạnh tanh trong tay, nhấp một hớp, rồi nói với cậu thanh niên đội nón kia:

"Trình bày đi."

Người thanh niên ấy quỳ xuống. Chẳng phải cậu ta quỳ lạy Lương Xuyên, mà đang phô diễn một động tác nào đó. Sau đó, cậu tháo mũ xuống, đặt nó trong lòng bàn tay. Cậu giờ ngang hai tay lên rồi thấp giọng tụng niệm liên tục.

Ngay lúc này,

Một luồng không khí âm u, lạnh lẽo dần ngưng đọng,

Nó rất thần thánh,

Nhưng thần thánh một cách dị hợm.

Lương Xuyên khẽ liếm môi.

Lúc này, hắn đã biết rõ lý do tại sao những thi thể này lại bị trộm mất đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bản thân... Thật sự!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Hôm nay, Thành Đô đổ một cơn mưa giữa mùa đông khiến khí trời lạnh lẽo càng thêm ẩm ướt.

Lương Xuyên đang ngồi trong một quán trà, đối diện bên kia đường là một thư viện tư nhân.

Người bình thường khó có thể đi vào tòa thư viện này, phải hẹn trước trên mạng nửa tháng, hoặc có thẻ hội viên mới được vào. Thế nhưng, nơi này đã ngừng cấp thẻ hội viên cách đây nửa năm.

Cuộc sống tại đô thị ngày nay khá bận rộn, lại vội vàng. Việc ghé vào thư viện đọc sách là một chuyện vô cùng xa xỉ đối với giới trẻ. Cho dù là thư viện ở trường đại học cũng được sinh viên sử dụng như một căn phòng tự học mà thôi. Hơn nữa, do sự thông dụng của điện thoại thông minh, đa phần người ta sẽ tra cứu dữ liệu ngay trên đây, thành ra thư viện trở thành một biểu tượng cho sự hoài cổ.

Cái cảm giác dạo chơi giữa những kệ sách, ngửi mùi mực in vẫn vương xung quanh vẫn khắc sâu trong trí nhớ của rất nhiều người.

Người thanh niên cụt đầu chỉ đứng yên lặng tại cửa thư viện, tựa như một cậu bé bất lực, lòng đầy băn khoăn. Đáng tiếc, máy chụp ảnh không thể bắt được cảnh tượng trước mặt. Trên thế giới này, có lẽ cũng chỉ vài người đủ tư cách thưởng thức hình ảnh ấy.

Lương Xuyên ra khỏi quán trà, tiến đến thư viện. Có lúc, nếu giúp được, hắn sẽ giúp một tay, vì người từ xa đến đều là khách. Ngô Đại Hải từng hỏi vì

sao áo liệm của hắn bán đắt đến thế, đó cũng là nhờ hiệu quả của tiếng lành đồn xa.

Ví dụ điển hình là bà cụ hôm nọ. Thật ra, bà cụ ấy cũng có đám chị em bạn dì thân thiết. Tuổi tác của những cụ đó cũng không chênh lệch bao nhiêu. Cụ ấy qua đời, bèn báo mộng cho hội chị em biết là tiệm này bán áo liệm rất đẹp.

Thế là có mỗi làm ăn thôi.

Chẳng qua, Lương Xuyên cảm thấy khá tò mò về vụ này.

Hắn không gọi cho Ngô Đại Hải, cũng không tìm Chu Sa - người báo tin này đầu tiên cho hắn biết, mà đích thân đi đến nơi này.

Hắn tự hy vọng, dù là rất nhỏ nhoi. Thật ra, tự bản thân hắn có thể tìm ra câu trả lời, dù xác suất ấy vô cùng thấp.

Người chết đã hồi sinh.

Trong khi đó, con người lại không biết tự thỏa mãn.

Nếu được sống lại lần nữa, liệu có biện pháp nào để mình sống ổn hơn, trông giống một người bình thường hơn hay không?

Có lúc, Lương Xuyên cảm giác mình không khác gì những nạn nhân bị lường gạt bởi những âm mưu đen tối ấy. Mặc dù biết nó sẽ vô ích như nước đổ đầu vịt, nhưng cứ cố kiếm tìm một vận may nào đấy sẽ ghé thăm.

Thử một lần, thì đâu có sao.

Đúng không nào?

Lương Xuyên vừa tự hỏi, vừa bước đến cửa thư viện.

"Chào anh, xin cho xem mã số hẹn trước hoặc thẻ hội viên của anh."

Tại quầy lễ tân, có một người phụ nữ mặc đồng phục chào hắn. Do lượng khách trong thư viện rất ít, nên chỉ cần một nhân viên lễ tân là đủ. Tuy vậy, có rất nhiều nhân viên bảo vệ phía sau bàn tiếp tân, cực kỳ nghiêm khắc.

Lương Xuyên đưa ra một tấm thẻ. Đây là một dạng thẻ từ.

"Xong chưa?"

Lương Xuyên gõ nhẹ ngón tay lên quầy, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô lễ tân.

"Xong chưa?"

Lương Xuyên hỏi lại, giọng điệu rất dịu dàng.

Lúc này, ánh mắt của cô gái ấy có vẻ mờ mờ, cứng nhắc quét thẻ của Lương Xuyên qua máy kiểm tra một lần, rồi nói:

"Hoan nghênh anh đến đây."

Người lễ tân nhấn nút, cánh cửa sắt y hệt lối vào đường cao tốc tự động mở ra trước mặt.

Lương Xuyên bước vào, vừa đi vừa quan sát bố cục nơi này.

Do thân phận của hắn đã được chứng thực khi qua cửa, nên không ai chú ý đến hắn cả.

Đường lối thiết kế và trang hoàng tòa thư viện này rất có phong cách, lộ nét văn hóa thời Phục Hưng. Nơi đây có hai tầng, diện tích khá lớn.

Hắn bước lên tầng hai. Kệ sách nơi này có vẻ rộng rãi hơn. Sách trên mỗi giá cũng không nhiều nhưng được sắp đặt chỉnh tề, khá là tinh xảo. Tuy vậy, do đây là một thư viện nên cảnh tượng trước mặt này,

Trông có vẻ hơi hợt, trưng bày qua quýt cho xong.

Lúc này, có hai người con gái vừa tiến vào đằng sau Lương Xuyên. Họ vừa thông qua kiểm tra an ninh ngay sau khi hắn vừa bước vào. Họ bước ngang người Lương Xuyên, đi thẳng vào nơi sâu nhất tại tầng hai. Mục đích của hai cô gái này rất rõ ràng.

Lương Xuyên từ từ đi theo. Đến gần cuối đường, hắn lại phát hiện có một kiến trúc khác bên trong nơi này. Màu sắc của trần nhà và vách tường xung quanh dần chuyển sang gam màu tối, nhưng không phải sắc thái đen tối của mấy loại nhà ma kia. Nó vẫn chưa gây cảm giác khó chịu, mà tạo nên một bầu không khí trang nghiêm.

Rõ ràng hoàn cảnh có thể ảnh hưởng đến một con người. Về mặt này, chắc hẳn kẻ thiết kế tòa thư viện này đã hao tâm tốn sức rất nhiều. Thật ra, từng

chi tiết tại đây đều thể hiện một sắc thái ám chỉ trong lòng.

Bên trong được phân ra từng ô riêng, y như những căn phòng để nghỉ ngơi vậy. Lương Xuyên vào bừa một phòng, nhận ra nơi này có rất nhiều bức bích họa, khá giống cảnh tượng ở hang Mạc Cao*.

(Chú thích: Hang Mạc Cao/ Mạc Cao Quật, hay còn gọi là Hang động Ngàn Phật hay Thiên Phật Động là hang động Phật giáo nổi tiếng nhất Trung Quốc)

Những bức bích họa này rất sống động vì vận dụng kỹ thuật lập thể 3D, có tác dụng đánh mạnh vào thị giác.

Nội dung chính của bức tranh này miêu tả cảnh địa ngục theo trường phái trừu tượng và duy mỹ, không tạo cảm giác khó chịu cho người xem. Ngược lại, nơi đây cung cấp một bầu không khí để người ta phải suy ngẫm. Tựa như, bản thân của người đó đang ở địa ngục vậy.

"Sinh mạng là một món quà mà cha mẹ của bạn, hành tinh này, và dĩ nhiên, cũng có thể là do Thượng Đế ban tặng chúng ta."

Lương Xuyên nghe thấy một âm thanh nào đó y như đang giảng kinh. Điều này làm hắn khẽ chau mày lại. Bởi vì, nó rất quen thuộc, cứ như đã nghe ở đâu đó.

"Chúng ta cần ca ngợi, ngưỡng mộ và phải kính sợ nó,

Nhưng đối ứng với nó,

Chính là cái chết,

Chúng ta cũng phải ca ngợi, ngưỡng mộ, và sợ hãi nó như một bản năng.

Dù là chuyện gì đi nữa đều có hai thái cực, có hai mặt trên một vấn đề.

Sống và chết chính là một ví dụ hoàn hảo nhất.

Nhờ sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, chúng ta có thể kéo dài tuổi thọ bằng nhiều cách, và cả việc giải mã sinh mạng. Nhưng trong thực tế, chúng ta đã lãng quên đi nền cơ bản nhất.

Vật mà chúng ta cần lấy nằm ngay dưới chân chúng ta, nhưng chúng ta vẫn cứ cố nhón chân, với tay lục lọi một cách vô ích về phía trời cao.

Chúng ta tự tin, nhưng cũng tự phụ,

Do khoa học kỹ thuật, cũng vì khoa học, vì những hệ thống lý luận mà chúng ta tin ngày tin đêm ấy đã hình thành nên lối suy nghĩ này trong mỗi cá nhân. Để rồi, chúng ta lại tin tưởng vào một lời nói dối rằng, bản chất và tất cả quy tắc trên thế giới này để có thể giải thích bằng khoa học. Tất cả mọi thứ đều được khoát lên mình chiếc áo mang tên khoa học. Nhân loại tự chế tạo một nhà tù "Khoa học" cho chính mình, rồi tự đóng chặt cửa, sau đó tự đắc ý là mình đã an toàn.

Nhưng hành động này chẳng khác gì bạn tự vùi đầu vào cát vậy.

Vì khoa học,

Chúng ta quên đi việc quý lạy,

Quên việc tự cảm ngộ,

Quên cả việc tìm tòi,

Chúng ta giễu cợt các loại tín ngưỡng, coi thường những vật tổ nghìn năm, khinh bỉ trí khôn của bọn họ.

Thật ra, có một vài đáp án đã ẩn sâu trong chính vấn đề đó từ ban đầu.

Ví dụ như,

Chẳng lẽ không thể đảo ngược cái chết ư?

Người chết,

Chẳng lẽ không thể hồi sinh sao?"

Lương Xuyên tiến dần theo đầu nguồn âm thanh. Phía sau một phòng nghỉ có tạo hình độc đáo, hắn trông thấy một một bậc thang được thiết kế theo dạng bậc giảng trong phòng học. Từng bậc thang dẫn xuống bên dưới, từ cao đến thấp. Xung quanh không hề có ánh sáng phản chiếu vào, chỉ có duy nhất một đốm sáng le lói ở xa xa.

Có một cái tủ đựng tại lối vào, bên trên đặt nhiều chiếc mặt nạ. Chúng đều là mặt nạ dạng ma quỷ, tạo hình khác nhau nhưng mục đích sử dụng lại tương tự.

Mỗi một người đều phải đeo một chiếc mặt nạ lên khi đi vào. Bọn họ đang quỳ tại đó, chắp hai tay thành hình chữ thập, vô cùng thành kính.

Bọn họ đang tụng niệm một câu kệ nào đó rất tối nghĩa và khó hiểu.

Cứ thế mà đi vào, cứ thế mà lãng quên bản thân, dường như nhóm người này đang ở một cảnh giới siêu nhiên nào đó.

Hắn không thấy bất cứ cảnh tượng máu tanh nào, cũng chẳng có gì thần bí. Từ lúc bước vào thư viện đến hiện tại, cơ bản nơi này giống như một hội giao lưu học thuật chứ chẳng phải tổ chức tà giáo chi cả. Bởi vì, nơi đây khuyết thiếu một tính chất cực đoan.

Chỉ là, có ba pho tượng đầu người dựng tại lối vào. Chúng trông rất sống động, vẻ mặt lạnh lùng, tư thế ngồi xổm trên một bệ đá, nhìn chăm chăm vào những cá nhân bước vào nơi này.

Lương Xuyên cảm thấy rất quen mắt khi nhìn vào chiếc đầu của bức tượng ở giữa. Đó chính là chàng trai cụt đầu mà hắn từng gặp. Thật ra, pho tượng chính giữa này đúng là chàng trai đó.

Lương Xuyên đưa tay, định chạm vào pho tượng ấy trong vô thức. Nhưng ngay lúc này, có người đến sau lưng hắn, nói khẽ:

"Anh này, chắc anh phải biết rõ, đây là những bức tượng thần thánh, cấm đụng chạm và khinh nhờn."

Kẻ đứng sau lưng hắn là một người phụ nữ. Cô ấy đeo mặt nạ, không thấy rõ mặt mũi, nhưng giọng điệu mang dáng vẻ của kẻ bề trên, không được phép cãi lại.

Lương Xuyên rút tay về, không nói gì cả.

"Cảm đi."

Cô ta đưa một chiếc mặt nạ cho Lương Xuyên.

"Cảm ơn."

Nói xong, hắn đeo mặt nạ vào.

Sau đó, người phụ nữ này không nói gì thêm, cứ đi thẳng một mạch xuống dưới, quỳ gối tại một vị trí không người. Cô ta hành động y hệt mấy chục người xung quanh, bắt tay hình chữ thập, lắng nghe lời dạy bảo của giọng nói kia.

Vốn dĩ Lương Xuyên nghĩ nơi này có người ngồi thuyết pháp, ngờ đâu nhóm người này lại vừa quỳ, vừa cầu khẩn, vừa lắng nghe âm thanh từ một đoạn phim.

Có một máy chiếu hình lên vách tường. Chất lượng phim khá mờ, lại pha tạp, nhưng âm thanh cực kỳ rõ nét.

Ban đầu, Lương Xuyên cảm thấy giọng nói này rất quen tai, nhưng nhất thời khó mà nhớ nổi mình từng nghe qua ở đâu?

Vì thế, hắn bước dọc xuống theo lối cầu thang.

Càng đi xuống, càng tiến về phía trước, hắn càng đến gần với hình chiếu trên vách tường, dĩ nhiên đã có thể nhìn rõ hơn.

Chẳng qua là, khi Lương Xuyên bước đến bậc thang cuối cùng, rốt cuộc đã có thể trông thấy người giảng đạo trong đoạn phim ấy.

Dù đang đeo mặt nạ, nhưng hắn bất chợt hoảng hốt.

Hai tay hắn run rẩy dần.

Bởi vì, người đang diễn giảng trong đoạn băng ghi hình ấy,

Chính là hắn,

Là hắn,

Thật sự là chính bản thân hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quà Tết

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Mỗi ngày, bạn đều ngắm mình trong gương.

Dần dần,

Vô hình trung, bạn đã quên đi dáng vẻ của bản thân,

Bạn đã thay đổi gương mặt hoàn toàn, sắm vai một nhân vật mới.

Khó trách mình lại cảm thấy quen thuộc với giọng nói ấy đến vậy.

Mình đã quên dần giọng nói lẫn quá khứ của bản thân.

Người trong đoạn phim ấy,

Vốn dĩ chính là bản thân mình.

Người đó mặc bộ vest màu rượu vang đỏ. Gương mặt hần hăm hờ, rất tự tin, nói chuyện cực kỳ thuyết phục đi kèm với những bài lý luận và nghiên cứu, dẫn chứng. Từng câu, từng chữ nối tiếp nhau.

Lương Xuyên ngồi xuống từ từ ngay trên bậc thang. Hần không chấp tay thành hình chữ thập, nhưng lại nhìn vào hình chiếu trên vách tường một cách nghiêm túc.

Hần nhìn mình của ngày xưa.

Có những chuyện đã trải qua, không thể nào quay lại được. Hần cũng không muốn trở về với thân phận, cuộc sống, và tất cả những thứ khi xưa.

Không phải do Lương Xuyên sợ bị chính phủ bắt đi xê nhỏ ra để nghiên cứu, mà chỉ vì lòng hần đã phai nhạt rồi.

Chẳng ai đã từng đi lên con đường Hoàng Tuyền một lần mà không thể buông bỏ. Lương Xuyên rất hài lòng thân phận hiện tại của mình, cũng thỏa mãn trong vai diễn hiện tại.

Điều mà hần muốn làm chỉ là giải quyết vấn đề ăn uống và ngủ nghỉ mà thôi. Con người không bao giờ biết đủ, nhưng con người tốt hơn động vật ở chỗ biết rõ giới hạn. Trong quá trình theo đuổi sự thỏa mãn, người ta sẽ biết lúc nào nên dừng lại.

Đoạn phim chạy chừng 10 phút là hết. Lương Xuyên lặng lẽ đứng dậy, chuẩn bị ra về. Thật ra, trong khoảnh khắc này, hần suýt quên chàng thanh niên cụt đầu đứng ngoài cửa thư viện kia. Thậm chí, hần vẫn chưa hồi tỉnh khi đi ngang qua ba pho tượng ở vị trí lối ra vào ấy.

"Anh này."

Tiếng gọi của người phụ nữ ban nãy làm Lương Xuyên dừng bước.

"Mời anh vào nói chuyện một lát nhé."

Cô ấy vẫn mang mặt nạ, giọng nói vẫn lạnh lùng ban nãy. Độ lạnh này khác hẳn với dăm ba câu chuyện phiếm khi trước, rõ ràng là cô ta bắt đầu đề phòng hần.

Lương Xuyên gật đầu, đi cùng cô ấy vào một bên khác của thư viện. Nơi đó có lẽ là phòng làm việc.

Người phụ nữ này mở cửa phòng, tiện tay tháo mặt nạ ra rồi đặt nó lên bàn làm việc. Cô gái này có một gương mặt khá xinh đẹp.

Cũng không hẳn là xinh đẹp như hoa phù dung, chỉ vì cô ta trang điểm khá đậm mà thôi. Tuy vậy, người này chẳng hề ngại ngùng gì, mà lại khá vừa ý với kiểu cách này. Trái lại, cũng có nhiều gã đàn ông bảo thích ngắm phụ nữ trang điểm, nhưng đó chỉ là lời chót lưỡi đầu môi.

"Mời anh ngồi xuống."

Cô gái ra hiệu cho Lương Xuyên ngồi đối diện.

Lương Xuyên ngồi xuống, tháo mặt nạ ra.

"Anh này, tôi rất tò mò về mục đích của anh tiến vào đây."

Cô ấy không tự giới thiệu. Có lẽ cô ta cũng không định tự giới thiệu mình với Lương Xuyên. Huống chi, hần vẫn đang là một người trà trộn vào, chưa rõ thân phận.

Lương Xuyên nhắm mắt một lát. Hần muốn tạm thời xóa bỏ hình ảnh quá khứ của bản thân mình.

"Các cô đang vi phạm pháp luật."

Lương Xuyên trả lời một cách bình tĩnh.

Người phụ nữ này híp mắt, chưa bắt được nhịp của người đàn ông trước mặt này.

"Chúng tôi chỉ tụ họp, giao lưu cùng nhau thôi mà." Cô ấy vươn tay cầm một cây viết, nói tiếp: "Anh là phóng viên à?"

"Chỉ là một cư dân nhiều chuyện thôi."

Cô ấy cười nhẹ, nói: "Dù anh có mục đích gì, tôi vẫn hy vọng anh tôn trọng nội quy nơi này. Đây là khu vực tư nhân, nếu không được mời hoặc cho phép thì không ai được vào cả. Chắc anh cũng hiểu mà, phải không?"

Tôi sẽ bỏ qua chuyện hôm nay, nhưng lần sau không được xảy ra nữa."

Đây là một lời cảnh cáo.

"Biết rồi." Lương Xuyên gật đầu, không nói gì nữa.

"Vậy tôi tiễn anh về."

Cô gái đứng lên, chuẩn bị tiễn khách.

Đây chẳng phải là một tòa thư viện thuần túy, nhưng đúng như Lương Xuyên thấy, nó cũng không quá cực đoan như tưởng tượng. Ngoại trừ ba chiếc đầu của những pho tượng kia, thì tất cả mọi thứ còn lại giống như một màn đánh bóng sát đường biên mà thôi.

Lương Xuyên cũng đứng lên, bỗng trông thấy một quyển album trên bàn cô ấy.

Cô gái trong hình vẫn còn trẻ, tựa như một cô nữ sinh vừa tốt nghiệp. Cô bé ấy cười tươi, má lúm đồng tiền, đứng cạnh một người đàn ông đang mỉm cười tự tin trong bộ vest.

Kẻ đó chính là người thuyết giảng trong đoạn phim vừa rồi, cũng chính là bản thân Lương Xuyên.

Lương Xuyên khựng lại vài giây khi thấy bức ảnh đó. Cuối cùng, hần đã nhớ ra cô gái này là ai.

Đây chính là người nhất quyết đi theo mình sau buổi thuyết giảng đầu tiên. Đã bốn năm trôi qua, cô nàng cũng đã trưởng thành rồi.

"Anh này?" Cô ta nhắc nhở.

"Tổ chức này không can cứ hành những buổi ấy nữa." Lương Xuyên mở lời.

"Nhưng đây là việc riêng của chúng tôi mà?" Người phụ nữ không hài lòng. Cô ấy nghĩ mình đã đủ kiên nhẫn rồi. Nhưng thái độ dửng dưng của Lương Xuyên đang dồn dập đánh vào từng sợi rế nổi giận của cô ấy.

"Cô lấy đầu của ba pho tượng ngay lối vào từ đâu?" Lương Xuyên hỏi.

"Anh hỏi hơi nhiều rồi đây." Cô gái này không định trả lời. Thậm chí, thái độ xã giao kia cũng đang nhạt dần.

"Nếu cô không đáp, lát nữa cảnh sát sẽ đến hỏi cô."

"Được rồi, pho tượng này là do một chuyên gia điêu khắc tại Thành Đô mang đến. Cứ cách mỗi tháng, chúng tôi sẽ đặt người đó làm một lô hàng đầu người cho những bức tượng. Thầy của chúng tôi từng nói: Có một con đường mòn đầy áp đầu người trước cửa địa ngục. Bọn họ sẽ nhìn anh, chờ anh quay lại rồi chen chúc nhau phóng đến cắn nuốt anh.

Nhà điêu khắc ấy họ Chu, mở một nơi trưng bày tên điêu khắc Chu Môn."

Cô ta tiện tay chỉ vào một quyển sách bìa đen trên bàn làm việc,

"Đây là sách của thầy tôi, tên là 'Khởi Nguyên Của Địa Ngục.' Nếu anh cảm thấy hứng thú thì tôi cho anh mượn. Dĩ nhiên, nếu anh muốn tiếp tục tham

gia hoạt động nơi này, tôi có thể tiến cử làm thẻ hội viên cho anh, thế là anh có thể đi vào thoải mái rồi."

"Cảm ơn."

Lương Xuyên nhận lấy quyển sách.

Thật ra, trước đó hắn còn xem "Thần Khúc" của Dante, giấu cột nhà văn cách đây mấy trăm năm vì sự ảo tưởng về địa ngục ấy. Nhưng mà, hắn hồn nhiên đến nỗi quên rằng mình cũng từng là một tên ngốc như thế, lại còn ngốc hơn người kia rất nhiều.

Mới chớp mắt mà cảnh còn người mất.

Lương Xuyên nhận sách, chuẩn bị ra về. Người phụ nữ đích thân đưa hắn ra tận cửa, dõi theo đến khi bóng hắn khuất hẳn. Sau đó, cô ta liền gọi điện thoại cho một người nào đó.

"Alo, chuyện gì vậy, Nguyệt Thành?"

"Có một người ngoài vừa đến thư viện." Cô ấy nói.

"Cảnh sát hay phóng viên?" Một giọng nói đàn ông vang lên. Ông ta biết rõ từng hoạt động của thư viện. Mặc dù hơi vượt khỏi khuôn phép một chút, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi chấp nhận được. Dĩ nhiên, phiền toái đến cuối cùng vẫn là phiền toái.

"Không biết." Cô gái trả lời.

Người bên kia đầu dây im lặng một hồi lâu rồi nói: "Nguyệt Thành, thầy đã ra đi bốn năm rồi." Điều này có nghĩa là nên chấm dứt hoạt động này đi.

"Thầy nói sẽ trở lại. Đối với thầy, cái chết không phải là sự kết thúc."

"Liều Nguyệt Thành!" Người đàn ông trung niên ấy gần giọng: "Bố cho con tiền, tạo điều kiện cho con tiếp tục kinh doanh Hội đoàn của nó là vì bố sợ con đau khổ mà thôi.

Nhưng bố không muốn con gái mình cũng giống như tên điên kia!

Thằng đó chỉ là một tên lừa gạt!

Ban đầu, nếu không vì mẹ con vừa qua đời thì bố cũng không rơi vào bẫy rập của nó, đi tin mấy cái lý thuyết tà giáo ấy.

Nó nói sẽ có cách hồi sinh người chết, nhưng rồi thì sao?

Nó đã chết bốn năm rồi, có sống lại chưa?"

Đúng vậy,

Bốn năm,

Sao thầy chưa quay lại?

Những người thờ phụng thầy cũng đã mất dần đức tin.

Chỉ còn lại một vài người vẫn tin thầy một cách kiên định và ngốc nghếch.

...

Lương Xuyên dừng chân tại quán trà cả buổi chiều. Hắn hơi sợ, cũng cảm thấy lo lắng. Một phút bất cẩn, hắn tự rơi vào quá khứ ngày xưa của chính mình mà chưa kịp đề phòng.

Sống giữa xã hội này, ai ai cũng đều phải xác định một vị trí cho mình. Nếu xác định sai lệch sẽ dẫn đến hàng loạt ảnh hưởng liên đới.

Mãi đến hoàng hôn, Lương Xuyên đứng dậy, bắt xe đến điêu khắc Chu Môn.

Diện tích căn biệt thự điêu khắc Chu Môn khá to. Sánh trước giống như một khu bảo tàng nhỏ, là nơi trưng bày các sản phẩm của chủ nhân nơi này. Khách tham quan không cần mua vé hay đăng ký gì cả, ai ai cũng vào được. Nơi đây tương tự như một địa điểm thu hút khách du lịch. Dĩ nhiên, phải có nhân viên quản lý.

Vừa đi vào, ánh mắt Lương Xuyên bỗng nháy một cái. Bởi vì, những pho tượng tại đây rất kỳ lạ.

Có tay,

Có đầu,

Có chân,

Có ngực,

Cũng có mông.

Tượng nặn theo một bộ phận nào đó trên cơ thể người, chứ không hề có bức nào hoàn chỉnh cả thân thể.

"Đôi tay này thon dài quá."

Một cô gái đang ngắm nhìn tác phẩm cùng bạn trai tại quầy trưng bày cạnh bên, trông cả hai có vẻ đều là dân nghệ thuật.

"Ừ, điêu khắc rất tinh xảo, đáng khen ở từng chi tiết." Chàng trai phụ họa, "Tiểu Tá, em thích không? Anh mua tặng em. Em xem nè, đây có ghi giá, vậy là người ta có bán đấy."

"Đắt thế?" Cô nàng giả vờ nhăn nhó một tí, nhưng thật ra rất thích thú tác phẩm này. Dù kì kèo là thế, nhưng cô ấy cố tình néo nhẹ chàng trai, ý tứ đã rõ ràng.

"Em thích cái gì, anh đều có thể tặng cho em."

Chàng trai ôm cô ấy theo bản năng, "Vi em, mọi thứ đều đáng giá. Với lại, mai là Tết Nguyên đán rồi, xem như anh tặng quà Tết cho em nhé. Kỷ niệm ngày chúng ta được 18 tuổi."

"Anh tốt quá đi!"

Lương Xuyên liếc qua liếc lại cặp đôi này. Hắn không phải loại người hay chường mắt vì hoàn cảnh độc thân sống cùng một con mèo của mình trước đôi tình nhân nhỏ đang ân ái.

Lý do là vì, trong lúc hai anh chị nhỏ tuổi này đang yêu yêu đương đương,

Họ không hề biết rằng,

Bên cạnh bọn họ, ý là chiếc tủ trưng bày bên cạnh,

Có một người phụ nữ mặc đồ đồ đang nhìn họ chăm chăm qua một lớp thủy tinh,

Cô ấy buông thõng hai cánh tay, nhưng không thấy bàn tay đâu cả.

Từng giọt nước rơi xuống liên tục từ hai cánh tay ấy.

Từ lúc tiến vào sảnh triển lãm này, cô ta vẫn đứng nơi đó. Chẳng ai có thể trông thấy cô ấy, ngoại trừ Lương Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nghệ thuật chết chóc

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Nghệ thuật có rất nhiều cách lý giải, nhất là khi xã hội càng hiện đại thì nghệ thuật lại càng trở nên bao hàm toàn diện, khó có thể dùng một câu hay một đoạn văn giải thích và miêu tả ra được. Bởi vì có lẽ nhân loại cũng không cách nào đưa ra được định nghĩa chính xác nghệ thuật là gì, đến cùng là thế nào?

Hay tóm lược lại một cách vô trách nhiệm nhất, có lẽ những tác phẩm nhìn cũng được nhưng lại không có tác dụng cụ thể gì có thể coi là nghệ thuật.

Bởi một khi chúng có tác dụng cụ thể, vậy sẽ được đưa vào phân tích tính hiệu quả, đồng thời sẽ được tiến hành khai thác thực tiễn. Như vậy, chúng sẽ mất đi tính thẩm mỹ vốn có mất rồi.

Lương Xuyên không nhắc nhở đôi tình nhân trẻ thẩm thiết kia. Nếu bọn họ đã si mê nghệ thuật như vậy, si mê đôi bàn tay kia như vậy, thế thì cứ mua đôi bàn tay ấy về, cộng thêm cả chủ nhân của bàn tay kia cùng về nhà luôn vậy. Coi như đây là một lần thử nghiệm cuộc sống của một thanh niên trẻ yêu văn

nghệ chân chính đi.

Hắn đi ra sảnh triển lãm, tạm rời khỏi những tác phẩm điêu khắc cơ thể người kia. Một cơn gió lạnh lùa tới trước mặt, hắn quần chặt áo khoác hơn. Hôm nay trời hơi lạnh!

Đằng sau sảnh triển lãm là một dãy phòng kính, bên trong được ngăn thành nhiều phòng nhỏ. Trong đó có chừng mười mấy du khách tham quan, có cả người nước ngoài nữa.

Mấy gian phòng nhỏ đó trưng bày tác phẩm đang được điêu khắc của mấy giáo viên hoặc có khi là của các học trò. Dường như bọn họ đã quen với việc điêu khắc dưới sự quan sát của những người khác. Thậm chí thỉnh thoảng họ còn giao lưu với những người tham quan xung quanh.

Điêu khắc là một loại hình nghệ thuật uyên thâm ít người hiểu được. Không có nhiều người thật sự ưa thích, tình nguyện bỏ tiền ra mua sắm những thứ điêu khắc đó. Thế nhưng "điêu khắc Chu Môn" này lại có thể đẩy hoạt động buôn bán lên tới cực hạn. Bọn họ đưa một lượng khách tham quan nhỏ đi sâu vào, cảm thụ được bầu không khí nghệ thuật điêu khắc, đồng thời còn tham dự vào trong quá trình đó.

Đương nhiên,

Cuối cùng thì chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người tự nguyện bỏ tiền ra mua vài tác phẩm về cất giữ.

Phương thức này cao tay, cao hơn rất nhiều so với những phương thức chào hàng đơn giản trắng trợn ở một số tác phẩm nghệ thuật khác.

Có khá nhiều người tụ tập quan sát những bức tượng điêu khắc lớn, còn những tượng nhỏ thừa người hơn. Dù sao đại bộ phận người xem vẫn thích những nơi đông vui hơn mà.

Lương Xuyên đi tới trước gian phòng có một người trẻ tuổi đang tạc tượng. Người này đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, điêu khắc một tảng đá nhỏ. Đó là một bàn chân, à không, chính xác mà nói thì đó là một bàn chân mang giày.

Chân rất nhỏ, một tay có thể nắm được cả bàn chân. Chính là tam thốn kim liên.

(Tam thốn kim liên: là cách nói của đôi chân những người phụ nữ bị bó chân thời xa xưa nhé!)

Lương Xuyên đứng bên cạnh, lẳng lặng một mình nhìn xem. Người thanh niên mặc áo lông trắng kia cũng lẳng lặng điêu khắc. Giữa hai người không hề có giao lưu gì.

Mãi đến hơn nửa tiếng sau, người thanh niên kia mới dọn dẹp dụng cụ, xoa bóp cổ tay, cầm tác phẩm của mình lên. Một bàn chân "Tam thốn kim liên" đã được hoàn thành.

"Thấy thế nào?"

Người thanh niên nhìn về phía Lương Xuyên đứng đấy nhìn xem đã lâu.

"Bao nhiêu tiền?" Lương Xuyên hỏi.

"Một ngàn hai." người thanh niên báo giá.

Lương Xuyên gật gật đầu.

"Tôi mua."

Thật ra, Lương Xuyên nhìn trộm kiểu dáng chiếc giày thêu này. Hắn cảm thấy các bà cụ hẳn sẽ rất thích, mua về làm mẫu cho các di dệt thủ công nhìn vào, làm ra một mớ giày như vậy hẳn sẽ không phải lo đầu ra tiêu thụ.

Thấy Lương Xuyên phóng khoáng như vậy, người thanh niên kia rất vui vẻ, còn cho rằng hắn biết thưởng thức tác phẩm của mình.

Chỉ là anh ta đã hiểu nhầm rồi. Thời cổ đại quả thật rất ưa chuộng Tam thốn kim liên, chính cái thẩm mỹ dị dạng của đàn ông thời đó đã tàn phá không biết bao nhiêu thế hệ phụ nữ phải bó chân rồi. Hiện tại, phương diện thẩm mỹ của đại bộ phận đàn ông đã đổi thành khỏe khoắn và bình thường hơn nhiều.

Vừa nghĩ tới Tam thốn kim liên là nghĩ tới chuyện dây vải bó chân, nghĩ tới tanh tươi, nghĩ tới dị dạng, nghĩ tới biến thái và vụn vụn... Thật sự Lương Xuyên không cách nào yêu thích được thứ này. Nhưng đoán chừng đối với những bà cụ bà cổ sắp qua đời thì đây hẳn là một món đồ xinh đẹp đấy.

"Này, đến đóng gói lại cho anh này."

Người thanh niên vẫy tay, có một nhân viên phục vụ đi tới nhận lấy tác phẩm.

"Uống tách trà nhé!" Người thanh niên mời Lương Xuyên.

Lương Xuyên gật đầu, đi theo anh chàng này ra phía sau của dãy phòng. Phía sau đó có một đình nghỉ mát được làm bằng kính. Hai người vừa vào ngồi,

điều hòa đã thổi tới, tuy vậy lại không hề lạnh lẽo. Đáng tiếc ngoài trời không có tuyết rơi, nếu không ngồi trong nơi ấm áp này thưởng thức tuyết rơi quả thật rất tuyệt vời.

Nhân viên phục vụ mang trà lên, Lương Xuyên khẽ nhấp một ngụm rồi nhú mày. Trà này dở hơn trà Chu Sa pha nhiều lắm.

"Anh không hài lòng với trà này?" Người thanh niên hỏi.

Lương Xuyên khẽ gật đầu, "Quá dở."

"...." người thanh niên.

Người thanh niên này không nghĩ tới Lương Xuyên lại nói thẳng như vậy, chỉ cười gượng lúng túng, "Đây chỉ là trà đãi khách tham quan, mong anh thông cảm"

Lương Xuyên khẽ gật đầu.

"Đây là danh thiếp của tôi." Người thanh niên đưa một tấm danh thiếp ra.

Trên danh thiếp là tên "Chu Thần Dương" được viết bằng cách dùng ấn khắc theo lối công bút tỉ mỉ ẩn xuống, nhìn rất ấn tượng. Bên dưới còn đóng thêm con dấu "điều khắc Chu Môn".

"Anh là chủ nơi này à?" Lương Xuyên hỏi.

"Không phải, là cha tôi." Chu Thần Dương đáp.

"Lúc tôi đi vào, có nhìn thấy dãy tác phẩm ở sảnh triển lãm, là tác phẩm của ông ấy hết sao?"

"Đúng vậy." Chu Thần Dương khiêm tốn nói, "Tay nghề của tôi còn chưa thuần thục, hiện vẫn không đủ mặt mũi trưng bày tác phẩm của mình lên đó. Đúng rồi, đằng sau ngôi đình chúng ta đang ngồi này là xưởng của cha tôi đấy. Đáng tiếc là chỗ đó không cho phép người ngoài vào làm phiền. Đến con trai ruột như tôi, muốn vào còn phải hỏi xem ông ấy có đồng ý hay không đã."

Lương Xuyên lại nâng chén trà lên, uống một ngụm. Sau đó hắn quyết định không uống thêm nữa.

Đều là nhờ Chu Sa cả, cứ không có khách là lại tìm Lương Xuyên uống trà, dần dần đã đường ra cái kén chọn này của hắn đấy.

Lúc này có một ông lão đi tới, hắn mới ra mở cửa gian phòng.

"Thầy Cung, có chuyện gì vậy?" Chu Thần Dương đứng dậy rất lễ phép hỏi. Có lẽ thầy Cung này có địa vị không thấp trong điều khắc Chu Môn.

"Cả ngày rồi mà lão gia còn chưa ra." Thầy Cung hơi lo lắng nói.

Lão gia?

Lương Xuyên nghe kỹ lại khẩu âm của Chu Thần Dương, mới dần hiểu ra được. Xem ra điều khắc Chu Môn này không phải là cửa hiệu lâu đời ở Thành Đô, hẳn là từ Hồng Kông du nhập sang. Khó trách mới đầu nghe Chu Thần Dương nói chuyện hắn cảm thấy khẩu âm có chút kỳ lạ, đại khái cảm giác như lẫn lộn tiếng Quảng, tiếng phổ thông và tiếng Tứ Xuyên vào nhau.

"Bình thường không phải cha cũng như vậy hay sao?" Chu Thần Dương hỏi.

"Nhưng lần này không giống. Lão gia còn không đụng tới trà nước và com canh người làm để ngoài cửa, cũng không mang vào trong." Thầy Cung lo lắng nói, "Lão gia lớn tuổi rồi, không nên làm việc đến quên mình như thế."

"Tôi biết rồi, để tôi gõ cửa hỏi xem sao." Chu Thần Dương hiểu thầy Cung cũng là lo cho sức khỏe cha mình, lại không dám đến quấy rầy ông. Bởi hai năm gần đây, tính tình cha anh trở nên kỳ quái, dễ bực bội mỗi khi có người đến quấy rầy trong lúc sáng tác. Có điều anh là con, nhất định phải quan tâm sức khỏe cha mình.

Dù có phải liều mình bị chửi cũng không thể không đi khuyên nhủ được.

"Anh cứ ngồi đây một lát, sẽ có người đưa Tam thôn kim liên tới cho anh nhanh thôi." Chu Thần Dương áy náy nói với Lương Xuyên.

"Anh cứ làm việc mình đi." Lương Xuyên lên tiếng.

Chu Thần Dương rời đi, còn thầy Cung vẫn đứng nguyên tại chỗ. Lương Xuyên để ý thấy có rất nhiều vết thương trên hai tay ông, hẳn là một loại bệnh nghề nghiệp rồi. Dù sao phải điều khắc quanh năm suốt tháng, không thể tránh chuyện hai tay bị tổn hại được.

Lương Xuyên nhìn thoáng qua phía sau đình. Nơi đó cũng có một gian phòng bằng kính có điều nhỏ hơn khu vực dành cho khách tham quan một chút. Mặt trước phòng kính đã được một tấm vải đen treo bên trong che lại, nhìn qua có vẻ rất trang trọng.

Chỉ là hình dạng thể này,
Thoạt nhìn như thể một cỗ quan tài.

"Xoạt..."

Một tràng cọ xát chói tai như thể có người dùng dao rạch một đường trên tấm vải bố vang lên.

Ngay sau đó,

Miếng vải đen che kín vách kính trong xưởng kia rơi xuống, như thể một cỗ quan tài cũ được mở ra. Lương Xuyên khẽ nhú mày. Vào lúc này, mắt hắn bỗng thấy đau nhức.

Như thể cỗ quan tài cũ được mở ra, mùi hôi thối xác chết bốc lên ngút trời,

Miếng vải đen trong xưởng bị xóc xuống, cảnh tượng bên trong lộ ra khiến Lương Xuyên cảm thấy chướng mắt.

"Lão già!"

Thầy Cung bên kia chợt hét to lên một tiếng, vội vã chạy ra khỏi đình nghi này.

Lương Xuyên dụi mắt nhìn sang.

Phát hiện trong phòng kính kia có thêm một "tác phẩm" mới.

Một ông già,

Bị đính cứng trên vách kính, hai chân lơ lửng, hai tay dang ra.

Lương Xuyên đứng dậy đi ra khỏi tòa đình, đi thẳng vào trong xưởng. Chu Thần Dương và thầy Cung đang ở đấy ôm chân ông già kêu khóc.

Hiển nhiên người đã chết rồi,

Hơn nữa còn chết rất có tính nghệ thuật.

Lúc này hắn chỉ nhìn thấy phía sau nên không rõ ràng lắm, giờ đứng bên trong nhìn rõ, cảm thấy có chút "vừa mắt đẹp lòng"

Hai tay ông già bị mũi dùi đâm thủng, dùi cũng bị đóng đinh. Cả người lão bị đóng đinh lên vách tường kính này. Đương nhiên, cây đinh tuyệt tác nhất chính là cây cắm thẳng ngay cổ của lão già. Đó là một cây đinh bạc phát ra ánh rạng rỡ dưới cái nắng trời chiều, sáng rọi ra thứ ánh sáng độc đáo của riêng nó.

Nhìn cũng hơi giống tượng chúa Jesu bị đóng đinh trên cây thập giá.

Máu tươi của ông đã đông cứng từ lâu, kéo dài từ trên tường kính đi xuống tạo thành một chuỗi chảy dài, càng làm tăng thêm cái sắc thái trang nghiêm vốn có.

Lương Xuyên đi tới, thò tay xóc áo khoác của ông lên. Đây là loại áo ngủ màu đen, vốn có lẽ rất mềm mại, nhưng vì thấm nhiều máu tươi quá mà trở nên dính dính tay.

Áo kia được kéo ra,

Lộ ra lồng ngực của ông.

Hai bên trái phải lồng ngực đã bị móc rỗng,

Nội tạng bên trong đã bị lấy đi cả,

Còn cố ý để lại vài thứ bên trong, đó là hai hòn đá điêu khắc nhỏ.

Lòng ngực trái là hòn đá khắc hình con Tỳ Hưu,

Lòng ngực phải là hòn đá khắc hình con rùa Huyền Vũ,

Ngụ ý ở đây đã quá rõ ràng rồi!

Dù chết rồi, cũng muốn trấn cho nguoi trọn đời không siêu sinh.

Chu Thần Dương vẫn còn gào khóc, thầy Cung cũng tương tự.

Lương Xuyên lặng lẽ móc lấy điện thoại di động ra, bấm gọi cho Ngô Đại Hải:

"Ừ, nhóc Xuyên à?" Ngô Đại Hải nhận điện thoại.

"Vâng, thanh tra Megure." Lương Xuyên nói.

"....." Ngô Đại Hải.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Biển máu

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Người chết: Chu Quang Tông

Giới tính: Nam

Nghề nghiệp: Ông chủ điêu khắc Chu Môn.

Thời gian chết: Trước 10h, tức là khoảng rạng sáng ngày 31.

Nguyên nhân chết: Đa chấn thương nghiêm trọng.

Sau khi kiểm tra qua hiện trường, Giản Hồng mới cho ra báo cáo sơ bộ.

"Chết thế này..." Ngô Đại Hải nhìn kỹ lại người chết một lần nữa, mới lắc đầu cảm thán nói: "Hắn là phải có thù oán ghê lắm."

Tỳ Hưu là thần thú trấn áp tất cả âm tà, Huyền Vũ cũng tương tự vậy. Ý của hung thủ rất đơn giản, không chỉ muốn giết người, mà dù người có thành quý cũng sẽ không tha cho người, muốn cho người phải nhận lấy tra tấn đáng sợ nhất.

"Pháp y Giản, vết thương của thi thể được bị xử lý thế nào?"

"Cái gì?" Giản Hồng không hiểu ý của Lương Xuyên.

Lương Xuyên khoa tay múa chân một cái, rồi suy nghĩ một chút, tìm được một từ tạm đủ để miêu tả: "Đao công."

Giản Hồng gật gù đầu ý bảo đã hiểu rồi. Sau đó cô đeo bao tay vào, nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực của thi thể, nói:

"Miệng vết thương rất gọn gàng dứt khoát, cho thấy tố chất tâm lý của hung thủ rất vững. Tiếp đó, có thể nói đao công, hay kỹ năng sử dụng công cụ gây án của hung thủ rất thuần thực.

Đúng rồi, tôi có so sánh qua, tuy không khẳng định 100% nhưng về sơ bộ, tôi cho rằng hung khí có thể tạo ra miệng vết thương trên người chết lớn như vậy hẳn phải là công cụ dùng để điêu khắc gia dụng.

Hơn nữa, căn cứ vào dấu vết gãy giữa của thi thể trên tường kính và một vài chi tiết phát hiện ra, tạm thời kết luận, lúc hung thủ tiến hành gia công trên thân thể người chết. Không, là lúc tiến hành tra tấn, có lẽ người chết vẫn còn tỉnh táo trong một lúc lâu.

Cụ thể phải đợi có báo cáo xét nghiệm huyết dịch người chết, xem thử xem còn sót lại thành phần thuốc tê hay không."

"Nói cách khác, lúc hung thủ đang làm việc trên thân thể người chết, người ta vẫn còn tròn tròn mắt nhìn sao?" Ngô Đại Hải chắc chắn lên tiếng.

"Rất có thể là như vậy." Giản Hồng đáp.

"Thông báo cho toàn đội, phong tỏa toàn bộ điêu khắc Chu Môn, tiến hành tra xét rải thảm toàn bộ nơi đây. Xem thử xem có phát hiện ra cơ quan nội tạng của người chết hay không?" Ngô Đại Hải ra thông báo, đồng thời nói với Tôn Kiến Quốc bên cạnh mình: "Căn cứ vào thời gian tử vong suy đoán, tiến hành thẩm vấn toàn bộ nhân viên và thợ thuyền ở công quán họ Chu này, nhớ bảo bọn họ cố gắng cung cấp chứng cứ ngoại phạm bản thân vào thời điểm đây."

"Vậy còn mấy khách hàng thì sao?" Tôn Kiến Quốc hỏi.

"Cứ làm từng bước đi đã. Du khách tham quan chỗ này không cần mua vé, cũng không cần đăng kí, khó mà điều tra hết được. Trước hết cứ điều tra rõ ràng "nhóm người nhà" cái đã."

Còn vài điểm Ngô Đại Hải chưa nói nhưng tin chắc Tôn Kiến Quốc có lẽ hiểu được. Đó là nếu Giản Hồng đã phán định sơ bộ rằng công cụ "điều khắc" trên thi thể người chết có khả năng lớn là bộ công cụ tạc tượng của thợ thủ công thì khả năng nhân sĩ chuyên nghiệp trong này gây án khá lớn.

Sau khi phân công nhiệm vụ xong, Ngô Đại Hải đi ra ngoài xưởng.

Ừ, anh đi tìm Lương Xuyên.

Ngô Đại Hải phát hiện càng ngày mình càng có một loại bệnh "Ỗ lại vào Lương Xuyên" rồi.

Cuối cùng, Ngô Đại Hải đi vào sảnh triển lãm ngoài cửa ra vào thì gặp được Lương Xuyên. Lúc này hắn như là người rảnh rỗi đi dạo chơi, tựa hồ như đang thưởng thức những tác phẩm nghệ thuật điêu khắc này.

Bàn tay kia đã không còn, có lẽ đã được đôi tình nhân kia mua đi rồi. Hi vọng bọn họ sẽ hạnh phúc. Lương Xuyên trầm suy nghĩ.

"Nhóc Xuyên à." Ngô Đại Hải ngượng ngùng cười cười, xoa xoa đôi bàn tay, đi tới vỗ nhẹ vào bả vai Lương Xuyên một cái.

"Hả?" Lương Xuyên quay đầu lại, "Làm sao vậy?"

"À..." Ngô Đại Hải sừng sốt một chút rồi hỏi, "Có phát hiện gì không?"

Nói xong Ngô Đại Hải rút điều thuốc ra, rồi cùng Lương Xuyên đi tới chỗ cửa lớn. Một người một điều thuốc. Bọn họ như vậy đã tính là có không phá hư chứng cứ hiện trường rồi. Tuy rằng xưởng điêu khắc của Chu Quang Tông mới là nơi quan trọng nhất, nhưng theo nguyên tắc, phạm vi quanh đó cũng phải được bảo vệ vì vẫn có khả năng có manh mối quan trọng sót lại.

"Phát hiện?" Lương Xuyên lắc đầu, "Tạm thời không có."

Lương Xuyên là người đầu tiên báo án nhưng hắn không thử đọc "di ngôn" của người chết Chu Quang Tông. Đã có vết xe đổ với cặp vợ chồng trẻ lúc trước, Lương Xuyên cực kì cẩn thận trong chuyện đọc di ngôn này. Chu Quang Tông chết thật sự quá thảm khốc, trơ mắt nhìn mình bị rạch ngực mở bụng như thể là tảng đá được gia công điêu khắc.

Để đảm bảo an toàn, Lương Xuyên không tình nguyện đọc di ngôn vào lúc này. Đương nhiên, chuyện này cũng vì hắn thiếu đi chút ít chủ động chủ quan của mình. Cậu thanh niên không đầu vẫn còn quanh quẩn bên ngoài nhà mình đây này. Tuy hắn không biết Chu Quang Tông đã làm thế nào, nhưng quanh những tác phẩm nghệ thuật thạch điêu kia vẫn còn đầy hồn ma bóng quế không tiêu tán, chắc chắn phải có liên quan tới Chu Quang Tông.

Với một kẻ như vậy, Lương Xuyên không có nhiều động lực cá nhân để giúp ông ta.

"Không có?" Ngô Đại Hải không thất vọng, chỉ có chút không quen, "Nơi này rất lớn nha. À đúng rồi, làm sao cậu lại chạy tới đây?"

Ngô Đại Hải vừa nhớ tới câu đầu tiên lúc Lương Xuyên gọi điện thoại cho mình đã bảo "thanh tra Megure", không khỏi chết lặng.

"Đi dạo một chút." Lương Xuyên nhẹ nhàng bỏ qua nguyên nhân mình tới nơi này, chỉ nhắc nhở, "Em đề nghị nên điều tra một chút về công nghệ điêu khắc của người chết."

"Công nghệ điêu khắc?" Ngô Đại Hải gãi gãi đầu, "Cái này hơi khó. Cũng giống như công thức bí mật của đầu bếp đấy, dù có là cảnh sát thì chúng ta không thể bảo bọn họ giao ra được. Chuyện khó à."

"Mang vài thứ ở nơi đây về đi, coi như kiểm tra vật chứng một chút. Em cảm thấy sẽ có vài phát hiện." Lương Xuyên đề nghị.

"Chuyện này thì được, điều tra xong sẽ trả lại bọn họ." Ngô Đại Hải quay đầu, nhìn về sảnh triển lãm sau lưng, "Nhóc Xuyên à, cậu cảm thấy mấy bức thạch điêu này có vấn đề?"

"Mấy thứ này đều là tác phẩm trong hai năm gần đây của người chết." Lương Xuyên vẫy vẫy điều thuốc, "Giác quan thứ sáu nói cho em biết, sẽ có chút phát hiện trên đây."

Lương Xuyên không tin những bức tượng này không có vấn đề gì, nếu không có gì hồn ma bóng quế cứ một mực lẫn lộn nơi đó?

Chỉ hai tiếng sau, thi thể đã được đưa đi, chuẩn bị đưa về cục cảnh sát. Công tác điều tra và lấy khẩu cung trong công quán họ Chu bắt đầu được triển khai.

Thi thể được đưa vào xe, Giản Hồng chuẩn bị lên xe đi thì Lương Xuyên đã thò tay cản lại.

"Cố vấn Lương?" Giản Hồng nghi hoặc hỏi.

"Tiền thể cho tôi đi nhờ xe, được chứ?"

"Đương nhiên, anh thích là được."

Giản Hồng thật sự không biết nói thế nào. Tuy nói từ đây về cục cảnh sát có tiền đường đi ngang qua cửa hàng của Lương Xuyên, thế nhưng đoán chừng không có bao nhiêu người tự nguyện ngồi lên xe pháp y vận chuyển thi thể cả.

Lương Xuyên lên xe, Giản Hồng vẫn còn đang ở sau xe tiếp tục kiểm tra. Trong xe còn có hai trợ lý nữa, một người lái xe còn một người ngồi bên ghế phụ. Phía trước xe là một xe cảnh sát hộ tống.

"Cố vấn Lương, anh là người đầu tiên phát hiện ra thi thể à?" Giản Hồng vừa kiểm tra thi thể vừa hỏi.

"Ừ." Lương Xuyên cười cười, "Rất đúng lúc đấy."

"Lúc vừa mới phát hiện thi thể, cảm giác thế nào?" Giản Hồng nhìn về phía Lương Xuyên, tựa như rất ngạc nhiên về vấn đề này.

Quả là nữ pháp y, vấn đề hứng thú cũng khác hẳn với phụ nữ bình thường.

"Ý cô là hỏi xem lúc đột nhiên phát hiện ra một thi thể trước mặt, có cảm giác thế nào hả?" Lương Xuyên đoán ra được ý đồ của Giản Hồng.

"Ừ." Giản Hồng gật gật đầu, lại có chút áy náy. Cô nàng gan dạ quả quyết này vậy mà cũng có lúc bộc lộ tính cách của một cô gái trẻ thế này đây? Có lẽ cô cần giữ hình tượng dứt khoát của bản thân trước mặt đồng nghiệp và trợ lý mình, có điều lại có thể buông lỏng đôi chút trước mặt Lương Xuyên.

Mỗi lần cô tiếp xúc với thi thể đều đã sớm có người báo án, xác nhận có xác chết thì cô mới đi. Bởi thường gặp thi thể nên cô đã sớm miễn dịch với người chết, nhưng vẫn luôn ngạc nhiên không biết cái cảm giác đột nhiên phát hiện ra một thi thể trước mặt mình sẽ thế nào.

Với người lạ, hỏi thế này có hơi bất tiện, cũng không phù hợp để hỏi. Dù sao với người bình thường mà nói, đây như thể gặp phải ác mộng vậy.

Nhưng cô cảm thấy có thể hỏi vậy với Lương Xuyên được.

Lương Xuyên suy tư một chút.

Thậm chí còn cố nhớ lại lúc mình bắt đầu phát hiện thi thể Chu Quang Tông thế nào.

Cuối cùng, dường như đối mặt là một vị pháp y cho nên hẳn mới chân thật nói thẳng cảm nhận của bản thân lúc ấy:

"Rất đẹp." Lương Xuyên thò tay chỉ chỉ xuống đất, "Người bị đóng trên vách kính, cứ như Jesus trên thập tự giá. Dòng máu tươi chảy xuống, lan rộng ra, lộn xộn nhưng không mất trật tự,

Lúc đó, cảm giác đầu tiên của tôi là, đây là một... một tác phẩm nghệ thuật rất đẹp."

Giản Hồng không bị dọa sợ, cũng không cho rằng Lương Xuyên biến thái. Cô thường xuyên làm việc với thi thể, thật sự không có gì kiêng kỵ về vấn đề này. Lúc Lương Xuyên miêu tả xong, mặt này Giản Hồng còn có vẻ hưng phấn rạng ngời.

"Cố vấn Lương, anh biết không, thỉnh thoảng tôi phân tích giải phẫu thi thể cũng cảm giác như mình đang vẽ một bức tranh. Tôi cảm thấy bọn họ đều là tác phẩm nghệ thuật đẹp đẽ, dù có bị phá huỷ thành bộ dạng gì đi nữa, dù có thể thăm đến cỡ nào đi nữa, tôi cũng có thể dựa vào góc nhìn của mình tìm ra được những điểm không tầm thường và đặc biệt của bọn họ, còn có cả... một loại hài hòa nữa.

Lúc đầu chưa quen với công việc này, tôi còn dùng vài mảnh khố trốn tránh sợ hãi. Nhưng dần dà sau đó, tôi chậm chậm tìm được hứng thú riêng của mình."

Hai người trợ lý ngồi trước thùng xe, một lái xe, một ngồi kế bên ghế tài xế liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều nhìn thấy vẻ sợ hãi và rối rắm trong mắt đối phương.

Bọn họ là những gương mặt mới được phân công tới phòng pháp y. Vừa nghe xong đoạn đối thoại của hai người kia, bọn họ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

Lương Xuyên gật gật đầu,

Chuẩn bị thò tay đặt lên trán Chu Quang Tông.

Lúc trước ở công quán họ Chu, Lương Xuyên không làm như vậy cũng có lý do. Đó là không biết Chu Quang Tông chơi đùa thế nào mà có nhiều "thân bằng hảo hữu" ở nhà ông ta đến vậy. Lương Xuyên không muốn để cho đám người kia phát hiện ra đặc thù của mình, để rồi bị hấp dẫn, cả ngày quanh quẩn ngay cửa ra vào cửa hàng mình như cậu thanh niên không đầu kia.

Thử nghĩ xem, vào trời chiều, mặt trời vừa lặn, mình vốn định nhấc ghế ra ngoài phơi nắng như mọi khi.

Kết quả là cửa ra vào nhà mình đứng đông nghẹt mấy thứ kia.

Đến lúc đó, nơi khác đầy những ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi,

Chỉ có nhà mình, gió lạnh từng cơn, mưa gió náo nùng...

"Bao tay." Giản Hồng như biết Lương Xuyên định làm gì. Cô cho rằng đây chỉ là thói quen lúc suy nghĩ và kiểm tra thi thể của hấn mà thôi, vì vậy mới chủ động đưa một đôi bao tay qua, "Phải bảo vệ kỹ bản thân."

Lần này Giản Hồng không lo lắng Lương Xuyên làm hư thi thể mà lo Lương Xuyên không có kinh nghiệm tiếp xúc thi thể quá gần thế này, nếu thi thể lúc còn sống có thêm bệnh tật gì đó sẽ rất phiền toái.

Lương Xuyên nhận lấy bao tay đeo vào, sau đó đưa tay đặt lên trán của Chu Quang Tông.

Đồng thời,

Hấn từ từ nhắm mắt lại.

Lúc này,

Tốc độ như trở nên rất nhanh,

Nhanh đến mức Lương Xuyên còn chưa kịp chuẩn bị.

Không có bóng tối,

Không có khoảng trống chuyển tiếp,

Không phải chờ đợi,

Trong tích tắc vừa nhắm mắt lại,

Trong mắt Lương Xuyên xuất hiện một biển máu đỏ tanh tươi, nháy mắt đã bao phủ cả người Lương Xuyên...

Bạn đang đọc truyện *Hấn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Gói bưu kiện đưa đến trong đêm

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Biển máu mênh mông mờ mịt, mới đầu còn là trạng thái dịch thể cuộn cuộn ào ạt. Mùi máu tanh khiến người ta hít thở không thông, không chỉ hít thở khó khăn mà còn khiến cho lỗ chân lông toàn thân trên người như bị bít kín lại.

Nhưng rất nhanh, biển máu dần ngưng kết, hai chân Lương Xuyên cũng đã đứng trên "mặt đất". Nhìn biển máu ngưng kết như thể cục dầu lớn còn chưa bị nấu tan hoàn toàn hết trong nồi lẩu Thành Đô vậy.

Có hơi dính dính, có hơi mềm mềm, nhưng vẫn là thể rắn.

Không phải lúc trước hấn chưa từng đọc di ngôn của người chết qua, có điều kiểu như của Chu Quang Tông thế này là lần đầu tiên nhìn thấy.

Rõ ràng,

Tĩnh tế,

Đặc biệt,

Không phải tìm tòi và chờ đợi trong bóng tối dài dòng tê ngắt, tiết tấu rất nhanh, hơn nữa còn rất thoáng đãng.

Chẳng lẽ di ngôn của nghệ thuật gia cũng phải đầy chất nghệ thuật thế này sao?

Trong lòng Lương Xuyên thầm nghĩ. Bỏ qua suy nghĩ cá nhân mang đầy tính "hoài nghi" "xem thường" về thủ đoạn và thủ pháp điêu khắc của Chu Quang

Tông, không thể phủ nhận rằng tay nghề điêu khắc của lão thuộc hàng top đầu.

Nhìn loạt tác phẩm điêu khắc kia, cùng với điêu khắc Chu Môn ngày càng lớn mạnh như hiện tại đủ biết không thể có chuyện vô duyên vô cớ mà nổi tiếng đến vậy.

Biển máu nhộn nhạo ngưng kết.

Một cục máu chậm rãi nhô lên.

Cục máu đó còn rất tươi mới,

Còn tản ra hơi nóng bốc lên, ngoài rìa cục máu vẫn còn đỏ tươi như thể đang thể hiện rõ giá trị của sinh mệnh được giao phó.

Lương Xuyên chậm rãi đi tới. Cục máu này cao bằng một người, hình thể không có nhiều khác biệt với cục đá dùng để điêu khắc hình người.

Dưới chân Lương Xuyên có một bộ dụng cụ điêu khắc, được xếp đặt chỉnh tề ở đây.

Chỉ là Lương Xuyên có chút mê mang. Hắn không phải là thầy tướng số nên không hiểu được có phải lúc chết, trong lồng ngực Chu Quang Tông bị đặt hai hòn đá chạm khắc Tỳ Hưu và Huyền Vũ nên sinh ra ảnh hưởng đặc biệt nào đó hay không.

Nhưng trước mắt, Chu Quang Tông là một nhà nghệ thuật, di ngôn của ông ta không phải quá trừu tượng rồi sao?

Dần dần, Lương Xuyên cảm thấy một cơn mỏi mệt ập đến.

Hắn chậm rãi mở mắt ra,

Nhìn thấy trước mặt vẫn là Giản Hồng còn đang tiếp xem xét tục thi thể.

Lương Xuyên vô thức thò tay xoa xoa mắt, cơn mỏi mệt không ngừng ập lên người hắn. Nhưng càng khiến hắn khó mà tiếp nhận được là hắn thật sự không phát hiện chút ít tin tức có giá trị nào.

"Đến rồi."

Cậu nhân viên mới ngồi ghé tài xế nói.

Xe cũng chậm chậm ngừng lại.

"Tôi xuống trước nhé." Lương Xuyên nói tạm biệt với Giản Hồng.

"Lần sau có cơ hội tôi mời cô vấn Lương đi ăn thịt nướng, chúng ta giao lưu trao đổi cho thỏa thích." Giản Hồng cười nói.

"Thịt nướng thì không cần, uống trà đi." Lương Xuyên nghĩ một chút rồi nói.

"Vây cũng được."

Hai người mới ngồi trước xe vừa tưởng tượng ra cảnh hai người sau xe vừa ăn thịt nướng vừa tán gẫu về chủ đề kia, đột nhiên cảm giác dạ dày co thắt lại.

Vừa vào cửa ra vào, Lương Xuyên đã nhìn thấy Phở Nhị lười biếng nằm trên mặt quầy hàng. Dù thấy Lương Xuyên trở về, nó cũng chỉ khẽ lật người, chẳng vó lên tiếp tục ngủ gật.

Lương Xuyên rót một chén nước ấm, bưng chén nước ngồi phía sau quầy. Trong đầu hắn vẫn nghĩ về "di ngôn" của Chu Quang Tông đọc được lúc này.

Bất cứ chuyện gì cũng có ý nghĩa tồn tại của nó. Bất kỳ hình ảnh gì có thể xuất hiện trong đầu nhân loại kỳ thật đều là hình ảnh phản chiếu của hiện thực. Vì vậy, trong di ngôn của Chu Quang Tông chắc chắn có cất giấu tin tức.

Có điều Lương Xuyên không tốn quá nhiều tâm tư suy nghĩ vấn đề này. Ông ta đã chết, hắn đã hỗ trợ tìm kiếm hung thủ. Thế nhưng ông ta chỉ lưu lại cho mình một mớ mặt mả Da Vinci, thế thì ông ta tự chơi đi vậy!

Chuyện này như thể người quyết định dẹp bỏ đấu tranh tâm lý, quyết định cho một người nào đó vay tiền. Thế nhưng kẻ đó lại nói, được thôi, có thể mượn tiền của cậu, thế nhưng cậu phải trả lời câu hỏi, khiến tôi đổi ý thì mới cảm tiền của cậu.

Có bị bệnh không?

Hắn bèn tắm rửa, thu dọn quần áo, tiện thể quét dọn cửa hàng qua một lượt.

Lúc này Lương Xuyên chợt nhớ ra mình còn chưa ăn tối.

"Anh Xuyên, về rồi à?"

Trẻ thế này còn qua nhà người khác chơi, chỉ có là Chu Sa rồi!

Đôi khi cô nàng này xem Lương Xuyên như thể một gốc cây vậy, không có chuyện gì làm sẽ tìm Lương Xuyên chuyện phiếm.

Lương Xuyên mở cửa, không có không đi vào mà chỉ đưa tay chỉ ra đằng sau.

"Gần đây có mở một sạp hàng nấu đồ ăn Quan Đông, qua ăn thử đi."

Nghĩ tới mùa đông ăn đồ Quan Đông cũng là một chuyện thú vị. Chan canh lên, rưới thêm lớp ớt sa tế, sau đó uống cạn bát canh, quả thật đủ thỏa mãn!

Lương Xuyên khẽ gật đầu. Hắn cũng cần ăn chút gì đó.

Chu Sa cười cười, đợi Lương Xuyên đóng cửa kỹ lưỡng rồi cùng nhau đi tới cuối phố.

Phố cũ về đêm vẫn đông người. Bởi phía sau con phố là có vài tiệm vui vẻ, vài tiệm internet và còn nhiều tiệm làm tóc nữa. Những nơi thế này thường vẫn được nhắm mắt mở mắt cho qua đây.

Tuy nói làm ăn trên thân xác quả không dễ nghe, nhưng thật ra các cô ấy cũng có đóng góp nhất định vào việc giúp đỡ những công dân và nhân viên còn độc thân giải quyết nhu cầu, qua đó giảm được tỉ lệ vụ án về khía cạnh này phát sinh. Tất nhiên chuyện gì cũng có hai mặt, dù là phương Tây thì vẫn có rất nhiều nước nghiêm cấm dịch vụ này, bởi chỉ có thể giải quyết được một phần của vấn đề, ngược lại còn có thể mang đến nhiều vấn đề hơn nữa.

Quầy hàng đồ ăn Quan Đông không lớn, chỉ nhìn hơn tiệm ăn thông thường một chút. Bọn họ còn không có cửa tiệm, bảng hiệu mà chỉ là một dãy lều, bên trong đặt mấy bộ bàn ghế nhựa mà thôi.

Tuy rất đơn sơ, nhưng thật ra ăn đồ Quan Đông hầu như đều phải ở trong bầu không khí này. Một số món ăn theo thời mà xuất hiện, nếu như ngồi nhà hàng Tây ăn những món ăn này thì sẽ chẳng còn hương vị gì cả.

"Cá viên chỗ họ không tệ đâu." chắc hẳn Chu Sa đã tới đây nhiều lần, cho nên mới giới thiệu với Lương Xuyên.

"Em gái, đêm nay lại tới nữa à? Vẫn món cũ hả?" người đàn ông cười ha hả hỏi.

"Đúng, làm cho em năm mươi đồng đi. Anh đứng bếp nấu cho em đây." Chu Sa đầy hào sảng nói. Tính cách cô vẫn luôn thoải mái như vậy.

Bởi vậy mà Lương Xuyên không kìm lòng được, chợt nhớ tới hình ảnh Chu Sa ngồi gác chân sau khi gặm xong mấy cái móng heo ở nhà mình, còn cả cái phần khóa kéo quần jean bị cộm lên đập vào trước mắt mình nữa.

"Còn anh bạn, ăn gì nào? Cứ chọn món đi. Có đủ món hết. Tiệm này do hai vợ chồng bọn chị tự làm hết, cá viên này đảm bảo ngon!"

Người phụ nữ trẻ nhiệt tình nói với Lương Xuyên.

"Là kiểu nấu như ở Giang Chiết à?" Lương Xuyên nhìn thoáng qua mấy viên tròn nhỏ bên trong chậu nước.

Chọn cá tươi, rửa sạch, lóc lấy thịt cá, trộn với bột mì theo tỷ lệ nhất định rồi quét đều lên. Cuối cùng dùng thìa và tay niết, tạo thành từng viên cá viên bóng tròn như ngọc.

Nước canh thì chỉ cần đợi nước sôi, thả cá viên này vào, lại nêm thêm rau thơm, hành thái nhỏ. Sau đó thêm vào chút dầu vừng. Nồi canh này ngon đến tận đỉnh. Với người Thành Đô quen ăn mấy món cay Tứ Xuyên mà nói thì kiểu nấu đơn giản vẫn giữ nguyên được mùi vị thế này có độ hấp dẫn cực lớn.

"Đúng rồi." chị gái kia cười hỏi, "Lấy một phần nhé?"

"Vâng, còn mấy thứ khác chị cứ tự cho vào giúp tôi." Lương Xuyên nói.

"Ừ, được."

Chị gái kia cũng rất thoải mái, nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn.

Chu Sa cùng Lương Xuyên ngồi xuống một bàn nhựa nhỏ bên cạnh,

"Có muốn chút rượu gạo nóng không? Có cả sữa đậu nành đấy, đều làm trong ngày cả." anh chủ hô lên.

"Cho em rượu gạo, cho anh ấy sữa đậu nành." Chu Sa quyết định thay cho Lương Xuyên.

Anh chỉ quán nhanh chóng đem sữa đậu nành và rượu gạo nóng đến.

Chu Sa hít một hơi uống một ngụm, miệng chặc chặc chặc chặc, "Ngon."

Lương Xuyên thì lại đưa hai tay cầm lấy ly sữa đậu nành nóng ngồi đấy, mân mê.

"Ha ha ha, em gọi cho anh ly sữa đậu nành cũng vì nghĩ chắc anh sẽ làm vậy." Chu Sa cười nói, "Giống hệt ông già. Anh biết không, lần nào em ra khỏi tiệm, nhìn thấy anh xách ghế ngồi ngoài cửa ra vào phơi nắng cũng đều thấy buồn cười."

Lương Xuyên cũng cười cười, không nói gì.

Một lát sau, hai tô canh cá viên đầy tràn được bung ra. Bát lớn có đủ rau thơm hành thái, nước trong veo không mỡ màng. Vừa bung đến, mùi hương thanh ngọt đã xông vào mũi.

Tiếp đó là hai phần đồ ăn Quan Đông đựng trong chén lớn, cũng nhiều không kém.

"Đây là Name card quán anh. Nếu hai người thấy ngon, sau này cứ chọn món thôi, chỉ cần ở quanh con phố này thì anh có thể giao tận nơi." Anh chủ quán đưa hai tấm danh thiếp cho hai người.

Danh thiếp có hơi thô ráp, hẳn là đặt hàng từ tiệm in quảng cáo giá rẻ. Bên trên danh thiếp có hình chụp hai vợ chồng chủ quán, nhìn khá trang trọng, có lẽ là hình cưới thì phải.

Tên quán là "Món ăn Quan Đông - Thành Tâm", số điện thoại trên đó hẳn là của ông chủ và bà chủ đấy. Bà chủ tên là Vương Đình, còn ông chủ tên là Lương Cần.

"Anh Xuyên, họ hàng với anh à?" Chu Sa chỉ vào tên ông chủ trên danh thiếp hỏi.

"Anh bạn này cũng họ Lương à?" ông chủ hỏi.

"Ừ, đúng vậy."

"Vậy hay quá, để tôi làm thêm cho cậu một phần mì nhỏ, mì tươi tự làm, coi như tặng cậu." Anh chủ cao hứng nói.

"Không cần đâu." Lương Xuyên đưa cho anh chủ một điều thuốc, "Dạ dày tôi không tốt, tôi không ăn nhiều được." Lương Xuyên áy náy nói. Nếu người ta đã thật tâm làm cho mình, hẳn không thể để đối phương cảm giác mình chán ngán không muốn ăn được, không những thế còn phải cố ăn nhiều hơn nữa. Thế chẳng phải tự mình làm khổ mình à?

"Vậy hai người ăn đi vậy."

Rồi anh chủ đi tới sau nồi nấu, lôi một lọ kem đường hay kem nhau thai cừu gì đó ra, cầm tay chị chủ lên thoa đều vô cùng tỉ mỉ.

Chị chủ cười ngọt ngào.

"Thật ra, như vậy cũng tuyệt thật đấy." Chu Sa nghiêng đầu nhìn hai vợ chồng trẻ đầy mặn nồng bên kia.

"Nghĩ đến chuyện yêu đương rồi hả?"

Lương Xuyên vẫn luôn là kẻ phá tan bầu không khí tươi mát như thế.

"Ài." Chu Sa liếc nhìn Lương Xuyên, bắt đầu ăn.

Lương Xuyên cũng cảm ngưỡng lên, múc một ngụm nước canh. Nước dùng tuy không có nhiều gia vị nhưng không tính là thanh đạm, vị ngon nồng đậm rất vừa miệng.

Hắn lại ăn miếng cá viên, mềm mà không ngán, vị vừa phải không có chút mùi cá tanh gì.

Mùi vị quả thật không tệ!

Không ngờ Lương Xuyên có thể húp được nửa tô canh, còn ăn khá nhiều cá viên, cả người cũng ấm áp hơn hẳn. Nhưng đến khi hắn đang chuẩn bị thử món ăn Quan Đông thì dạ dày chợt co thắt lại.

Đáng chết!

Vừa có hứng thú ăn uống, thế mà bị cảm giác bài xích quen thuộc này kéo đến.

Lương Xuyên buông đũa xuống, lắc đầu, nhưng vẫn cất tấm danh thiếp của chủ quán vào. Hắn nghĩ có lẽ sau này không cần nấu cơm, húp chút canh này cũng được.

Chu Sa ăn như gió cuốn mây tan. Ăn xong phần đồ ăn Quan Đông của mình, cô ngẩng đầu lên thấy Lương Xuyên còn không đụng tới phần kia bèn không chút do dự bung tới ăn nốt.

Phần ăn hai người đã bị một mình cô xử lý sạch sẽ, sau đó no căng bụng thỏa mãn.

Tính tiền xong, hai người trở về.

"Ngon đấy chứ?" Chu Sa hỏi

"Ừ, khá ngon." Lương Xuyên gật gật đầu.

"Lần sau còn đến ăn chứ?" Chu Sa chợt ngạc nhiên, "Chuyến phát nhà nào mà còn giao hàng đêm hôm thế này?"

Trên bậc thang cửa ra vào cửa hàng hàng mã của Lương Xuyên có thêm một thùng đồ.

Hắn đi tới cầm thùng đồ lên, có vẻ khá nặng.

"Tạm biệt, mai gặp lại." Chu Sa gấp dài rồi quay về tiệm của mình. Bình thường cô cũng ở lại luôn trong tiệm.

Lương Xuyên mở cửa, đi tới bên quầy, với tay lấy kéo cắt thùng đồ ra.

Thùng được mở ra,

Bên trong còn có bọc thêm một lớp nữa, rất đẹp cũng rất cổ điển.

Bọc nhỏ mở ra khá dễ dàng.

Sau khi mở ra,

Là một tượng điêu khắc - "Tam thốn kim liên"

Tượng đá đẹp đẽ, chi tiết tỉ mỉ, gọt giũa theo phong cách cổ xưa.

Lương Xuyên có chút bất ngờ, thầm nghĩ dù đã xảy ra chuyện nhưng thái độ chăm sóc khách hàng của điêu khắc Chu Môn quả thật đẳng cấp. Bọn họ mới vừa làm việc với cảnh sát xong, đã nhanh chóng giao hàng tới cho mình ngay trong đêm rồi.

Nhưng mình... chưa cho địa chỉ mà.

Đúng lúc này, chuông điện thoại Lương Xuyên vang lên.

Là điện thoại của Ngô Đại Hải.

Lương Xuyên bắt máy.

"Nhóc Xuyên à, lại có người chết nữa. Là Chu Thần Dương, con trai Chu Quang Tông, đã chết rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nụ cười châm chọc

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lãng Nhân Môn

Chu Thần Dương đã chết,

Cách thức chết còn đặc biệt hơn cả cha anh ta.

Anh ta chết trên vách tường vẽ hoạt hình bên ngoài một nhà trẻ.

Đầu hướng xuống dưới,

Chân hướng lên trên.

Còn có năm cây đinh thép đóng thẳng lên tứ chi và cổ anh ta, thủ pháp tương tự như cha anh ta bị đóng trên vách kính. Nhưng không giống cha anh ta, lồng ngực Chu Thần Dương không bị móc ra, không bị đặt tượng tạc hình Tỳ Hưu này nọ vào trong người. Di thể anh ta được bảo quản gần như nguyên vẹn, ngoại trừ...

Mặt.

Đúng vậy, toàn thân anh ta từ cao đến thấp, chỉ có gương mặt là không thể nhìn thẳng vào được.

Hai mép môi của Chu Thần Dương bị rách ra, mà bởi người anh ta bị chống ngược xuống cho nên da mặt cũng bị kéo trùng xuống dưới. Hơn nữa hung thủ còn cố ý rách thành đường cong.

Cũng bởi vậy, cảm giác đầu tiên khi người khác nhìn thấy cổ thi thể này chính là Chu Thần Dương đang lộn ngược trên vách tường, mặt nhếch lên đáng cười mở rộng hết cỡ.

Như thế rất giống mặt nạ chú hề, mang đầy vẻ châm chọc. Đang đêm nhìn cảnh này, dù là cảnh sát hình sự lão làng cũng không khỏi cảm thấy phía sau lưng lạnh toát.

Nửa đêm ra ngoài, cho nên Lương Xuyên còn mang theo một cái khăn quàng cổ nữa. Lúc quan sát thi thể, hai tay hắn vẫn thọc sâu trong túi áo khoác ngoài. Trời khá lạnh, thân thể của hắn quả là quá yếu ớt mà!

"Nhóc Xuyên." Ngô Đại Hải đi tới, "Anh có bảo người điều tra qua camera giám sát quanh đây, chỉ thấy một đoạn ngắn hình ảnh của Chu Thần Dương đi đi tới tới đây một mình, không nhìn thấy kẻ tình nghi."

Đang trong dịp Nguyên Đán nên nhà trẻ được nghỉ học. Hơn nữa, hôm nay nhân viên bảo vệ nhà trẻ cũng đã chuồn ra ngoài đánh bài, cho nên tạm thời vẫn không có được nhân chứng trực tiếp nào.

Người phát hiện ra thi thể là một cụ bà qua đường. Cụ thét lên chói tai rồi ù té chạy về nhà, bị dọa sợ mất hồn mất vía, một mực nói nhà trẻ có một con quỷ, có quỷ.

Con trai bà cụ phải chạy tới nhìn qua, mới phát hiện là thi thể.

Về phần bà cụ thì đã được đưa tới bệnh viện. Già cả bị dọa nên có hơi mệt người, dĩ nhiên tình hình chung vẫn ổn cả.

"Án giết người hàng loạt, thảm án diệt môn." Lương Xuyên khẽ cười nói, "Tùy tiện thả một điểm trong đây ra cũng đủ khiến truyền thông hưng phấn đến tột đỉnh, huống chi lần này còn tổ hợp tất cả."

"Anh đoán khả năng lớn là báo thù." Ngô Đại Hải phân tích.

Lương Xuyên gật gật đầu, đồng ý nói: "Anh nói câu này thừa rồi."

Nếu như là vấn đề khác, không có chuyện hung thủ giết Chu Quang Tông xong lại còn đi giết Chu Thần Dương. Giết cha xong, lại giết thêm con trai. Đây là báo thâm cừu đại hận, giết cả nhà người ta rồi.

Hơn nữa, người chết vẫn còn chưa thỏa được lòng hung thủ. Gã có vẻ còn để ý kỹ đến quá trình, thông qua công cụ điều khắc để thể hiện ra một loại nghệ thuật nữa.

Nghệ thuật, là cảm xúc nối liền với con người. Nghệ thuật chết chóc này như thay mặt hung thủ truyền ra một tin tức nào đó.

Có nghĩa là dù đã giết người rồi, hung thủ vẫn còn vài tâm tình chưa phát tiết ra được. Gã cảm thấy chưa đã ghìen, còn chưa hết hận thù.

Lương Xuyên khẽ nhú mày. Tối hiện giờ hắn vẫn không thể lý giải được hình ảnh trong di ngôn của Chu Quang Tông biểu đạt ý gì? Còn về phần di ngôn của Chu Thần Dương thì Lương Xuyên đã không có nhiều hi vọng, bởi bản thân hắn đã quá mệt mỏi vì vừa đọc qua di ngôn một người chết rồi. Hơn nữa bản án lần này khác với án của hai vợ chồng kia, Lương Xuyên không cần phải liều mạng như thế.

Mặt khác là Lương Xuyên lo rằng Chu Thần Dương cũng là một tay chơi "di ngôn nghệ thuật" giống cha anh ta. Thế thì hắn sẽ ôm buồn bực đến ghen mặt.

Hắn lại nhìn thấy pháp y Giản Hồng đến hiện trường. Sau khi chụp đủ hình ảnh lưu lại, cô cùng hai trợ lý của mình bắt đầu đưa thi thể xuống.

Lương Xuyên ra khỏi khu vực căng dây cảnh báo, lấy điều thuốc ra châm lửa đốt. Ngô Đại Hải cũng đi theo, nói:

"Nhóc Xuyên à, anh có cho người điều tra, có hỏi qua, không ai trong điều khắc Chu Môn biết làm sao mà 'Tam thốn kim liên' kia lại xuất hiện trước cửa nhà cậu. Theo như họ nói, sau khi Chu Quang Tông xảy ra án mạng, toàn bộ nơi này cũng ngừng hoạt động. Không có chuyện có người nửa đêm giao hàng đến cho khách. Cậu cũng chưa để lại địa chỉ giao hàng, lúc ấy cậu đang đợi người ta gói đồ rồi thanh toán tiền hàng mang đi đúng không?"

Hơn nữa, căn cứ vào một số chứng cứ từ camera giám sát và phỏng đoán thời gian tử vong của Giản Hồng, thì trước khi cậu ra ngoài, có lẽ Chu Thần Dương đã chết rồi."

Ngô Đại Hải gãi gãi đầu, "Chẳng lẽ sau khi cậu ta chết mới nhớ ra mình còn có gói hàng chưa giao cho khách, cảm thấy lòng khó thanh thân siêu thoát nên dùng vong hồn giao hàng cho cậu?" Ngô Đại Hải nói đùa thế này chỉ nhằm khiến bầu không khí vui vẻ hơn. Thế nhưng, câu đùa nhạt nhẽo này lại quá mất tự nhiên rồi!

Lương Xuyên phun ra một ngụm khói thuốc, rồi hít hít một hơi nói:

"Camera quan sát phía bên em cũng không có gì sao?"

"Không có." Ngô Đại Hải trở nên nghiêm túc hẳn, "Yên tâm đi, đêm nay anh sẽ sắp xếp vài nhân viên canh sát cạnh cửa hàng cậu, chú ý quan sát tình hình."

Bởi vì, rất có thể kẻ giao thùng đồ đến cửa hàng của Lương Xuyên chính là hung thủ!

Thật ra chính Lương Xuyên cũng không rõ, nếu kẻ đó là hung thủ thì đưa thùng đồ cho mình có ý gì?

Mình không có nửa xu liên quan tới điều khắc Chu Môn nha. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có khả năng nào để hấn rơi vào cái vòng xoáy này cả. Dù hấn là cố vấn tra án ở cục cảnh sát, mục đích là muốn bắt hung thủ, nhưng mà nói đang yên đang lành hung thủ cố ý quay lại báo thù mình thì quá khó nghe đi. Ngô Đại Hải không phải là mục tiêu lớn, dễ nhìn thấy hay sao?

"Tâm tư của hung thủ rất kín đáo, tạm thời không bỏ sót chi tiết gì." Ngô Đại Hải thờ dài, "Anh lo nếu không sớm tìm ra hung thủ, gã có thể sẽ tiếp tục giết người nữa. Hiện tại anh định tìm kiếm lại các ghi chép thăm vấn ở cục cảnh sát, để xem lý do Chu Thần Dương một mình tới nhà trẻ này làm gì?"

"Nhà họ Chu này còn ai ở Thành Đô không?"

"Theo anh biết thì không. Mười năm trước bọn họ mới tới Thành Đô, còn lúc trước kinh doanh ở Hồng Kông."

"Vợ anh ta?" Lương Xuyên hỏi.

"Chu Thần Dương mất mẹ từ nhỏ. Sau anh ta cũng có kết hôn, nhưng năm ngoái vợ anh ta bị bệnh qua đời rồi. Cho nên nhà họ Chu hiện tại chỉ có hai kẻ độc thân kia."

Lương Xuyên gật gật đầu. Lúc này, có một cơn gió rét thổi tới khiến Lương Xuyên vô thức mà rung mình một cái. Sau đó hấn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, có không ít quần chúng vây xem. Dù là đang nửa đêm mùa đông, vẫn không nên đánh giá thấp tính cổ chấp thích hóng chuyện của dân chúng Trung Quốc được.

Cảnh sát đến đã thu hút sự chú ý của rất nhiều cư dân quanh đó, thậm chí có nhà còn kéo cả già trẻ lớn bé tới hóng chuyện, vừa xuyết xoa vừa chờ nhìn xem hình ảnh bùng nổ thế nào.

"Đại Hải, anh nói xem, hung thủ có thể ở trong đám người kia không?" Lương Xuyên đột nhiên hỏi.

"Cái gì?"

"Rất nhiều hung thủ giết người xong, đợi đến lúc thì thể bị phát hiện sẽ làm bộ như không có gì, trà trộn vào trong đám người hóng chuyện để quan sát tình huống. Chuyện này có lẽ anh cũng biết mà nhỉ?"

"Đề anh báo Tôn Kiến Quốc cho người qua ghi chép sơ lược lại thông tin mấy người vây xem."

"Nếu quả thật gã ở đây thì tốt." Lương Xuyên lại nói, "Thật ra em lo là gã không làm như vậy. Thậm chí gã còn không có lấy hứng thú quay đầu lại nhìn ấy chứ."

"Sao mà anh không hiểu được ý cậu nhỉ?"

"Nếu một nghệ thuật gia có thể cao ngạo đến lạnh lùng gạt bỏ hết những lời đánh giá của người xem đối với chính tác phẩm của mình, vứt bỏ lòng hư vinh mà người thường nào cũng có đi, chỉ vui đầu chuyên chú vào bầu không khí sáng tác nghệ thuật thôi..."

Thì đây, mới là đáng sợ nhất."

...

"Ken kết...ken kết...ken kết..."

Cửa bị khóa, tiếng người đẩy cửa, tiếng cửa gỗ cũ kỹ vang lên ken kết không ngừng. Trong khoảng quá nửa đêm này, âm thanh đấy càng thêm chói tai.

Đúng lúc này, cánh cửa từ tiệm massage sát vách đột nhiên được mở ra.

Chu Sa còn đang ngái ngủ khoác theo bộ đồ ngủ đi ra, ngáp một cái, đồng thời kinh ngạc nói:

"Anh Xuyên, đêm hôm khuya khoắt, đi ra ngoài còn quên mang chìa khóa à?"

Chu Sa nhớ hẳn vừa đi ăn tối với mình về, không lâu sau đã được một xe cảnh sát ghé qua đón đi. Chu Sa cũng đã biết Lương Xuyên còn là cố vấn cục cảnh sát mà.

Bóng người kia khẽ gật đầu, lại tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Được rồi, vào trong cửa hàng em nằm một giấc đi. Đợi trời sáng đi kêu thợ khóa mở cửa giúp."

Chu Sa ngủ ở phòng trong, còn bên ngoài chỗ buôn bán có một cái giường lớn, tha hồ cho một người nằm ngủ. Hơn nữa trong cửa hàng có điều hòa, sẽ không thấy lạnh.

Đối phương đi tới.

"A ha, lần này lại đồng ý nhanh vậy à? Em nói rõ cho anh biết, tiểu thư em đây giữ anh lại nhưng đừng có mà nghĩ tới ý đồ gì khác đấy." Chu Sa tiện miệng nói. Đương nhiên đây chỉ là nói giỡn, với thân thể yếu đuối như con quý bệnh lao của Lương Xuyên, ăn cơm cũng chỉ được vài miếng... Muốn chơi trò gạo nấu thành cơm gì gì đó với cô được sao? Trừ phi tự cô thừa thể thuận theo thì thôi. Thế nhưng đại tiểu thư họ Chu cô đây là một người buông thả vậy sao?

Đối phương chậm rãi đi tới.

Đèn đường phố cũ có hơi mờ mờ, may ra chỉ có tác dụng làm đẹp. Cho nên cảnh vật lúc này cũng chỉ là cái bóng mơ hồ, chưa kể tới chuyện Chu Sa còn đang không ngừng ngáp ngủ làm sao nhìn rõ được gì.

"Meow!"

Trên ban công lầu hai của cửa hàng vàng mã, Phở Nhị đột ngột kêu lên chói tai.

"Anh Xuyên à, dạy dỗ con mèo chết tiệt nhà anh cho tốt đi. Lần nào thấy em nó cũng kêu réo, giờ nửa đêm còn kêu, có phải đang động dục không hả? Mang nó đi thiến sớm đi."

Chu Sa không có thiện cảm với con mèo Phở Nhị nhà Lương Xuyên. Đôi khi ánh mắt của con mèo này làm cô thấy sợ hãi.

Phở Nhị trên bệ cửa sổ chọt sừng sốt.

Tựa như không dự liệu được sẽ gặp phải cái phản ứng này.

Rồi sau đó, Phở Nhị dứt khoát quay ngoắt, uốn éo nhảy khỏi bệ cửa sổ trở về phòng ngủ, không để ý tới sống chết của cô nàng này nữa.

"Anh nhanh lên giúp em đi nào, anh Xuyên, đừng lè mề ở ngoài đó nữa. Mau vào đi."

Chu Sa thúc giục. Cô chỉ mặc bộ áo ngủ, ngoài trời thì lại quá lạnh.

"Đến đây."

Đối phương đáp lại, giọng có hơi khàn khàn như thể tiếng ma sát của bánh răng bị thiếu đi lớp dầu bôi trơn.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ác ma được mình dạy dỗ ra

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Chu Sa đi vào tiệm của mình, người kia cũng đi tới. Vào lúc này, Chu Sa vốn đang mang theo bộ dạng lười nhác chưa tỉnh ngủ chọt quay phắt người lại. Cô tóm lấy cái ghế bên cạnh, vung tay đập tới người phía sau lưng.

Vốn cô định dùng kim châm, nhưng nhớ ra nếu nắm giữ kim châm không tốt sẽ dễ xảy ra chuyện ngoài ý. Lúc này Chu Sa chỉ nghĩ đối phương chỉ là một tên trộm, nếu biết kẻ kia là tên hung thủ liên tiếp giết chết hai cha con Chu Quang Tông, Chu Thần Dương bằng cách thức tàn khốc biến thái nhất, đoán chừng cô sẽ không có suy nghĩ như vậy.

"Bốp!"

Ghế đập xuống, đối phương phản ứng rất nhanh. Hai tay chống lên, ghế bị vỡ nát. Còn đối phương lao mạnh về phía trước, chân sau đập tới.

Tên này có luyện võ!

Chu Sa không ngờ đối phương lại có thể phản ứng nhanh như vậy. Cô nàng bị đập thẳng vào bụng dưới phải liên tục lùi lại, mãi đến khi sau lưng đụng vách tường mới ngừng lại được.

Thế tới của đối phương không giảm, vọt thẳng tới.

Nào phải ăn trộm, rõ ràng là đột nhập vào nhà cướp bóc mà!

Chu Sa thót tim, cặp môi đỏ mọng bặm lại, đầu lưỡi đảo qua cuốn lấy một cây kim châm ra, ngay sau đó nhổ thẳng vào mặt đối phương.

"Vù...!"

Kim bạc phát ra tiếng rít dài đâm thẳng trúng mặt đối phương. Nhưng gã chỉ khựng lại trong giây lát rồi tiếp tục lao đến, thậm chí còn không kêu lên một tiếng nào.

Làm sao có thể?

Chu Sa run lên, tay của đối phương vung chường đánh xuống. Cô vô thức đón đỡ lại.

"Phập...."

Chỗ cánh tay nhói đau, đồng thời xuất hiện một lỗ lớn.

Mượn ánh sáng lơ mơ của ngọn đèn nhỏ, Chu Sa nhìn thấy trong tay đối phương là một thứ gì đó như thể là dao, nhưng lại không giống những con dao bình thường mình từng nhìn thấy.

Dao này là một trong những dụng cụ điêu khắc.

Đối phương lại tới nữa. Một tay Chu Sa chống vách tường sau lưng, cả người nhào lộn thoát đi. Đối phương là người luyện võ, thân thủ không tệ, còn có vốn kinh nghiệm ngay từ đầu cho nên đã rơi vào thế hạ phong.

"Tách!"

Công tắc đèn lớn ngay sát người, Chu Sa không chút do dự bật đèn lên.

Trong tiệm đã trở nên vô cùng sáng sủa.

Thật ra Chu Sa rất ít khi mở đèn lớn này, bởi thường buổi tối nàng đóng cửa rất sớm. Vốn đây là tiệm massage bình thường, sẽ không phục vụ massage vào đêm hôm khuya khoắt thế này đâu đấy.

Dưới ánh đèn, người kia hiện lên rõ mồn một. Gã mặc áo khoác da màu đen, mặt đeo mặt nạ ác quỷ màu đỏ. Trên mặt nạ còn cắm một cây kim bạc.

Ánh sáng chói mắt xuất hiện khiến làm cho đối phương không thích ứng kịp. Có nhiều chuyện được tiến hành trong bóng tối sẽ không gây áp lực tâm lý gì, nhưng đặt ngoài chính diện sẽ trở nên khó xử lý hẳn.

Gã đàn ông này nhìn lướt qua Chu Sa, không tiếp tục ra tay nữa mà chạy thẳng ra khỏi cửa, thoát ra ngoài.

Chu Sa không hô lên, cũng không kêu la, chỉ chậm rãi ngồi chồm hổm xuống. Cô bắt đầu lặng yên cầm máu cho mình. Cô không định báo cảnh sát bởi kỳ thật thân phận của cô cũng khá miễn cảm, coi như nửa người giang hồ rồi. Cô cảm thấy mình không dám báo cảnh sát, thậm chí cái lần biết được Lương Xuyên làm cố vấn cho cục cảnh sát cũng khiến Chu Sa miễn cảm hơn hẳn.

...

Sáng sớm, Lương Xuyên được Tần Đào đưa về, rồi cô nàng cũng trở về cục cảnh sát. Liên tục xuất hiện hai người chết, áp lực của cục cảnh sát tăng cao. Hơn nữa hung thủ như đang biến thành tên tội phạm giết người hàng loạt, rất có thể một thời gian ngắn nữa gã sẽ ra tay với mục tiêu cái thứ ba.

Lương Xuyên vốn định trở về cửa hàng ngủ một giấc, chợt thấy tiệm massage của Chu Sa còn đang mở cửa, ngoài cửa còn rơi rớt mấy chân ghế gỗ gãy vỡ. Hắn cảm thấy kỳ quái nên mới đi qua. Qua ô cửa kính, hắn trông thấy bên trong lộn xộn, còn có cả vết máu tươi bèn vội vàng đi vào. Sau đó nhìn thấy Chu Sa ngồi xồm trong góc.

Cánh tay cô đã được băng bó lại. Bên cạnh cô còn có một con dao phay. Lúc này môi của cô nàng đã tái nhợt, có lẽ là vì mất máu nhiều quá.

"Chồng trước của cô tới gây chuyện à?"

Lương Xuyên ngồi xuống trước mặt Chu Sa hỏi.

Lòng ngực Chu Sa đập phồng. Lúc này cô đã kiệt sức rồi. Sau lần tập kích nửa đêm đến bây giờ, cô vẫn một mực không dám chớp mắt, cứ đặt con dao phay bên mình nhìn quanh bốn phía. Thế nhưng gặp phải cảnh Lương Xuyên ngồi xỏm xuống đùa bỡn, cô không khỏi bùng nổ:

"Lương Xuyên, tên khốn kiếp nhà anh!"

Cô đang rất tức giận.

"Bà đây đã cán dao cho anh đấy!"

Chu Sa tiếp tục mắng.

Về nhẹ nhàng trên mặt Lương Xuyên dần biến mất. Hắn nghĩ tới một khả năng, chuyện Tam thốn kim liên đặt trước cửa hàng cùng với lời nói của Chu Sa đủ để Lương Xuyên suy đoán rõ ràng mọi chuyện.

Lương Xuyên không nói nhảm nữa, thò tay ôm lấy Chu Sa.

"Tôi đưa cô đi bệnh viện đây."

"Em tự băng bó vết thương xong xuôi rồi. Giang hồ nhi nữ, chút dao thế này tính..."

"Cô không hiểu về mấy thứ này rồi, tự mình băng bó rất dễ khiến vết thương nhiễm trùng."

Lương Xuyên nổi giận nói.

Chu Sa bĩu môi. Nói thật, cô không có cảm giác trai gái gì với Lương Xuyên cả, tối hôm qua quả thật mình đã gánh thay Lương Xuyên một đao, rõ ràng đối phương nhắm đến hắn, cuối cùng lại bị mình chạy ra kêu tới đánh một trận. Nhìn thấy Lương Xuyên giận dữ mắng mỏ mình, định dẫn mình đi viện, tâm tình giận giữ của cô nàng cũng vui đi nhiều. Coi như anh chàng này còn có chút lương tâm.

Thế nhưng rất nhanh sau đó,

Lương Xuyên vừa ôm Chu Sa đứng lên,

"Bịch..." một tiếng,

Chu Sa lăn ra đất, đè xuống miệng vết thương.

Đau!!!

Chu Sa đau đến chảy cả nước mắt.

Lương Xuyên thì đang chống hai tay xuống đầu gối.

Hắn ngượng ngừng nói:

"Bé không nổi..."

"..." Chu Sa.

Chu Sa thề, nếu trong miệng mình còn cây kim bạc nào, nhất định sẽ đâm lủng lỗ chỗ trên mặt tên đàn ông này!

...

"Đã ghi chép xong xuôi!"

Tôn Kiến Quốc đi ra khỏi phòng bệnh của Chu Sa, khẽ gật đầu với Lương Xuyên.

Ngô Đại Hải mặt đỏ bừng vì thức nguyên đêm đang nắm tóc, nói với Lương Xuyên: "Nhóc Xuyên, tạm thời mấy ngày tới dọn qua cục cảnh sát ở đi."

Lần trước cũng vì chuyện của Triệu Vũ Lục mà Lương Xuyên thiếu chút nữa đã bị biến thành người thực vật, Ngô Đại Hải không hy vọng chuyện này lại phát sinh lần nữa.

"Không cần đâu, anh đã sắp xếp người cả rồi mà. Nhà em, em ở. Hung thủ không dám trở lại đâu. Đương nhiên, nếu gã còn dám tới không phải rất tốt sao?"

"Nhưng sao hung thủ lại ra tay với cậu?" Ngô Đại Hải có chút nghi ngờ hỏi.

"Tạm thời em cũng không rõ." Lương Xuyên lắc đầu.

Nói như vậy là vì thông thường mục tiêu của hung thủ giết người hàng loạt nhất định phải có điểm chung nào đó. Ví dụ như những án giết người hàng loạt nổi tiếng ở Âu Mỹ, hung thủ sẽ chuyên ra tay với những cô nàng gái gọi, hoặc chỉ ra tay với những cô gái mặc váy áo theo một màu nhất định nào đấy.

Hai cha con Chu Thần Dương và Quang Tông có rất nhiều điểm chung, đều là người làm nghệ thuật điêu khắc, hơn nữa còn là cha con. Thế nhưng còn hần, khó có thể tìm ra được điểm chung nào.

Dù sao mình chỉ mở một cửa hàng vàng mã, hoàn toàn không có liên quan gì tới hai vị nghệ thuật gia điêu khắc kia cả.

Lương Xuyên cầm lấy bản ghi chép trong tay Tôn Kiến Quốc nhìn qua một lượt. Lúc Chu Sa kể lại chuyện, hần cũng ở bên cạnh nghe, hiện tại chỉ đơn giản là kiểm tra xem có bỏ sót gì không.

Nói thật, lần này Chu Sa xảy ra chuyện quả thật đã đỡ đạn dùm hần đấy. Có điều nếu hung thủ tìm đến đúng lúc hần có mặt ở nhà thì lại quá tiện rồi.

Dù mình có đang ngủ đi nữa vẫn còn có Phở Nhị cảnh giác, không có chuyện hung thủ sẽ đụng được đến người mình mà mình không biết được.

Đương nhiên, trong lời khai Chu Sa cũng không nhắc đến chuyện đêm đó Phở Nhị có xuất hiện bên cửa sổ, kêu lên một tiếng, sau đó bị Chu Sa mắng một câu nên thiên nó đi.

Tính tình Phở Nhị là vậy đấy. Nó chỉ quan tâm đến một mình Lương Xuyên, còn những người khác có sống hay chết nó cũng chẳng quan tâm. Lương Xuyên thì khác. Tuy rằng hần không tính là một con người thuần túy nhưng ít ra vẫn tự cho mình là con người, còn Phở Nhị chẳng qua chỉ là một con mèo mà thôi.

Yêu cầu một con mèo đi ra từ địa ngục có một trái tim hiền lành bác ái á? Thật sự làm khó cho con mèo quá rồi!

"Hung thủ đeo mặt nạ."

Lương Xuyên nhìn thấy một điểm lạ trong tờ khai, đó là đoạn miêu tả của Chu Sa về diện mạo hung thủ.

"Đúng vậy, mặt nạ." Tôn Kiến Quốc đáp.

"Cụ thể có hình dạng thế nào?" Lương Xuyên hỏi.

Trên bản ghi chép chỉ ghi là "mặt nạ mặt quỷ."

Thấy Tôn Kiến Quốc không trả lời được, Lương Xuyên bèn đi thẳng vào phòng bệnh.

"Còn muốn hỏi nữa hả, em muốn ngủ."

Chu Sa rất bất đắc dĩ nói.

"Hỏi thêm một việc thôi." Lương Xuyên cười cười, "Cô cứ nằm yên, tôi bóc cho cô hai quả quýt."

Chu Sa liếc mắt một cái.

Lương Xuyên vừa chậm rãi bóc quả quýt lấy từ tủ đầu giường, vừa hỏi: "Mặt nạ, cụ thể là mặt nạ hình dạng thế nào?"

"Mặt nạ?" Chu Sa ồ một tiếng, "Có màu đỏ, mặt quỷ."

Lương Xuyên nghe vậy, ngẫm nghĩ gì đó, đặt quả quýt lột sạch cả lớp xơ trắng bên trong lên giường Chu Sa. Sau đó hần cầm lấy quyển sổ ghi chép của Tôn Kiến Quốc, dùng bút máy vẽ phác họa lên trên.

"Này, anh đa tài thế?" Chu Sa nhìn Lương Xuyên vẽ vẽ rất tự nhiên, có thể cảm nhận được hần tất phải có phần bản lĩnh ở mặt này, "Anh biết đánh đánh đàn dương cầm chứ?"

"Cái gì?"

"Đánh đàn dương cầm."

"Biết một chút."

"Anh biết thật sao?" Chu Sa cười nói, "Anh biết nhiều thứ như vậy còn mở cửa hàng vàng mã làm gì?"

Lương Xuyên không trả lời vấn đề này, chỉ đưa quyển sổ tới. Trên tờ giấy có vẽ một ảnh chân dung một ác ma.

"Kiểu kiểu thế này sao?"

"Đúng, chính là cái này. Lúc ấy em bật đèn lên nên nhìn rõ, nếu không phải tên kia đeo mặt nạ thì một mình bà đây đã dư sức xử lý gã."

Lương Xuyên gật gật đầu,

Hắn đã biết,

Cũng đã rõ phương hướng điều tra rồi.

Lương Xuyên buông bút máy và quyển sổ xuống, đi vào buồng vệ sinh trong phòng bệnh, vặn vòi mở nước rồi hắt nước vỗ vỗ mặt mình.

Cái mặt nạ kia.

Hắn vừa mới nhìn thấy qua ở chỗ kia, thậm chí hắn đã từng đeo qua rồi.

Có rất nhiều loại mặt nạ ác ma, thường không giống nhau.

Nơi có chiếc mặt nạ đặc biệt này là thư viện đó. Hơn nữa, hình ảnh mặt nạ ác ma này cũng là tự tay hắn thiết kế ra đấy.

Bỗng nhiên, Lương Xuyên nghĩ tới một khả năng,

Lúc trước làm thầy bà, mình có tổ chức ra một cái hội nằm bên ngoài rìa pháp luật,

Có xuất hiện một tên ma quỷ giết người chân chính.

Tên kia, rất có thể đã từng là tín đồ của mình,

Thậm chí, có thể mỗi tối trước đi ngủ, tên kia còn đọc qua bản "Khởi Nguyên Của Địa Ngục" mà mình viết lúc trước.

Gã tuân theo tư tưởng của mình,

Tuân theo thẩm mỹ của mình,

Hoàn thành việc báo thù của gã.

Hoàn thành hành vi tội phạm của gã.

Tên kia,

Chính là một ác ma được mình dạy dỗ ra...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khi tôi xuống địa ngục!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Người ta nói, lòng người khó dò. Ý nghĩa của câu này là rất khó để một người bên ngoài có thể trông thấy và hiểu rõ nội tâm của bạn.

Nhưng trong thực tế, mặc dù nội tâm con người là một khái niệm trừu tượng, nhưng nó vẫn bị cụ thể hóa. Bởi vì từng cử động và lời nói của bạn, thậm chí là cả nụ cười hoặc một vài chi tiết nhỏ, đều là sự tổng hợp nội tâm của chính bạn.

Một người cảnh sát hình sự già dặn có thể quan sát một tù nhân để phân tích đại khái tính cách của kẻ đó đi cùng với thói quen sinh hoạt, hay thậm chí là một vài vấn đề về tình cảm.

Trong khi đó, khoa an ninh mạng lại truy tra các dấu vết của một cá nhân còn bỏ sót trên mạng internet để tiến hành phác họa hình tượng, cụ thể hóa cái nội tâm ấy nhằm bổ sung thêm dữ liệu.

Phác họa tâm lý cũng vận dụng nguyên lý tương tự. Nhờ vào việc phân tích một số manh mối, người ta sẽ phác họa sơ bộ một ít hình tượng riêng biệt và thói quen của hung thủ nhằm giúp cảnh sát thu hẹp lại phạm vi nghi phạm và chỉ ra phương hướng điều tra.

Nếu có thể nắm giữ được nội tâm của hung thủ, vậy thì bạn đã có thể sở hữu chìa khóa phá án rồi.

Sau khi được băng bó vết thương, buổi trưa Chu Sa đã về nhà. Có đến bảy tám người sĩ quan mặc thường phục cùng với những chiếc xe cảnh sát tuần tra xung quanh. Tuy vậy, Lương Xuyên vẫn đứng đung trong khi mấy tiệm hớt tóc, gội đầu xung quanh lại đóng cửa. Trông tình hình thế này, các cô ấy còn tưởng rằng bên cảnh sát đang chuẩn bị một đợt càn quét mới nữa ấy chứ.

Chu Sa vẫn cố thủ trong tiệm của mình. Theo lý luận trẻ trâu của bản thân, cô nàng chính là một vị nữ nhon chốn giang hồ, thua gì thì thua chứ quyết không đánh thua ai.

Dù gì đi nữa, cảnh sát vẫn đang giăng lưới bên ngoài. Lương Xuyên đành để cô ấy tự xử, tự mình quay về tiệm tắm rửa rồi đi lên phòng ngủ.

Cả một ngày đêm không nghỉ ngơi, Lương Xuyên lại không vội nhắm mắt mà lấy quyển "Khởi Nguyên Của Địa Ngục" trên bàn xuống. Đây là quyển sách mà Nguyệt Thành đưa cho hắn, cũng là quyển mà hắn từng tự tay biên soạn.

Lương Xuyên cảm thấy xa lạ với mình của trước kia. Hắn đã ngấm tiếp nhận thói quen và cả thân phận hiện tại. Ngày qua ngày, hắn đã không còn cảm thấy khác lạ khi tự soi mình trong gương.

Đây không phải là thân thể của hắn.

Hắn đã chết từ lâu rồi, nhưng hắn đã quay lại từ địa ngục.

Trong "thế giới động vật," thường có lý thuyết về tính thích nghi cực mạnh của các loài. Nhưng trong thực tế, nhân loại mới là đơn vị chiếm giữ vị trí nhất bảng.

Ví dụ như, Lương Xuyên của hiện tại.

Hắn lật sách ra, tùy ý đọc.

Trong khi đọc, dường như Lương Xuyên đang kéo gần khoảng cách giữa mình ngày xưa và hiện nay.

Rất khó để hắn có thể hình dung rốt cuộc mình là một người như thế nào,

Là điên cuồng hay lý trí?

Có lẽ, là cả hai.

Tự mê luyện văn hóa về địa ngục, tự tin vào lý luận của bản thân, mình đã tự đánh động nội tâm, rồi đi xúi giục những người khác.

Có lẽ, Hồng Tú Toàn vẫn chưa có ý định xây dựng Thái Bình Thiên Quốc khi thành lập đạo Bái Thượng Đế. Ấy thế mà, khi phát hiện ra có nhiều kẻ vô tri hường ứng mình đến vậy, ông ta bèn dứt khoát chọn cách vùng vẫy giành lấy thiên hạ này.

Mình của ngày xưa cũng có cảm giác y hệt như thế. Đã từng có rất nhiều người đi theo hắn, tin tưởng hắn, ủng hộ hắn. Dần dà, hắn đã không còn giữ tâm niệm như ban đầu.

Nhưng tất cả đều mất hết sau cái chết của bản thân, từ lý luận đến con chiên; mọi thứ đều tan theo làn gió.

Thế mà, cô bé từng khóc đến đỏ mắt vì mẹ qua đời kia vẫn còn kiên trì. Thật ra, thư viện và tổ chức ấy cũng được xem là điểm tinh hoa cuối cùng mà hắn để lại.

Lương Xuyên phải nhận thức rõ mình của ngày xưa. Thậm chí, hắn phải nhìn lại bộ lý luận mà mình từng soạn thảo.

Có lẽ nó đã sai.

Có lẽ, nó chỉ là luận lý duy tâm mà thôi.

Nếu muốn hiểu rõ, cần phải thực hành. Và sau khi bạn tự thực hành, bạn sẽ biết mình đã từng ngây thơ đến mức nào. Đây chỉ là một dạng văn hóa, hoặc là tín ngưỡng.

Nếu tên hung thủ ấy chính là tín đồ của mình, vậy thì mình có thể dựa vào quyển sách này để mô phỏng nội tâm của kẻ đó.

"Meo!"

Phở Nhị kêu, có vẻ nó không hài lòng vì Lương Xuyên chưa chịu đi ngủ.

Lương Xuyên xoa nhẹ chiếc bụng mềm mại của chú mèo này, an ủi nó một chút.

Hắn lật nhanh đến phần giữa sách.

Đột nhiên,

Hắn ngăn người,

Vì trông thấy một bức tranh.

Bức họa này được vẽ bằng bút chì đen trắng.

Trong tranh,

Có một người bị trói vào đá. Ngực kẻ đó bị khoét ra, móc rỗng bên trong. Có một người khác mặc áo choàng đen trùm đầu đang nâng một pho tượng bằng hai tay, có xu hướng nhét vào trong lồng ngực rỗng tếch ấy.

Lương Xuyên hít thở dồn dập một cách khó kiềm chế,

Hình này,

Chẳng phải là tư thế tử vong của Chu Quang Tông ư?

Bên dưới là một dòng chữ thị:

"Hỡi những tông đồ từ địa ngục! Nhân danh ý chí của ác ma, hãy trừng phạt tất cả bọn tín đồ bất trung!"

Lương Xuyên lật nhanh sang trang kế.

Đó vẫn là một bức tranh.

Trong hình, có một người đàn ông treo ngược và bị đóng vào cọc đá.

Mặt gã bị cắt ra,

Miệng xé to,

Tất cả bọn ác quỷ đang bò ra từ trong miệng gã.

"Người truyền bá tin đồn thất thiệt về địa ngục sẽ phải chịu đựng giới luật này. Không được phép khinh nhờn tôn nghiêm của ác ma."

Đây chính là... tư thế chết của Chu Thần Dương.

Cả người Lương Xuyên cứng đờ, không nhúc nhích.

Bởi vì, hắn không vẽ hình này, cũng không soạn thảo nội dung như thế. Hắn không thêm thắt cách thức trừng phạt trong quyền giáo lý kia. Khi ấy, hắn biết rõ là mình không hề muốn sáng lập một tổ chức tôn giáo cực đoan. Hắn chỉ muốn một dựng nên một bầu không khí thanh thản, nơi mà các tín đồ có thể tới lui một cách tự nhiên hơn. Đa phần người trưởng thành sẽ không thích bị ràng buộc. Bọn họ cũng không ngu ngốc, có thể dễ dàng nhận ra đây có phải là một tôn giáo hay không, có đi theo chiều hướng cực đoan hay không.

Đây chắc chắn không phải là nội dung mà hắn tự viết!

Theo kiểu cách giáo lý này kèm theo từng biện pháp trừng phạt cận kề, xét về mặt tôn giáo hiện đại, bản thân nó đã tự hạn chế sự phát triển của mình. Nói cách khác, là đang dần tự giết mình!

Lương Xuyên lật nhanh ra bìa sách.

Sách không in tên của nhà xuất bản, vì rất khó để xin giấy cấp phép in ấn xuất bản đối với thể loại nhạy cảm này. Hơn nữa, việc quản lý sách trong nước nghiêm khắc hơn tác phẩm quốc tế nhiều. Thế nhưng, mỗi chi tiết trong này đều được biên tập rất chi tiết, vì trước kia Lương Xuyên đã từng tái soạn thảo lần thứ hai.

Lương Xuyên liếc qua ngày xuất bản và tái bản.

Hắn đột nhiên phát hiện,

Ngày tái bản gần nhất là cách đây nửa năm,

Mà lúc đó, mình...

Đã chết từ mấy năm trước rồi!

Có người đã biên soạn lại tác phẩm của mình.

Thậm chí còn tự tiện thêm thắt lý luận riêng của bản thân gã!

Lương Xuyên siết chặt quyển sách trong tay.

Hắn thật sự tức giận!

Kẻ đó dám cãi biên giáo lý của mình, còn dám rêu rao, nêu cao việc trách phạt trong quá trình truyền đạo!

...

Lúc này, căn biệt thự hoàn toàn trống vắng.

Do không ai chăm sóc nên cỏ dại phủ kín cả vườn hoa, khác hẳn những ngôi biệt thự đẹp đẽ xung quanh.

Có thể thấy rõ, chẳng ai chăm sóc ngôi biệt thự đắc tiền này trong một thời gian rất dài.

Tại một căn phòng nhỏ nằm bên trong phòng khách,

Có hai hàng nến.

Ngon lửa nên lay động, tạo ra một bầu không khí âm u, kỳ ảo.

Từng hàng tranh sơn dầu tả cảnh địa ngục treo đầy bốn bức tường.

Chúng miêu tả mặt quỷ đáng sợ, những con đường mòn hoang vu đàng đẵng, có vĩ mô, có trừu tượng và tỉ mỉ. Mỗi đáng vẽ đều khác nhau, nhưng cùng biểu đạt một vấn đề.

Một người đàn ông đeo mặt nạ mặc áo khoát đen đang chấp hai tay thành hình chữ thập, quỳ gối dưới đất.

Dù không thấy rõ mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được lòng thành kính từ ông ta. Đó là một sự lãng quên bản thân, toàn tâm toàn ý, chẳng có một chút nào giả vờ.

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã giẫm lên con đường mòn lát bằng xương trắng.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã từng hái đóa hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp nhất.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã từng uống ngụm nước tinh khiết từ dòng Hoàng Tuyền..."

Người đàn ông đeo mặt nạ quý đang tụng niệm một cách thành kính. Giọng của gã mờ ảo, khàn khàn.

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã giẫm lên con đường mòn lát bằng đầu lâu.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã từng hái đóa hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp nhất.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã từng uống ngụm nước tinh khiết từ dòng Hoàng Tuyền..."

Lương Xuyên trong bộ áo đen trùm kín đầu đang lặng lẽ bước về hướng ngôi biệt thự. Hắn cúi đầu, nhưng cũng đang tụng niệm lời kinh tương tự. Đây là những giáo điều trong quyển "Khởi Nguyên Của Địa Ngục" do bản thân hắn biên soạn!

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã bước qua những lời nguyện vô tận.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã nhìn thẳng vào bóng tối hư vô."

Lương Xuyên vẫn tụng niệm.

Mũ áo che khuất phân nửa gương mặt hắn. Nhưng theo những bước chân tiến về trước, có một đôi mắt ửng đỏ mập mờ sau làn vải đen.

Nơi này từng là nhà của Lương Xuyên, cũng là thánh địa của những tín đồ ban sơ!

Trong căn biệt thự ấy, người đàn ông mang mặt nạ quý vẫn đang tiếp tục tiến hành nghi thức.

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã bước qua những lời nguyện vô tận.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã nhìn thẳng vào bóng tối hư vô.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã vùi thân giữa biển máu vô biên..."

Trong phút chốc, người đó bỗng run rẩy.

Lương Xuyên băng ngang mảnh sân, vào phòng khách, tiến về nơi ấy.

Gã mặt quý dần đứng lên nhưng không hề dừng tiếng ngâm tụng. Giọng nói của gã và Lương Xuyên đang chồng lên nhau.

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã hiến dâng thân này cho ác ma.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã yêu thích nỗi cô tịch này.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã quyết định không quay đầu lại..."

Cả hai tụng niệm những từ ngữ y hệt nhau. Khi đến phòng khách, gã nhìn thấy Lương Xuyên và ngược lại.

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã không còn mê mang nữa rồi.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã không còn bàng hoàng chi cả.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã..."

Gã đàn ông mặt nạ quý dừng lời, chậm chậm rút ngọn dao khắc ra. Gã cong nhẹ thân mình, y hệt một con báo chuẩn bị nhảy xổ vào con mồi!

Lương Xuyên vẫn tiếp tục ngâm tụng, bước gần đến gã đàn ông mang mặt nạ hơn. Tốc độ đọc của hắn càng lúc càng nhanh!

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã ngừng suy nghĩ.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã không còn rồi bởi..."

Người đàn ông mang mặt nạ quý cầm dao khắc, bước dần về phía Lương Xuyên. Đường như ý đồ giết chóc đã đậm đặc đến độ muốn ngưng thực thành từng giọt nước.

"Khi tôi xuống địa ngục,

Đã mai táng tất cả.

Khi tôi xuống địa ngục,

Đã che khuất tương lai.

Khi tôi xuống địa ngục,

Chẳng còn tôi trên thế gian nữa rồi!"

Giọng đọc của Lương Xuyên lớn dần, cuối cùng dường như hóa thành một tiếng gầm thét giận dữ, điên loạn rít gào. Ngay lúc ấy, hấn ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đỏ thẫm kia giống như một luồng sáng âm u từ địa ngục chiếu thẳng về phía trước,

Nhìn vào người đàn ông đang lăm le hung khí tiến dần về mình.

Kẻ này đã từng là tín đồ của mình.

Kẻ này từng bám theo gót chân của mình.

Bên cạnh đó,

Kẻ này cũng là người muốn giết chết mình!

"Khi tôi xuống địa ngục,

Rồi sẽ quay lại một lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ai đúng... Ai sai!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

“Khi tôi xuống địa ngục,

Rồi sẽ quay lại một lần nữa!”

Lương Xuyên gần như hét to lên, cơ mặt vặn vẹo hấn đi.

Hấn rất phẫn nộ.

Hấn đang phát điên.

Có lẽ hấn đã đánh mất lối quay về quá khứ.

Có thể hấn đã quen với bản thân của hiện tại.

Nhưng dù gì đi nữa,

Trong chuyện này,

Lương Xuyên không bao giờ chấp nhận được!

Kẻ đang đứng trước mặt đã xuyên tạc giáo lý của mình, dùng danh nghĩa của mình dưới tư cách sử dụng quyền lực cho việc khiêu trách để thực thi hành vi sát nhân bên ngoài!

Đây là điều mà Lương Xuyên không thể nào chấp nhận.

Hắn có thể quên đi quá khứ của bản thân, bỏ qua tất cả những gì mình từng có,

Nhưng tuyệt đối không cho phép có bất cứ ai nhảy múa trên “thị thể” của mình.

Người đàn ông mang mặt nạ quý đã nhảy xổ đến trước mặt Lương Xuyên. Thậm chí, gã đã vung con dao điêu khắc trong tay lên. Tốc độ của kẻ này rất nhanh, thân thủ cũng dứt khoát. Nhưng trong gang tấc vừa áp sát Lương Xuyên, cả người kẻ này bỗng run rẩy dần.

Đôi mắt của Lương Xuyên tỏa ra một làn sáng màu máu, trông rất quý dị.

Kẻ này vẫn không lùi bước, càng không sợ hãi.

Khi Triệu Vũ Lục đâm lên lần trước, đúng là do Lương Xuyên đã sơ suất.

Nhưng lúc này, tại thời điểm cả hai đang đối mặt nhau,

Thân là một con ác ma bò lên từ Địa ngục, thật vô lý khi hắn lại sợ hãi, mà đối thủ còn là một người phàm!

Kẻ đeo mặt nạ dần ngồi xổm xuống. Nó đang run rẩy; nó đang chống cự. Nhưng hạt giống sợ hãi đã được gieo xuống, sự chống cự của nó đã dần suy giảm rồi mất tác dụng.

“Mày từng thấy Địa ngục à?” Lương Xuyên hỏi.

Nóng giận là một trạng thái tâm lý đáng sợ. Nó có thể kích phát ra bản chất thuần túy nhất của con người, xé bỏ mọi lớp nguy trang, tháo gỡ hết tất cả những gì tốt đẹp.

Lúc này, Lương Xuyên không còn giống một cụ già ngồi phoi nắng thành thoi trước cửa tiệm nữa.

“Mày từng xuống Địa ngục à?”

Lương Xuyên hỏi tiếp.

“Mày gặp ma quỷ thật sự chưa?”

Giọng nói của Lương Xuyên vang vọng trong đầu kẻ mang mặt nạ, tựa như từng tia sét phá nát nỗ lực tự vệ của nó.

“Mày chỉ là một kẻ tầm thường, lại còn ngu ngốc.

Ai cho mày cái quyền xuyên tạc giáo lý thế kia?

Là ai hả?

Ai cho mày tự tin để cả gan đại biểu cho sứ đồ của Địa ngục đi thực thi quyền trách phạt dưới danh nghĩa của ác ma?”

Lương Xuyên nắm lấy vành mặt nạ,

“Là ai xúi giục mày làm ô uế thứ mà tao để lại?”

... Phụt...

Mặt nạ bị Lương Xuyên giật mạnh.

Ngay lúc ấy,

Gã đeo mặt nạ lòn người lên một cách bất ngờ. Trông cô ta như phát điên, gào thét y hệt một con thú dữ.

Âm thanh ấy rất chói tai,

Sắc bén,

Điên cuồng.

Cô ấy tự cắn nát môi mình, máu tươi chảy qua khóe miệng. Cô nàng chưa bao giờ bỏ cuộc, vẫn luôn kiên trì, cứng cỏi, vượt qua sự dự đoán của một người bình thường.

Lúc này, cô ta lại vung con dao khắc lên lần nữa. Lương Xuyên lùi về sau một bước, né khỏi vị trí gạch men sứ mà con dao vừa đâm vào, nơi mà hắn vừa đứng.

“Bất cứ người nào dám phản bội thầy, bất cứ người nào dám vu oan cho thầy, đều phải bị trừng phạt. Đều phải nhận lãnh sự tra tấn của Địa ngục!

Không ai được phép khinh nhờn... Thầy của tao!”

Dưới mũ áo jacket, đằng sau lớp mặt nạ quý kia, lại là một gương mặt phụ nữ xinh đẹp nhưng đang vận vẹo.

Cô ấy đau khổ, tức giận.

Nhưng vẫn cứng đầu, bảo vệ lý đạo lý của bản thân.

Bảo vệ...

Tín ngưỡng của mình.

Lương Xuyên không ngờ kẻ này lại có thể tấn công một lần nữa dưới cái nhìn của mình, dù lần sau có vẻ yếu và chậm hơn lần trước.

Đòn này chỉ như gãi ngứa, nhưng đủ để chứng minh kẻ này có tâm cảnh chắc chắn và đáng sợ đến nhường nào.

Nhưng điều làm cho Lương Xuyên bất ngờ hơn cả chính là hóa ra kẻ này lại là Nguyệt Thành!

Cô gái phấn son xinh đẹp đã không còn là con nhóc mít ướt nữa rồi.

Nó từng là một con bé bỏ ăn, quên ngủ, chỉ biết ôm búp bê khóc thút thít khi mẹ qua đời.

Nó từng là một con bé chăm chỉ mời nước các vị tín đồ trong thời gian mình truyền đạo.

Lương Xuyên có thể phỏng đoán bất cứ ai là hung thủ,

Nhưng không bao giờ nghĩ rằng, tên hung thủ đang cầm con dao điêu khắc trong tay, lại là cô!

“Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra?” Máu đỏ thẫm trong mắt hấn tan dần. Giờ phút này, hấn không còn phần nộ nữa, mà thay vào đó là cảm giác mê mang, khó hiểu.

Tại sao lại là cô ấy?

Sao có thể là cô ấy được cơ chứ?

Cô ấy chính là người xuyên tạc giáo lý của mình ư?

Cô ấy là hung thủ giết chết cha con Chu Quang Tông, Chu Thần Dương, rồi muốn giết luôn cả mình à?

Tại sao lại là cô ấy chứ?

Nguyệt Thành chống hai tay xuống đất, thờ hấn hèn.

Cô ta vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, y như vẫn đang hòa mình trong không gian tín ngưỡng của bản thân:

“Thầy từng nói, người chết xuống địa ngục sẽ có thể quay về.

Lời thầy nói không bao giờ sai.

Thầy là ngọn cờ đầu của bọn tao, là người dẫn đường cho bọn tao tránh xa cái chết. Thầy soi lối chúng tao đến với một cuộc sống mới về sau.

Ánh sáng của thầy có thể chiếu sáng bọn tao vĩnh viễn!”

Nguyệt Thành từ từ đứng dậy, thò tay nhặt con dao khắc lần nữa. Mắt của cô ấy không hề vẫn đục, mà ánh lên một sự thanh tỉnh và kiên nghị.

Lương Xuyên hơi thất thần, lui về sau liên tục. Cuối cùng, hấn dựa lưng vào vách tường phòng khách.

Mặt tường lạnh như đá cũng không thể giúp hấn thanh tỉnh.

Hấn thật sự không thể tin được những gì mình vừa thấy.

Thật ra, vốn dĩ Lương Xuyên đã có thể phát hiện ra một số chi tiết từ sớm.

Kẻ đó có đủ quyền lực để xuyên tạc giáo lý của bản thân và in ấn ra, ngoại trừ Nguyệt Thành, còn ai trong tổ chức có thể đảm nhiệm tư cách như vậy?

Phải biết rằng, tổ chức đó đang tồn tại nhờ tài sản của Nguyệt Thành. Chính Nguyệt Thành đã bỏ tiền ra để giữ lại nó.

Hắn đã chết.

Lương Xuyên đã chết từ lâu.

Hắn đã chết.

Và chưa từng sống lại.

Chuyện tương tự một tên khoác lác bản thân là một vị thần y chuyên bán thuốc hiếm chữa khỏi bách bệnh lại chết vì một con bệnh nặng vậy.

Cái chết của Lương Xuyên lúc đó, chẳng khác gì lời tuyên cáo chấm dứt trò đùa lố bịch này.

Khi người sáng lập tổ chức và người thầy duy nhất đã dùng thực tế của bản thân để xác nhận rằng - người chết không thể nào sống lại thì còn bao nhiêu tin đồn vẫn thành kính đi theo đây?

Nếu không nhờ Nguyệt Thành gánh vác và truyền nhiệt, có lẽ tổ chức này đã sụp đổ từ lâu, hoặc không còn tồn tại nữa.

Là cô ấy!

Lẽ ra mình nên đoán ra từ sớm.

Cô ấy là kẻ có hiểm nghị nhiều nhất.

Nhưng tại sao lại là cô ấy?

...

“Anh ơi, mẹ em không có ở đây. Bố nói, mẹ lên Thiên đường rồi. Có đúng vậy không anh?” Cô bé rung rung nước mắt, ôm búp bê, ngẩng đầu hỏi một chàng trai trẻ tuổi.

“Sai rồi, chắc chắn mẹ em đã xuống Địa ngục.”

“Nhưng mẹ em là người tốt cơ mà! Mẹ đâu phải là người xấu đâu! Mẹ thương em, hay giúp đỡ người khác. Mẹ đúng là một người tốt. Chẳng phải người tốt sẽ được lên Thiên đường sao?” Cô bé vẫn hỏi.

“Bởi vì mẹ em là con người! Chỉ cần là con người thì sẽ xuống Địa ngục sau khi chết.” Chàng trai trẻ khẳng định.

“Em không quan tâm mẹ xuống Địa ngục, em chỉ muốn mẹ quay về. Em muốn mẹ về với em. Anh ơi, anh dẫn em đi tìm mẹ được không?”

“Mẹ em sẽ trở lại.” Chàng trai sờ nhẹ đầu con bé: “Tin anh đi! Chắc chắn mẹ em sẽ trở lại. Chúng ta sẽ tìm ra đường đến Địa ngục, rồi dần dần dẫn dắt người thân quá cố của chúng ta trở về, kể cả mẹ em.”

“Vậy con đường đó ở đâu?” Con bé hỏi một cách đầy hy vọng.

“Trong đây.” Chàng trai lấy một quyển sách bìa đen có tên “Khởi Nguyên Của Địa Ngục” ra, “Thật ra anh vẫn đang đi tìm con đường đó. Em có muốn đi tìm cùng với anh không?”

“Dạ, em muốn. Em muốn tìm mẹ của em về. Em muốn tìm kiếm cùng với anh, nhất định sẽ tìm ra con đường đó!”

...

“Chu Quang Tông, Chu Thần Dương

Bọn chúng đều bị mất đi người phụ nữ của đời mình.

Khi ấy, chính bọn chúng là người chủ động xin gia nhập tổ chức.

Tổ chức đồng ý chứa chấp bọn chúng.

Nhưng sau đó, cả hai đòi thoát ly tổ chức chỉ trong một thời gian ngắn.

Tổ chức đồng ý để bọn chúng rời khỏi.

Nhưng bọn chúng lại đầu độc những vị tín đồ khác, gièm pha thầy là một kẻ điên, một tên tâm thần, một gã lừa đảo đáng chết.

Bọn chúng chào hàng tác phẩm điêu khắc của gia đình cho người trong hội. Sau đó, chúng rêu rao chỉ cần dùng tóc hoặc máu tươi của thân nhân trộn

vào tượng điêu khắc thì linh hồn của người đó sẽ bám dính vào vật ấy, vĩnh viễn bầu bạn ở bên cạnh.

Tao cho phép bọn chúng rời khỏi.

Tao chấp nhận chuyện bọn chúng quay lưng.

Nhưng tao không thể nhẫn nhịn khi thấy chúng nó nhục mạ thầy như vậy.

Tao không nhịn được khi thấy bọn chúng lợi dụng tinh thần và tư tưởng của thầy để làm công cụ mở rộng thị trường.

Điểm khác nhau giữa Ác ma và Thiên sứ là, Ác ma không quan tâm đến tín ngưỡng của người phạm.

Nhưng Ác ma không bao giờ cho phép người phạm có ý mạo phạm!”

Nguyệt Thành đứng lên một cách từ tốn, rồi tiến dần về phía Lương Xuyên.

“Trong khi đó, mày... Tự ý xông vào thư viện,

Còn dám vấy bẩn tín ngưỡng của bọn tao ngay nơi ấy.

Làm nhơ nhuốc giáo lý của chúng tao.

Mày đáng chết!”

Nguyệt Thành tiến từng bước một đến gần Lương Xuyên.

Chỉ là, hắn vẫn đứng đó một cách thờ ơ.

Hắn không phản kháng, cũng không tránh né. Luồng ánh sáng màu máu vẫn chưa xuất hiện trong đôi mắt kia.

Lương Xuyên không muốn tin, nhưng lại không thể không tin.

Chính bản thân mình ngày xưa đã biến một cô bé khờ khạo, ngây ngô trở thành một con quỷ như thế này.

Thành một tên hung thủ xem mạng người như cỏ rác.

Tất cả chuyện này đều là lỗi của mình,

Là do lý luận của mình, do sự ngông cuồng và kích động của bản thân đã dẫn đến tình hình như hiện tại.

Chu Quang Tông bị đóng vào vách gương, lồng ngực bị moi rỗng.

Chu Thần Dương bị treo ngược bên ngoài trường mẫu giáo, mặt mày bị cắt nát.

Những hành vi mưu sát, với thái độ đùa bỡn và hành hạ tàn nhẫn đến chết kia lại do cô gái trước mặt này gây ra.

Vị thầy đánh kính, không cho phép xâm phạm trong lời nói của cô ấy, chính là hắn của ngày xưa.

Nếu không có hắn, hoặc nếu hắn không truyền đạo của mình cho cô bé này, phải chăng con bé đã có thể vui đi nỗi buồn mất mẹ từ lâu?

Hiện tại, có lẽ cô ấy vẫn còn đi học, hoặc đang yêu đương với một ai khác.

Vật mà cô nên cầm là một đóa hồng tươi, thay vì con dao điêu khắc nhuộm đầy máu tươi như thế này.

Vốn dĩ cô sẽ có một cuộc sống khá giả hơn những người khác đi cùng và tương lai tươi sáng. Cô đã có thể tiếp tục làm một công chúa bé nhỏ dưới vòng tay của gia đình.

Do mình, do mình xúi giục cô tự roi vào con diên của bản thân.

Chính mình khiến cô tự biến thành một tên ma đầu giết người.

“Tao muốn giết sạch chúng mày.”

Nguyệt Thành bóp lấy cổ Lương Xuyên, tay còn lại vung con dao khắc lên:

“Tao vĩnh viễn tin tưởng thầy, thầy hứa sẽ quay lại sau khi chết đi.

Trong giáo lý cũng từng nói thế.

Tao sẽ tiếp tục chờ ngày thầy quay lại.

Nhưng trong lúc thầy vắng mặt, tao sẽ vì thầy, mà đưa tất cả những kẻ coi thường thầy, xuống Địa ngục.

Khi bọn chúng xuống dưới, bước trên con đường dẫn vào Địa ngục, ắt hẳn có thể trông thấy thầy đang đi ngược chiều quay về.

Sự thật sẽ chứng minh cho bọn chúng biết, ai đúng, ai sai!”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ai nên xuống Địa ngục?

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Con người thường xuyên phải đối mặt với sự lựa chọn. Một số trong những sự lựa chọn ấy khá đơn giản, thậm chí chọn sao cũng được. Thế nhưng, phần còn lại thì rắc rối hơn nhiều, thậm chí bạn không có đủ thời gian để mà suy xét.

Hiện tại, Lương Xuyên đang rơi vào trường hợp như thế.

Hắn không biết phải đối diện với cô gái trước mặt như thế nào.

Một cảm giác dần vật, tự trách đang tràn ngập trong đầu hắn.

Về một mặt, cô ấy đã giết hai người, thậm chí từng đi giết mình rồi tình cờ gây thương tích cho Chu Sa. Nếu cô em kia không có bản lĩnh khá, có lẽ tiệm massage sát vách cũng đóng cửa luôn rồi.

Mặt khác, mình không thể thoái thác việc liên quan đến lý do mà cô bé biến thành bộ dạng thế này. Thậm chí, mình chính là nguyên nhân trực tiếp khiến cô hành động như thế.

Mình thiếu nợ cô ấy, nhưng cô ấy cũng đã tự khiến tay mình vấy máu.

Lương Xuyên không phải kẻ thiếu quyết đoán, cũng chẳng phải một người biết nương tay. Nhưng trong tình huống này, dù bất cứ ai cũng đều rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như hắn.

Con dao khắc đang đâm xuống, trong khi hắn vẫn còn mãi lưỡng lự.

Cảm giác sợ hãi khi sinh mạng sắp kết thúc, phải trở về nơi chốn kinh khủng ấy bỗng thức tỉnh mạnh mẽ lần thứ hai. Trước đây không lâu, suýt nữa hắn phải quay lại cái nơi ngập tràn nỗi bất lực và bàng hoàng kia dưới nhát đâm lén của Triệu Vũ Lục.

Có lẽ, bạn chỉ có thể hiểu mình cần gì, muốn đạt được kết quả như thế nào và nên quý trọng điều chi ở những khoảnh khắc như vậy.

Khi con dao cách mặt hắn 10 centimet,

Rốt cuộc, tia sáng lơ mơ màu đỏ trong mắt hắn đã bùng lên rực rỡ.

Cuối cùng, hắn...

Vẫn sợ chết.

Hắn sợ chết hơn bất cứ ai trên thế gian này! Và dĩ nhiên, hắn không dám chết!

“Leng keng...!”

Nguyệt Thành run rẩy.

Cảm giác sợ hãi dồn dập ủa về lần nữa, phá nát sự chịu đựng của cô gái đang trong trạng thái bị kích thích và dùng chân ngay bờ vực tan vỡ. Cánh tay cầm dao của cô ấy lay động, cắt nhẹ rai tai của hắn làm máu chảy đầm đìa, rồi đâm vào vách tường sát bên tai Lương Xuyên.

Nhờ sự kích thích của vết thương và máu tươi, Lương Xuyên kiên định hắn.

Hắn bắt đầu e dè.

Dần thấy hối hận.

Sự đáng sợ của tử vong giúp Lương Xuyên tạm thời bỏ qua mọi áy náy và các cảm xúc phức tạp khác. Làn ánh sáng đỏ tươi trong mắt hắn càng chói lóa hơn.

“Em một mối rồi, nghỉ ngơi đi.” Lương Xuyên nói, tựa như đang nỉ non cùng một đứa trẻ.

Nguyệt Thành quỳ xuống, rồi vùng vẫy thêm ít phút. Cuối cùng, mí mắt cô nặng dần; cô ngã nhào sang một bên, hôn mê bất tỉnh.

Lương Xuyên lặng lẽ ngồi xổm xuống, triệt tiêu làn ánh sáng đỏ trong mắt mình.

Hắn che một bên tai đang chảy máu,

Đưa một tay về phía cô gái trước mặt này.

Hắn muốn thử lục lợi tiềm thức của cô.

Nhưng hắn lại sợ, không dám chạm vào cô.

Nếu tất cả mọi chuyện này đều là một giấc mơ thì tốt biết mấy.

Ban đầu, Lương Xuyên thu nhận tin đồn không vì hắn nghĩ lý luận của mình là đúng. Điều mà hắn muốn là có nhiều người ủng hộ hắn, thừa nhận hắn và muốn tìm thêm càng nhiều đồng bạn chung chí hướng. Hắn chưa từng nảy sinh ý định làm gì đó đao to búa lớn hoặc mưu cầu tư lợi riêng.

Chẳng qua là, hắn thành lập một hội kín, nơi mọi người cùng cúi đầu quỳ lạy ma quỷ mà thôi.

Nhưng tình hình trước mắt đã tát một bạt tay vào mặt hắn.

Nhân mà mình từng trông, nay đã kết quả.

Hắn không thân thiết gì với Chu Quang Tông và Chu Thần Dương, nhưng đã từng khấn khít với cô gái này.

Con bé từng xem mình như anh trai, hay làm bánh ngọt cho mình, vểnh tai lắng nghe một cách chân thành khi mình giảng đạo, suy nghĩ cận kề và tin tưởng từng câu mà mình nói, rót trà cho mình trong những lúc ngồi nghỉ.

Ban đầu, bố con bé ghẹo rằng nó còn quý thầy hơn cả bố.

Lương Xuyên không biết động lực nào khiến cô ấy kiên định đến hiện tại.

Đáng lý ra, thà mọi thứ mà mình để lại nên quay về với bụi đất, bay theo từng cánh chim muông, thế mới là một kết cuộc hoàn hảo.

Hắn hồi sinh, nhưng sống một cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ trong một thời gian rất dài. Đây không phải là hồi sinh, mà là một dạng hành hạ khác.

Hắn đã đúng, vì hắn có thể hồi sinh. Nhưng hắn lại sai, vì sự hồi sinh của hắn khác hẳn so với ảo tưởng hồi sinh ban đầu của nhóm tín đồ ấy.

Cô bé tin tưởng mình.

Cô bé sùng bái mình.

Cô bé thật lòng xem mình là thầy.

Cũng do mình, chính mình đã bước vào cuộc đời cô bé ở thời điểm cô u mê vì người mẹ vừa qua đời.

Mình đã mang ước mơ và hy vọng đến cho cô bé.

Thậm chí, Lương Xuyên có thể cảm nhận được, dù là ngày xưa hay hiện tại thì hắn vẫn chiếm giữ một vị trí cực kỳ quan trọng trong trái tim cô bé.

Ngày xưa, thậm chí hắn còn cảm thấy thích thú khi có một bé gái nhỏ ngưỡng mộ mình đến thế.

Được phái nữ sùng bái và lệ thuộc vào, thậm chí xem là một tín ngưỡng để tôn thờ như thế chính là một sự quyến rũ mà hiếm một thằng đàn ông nào đủ sức từ chối. Hoặc là, Lương Xuyên chẳng phải nằm trong nhóm ngoại lệ. Dù hắn không tìm tòi gì cô ấy, nhưng rất thích cảm giác kia.

Nhưng không ngờ, khi mình vắng mặt, cô gái nhỏ u mê ngày xưa lại tự biến bản thân thành thế này.

Lương Xuyên vừa run vừa thò tay đến, chạm vào mặt Nguyệt Thành.

Mặt của cô rất lạnh, rất mịn.

Da mềm như mỡ đông.

Đáng lý cô nên có một cuộc sống hạnh phúc hơn với nét đẹp động lòng, đáng người thu hút và gia thế để bao người hâm mộ. Thế nhưng, cô lại buông bỏ tất cả vì một thứ có tên là giáo lý.

“Xin... Xin lỗi!”

Mỗi Lương Xuyên run dần.

Nhưng giọng nói quá nhỏ, khó mà nghe thấy.

Hắn không có tư cách nói lời xin lỗi, cũng không đủ mặt mũi dạy đời.

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra rồi, không thể quay lại được nữa.

Mình có nên giữ cô bé lại,

Rồi bao che cho cô không?

Bằng vào năng lực hiện tại, chắc chắn mình có thể làm được. Mình đủ sức giúp cô tránh khỏi sự điều tra của cảnh sát, biến vụ án cha con Chu Thuần Dương đi vào ngõ cụt. Sau này, đâu đó trên internet sẽ có những câu chuyện rai rác như “Vụ án ma quỷ giết người tại Thành Đô” hoặc “Nghệ thật của ma quỷ...”

Hắn không phải một vị đạo sĩ, cũng chẳng tôn vinh thứ đạo đức thanh khiết kia. Dù hai tay cô đã vấy máu, giết tận hai người, thậm chí... Minh sẽ bỏ qua những mạng sống khác, sẽ nể tình mối quan hệ của cả hai ngày xưa rồi giúp cô lẩn trốn, xóa sạch mọi chứng cứ bất lợi.

Nhưng cô đã biến thành ác ma mất rồi. Tự bản thân cô đã bị rơi vào con ác ma trong tâm thức. Cô còn giống ma quỷ địa ngục hơn chính bản thân mình. Cô ra tay tàn nhẫn hơn, thể hiện rõ tính ma quỷ hơn.

Trừ khi, mình nhốt cô bé lại, xóa bỏ sự tự do của cô. Bằng không, nếu cô bé thoát thân thì sẽ tiếp tục giết người.

Nếu lý do mà Nguyệt Thành giết Chu Quang Tông và Chu Thần Dương vì hai kẻ đó giả vờ gia nhập tổ chức để mưu lợi.

Vậy thì việc cô ấy định giết mình, chứng tỏ cô đang dần trở nên cực đoan.

Cái chết của Chu Quang Tông và Chu Thần Dương đã giải phóng hoàn toàn con ác ma trong nội tâm cô. Dương như cô không thể khống chế được mình. Cô phải giết hết những ai khinh nhờn ác ma, tiền bối họ xuống địa ngục.

Dù đối mặt với ánh mắt của mình, cô bé vẫn có thể chống đỡ một cách điên cuồng trong một khoảng thời gian dài đến thế. Rốt cuộc, ý chí của cô phải cứng rắn đến nhường nào?

Hạt giống ma quỷ đã được gieo. Ngay cả bản thân Lương Xuyên cũng không đủ tự tin để moi nó lên lại.

Hay mình tự báo thân phận ra?

Nói cho cô bé biết là thầy của cô bé đã quay lại?

Nhưng cô không còn là con nhóc ngu ngơ làm bánh cho mình ngày xưa nữa rồi. Cô có tư tưởng riêng, cũng đã thay đổi. Lương Xuyên tin rằng, dù hắn có nói ra mình đã hồi sinh thì cô vẫn không dừng tay, không quỳ lạy mình, không còn nép vào lòng mình với một thái độ nghe lời như xưa nữa.

Cô sẽ chỉ hưng phấn và cực đoan hơn.

Cô sẽ tin răm rắp vào tính chính xác của bộ giáo lý ấy.

Sau đó, cô sẽ tin ác ma có thật. Và dĩ nhiên, cô sẽ nghĩ mình là sứ đồ của ác ma tại nhân gian.

Dần dà, cô sẽ đáng sợ hơn, không kiểm soát bản thân được nữa.

Cô không còn ngây thơ và hồn nhiên nữa, mà sẽ biến thành một con dao, một quả lựu đạn.

Giữ cô lại,

Dù không tổn hại mình,

Thì sau này cô cũng gây nguy hiểm cho người vô tội.

Chẳng phải mấy vụ lái xe chở bom tự sát ở những đất nước khác có cùng nguyên lý với chuyện này à? Những phần tử khủng bố ấy đã tin tưởng vào mớ lý luận và giáo điều chó má kia rồi gây ra những tội lỗi cùng cực. Thế mà, bọn nó vẫn cố chấp là bản thân vĩ đại, là những con chiến thành kính. Dù gây nguy hại cho người khác, bọn chúng chỉ nghĩ rằng những nạn nhân ấy chết đi vẫn chưa hết tội, thay vì giữ nỗi áy náy trong lòng.

Lương Xuyên im lặng lấy điện thoại ra.

Hắn chuẩn bị gọi Ngô Đại Hải.

Nói cho anh biết, hắn đã tìm ra hung thủ.

Hắn tin rằng cảnh sát có thể tìm ra chứng cứ phạm tội của Nguyệt Thành một cách dễ dàng sau khi hắn xác nhận cô ấy là hung thủ.

Hắn đang nhấc số,

Tay vẫn chưa bấm phím gọi.

Lúc này đây, Lương Xuyên bỗng nhận ra, hắn mới đúng là người nên được tống cổ vào tù. Nếu ban đầu không do hắn can rờ thì cô gái này sẽ không rơi vào thảm cảnh như hôm nay.

Nợ máu của Chu Quang Tông và Chu Thần Dương, nên tính sổ vào bản thân hắn, vì hắn mới thật sự là tên đầu sỏ.

Đột nhiên, hắn nhận ra, mình mới đúng là người nên vào Địa ngục...

Một lát sau, Lương Xuyên vẫn bấm gọi Ngô Đại Hải.

Anh vẫn đang bận bịu các vụ án, còn chưa ngủ, nên bắt máy khá nhanh.

“A lô, nhóc Xuyên à? Có chuyện gì thế?”

“Đại Hải.” Lương Xuyên hít sâu một hơi.

“Sao thế?”

“Anh ăn chưa?”

“...” Ngô Đại Hải.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Lựa chọn!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Mặc dù Chu Sa đã nhờ bệnh viện băng bó vết thương trên tay nhưng tạm thời vẫn bị ảnh hưởng đến nề nếp sinh hoạt thường ngày. Pha trà thì không sao, làm một tay cũng được, nhưng có chút khó khăn khi nấu cơm. Hơn nữa, cô ấy phải tạm đóng cửa quán massage vài ngày.

Liên tục gọi món giao tới trong hai ngày nay, Chu Sa phát ngán tận cổ. Mấy hàng quán chịu giao đồ ăn tận nơi xung quanh khu phố cổ này đều là cửa tiệm nhỏ. Nếu đích thân đi ăn tại tiệm thì tạm chấp nhận, đằng này nơi đó lại bán theo kiểu giao hàng tận nơi, trông có vẻ hơi gian dối.

Cũng vì vậy, nên Chu Sa vọt thẳng sang cửa tiệm của Lương Xuyên vào buổi tối. Cô nàng tự nhiên ngồi xuống ghế, rồi chờ Lương Xuyên hỏi một câu "Cô ăn cơm chưa?" Sau đó, Chu Sa sẽ đáp "Em chưa!" rồi ăn chực bữa tối một cách lo-gíc.

Chu Sa đã ngồi nửa tiếng rồi, nhưng Lương Xuyên vẫn cứ quét dọn vệ sinh và sắp xếp cửa hàng như thế, chẳng có dấu hiệu định đi nấu cơm.

Lúc này, cô ấy đã đói bụng đến sắp gục ngã. Chu Sa là người tập võ, dù bị thương, nhưng sức ăn vẫn rất mạnh.

"Anh Xuyên, tối nay tính ăn gì vậy?" Chu Sa tự giảm áp lực cho mình.

"Hả?"

Lương Xuyên sững người, rồi ngẩng đầu nhìn đồng hồ.

Đến giờ ăn cơm rồi.

Ngay lúc ấy, Lương Xuyên hơi luống cuống, nhưng vẫn đặt dụng cụ trong tay xuống rồi lấy điện thoại ra.

"Nè, anh biết gọi đồ ăn à?" Chu Sa nói bằng một giọng bất đắc dĩ. Nếu sớm biết anh cũng hay gọi món, thì em chờ anh lâu đến thế để làm gì.

"Canh cá viên bên quán Thành Tâm ngon đấy. Cô muốn ăn Oden không?"

"À, quán Thành Tâm hả? Được thôi, em cũng muốn ăn." Chu Sa đồng ý ngay lập tức khi nghe đến tên quán.

Lương Xuyên bấm điện thoại, người nghe chính là bà chủ Vương.

"Chào anh."

"Chào chị, tôi muốn gọi thức ăn giao tận nơi."

Lương Xuyên vừa gọi món xong thì đầu dây bên kia áy náy bảo họ còn chưa dọn hàng ra bán. Gần đây kiểm tra khá gắt gao, nên bọn họ đành phải bán trễ một chút. Hơn nữa, đa phần những món mà hai vợ chồng đó nấu chính là thức ăn khuya.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Sa cũng nghe lóm được vài câu: "Không đặt được à?"

"Không phải, bà chủ hỏi tôi có nồi niêu xoong chảo gì không, để chị ấy mang đồ qua đây nấu."

"Tốt quá đi!"

Khoảng phút sau, bà chủ đến ngoài cửa tiệm. Chị ấy mặc một bộ quần áo lông màu đỏ sậm, hơi cũ nhưng rất sạch sẽ. Thoạt nhìn, trông chị ta là một người rất giỏi giang.

"Cậu là cậu Lương phải không?" Hóa ra bà chủ vẫn còn nhớ người khách có cùng họ với chồng mình: "Nhà bếp ở trong à?"

"Đúng thế." Hắn chỉ tay.

"Vậy hai người chờ một tí nhé, xong ngay thôi."

Bà chủ quán vô bếp, bắt đầu nấu nướng.

"Tới nấu tận nơi có vẻ là lạ nhỉ?" Chu Sa khá bất ngờ.

"Là hàng xóm láng giềng cả mà." Lương Xuyên quay lại quầy, bắt đầu giờ sách ra xem.

"Nay anh không đọc 'Thần Khúc' nữa à?" Chu Sa nhích lại, không khác gì một đứa bé tò mò.

"Ừm!" Lương Xuyên trả lời cho có lệ.

"Sách gì vậy?" Chu Sa chẳng hề ngần ngại vì mình là khách. Tính cách của cô ấy cứ tùy tiện như thế, lại đỡ dùm Lương Xuyên một đao cách đây vài ngày nên xem hắn như anh em vậy. Vừa nói xong, cô nàng chớp tay tới: "Khởi Nguyên Cửa Địa Ngục à? Sao giống sách giáo khoa của tã giáo quá vậy, thẳng ngu nào viết thế nhỉ?"

"..." Lương Xuyên.

Bỗng có tiếng xe gắn máy vang lên ngoài cửa. Chiếc xe ấy là loại hàng khá đắt đỏ. Đàm Quang Huy còi mũ bảo hiểm ra rồi bước xuống xe, vừa bước vào cửa hàng của Lương Xuyên đã hô to:

"Anh Lương, anh dùng thử đơn hàng vừa rồi chưa? Xài tốt không?"

Vừa nói xong, Đàm Quang Huy mới nhận ra Chu Sa cũng ở đây. Cô ấy là người mà thằng nhóc này rất biết ơn và kính trọng.

Chính cô ấy đã chữa khỏi bệnh lạ cho cậu ra, chẳng khác gì cha mẹ tái sinh vậy.

"Chị Sa cũng đang ở đây à? Ới trời, tay chị bị sao vậy?"

"Chị bị té." Cô nàng hùa theo.

"Mai em đem cho chị hai con gà rừng để tắm bổ nhé." Quê của Đàm Quang Huy ở khu nông thôn miền núi nằm cạnh Thành Đô, tiện bề đi kiếm mấy thứ

đồ ăn hoang dã ấy.

"Cậu mới bảo là anh ấy mua hàng ở tiệm của cậu hả?" Đường như Chu Sa đã bắt được điểm chính.

Đàm Quang Huy làm nghề gì?

Cậu ta là một kẻ có chí, muốn thống nhất các tiệm kinh doanh đồ chơi người lớn tại Thành Đô này. Đừng thấy tiệm của cậu ấy nhỏ mà lầm, cậu ấy bỏ mỗi cho 20% các tiệm đồ chơi người lớn khác trong thành phố. Dù món hàng ấy có vi phạm pháp luật hay không, có trái với luân thường đạo đức hay không, thì cậu ấy đều có nếu khách hàng đề cập đến. Thậm chí cậu ấy cũng có thể cung cấp các loại sản phẩm trong mấy cái phim JAV.

Thế mà tên Lương Xuyên này lại mua hàng từ cậu ấy?

Chu Sa liếc Lương Xuyên rồi trầm nghĩ, sao tự xưng tên bệnh tật ăn không nổi hai muỗng cơm này lại phát con dậy thì như thế nhỉ?

Đây đúng là một tin sốt dẻo.

"Khụ khụ..." Lương Xuyên ho nhẹ, ý bảo không nói chuyện này nữa.

Đàm Quang Huy tự hiểu ngừng câu chuyện vì sự hiện diện của Chu Sa, bèn đặt một tờ hóa đơn lên quầy.

"Anh Xuyên, hóa đơn này, lúc sáng tôi quên đưa anh. Anh cứ lấy trước đi, nếu có vấn đề thì gọi tôi để đổi trả."

Chu Sa rất lạnh tay lạnh mắt, thò tay giật lấy. Vừa xem một dòng, cô nàng nhỏ một bãi nước bọt về phía Lương Xuyên rồi ném tờ giấy lại:

"Đồ không đứng đắn."

Dù chỉ nhìn lướt qua, nhưng mấy dòng như đây trối gởi cảm, còng tay gởi tình... kia đã đủ để Chu Sa cảm thấy chướng mắt.

Lương Xuyên cất hóa đơn vào, không giải thích gì cả.

Dĩ nhiên, đâu có cần giải thích những chuyện chỉ có đàn ông mới hiểu.

Ít lâu sau, một mùi thơm ngào ngạt bay ra từ nhà bếp.

Vương Đình bước ra, hỏi: "Mọi người ăn ở đâu thế?"

"Đề em."

Lương Xuyên đứng dậy, đích thân dọn đồ ăn vừa chín ra ngoài ngoài, gồm hai tô canh cá viên và Oden.

"Trong nồi vẫn còn đấy." Vương Đình nhắc.

"Đề đó em ăn khuya." Lương Xuyên trả lời.

Đồ ăn vừa được dọn ra, Chu Sa không hề khách sáo mà ngồi xuống nhai ngấu nghiến.

"Bao nhiêu tiền thế?" Lương Xuyên hỏi.

"Sáu mươi nhé." Chị này cũng khá thật thà, "Dùng bếp gas nhà em đấy."

Say khi trả tiền xong, Lương Xuyên bèn ngồi xuống bàn húp canh.

Bà chủ quán ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, trò chuyện với Chu Sa, còn tiện tay lấy một tờ tiền vàng mã rồi gấp nó thành thỏi vàng. Động tác của chị ấy rất nhuần nhuyễn, cách gấp khá thành thạo.

"Chị này, tay nghề của chị đỉnh quá." Chu Sa thò dài.

"Hồi nhỏ, lúc rảnh chị cũng hay giúp người lớn trong nhà gấp thứ này." Vương Đình cười, hỏi: "Ăn ngon không?"

"Ngon lắm ạ." Chu Sa vừa ăn vừa gật đầu.

Nghe thế, Vương Đình rất vui.

Ngồi một hồi, sau khi giúp Vương Xuyên xếp khoảng mấy chục thỏi vàng giấy xong, bà chủ quán liền ra về. Trời đã tối hẳn, chị ấy phải dọn hàng ra bán với chồng mình.

Còn Chu Sa lại không hề khách sáo, tiêu diệt luôn phần Oden của Lương Xuyên. Sau đó, cô nàng gác một chân lên quầy, dựa hẳn vào lưng ghế, hưởng thụ cái cảm giác khoan khoái sau bữa ăn.

Lương Xuyên chẳng muốn để mắt đến một vị trí nào đó, nhưng xui thay, vùng đùi của Chu Sa lại đối diện ngay hân. Lúc này, dây kéo quần jean của cô ta đang để hở, làm lộ ra thứ gì đó màu đỏ và vài sợi tơ màu đen khiến người nhìn dễ tưởng tượng trong đầu.

Lương Xuyên không thèm nhắc nhở, chỉ im lặng dọn sạch bát đĩa. Hân đã cạn lời với cô gái giang hồ nửa vờ thô thiển này rồi.

"Anh này, em về ngủ trước, anh làm gì thì làm đi."

Ăn uống no nê, Chu Sa bèn chào Lương Xuyên một tiếng rồi chuẩn bị đi về.

Lương Xuyên trả lời cho có rồi tiếp tục rửa chén. Trong một số vấn đề, Lương Xuyên bị tật ám ảnh cưỡng chế, ví dụ sắp xếp giày dép gọn gàng đầu cầu thang, hoặc như độ sạch của bát đĩa.

Sau khi tắm xong, hân xoa tay một lát rồi bật bếp gas lên, hâm nồi súp lại rồi múc ra một bát to.

Lương Xuyên ra khỏi nhà bếp, lên cầu thang. Đến kệ đổi giày, hân do dự xem có nên đặt bát cháo xuống để sắp xếp lại giày dép hay không, nhưng rồi cô đề nén ý nghĩ đang thôi thúc ấy để bước qua khỏi đó. Chỉ là, hân vẫn hơi khó chịu vì mớ giày dép đằng kia chưa được sắp xếp lại ngay ngắn.

Lương Xuyên bước vào phòng ngủ của mình.

Phở Nhị ngẩng đầu lên, liếm mép rồi cúi đầu xuống. Rõ ràng, nó biết Lương Xuyên đâu có tốt bụng đến nỗi bụng đồ ăn lên cho nó.

Bây trí trong phòng ngủ vẫn đơn giản như cũ.

Chỉ là, hiện tại, dường như đã có thêm một thứ gì đó.

Một cô gái trẻ tuổi đang bị trói chặt, còn bị còng cả hai tay.

Trong miệng của cô ta còn bị nhét một đồ bịt miệng màu hồng phấn vào.

Nước miếng rỉ ra liên tục.

Vốn dĩ, cô ấy đã không đủ sức vùng vẫy rồi. Dù cô ta có gào thét nhường nào thì ngay cả con mèo trắng bên cạnh cũng chẳng thèm để ý. Nhưng khi vừa thấy Lương Xuyên đến, cô nàng lại kích động lại lần nữa.

Cô ta tức giận.

Cô ta điên cuồng.

Sau khi thức tỉnh từ lần hôn mê trước, cô ấy phát hiện mình bị nhốt tại nơi này.

Hiện tại, rốt cuộc thì người đàn ông này cũng đã xuất hiện.

Tên này định làm gì mình?

Lương Xuyên đặt bát súp lên tấm Tatami** trước mặt cô ta. Trông cô nhem nhuốc thế này khiến hân hơi đau lòng.

(**Chú thích: Tatami là một loại sản phẩm được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami.)

Cảm giác đau lòng này rất rõ rệt.

Đúng vậy.

Chẳng có vấn đề gì với việc trói cô lại cả,

Nhưng căn phòng Tatami của hân bị bẩn mất rồi, đúng là khó chịu quá.

Cái vẻ mặt này, phân biệt đối xử thế này, và ánh mắt đối diện đã chọc cô tiểu thư Nguyệt Thành điên tiết lên!

"Em đừng hét, tôi cho em ăn."

Lương Xuyên nhắc nhở.

Sau đó, hân gỡ viên bịt đang nhét trong miệng Nguyệt Thành ra.

"Tao muốn giết mày, tao sẽ giết mày..."

Vừa được tháo bị khóa mở ra, Nguyệt Thành liều mạng hét lên.

"Chát!"

Một dấu bàn tay đỏ ửng hằn lên má trái của Nguyệt Thành. Cả người cô nàng cũng bị đánh mà ngã nghiêng về một bên. Cô ngẩn ra.

"Tôi rồi, lịch sự chút đi. Em ồn ào như thế, hàng xóm sẽ không ngủ được."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Giác quan thứ sáu đáng sợ của phụ nữ

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Có vẻ hoàn cảnh này hơi xấu hổ.

Nguyên nhân không phải vì cái bạt tay của Lương Xuyên, mà do đồng đồ chơi người lớn mà hắn mua từ Đàm Quang Huy.

Cái không khí giam cầm nguyên bản có vẻ đã bị biến chất, hóa thành thứ mà người ta không nên nghĩ đến. Dường như Nhật Bản có một bộ phim với tựa đề là "Nhục dục nơi nhà giam" có phong cách gần giống với hoàn cảnh hiện tại.

"Tay tao bị trói."

Nguyệt Thành vẫn bình tĩnh. Cô ấy vẫn kiên cường như thế, nhưng tính chất của sự kiên cường này khác hẳn với những người bình thường. Nó tương tự với câu chuyện nhóm Đại sư huynh trong phong trào Nghĩa Hòa Đoàn. Họ tin rằng sẽ đạt được cơ thể đao thương bất nhập khi uống nước phép vào, trông có vẻ ngu ngốc nhưng nhờ thế mà bọn họ không hề sợ hãi.

Lương Xuyên nhủ vậy. Hắn chẳng rõ mình đúng hay sai khi không tố cáo Nguyệt Thành. Dù gì đi nữa, đúng là cô ấy đã giết người, mà không chỉ một người. Ít nhất, cô ấy là hung thủ sát hại hai cha con Chu Thần Dương.

Ai cũng có một thước đo đạo đức cho riêng mình, nhưng đa phần là nghiêm khắc với kẻ khác và khoan dung cho bản thân. Bất cứ chuyện gì xảy ra dính dáng đến chính mình, chắc chắn thái độ phán xét và góc độ lựa chọn của người đó sẽ khác đi.

Nếu nói một cách nghiêm túc, Lương Xuyên không phải người tốt. Dù trong hoàn cảnh là hắn của ngày xưa, thì mỗi hành động tuyển chọn tín đồ, hoạt động kinh tế, tuyên dương lý luận mỗi ngày của Lương Xuyên chính là đại biểu cho tà giáo trong mắt số đông không phải tín đồ của hắn. Dĩ nhiên, bọn tà giáo đáng bị ngàn đao phân thân.

Nhưng hiện tại, hắn đã quen với thân phận "Lương Xuyên" này. Dù bản chất bên trong là ác ma, nhưng hắn vẫn sống dưới góc độ là con người.

"Giao hảo ăn đi." Lương Xuyên thờ dãi, "Ăn xong, tôi có vài lời muốn nói với em."

Hắn không vội cởi dây trói cho Nguyệt Thành, mà nhìn chằm chằm vào mắt cô ta rồi nói:

"Nếu em muốn phản công, giết tôi, hoặc đánh tôi thì cũng phải húp xong tô súp này rồi nghe hết những gì tôi nói. Em chẳng cần phải lo tôi bỏ thuốc vào đây. Giờ em đang thế này, tôi muốn làm gì cũng được hết."

Nói xong, Lương Xuyên bắt đầu cởi dây thừng cho Nguyệt Thành.

Nguyệt Thành vẫn cảnh giác hắn, thế nhưng không tấn công. Dù là vậy, cả người cô vẫn căng cứng, trông bộ dáng có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Lương Xuyên biết Nguyệt Thành vẫn luôn luyện tập Karatedo. Chỉ là, khi ấy cô bé còn nhỏ xíu và đáng thương lúc mẹ vừa qua đời. Không ngờ sau mấy năm, cô đã thay đổi nhiều đến thế, ngang sức ngang tài với cô nàng Chu Sa nửa vời kia.

"Cô giết mấy người?" Lương Xuyên mời một thìa thuốc. Trừ việc uống nước trong phòng ngủ, hắn không bao giờ ăn tại đây, huống chi là hút thuốc. Nhưng hiện tại, ngay cả thảm Tatami cũng bị nước miếng của Nguyệt Thành làm bẩn mất rồi, vậy thì kiêng cử gì nữa; dù sao hắn cũng phải tốn công quét dọn.

"À..." Nguyệt Thành cười, không thèm đụng đến tô súp trước mặt, nói: "Mày đang thăm vấn tao à?"

Lương Xuyên đưa tay, vỗ nhẹ đầu Nguyệt Thành. Cô ấy định phản kích, nhưng bỗng ngây ngẩn cả người. Nhiều năm qua, ngay cả bố của cô cũng

không làm thế. Trong khi đó, người có hành động tương tự thế này vào thời điểm gần đây nhất cũng chết bao năm nay rồi.

“Trả lời tôi.” Lương Xuyên nói một cách rất chân thành, “Hãy thề bằng danh nghĩa của thầy em, hãy nói cho tôi biết đáp án. Trừ Chu Quang Tông và Chu Thần Dương ra, em còn giết ai khác không?”

Lương Xuyên cần phải biết đáp án. Thật ra, bản thân hai người Chu Quang Tông và Chu Thần Dương đều có vết nhơ trên người. Nếu Lương Xuyên điều tra cẩn kẽ, ắt có thể phát hiện ra tội trạng của họ. Chắc chắn những oan hồn quán quýt bên những bức tượng điêu khắc kia không xuất hiện một cách vô cớ đâu.

Mặc dù đây không phải là một cái cớ để Nguyệt Thành chạy trốn khỏi vòng pháp luật, nhưng ít nhất cũng giúp Lương Xuyên nhẹ lòng hơn khi bao dung cô.

Nhưng nếu Nguyệt Thành nói cô từng giết nhiều người nữa, Lương Xuyên cũng không biết làm sao cho phải. Hắn sẽ rơi vào trạng thái bàng hoàng nghiêm trọng và vô cùng khó xử.

“Tao không muốn nói cho mày biết.” Nguyệt Thành từ chối trả lời, “Hơn nữa, tao không muốn thề trên danh nghĩa của thầy tao, đây là không tôn trọng thầy ấy.”

Chát...

Lại là một cái tát.

Lần này, hắn đổi bên.

Thế thì tốt rồi,

Cả hai bên gò má của cô ấy đều ửng đỏ đau tay.

Trong tư điển của Lương Xuyên không hề có cụm từ dịu dàng với phụ nữ.

Cô nàng ăn một cái bạt tay lần đầu tiên do bị trói, nhưng lần này là đang tự do.

Nguyệt Thành chuẩn bị thúc khuỷu tay chống trả theo phản xạ, nhưng chẳng hiểu vì lý do gì mà khựng lại ngay khi sắp đánh trúng mặt Lương Xuyên. Từ hành động sờ đầu ban nãy đến giờ, cô ấy bỗng có cảm giác rất kỳ lạ đối với gã đàn ông đang giam giữ mình. Đó là một cảm giác quen thuộc rất lạ lẫm.

Dường như Lương Xuyên không hề trông thấy động tác của Nguyệt Thành, chỉ trừng cô nàng bằng một ánh mắt tức giận:

“Nói tôi nghe, rốt cuộc em đã giết mấy người?”

Nguyệt Thành ngậm miệng, tỏ vẻ mê mang, nhưng vẫn không chịu đáp.

“Nói tôi biết!” Lương Xuyên vẫn hỏi.

Nguyệt Thành vẫn không trả lời.

“Nói tôi biết!”

Lương Xuyên bóp lấy cẳng cổ yếu ớt của Nguyệt Thành, đẩy cô ấy dán chặt vào vách tường.

“Nói tôi nghe!”

“Tại sao... tao phải nói cho mày...” Nguyệt Thành vẫn cứng đầu, nói: “Mày là gì... của tao...”

“Tôi muốn giúp em.” Lương Xuyên nhắm mắt lại, cố kiểm soát sự bối rối trong lòng.

Trên ban công, Phở Nhị ngáp dài, duỗi lưng, rồi đổi sang tư thế nằm khác.

“Bố tao đã không thèm quan tâm tao, mày là ai mà đòi làm thế với tao?”

Nguyệt Thành chớp lấy cánh tay của Lương Xuyên. Cô mạnh hơn Lương Xuyên trong bộ dáng yếu đuối rất nhiều; dù gì thì người ta đã luyện Karatedo từ nhỏ.

Nhưng chẳng hiểu sao cô lại không bóp mạnh vào cánh tay hắn. Nếu là lúc trước, cô đã có thể bẻ gãy cánh tay của Lương Xuyên trong nháy mắt.

Lương Xuyên nắm lấy cổ áo của Nguyệt Thành, kéo cô dẫn đi. Nguyệt Thành buộc phải đi theo hắn ra khỏi phòng ngủ. Sau đó, Lương Xuyên nhấn tâm đẩy cô một cái. Vì bất ngờ nên Nguyệt Thành ngã xuống. Hành lang rất hẹp, Nguyệt Thành té xuống dưới chân cầu thang, rướm máu ngay trán và miệng nhưng cô vẫn không phản kháng, chỉ nhìn Lương Xuyên một cách ương ngạnh.

“Tại sao em lại trở nên như thế?”

Lương Xuyên bước từng bậc thang đi xuống.

Nguyệt Thành thở hổn hển. Cảm xúc ngang ngược, phẫn nộ, hung ác và mê mang đang luân chuyển liên tục trong ánh mắt cô nàng. Đã nhiều lần, Nguyệt Thành muốn đứng dậy, tẩm quất người đàn ông dám làm mưa làm gió trước mặt mình một trận ra trò. Ấy thế mà, cô cứ nắm tay lại rồi vô thức buông ra.

Lương Xuyên tóm cổ áo Nguyệt Thành lần nữa, kéo cô vào nhà tắm. Từ đầu đến đuôi, Nguyệt Thành luôn chịu đựng một cách bị động, không hề chống lại, không đánh trả, cứ như rơi vào trạng thái mất hồn, ngơ ngác ngác ngác.

... Rì rào... rì rào...

Hắn vặn mở vòi nước trong bồn rửa tay; nước bắt đầu đầy dần.

Lương Xuyên đề nghị ót Nguyệt Thành, ấn cô xuống bồn nước.

Nguyệt Thành bắt đầu giãy dụa theo bản năng.

Qua khoảng 10 giây, Lương Xuyên giật tóc cô lên.

Hiện đang là mùa đông, gương mặt mịn màng của Nguyệt Thành đỏ ửng vì ngâm nước; tóc ướt sũng, trông rất thê thảm.

“Trừ hai tên họ Chu, em có giết ai nữa không?”

Lương Xuyên vẫn hỏi như thế.

Nguyệt Thành vẫn cười nhưng không thèm trả lời. Cô nhìn chằm chằm vào tấm gương trước mặt. Trong đó, cô trông thấy bản thân mình đang đứng cạnh Lương Xuyên.

“Nói! Nói tôi biết!”

Lương Xuyên lại ấn đầu Nguyệt Thành xuống bồn rửa tay lần thứ hai.

Thời gian kéo dài khoảng nửa phút, đến khi được kéo lên, Nguyệt Thành ho và nôn mửa liên tục, cả người run rẩy.

“Nói! Rốt cuộc em đã giết mấy người! Nói nhanh lên!”

Trông Lương Xuyên rất lạnh lùng qua vẻ mặt, nhưng có thể thấy rõ là hắn đang tức giận vô cùng.

Con hư tại cha.

Cũng do mình đã kéo cô bé đang trong trạng thái lạc lõng vì mất mẹ vào chính thế giới của bản thân, biến cô bé thành tín đồ của mình. Hiện tại, cô bé trở thành hung thủ giết người, còn là một tên sát nhân liên hoàn nữa!

Lương Xuyên thừa nhận đây là vấn đề của chính mình, là sai lầm của bản thân. Vì hắn không chăm sóc tốt cô, là giáo lý của hắn đã hại cô.

Giết người không phải là một chuyện lớn.

Dù ở thời điểm hắn vừa quay lại tại miền Viễn Đông, hay gần Triệu Vũ Lục gần đây thì người mất mạng dưới tay Lương Xuyên cũng khá nhiều. Nhưng điều khiến hắn đau lòng nhất chính là lý do vì sao mà một cô bé ngây thơ lại biến thành thế này. Vốn dĩ cô nên có một cuộc sống tốt đẹp mà biết bao người phải hâm mộ!

“Ha ha ha...”

Nguyệt Thành vẫn cười nhưng không thèm nói lấy một câu.

Lương Xuyên tiếp tục nhấn đầu cô xuống nước. Thân thể Nguyệt Thành run như cây sậy. Nước đã tràn bồn, chảy xuống dưới, ướt đầm cả sàn. Cả người Lương Xuyên cũng ướt hết một nửa.

Lần này, hắn nhấn cô hai phút.

Cuối cùng, hắn thả lỏng tay trong vô thức.

Sau đó, Lương Xuyên bịt mắt, quỳ xuống.

Hắn rất đau khổ, đau khổ từ tận đáy lòng.

Dù đến tận lúc này, hắn vẫn nghĩ phương hướng lý luận của bản thân chính xác, vì hắn đã hồi sinh, đúng là hồi sinh thật mà!

Nhưng sự thay đổi của Nguyệt Thành đã khiến hắn phải tự trách khôn xiết. Thậm chí, bản thân hắn bỗng có ý muốn phủ định tất cả mọi thứ trước kia.

Hắn không biết, mình đã từng làm cái quái gì!

Không những biến mình thành một thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ,

Mà đồng thời biến cô bé yếu đuối, bất lực ngày trước trở thành thế này.

Khi đối mặt với bốn tên súc vật giết đôi vợ chồng son kia, Lương Xuyên có thể trừng trị bọn chúng một cách hiên ngang lẫm liệt bên ngoài vòng luật pháp.

Lúc đó, hắn nghĩ đó là sứ mạng của chính mình. Hắn có thể thu được sự công nhận và giá trị của bản thân thông qua hành động trừng trị ấy.

Hắn là ác ma, nhưng vẫn có giá trị tồn tại. Đây cũng là nguyên nhân mà Lương Xuyên chấp nhận giúp Ngô Đại Hải phá án.

Phải vất vả lắm hắn mới sống lại, hắn vẫn đang cố gắng sống tiếp.

Nhưng hiện thực đã tát cho hắn một cái thật mạnh.

Hắn không dám nói rõ thân phận với Nguyệt Thành. Bởi vì, một khi nói ra sự thật, nếu cô ấy tự thú mình còn giết những người khác nữa, thế là Lương Xuyên thật sự cắt đứt đường lui của mình.

Khi ấy, hiển nhiên hắn là một con ác ma chứ không phải người, còn biến tin đồn dễ mền của mình thành một con ác ma mới.

Hắn căm ghét bản thân, nhưng buộc phải thừa nhận chính mình.

Lương Xuyên hít một hơi thật sâu, lấy một điều thuốc đã thấm ướt hơn một nửa ra. Dù là thế, hắn vẫn kẹp vào miệng rồi lấy bật lửa ra, run rẩy mỗi thuốc.

Hắn rít rất sâu, gồng người mà rít. Trong tròng mắt của hắn, từng tia sáng đỏ dần xuất hiện một cách mất kiểm soát.

Bên cạnh Lương Xuyên, Nguyệt Thành đã ngã nhoài trên mặt đất trong bộ dạng ướt sũng người, lộ ra vóc dáng nõ nang quyến rũ rõ mồn một. Dưới làn áo nấp mờ, có thể thấy rõ làn da trắng muốt cùng đường cong động lòng người của cô; thậm chí còn có hai quả anh đào ẩn hiện, trông vừa mông lung vừa cuốn hút.

Thật ra cô ấy rất trẻ. Đây là vóc dáng ma quỷ tràn đầy sức sống thanh xuân. Dĩ nhiên, dường như chủ nhân của cơ thể này cũng là một con quỷ.

Cô ấy khẽ vươn tay, bò trên nền gạch men sứ một cách chật vật.

Sau đó, cô ấy ôm eo Lương Xuyên bằng cả hai tay, lại còn úp mặt mình vào lưng hắn.

Lương Xuyên sững sờ, đứng yên không nhúc nhích.

“Thầy ơi... Đừng bỏ con nữa.. Thầy... Xin thầy... Đừng bỏ con đi nữa mà.”

Đây chính là giác quan thứ sáu đáng sợ của phụ nữ.

Cô đã nhận ra hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hiểu lầm lớn

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Hiện trường chợt yên tĩnh một cách kỳ lạ. Lương Xuyên không thấy lạ khi cô nhận ra mình. Thông thường, khi một người không khống chế được tâm tình của mình sẽ để lộ ra rất nhiều sơ hở, chưa kể Lương Xuyên cũng không cố tình che giấu.

Cô đã ở cùng mình một thời gian dài, nắm rõ rất nhiều thói quen của mình. Cũng trong thời gian đó, cô còn đối xử với mình như cha ruột.

"Thầy đưa con đến cục cảnh sát đi."

Nguyệt Thành gắng sức ôm lấy Lương Xuyên.

"Nguyệt Thành ngoan lắm, sẽ không bao giờ làm trái ý chí của thầy."

...

"Nguyệt Thành ngoan lắm, sẽ luôn nghe lời của thầy. Sau đó sẽ về tìm mẹ."

Cô bé ôm một con búp bê trong ngực, chân thành nói.

Người trẻ tuổi kia thò tay lau vệt nước mắt trên khóe mắt cô bé.

"Không được khóc nữa."

"Vâng, sau này Nguyệt Thành không khóc nữa."

...

Lương Xuyên hít sâu một hơi, cái câu "Nguyệt Thành ngoan lắm" kia trong nháy mắt đã đánh tan lớp tâm lý phòng ngự của hắn. Một người có thể giả vờ, có thể dối trá, có thể che giấu, nhưng chắc chắn vẫn có một chút gì đó không cách nào bị lung lay hay dao động được.

Nó có thể thoắt chốc phá tan hết tất cả rào cản tâm tình được dựng nên, khiến cho người không ngại che chở cho cô.

Hắn không có vợ con, dù ở quá khứ hay hiện tại hắn cũng không có một bóng phụ nữ nào.

Không có phụ nữ, cho nên cũng sẽ không có con cái. Nhưng Nguyệt Thành này, cô bé vẫn luôn bê chén trà nóng đứng bên dưới trông ngóng trong những lúc mình diễn thuyết đã như một nửa con gái của hắn.

Mấy năm đã đủ để khiến một người thay đổi rất nhiều.

Nguyệt Thành sửa đổi giáo lý của hắn.

Dùng danh nghĩa sứ đồ ma quỷ để thực hiện cái quyền hạn được gọi là trừng phạt.

Cô đã giết người.

Dùng cách thức giết người theo kiểu hơi hướm nghệ thuật biến thái.

Cô đã không còn là bé gái ngây thơ ngoan ngoãn trước kia nữa rồi.

Thậm chí, Lương Xuyên còn không thể xác định được, trong lòng của cô gái đang ôm cứng eo mình hiện giờ rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Cô có đang lợi dụng lòng mềm yếu của mình, dần ăn mòn lấy mình?

Cô định lấy lui làm tiến ư?

Khi mà người và vật đã không còn thì đây là thái độ bình thường. Lương Xuyên nghiêng người, ánh mắt không lưu lại trên thân thể mê người của Nguyệt Thành mà nhìn thẳng vào mắt cô.

Hắn định dùng cách thức thôi miên để xem xem sâu trong lòng cô gái này có phải là tình cảm chân thật hay không?

Cô có thể nương tựa vào mình, tin cậy vào mình như trước hay không.

Nhất là câu nói "Nguyệt Thành ngoan lắm" vừa nãy mà cô nói kia, có xuất phát từ đáy lòng hay không?

Hắn nhìn cô,

Cô cũng đang nhìn hắn.

Ngay khoảnh khắc đó, Lương Xuyên đã quyết định bỏ ý nghĩ vừa rồi.

Hắn sợ không có được đáp án tốt. Nếu như đã hoang vu cần cỗi rồi, vậy hãy để cho nó yên lặng nằm sâu trong lớp sương mù mịt mờ đi. Ít nhất từ biểu hiện mà nhìn lại thì mọi thứ vẫn đang rất tốt đẹp.

"Sửa soạn lại một chút đi."

Lương Xuyên nói.

"Vâng!"

Nguyệt Thành gật gù đầu, chậm rãi đứng lên. Đầu ngực cô cạ lên lưng Lương Xuyên, mang theo cảm giác lấn cấn cứng cứng mê người hòa cùng thân thể âm ấm mềm mại lướt qua, quả thực rất dễ khiến người ta mất hồn.

Chẳng qua hiện tại Lương Xuyên lại chẳng có chút hứng thú kỳ lạ nào khác cả.

Xác thực mà nói, hiện tại đầu óc hắn đang rối bời.

Hắn đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, sau đó đi ra ngồi sau quầy hàng, tay cầm chén trà hóp một ngụm. Thế rồi hắn chậm rãi nhắm nghiền hai mắt lại.

Hiện tại đã khác với lúc trước. Trước đó hắn chỉ tự hỏi xem có nên giúp cô hay không, còn hiện tại là tự hỏi xem nên làm gì để giúp cô.

Giấu giếm hung phạm.

Che giấu chứng cứ,

Giúp cô thoát khỏi sự chế tài của pháp luật.

Chuyện này quả thật trái ngược với phong cách hành sự lúc trước của Lương Xuyên. Nhưng đây thật sự là ý định hiện tại của hắn.

Hắn mở bàn tay, nhìn vào lòng bàn tay mình.

Đã từng có một nhà tư tưởng trứ danh nói rằng: Kẻ từ địa ngục bò lên không nhất định là ma quỷ, mà người đi lại trên nhân gian cũng không nhất định phải là người.

Xem xét một kẻ là người hay ma quỷ, phải nhìn vào nội tâm chứ không thể dựa vào bề ngoài của kẻ đó.

Mỗi ngày của Lương Xuyên đều trôi qua rất bình thản, tỉ mỉ và thận trọng. Cửa hàng hàng mã này mở cửa phục vụ người sống đầy, thế nhưng thực ra thu nhập nhiều nhất vẫn từ người chết mang đến.

Giúp đỡ Ngô Đại Hải phá án cũng là một loại tâm lý ám thị của Lương Xuyên đặt ra cho mình.

Chuyện trước mắt có thể khiến tất cả những thứ hắn xây dựng lúc trước sụp đổ.

Lương Xuyên không quan tâm đến hiệu suất phá án của Ngô Đại Hải, mấu chốt nhất là nếu cứ tiếp tục vụ án giết người này, sớm muộn gì chân tướng của Nguyệt Thành cũng bị lộ.

Dù có che giấu kỹ càng đến đâu thì cô vẫn chỉ là người bình thường, sau khi điều tra bị bế tắc, nhất định cảnh sát sẽ mở rộng phạm vi điều tra. Những người tới gần điều khắc Chu Môn ngày đó, những người tới gần nhà trẻ đêm đó, những người lai vãng cửa hàng hàng mã đêm đó... Sau khi nắm được thời gian từ vong xác thực, cảnh sát hoàn toàn có thể dùng phương thức loại trừ dần tiến hành đối chiếu.

Thực hiện hành hung ở cả ba nơi là một trong những phương thức phạm tội cầu thả đầy mạo hiểm cũng như dễ để lại chứng cứ nhất. Chưa kể sau khi giết người xong Nguyệt Thành còn tiến hành vẽ rắn thêm chân, phủ thêm một lớp nghệ thuật lên.

Cách tốt nhất là tìm cho cô một "kẻ chết thay", nhưng rõ ràng đây chính là cách thức khiến Lương Xuyên tiếp tục trượt ra khỏi điểm mấu chốt lần nữa.

Cũng như đạo lý thường nói, từ nghèo lên giàu dễ, nhưng từ giàu xuống nghèo sẽ khó mà chịu được. Nếu người đã lỡ chân, chỉ có thể không ngừng sảy bước trượt dài tiếp nữa, mãi cho đến khi rơi vào vực sâu. Hơn nữa, kỳ thật vị trí vực sâu nhất có lẽ mới chính là vị trí chính xác nhất dành cho Lương Xuyên lúc này.

Nguyệt Thành dọn dẹp nhà vệ sinh xong, không nói gì, lại tiếp tục đi lên lầu quét dọn phòng ngủ. Cô biết thầy ưa sạch sẽ, còn bị mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ. Cho nên lúc đến vị trí bậc thang, cô còn cẩn thận xếp đôi giày của thầy gọn gàng thẳng theo hàng gạch men.

Cô cũng không hỏi đến chuyện rốt cuộc Lương Xuyên sống lại bằng cách nào.

Trong mắt cô, đó dường như là chuyện đương nhiên.

Trước kia Thầy cũng đã nói, con người sau khi chết có thể sống lại được.

Con đường đi tới địa ngục không phải là không thể quay đầu lại được.

Hiện tại Thầy đã trở về, cô cảm thấy đó là chuyện rất bình thường, là chuyện vốn phải thế, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Lương Xuyên giờ tay xoa trán.

Lúc này, điện thoại di động của hắn vang lên, là điện thoại của Ngô Đại Hải. Lương Xuyên khẽ nhú mào. Hắn sợ rằng Ngô Đại Hải gọi điện thoại đến nói cho hắn biết tình tiết vụ án đã có tiến triển mới, sau đó tập trung vào một người hiềm nghi nào đó.

Hắn do dự trong chốc lát, rồi vẫn quyết định nhận điện thoại.

"A lô."

"A lô, nhóc Xuyên à, bây giờ cậu rảnh chứ?"

Lương Xuyên ra vẻ thoải mái hỏi: "Làm sao vậy, phát hiện tình tiết mới sao?"

"Vụ án kia không có, nhưng mà bọn anh phát hiện ra vài thứ rất đặc thù. Lúc bọn anh điều tra phòng ngủ của Chu Thần Dương và Chu Quang Tông, phát hiện hai cha con nhà này rất kỳ lạ. Trong phòng ngủ của bọn họ còn có cửa ngầm, bên trong đó phát hiện vài tác phẩm điêu khắc cùng với tranh vẽ..."

"Anh nói cụ thể xem nào." Lương Xuyên hỏi tiếp.

"Nói qua điện thoại không thể nào rõ được, tóm lại rất kỳ quái." Ngô Đại Hải có chút phiền muộn nói. Có lẽ anh ta còn đang hút thuốc ở đầu dây bên kia, "Nhóc Xuyên à, tốt nhất là cậu qua đây nhìn ngó chút, giúp anh phân tích tình huống. Anh cảm thấy.... hai cha con nhà này không đơn giản như vậy."

"Được, em tới ngay, là ở điều khắc Chu Môn à?"

"Ừ, để anh bảo Tần Đào qua đón cậu."

"Em tự bắt xe đi, như thế nhanh hơn."

"Ừ cũng được. Tóm lại cậu mau tới đây mà xem."

"Vâng." Lương Xuyên chuẩn bị cúp điện thoại rồi, chợt nghe Ngô Đại Hải bên kia nói nhỏ:

"Nhóc Xuyên à, cậu nói xem trên đời này thật sự có quỷ chứ?"

"Cái gì?"

"Không có gì, không có gì?" Ngô Đại Hải thở dài, "Tóm lại cậu cứ đến đây đã, thấy rồi thì cậu sẽ hiểu."

Điện thoại dập máy.

Lương Xuyên chuẩn bị thay đồ rồi đi.

Nguyệt Thành đang ôm mớ chăn đệm đi xuống.

Khỏe miệng và cả trên trán cô còn có chút vết máu, trên người còn có vết thương và vết bầm nhưng cô vẫn yên lặng phụ giúp thầy của mình.

Trong một thoáng, Lương Xuyên có ảo giác như mình như chưa từng chết đi, vẫn còn đang sinh hoạt như cũ, không có gì thay đổi.

Hắn đứng ở đầu dưới bậc thang, nhìn Nguyệt Thành chậm rãi đi xuống.

Đây là cảm giác chân thật, hay là ảo giác?

Hắn không nghĩ nhiều nữa, bởi lúc này có nghĩ nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

"Thầy, con chỉ giết hai người họ Chu kia." Nguyệt Thành ngập ngừng nói.

"Ừ." Lương Xuyên gật gù đầu. Hắn không hỏi gì, chỉ nói: "Quét dọn xong rồi đi về đi. Tạm thời không nên đi ra ngoài nữa."

"Vâng."

Nguyệt Thành khẽ gật đầu.

Lương Xuyên đi ra ngoài cửa hàng, chuẩn bị xuống cuối phố bắt xe. Hắn vừa vặn chạm mặt Chu Sa vừa mới ăn cơm xong, đang đứng ngoài cửa ra vào cửa hàng cầm hạt dưa cho tiêu cơm.

"Anh Xuyên, đi ra ngoài có chuyện à?" Chu Sa phun vỏ hạt dưa ra cười nói: "Lại có vụ án à?"

"Ừ." Lương Xuyên lên tiếng.

Đến lúc Lương Xuyên rời đi, Chu Sa chợt thoáng nhìn qua cửa hàng Lương Xuyên, phát hiện cửa hàng vậy mà không đóng lại.

"Không đóng cửa hàng, không sợ xui xẻo bị trộm hay sao?" Chu Sa lầm bầm lầu bầu. Vừa lúc này, cô chợt nhìn thấy một cô gái trẻ mặc áo khoác đàn ông đi ra từ trong cửa hàng.

Cô gái kia đang bê một thùng giấy nhỏ.

Trong đó có đủ dụng cụ tình thú hồng phấn như dây thừng, còng tay cùng nhiều đồ chơi người lớn khác (là Đàm Quang Huy trong lúc cầu cứu và mua chuộc tình cảm của Lương Xuyên đã tặng đủ đồ dùng người lớn này.)

Chu Sa chợt giật mình.

Cô gái trẻ kia đi tới đóng rác đầu phố, vứt toàn bộ thùng đồ người lớn kia đi. Lúc cô quay về, hai cô gái bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt cô gái trẻ kia có chút oán giận, tựa như không dám nhìn vào mắt Chu Sa.

Bởi vì tối hôm trước cô vừa giao thủ với cô xong, còn đánh cho cô bị thương.

Cô nhân sĩ giang hồ nửa vùi Chu Sa cũng không nhận ra cô gái trẻ này chính là kẻ đeo mặt nạ quỷ tối hôm trước. Cô nhìn thấy ánh mắt cô gái trẻ này oán giận, còn tưởng bị mình nhìn thấy vài chuyện không hay mà thẹn thùng.

Nhìn trán và bờ môi còn đọng vết máu của cô gái trẻ này, còn cả những vết thương và vết bầm trên cánh tay kia...

Chu Sa tắc lưỡi nói:

"Khẩu vị tên Lương Xuyên này đúng là mặn chút.

Cô này cũng ngốc thật, còn chơi trò SM này với hấn nữa. Bình thường nhìn bộ dạng yếu ớt hào hoa phong nhã kia, ai ngờ lại biến thái tận xương tủy như vậy chứ."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Nhà nghệ thuật điên cuồng

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Bên ngoài biệt thự họ Chu đang có đầy cảnh sát. Dù sao nơi này chính là hiện trường vụ án, nay lại có phát hiện mới, tất nhiên sẽ có rất nhiều cảnh sát tập trung lại đây.

Tài xế xe taxi thả Lương Xuyên xuống chỗ này, có chút buồn bực nói:

"Đây không phải là nơi bán đá điêu khắc sao? Xây ra chuyện gì rồi?"

"Ừ."

Lương Xuyên trả tiền rồi xuống xe.

"Cố vấn Lương."

Tần Đào đã chờ sẵn ở ngoài rồi.

Lương Xuyên gật gù đầu ý bảo cô đưa mình vào bên trong.

Lương Xuyên bước vào cửa, lúc đi ngang qua sảnh triển lãm có nhìn mấy món đồ được trưng bày dọc theo sảnh này. Hấn đã không còn nhìn thấy vài thứ khác lạ quanh quẩn bên những tượng điêu khắc tứ chi người nữa. Hơn nữa, không khí lần này dường như cũng nhẹ nhàng hơn so với lúc trước nhiều, không còn áp lực như lần trước hấn tới.

Dường như người chủ của chúng đã chết, cho nên mấy thứ kia cũng được tự do.

Người bình thường nhìn thấy nơi này có người chết, hiện tại lại có nhiều cảnh sát như vậy có thể cho rằng đây là nơi xúi quẩy. Thế nhưng Lương Xuyên

lại có cái nhìn khác bọn họ.

Mọi người vẫn thường hay nói về phong thủy. Nhưng với thầy phong thủy mà nói thì phong thủy đơn giản chỉ là chỗ này phù hợp cho người sống ở hay cho người chết ở mà thôi. Lương Xuyên không phải là thầy phong thủy, cũng không biết bí thuật phong thủy gì gì đó nhưng ít ra hắn vẫn cảm giác được nơi này không phù hợp cho hắn sinh sống. Ở khía cạnh này, có lẽ phán định của hắn còn trực tiếp và chuẩn xác hơn thầy phong thủy phán nhiều.

Chủ nhân của biệt thự họ Chu và đám đệ tử, công nhân ở trong một loạt biệt thự nhỏ nằm ở phía sau cùng. Kỳ thật vị trí khu này không tính là đắc địa, thậm chí có thể coi là vùng ngoại thành xa xôi, cho nên đất đai không tính là quá đắt.

Đương nhiên, chỉ có một nhóm nhỏ đại chúng yêu thích nghệ thuật điêu khắc này. Những người thật sự yêu thích, muốn mua, muốn ngắm nhìn thì sẽ không quan tâm chút khoảng cách ấy. Cho nên nơi này có mở ngay trung tâm chợ hay khu vực nào nhiệt nào đó cũng không khác nhau nhiều.

"Cố vấn Lương, hai cha con Chu Quang Tông và Chu Thần Dương đều ở cùng một tòa biệt thự." Tần Đào giới thiệu đại khái tình huống cho Lương Xuyên nghe, "Lúc chúng tôi tiến hành điều tra qua đi vật của người chết mới phát hiện ra cửa ngầm. Chúng tôi cũng đã hỏi qua mấy thợ thầy và đám học trò điêu khắc Chu Môn nhưng không có ai biết cả.

Đại khái xem ra chuyện về cửa ngầm này chỉ có cha con người chết kia biết rõ."

Lương Xuyên không nói gì, vượt qua dây cảnh giới đi vào, rồi đi thẳng lên lầu hai. Phòng ngủ của hai cha con kia đều trên lầu hai này, một phía Bắc, một phía Nam. Phòng ốc tương đối rộng rãi.

Nơi Lương Xuyên đi vào là phòng ngủ của Chu Quang Tông. Lúc này Ngô Đại Hải vẫn ngồi trong đó. Anh ta đang gối tay ngủ một giấc, nhìn đầy mệt mỏi. Mấy cặp dưới cũng không quấy rầy anh chợp mắt trong chốc lát.

Ngô Đại Hải đã hai ngày hai đêm không ngủ không nghỉ. Đáng tiếc, hung thủ mà anh đang muốn tìm bắt có lẽ vẫn đang còn quét dọn vệ sinh trong cửa hàng của Lương Xuyên.

"Đội trưởng Ngô, cố vấn Lương đã đến." Tôn Kiến Quốc ở bên cạnh lên tiếng.

Ngô Đại Hải mở mắt ra, ngáp một cái, sau đó ngoắc tay gọi Lương Xuyên tới đây. Anh ta dụi dụi mắt rồi chỉ vào vách tường đối diện nói, "Đẩy ra."

Hai nhân viên cảnh sát đi tới bắt đầu đẩy bức tường.

Rất nhanh,

Trên vách tường xuất hiện vết nứt, sau đó cả vách tường này bị đẩy ra, để lộ một khoảng trống phía sau.

"Vốn dĩ chỗ này là giá sách." Ngô Đại Hải giải thích, "Trong lúc tìm tòi phòng ngủ của người chết, phát hiện dưới giá sách có dấu vết dịch chuyển, men theo đó tìm được cánh cửa ngầm này. Còn về phần bên trong này, tự cậu vào mà xem."

Bên trong cánh cửa là một khoảng không hẹp dài nhưng có lắp bóng đèn. Một nhân viên cảnh sát bật đèn lên, ánh đèn lơ mờ nhưng vẫn đủ nhìn rõ đồ đạc bên trong.

Lúc Lương Xuyên bước vào, ánh mắt như bị đóng đinh lại.

Trong phòng tối là một pho tượng điêu khắc một người. Đây là lần đầu tiên Lương Xuyên nhìn thấy được một pho tượng người được điêu khắc hoàn chỉnh trong điêu khắc Chu Môn này. Trong sảnh triển lãm của điêu khắc Chu Môn chỉ trưng bày các bộ phận điêu khắc "tay" hoặc "chân" cùng với các bộ phận tứ chi khác, chưa từng có món điêu khắc hình người hoàn chỉnh trong đó. Không nghĩ tới, hắn lại nhìn thấy một pho tượng trong này.

Hơn nữa, điều khiến người ta chú ý hơn nữa chính là bảy tám bức tranh treo quanh vách tường phòng ngầm này.

Nhân vật chính trong những bức tranh này đều là một người phụ nữ. Đây đều là những bức tranh về một người phụ nữ bị giam cầm và chịu đủ loại cực hình. Người phụ nữ trong bức vẽ này giống hệt như thật, có điều cái tâm tình tuyệt vọng của nhân vật đã được miêu tả vô cùng chân thực và tỉ mỉ.

Đồng thời, bức tượng kia cũng điêu khắc một người phụ nữ, thân thể trần truồng, đang co người đứng đó với ánh mắt đầy hoảng sợ và bất an.

Đây là một nơi thật sự khiến người ta không cách nào thoải mái được. Bởi vì những tâm tình được biểu hiện trên các tác phẩm nghệ thuật này vô cùng cực đoan.

"Nhân vật chính là ai?"

Lương Xuyên chỉ vào bức tượng hỏi.

Hắn có thể đoán đại khái người phụ nữ được điêu khắc và nhân vật trong bức vẽ có lẽ là một. Bởi vì ngoài của cả hai nơi đều có vài chi tiết tương tự nhau.

Nếu như chỉ là bức vẽ và pho tượng điêu khắc bình thường thì lúc này gọi điện thoại cho hắn, Ngô Đại Hải sẽ không biểu hiện ra ra thứ tâm tình thế kia.

"Ha ha, nói ra cậu sẽ giết mình cho coi, là vợ của Chu Quang Tông." Ngô Đại Hải cầm điện thoại đưa ra, cho Lương Xuyên xem một tấm hình, "Đây là tấm hình chụp vợ Chu Quang Tông lúc còn sống mà bọn anh tìm được. Cơ bản có thể xác định người trong bức tranh với bức tượng điêu khắc này đều là một, là vợ của Chu Quang Tông đã qua đời bốn năm trước đây."

"Trong phòng ngủ của Chu Thần Dương cũng có thứ giống như vậy?" Lương Xuyên hỏi, "Hay nói là, trong phòng ngủ của cậu ta cũng có một bức điêu khắc và nhiều bức tranh như vậy, nhưng nhân vật chính không phải là mẹ cậu ta, mà là vợ cậu ta?"

Trong ấn tượng, Lương Xuyên nhớ Ngô Đại Hải đã từng nói qua với mình, rằng Chu Quang Tông và Chu Thần Dương đều đã góa vợ.

"Ừ." Ngô Đại Hải khẽ gật đầu, "Đúng là vậy đấy."

Trong lòng Lương Xuyên trầm xuống, nhìn Ngô Đại Hải, "Anh đang nghĩ tới điều gì?"

Nói thật, vụ án lần này khiến Lương Xuyên cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Bởi hắn biết rõ hung thủ là ai, chẳng khác gì hắn giúp Ngô Đại Hải giải một bài toán mà hắn đã biết rõ đáp án, lại không thể nói cho anh ta biết được. Thế nhưng hắn còn phải làm bộ ra vẻ đang giúp anh ta nữa.

"Cậu thấy thế nào?" Ngô Đại Hải vuốt vuốt cằm, nhìn pho tượng điêu khắc trước mặt nói, "Anh biết thế giới này có rất nhiều người đàn ông trọng tình trọng nghĩa, ví dụ như anh đây này."

Nếu chỉ là, một mình Chu Quang Tông hoặc là Chu Thần Dương dùng cách thức này coi như bày tỏ niềm tiếc thương với người vợ quá cố của mình thì còn chấp nhận được. Là nhà nghệ thuật mà, người làm điêu khắc có bản lĩnh trong hội họa cũng không có gì lạ, chỉ là phương thức kỷ niệm của họ có chút đặc biệt. Phương thức cũng như biểu hiện có chút kỳ lạ và có hơi mẫn mòi, nhưng vẫn có thể... có thể hiểu được.

Chẳng qua, nếu cả hai cha con cùng trùng hợp chọn cách này để tỏ lòng thương tiếc với người vợ đã chết của mình, thì lại không bình thường rồi.

Chẳng lẽ là di truyền trong dòng tộc? Đến cách tỏ lòng thương tiếc cũng di truyền? Hay Chu Thần Dương vẫn luôn thần tượng cha mình, cho nên còn học theo cả cách này?"

"Điều tra nguyên nhân cái chết của họ chưa, ý em là vợ của hai cha con nhà này áy." Lương Xuyên hỏi.

"Đã điều tra, vợ của Chu Quang Tông qua đời bốn năm trước. Vợ của Chu Thần Dương qua đời hai năm trước. Một người bị bệnh tim đột phát, còn người kia thì gặp tai nạn xe cộ." Ngô Đại Hải mỉm cười.

"Đều là kiểu chết không bình thường." Lương Xuyên nói.

Kiểu không bình thường là chỉ những cái chết không phải vì già cả hay bệnh tật thông thường. Ví dụ kiểu chết này đi, một người là bệnh tim đột phát, một người là tai nạn xe cộ đều tồn tại rất nhiều không gian để bàn tay con người nhúng vào trong đó. Thực ra, trên thế giới này có rất nhiều người tử vong mỗi ngày, cũng có rất nhiều vụ án bắt chước cách thức tử vong tự nhiên.

Người xưa có câu "dân nhỏ yếu, quan không truy xét", trong hiện đại cũng tương tự như vậy. Xã hội thường không có những vụ án mưu sát được kết luận tương tự thế này đây. Đương nhiên, thường những tình huống này đa phần hung thủ đều là những người thân cận, rất giỏi che giấu. Ví dụ như chồng người hay người nhà người đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, người bịa ra một lý do như uống rượu quá nhiều hoặc gì gì đó. Thế rồi đám tang được diễn ra bình thường, thi thể được hỏa táng bình thường. Cảnh sát không đủ sức lực đâu mà phân tích từng báo cáo tử vong để xem thử xem rốt cuộc đây là thật hay không.

"Anh đã cho người đi điều tra. Nhưng một người ở bốn năm trước, một người ở hai năm trước, đến bây giờ mới điều tra sẽ không ra được nhiều đầu mối gì đâu. Thi thể hai người phụ nữ đây cũng đã hỏa táng từ lâu rồi."

Lương Xuyên không nói gì nữa, chỉ tiếp tục thưởng thức... À không, tiếp tục quan sát những bức tranh này.

Nói thật, Lương Xuyên cũng rõ ý của Ngô Đại Hải là gì. Với một cảnh sát hình sự lão làng, nhất định anh ấy có thể đánh hơi thấy có khác lạ trong những chuyện trùng hợp liên tục thế này rồi.

Mà Lương Xuyên, cũng cần như vậy.

Nguyệt Thành giết hai người và Nguyệt Thành giết hai người xấu là hai loại cảm giác khác hẳn nhau. Dù rằng về mặt pháp luật không có gì khác nhau nhiều, nhưng với Lương Xuyên thì coi như đã qua được ải của hắn rồi.

"Nhóc Xuyên à, có phát hiện gì không?" Ngô Đại Hải đi tới hỏi.

"Cảnh vật trong bức tranh này, anh có thấy quen mắt hay không?" Lương Xuyên hỏi.

"Quen mắt?"

Ngô Đại Hải đi đến gần nhìn ngó, chốc lát sau đã giật mình hiểu ra, "Đây không phải là bố cục bên trong xương sao?"

Đúng vậy, cảnh vật trong bức tranh chính là cảnh trong xương.

Nếu như mọi thứ trong bức tranh này không chỉ thuần túy là tượng tượng nghệ thuật, rất có thể đây là tả thực. Nó ghi chép lại những gì mà người vẽ trải qua thông qua hình ảnh.

Lương Xuyên lại nhìn pho tượng điêu khắc này.

Điêu khắc quá chân thật,

Đủ để thấy được tài nghệ của Chu Quang Tông cao siêu đến cỡ nào.

Tượng đá lạnh như băng,

Không động đậy,

Không nói chuyện đay,

Lại... giống như một thi thể được đặt ở nơi này.

Lương Xuyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên gương mặt của pho tượng. Hắn nhìn thấy hoảng sợ, nhìn thấy bất an... Tất cả, tất cả đều vô cùng sống động.

Không biết đã bao nhiêu buổi tối trôi qua,

Chu Quang Tông đẩy cánh cửa phòng ngầm này ra,

Thương thức bức vẽ, thương thức pho tượng điêu khắc,

Nhớ lại,

Không,

Là ông ta trở về chỗ ở của vợ mình.

Lương Xuyên chợt nghĩ tới hình ảnh cậu thanh niên không đầu cũng như cô không tay đang đứng cạnh tác phẩm điêu khắc được trưng bày phía trước sảnh.

Đây không phải là điêu khắc thuần túy,

Mà như còn được sát nhập thứ gì khác vào,

Có lẽ những thủ pháp và thủ đoạn này đã bị chôn vùi theo cái chết của hai cha con Chu Quang Tông rồi.

Lúc này trong đầu hắn chợt có một ý tưởng vô cùng lớn mật.

Hắn có thể đọc được di ngôn người chết,

Vậy pho tượng đặc biệt thế này,

Có thể nói với mình vài điều gì đó không đây?

Lương Xuyên chậm rãi đặt tay lên trán pho tượng.

Sau đó,

Chậm rãi nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Địa ngục trống rỗng

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Nhắm mắt lại,

Đương nhiên chỉ là một vùng đen kịt. Không như lần đọc di ngôn của Chu Quang Tòng lúc trước, lần này bình thản hơn rất nhiều.

Có lẽ loại nghệ thuật gia cực đoan như Chu Quang Tòng là một trường hợp đặc biệt.

Lương Xuyên lặng yên chờ đợi,

Hắn không từ bỏ,

Tuy rằng hắn chưa từng thử qua nhưng lần này hắn mơ hồ cảm thấy có thể thực hiện được.

"Đừng mà... Đừng mà... Van anh... Van anh..."

Người phụ nữ không ngừng khóc lóc van cầu.

Tựa như cô đã vô cùng suy yếu, như thể đã tê liệt, không còn bộc phát nổi tâm tình điên loạn nữa, mà chỉ có thể giãy giụa gắng gượng lần cuối cho có mà thôi.

Bóng tối,

Bắt đầu chậm rãi tan đi,

Tất cả, tất cả mọi thứ dần rõ ràng,

Như thể một giọt mực rơi vào nước bắt đầu tan ra, thị giác của Lương Xuyên cũng dần trở nên sáng sủa hơn. Chẳng qua trước mắt hắn vẫn chỉ là một màu xám trắng như thể những thước phim hài Chaplin vậy.

Gian phòng kính quen thuộc,

Đây là xưởng riêng của Chu Quang Tòng với mảnh vải bố đen trùm kín bốn phía xung quanh, không có tia sáng nào chiếu lọt vào được.

Ở nơi này, tựa như tất cả màu sắc đều bị phai đi cả, chỉ còn hai màu đen trắng.

Qua một hồi lâu, Lương Xuyên mới phản ứng ra.

Đây không phải là người, mà là một bức tượng điêu khắc.

Đây là một pho tượng điêu khắc bán thành phẩm đã được khắc xong một nửa. Hình dáng nửa thân dưới của pho tượng phụ nữ đã được khắc ra, còn nửa trên vẫn còn chưa xong. Đây chỉ là một tác phẩm khiếm khuyết.

Âm thanh khóc lóc van cầu kia không phải từ pho tượng này truyền đến.

Lương Xuyên đến gần hơn, nhưng mới bước tới một bước nữa,

"Đừng nhìn... Van anh... Đừng để nó nhìn... Đừng để nó nhìn..."

Lương Xuyên ngây ngẩn cả người,

Hắn lại nhìn quanh bốn phía, vẫn không nhìn thấy người khác. Chung quanh đây vẫn trống rỗng cả đấy.

"Leng keng... Cạch cạch... Leng keng... Cạch cạch..."

"Tí tách... Tí tách... Tí tách..."

Tiếng âm thanh công cụ va chạm truyền đến.

Nửa phần trên của pho tượng đã dần dần hiện ra.

Lương Xuyên im lặng. Hắn hiểu trí nhớ của pho tượng không trọn vẹn. Mà thật ra thì một pho tượng đặc thù thế này có thể nhớ được một số chuyện mà thôi, thậm chí có thể nhớ kỹ được vài điểm thời cũng đã là một chuyện khó lường rồi.

Ánh mắt Lương Xuyên dần ửng đỏ.

Đây không phải là dấu hiệu hắn thể hiện ra bộ mặt ác ma của mình mà hắn chỉ đang tự hỏi, đang nhanh chóng suy tư và phân tích. Trong mắt hắn cũng chỉ là tơ máu thông thường mà thôi.

"Nơi này..." Lương Xuyên thò tay chỉ theo hướng mặt của thạch điêu.

Trong chốc lát,

Màn mực nước dần nhạt đi,

Xuất hiện hình ảnh của Chu Quang Tông.

Ông ta đang cầm dụng cụ, tập trung sáng tác tác phẩm của mình.

Đây là việc làm của ông ta, cũng là cuộc sống của ông ta, càng là tính mạng của ông ta. Ông ta muốn tác phẩm nghệ thuật này của mình phải vượt trội. Ông ta khao khát tiến bộ, khát vọng vượt trội.

Sánh triển lãm nơi cửa vào của biệt thự họ Chu này đã thể hiện rõ ràng rồi.

Vì sao nơi đó trưng bày những tác phẩm điêu khắc tứ chi? Bởi vì tứ chi rất dễ điêu khắc, chỉ cần mô phỏng hình ảnh điêu khắc ra đã tính là thành công rồi. Thế nhưng một pho tượng điêu khắc hình người nguyên vẹn sẽ mang theo khó khăn vô hình cực lớn. Một khi cảm giác chinh thể, cảm giác khí chất cùng các mặt khác không được truyền tải thành công, dù có điêu khắc sống động đến mấy cũng chỉ là một tác phẩm thất bại của một thợ tạc tượng mà thôi.

Những hình ảnh còn sót lại của pho tượng quá ít, nên Lương Xuyên chỉ có thể căn cứ vào những lí giải của mình mà tiếp tục tưởng tượng bổ sung đầy đủ.

Cả người Lương Xuyên lại tiến về một phía khác.

Ngay sau đó,

Hình ảnh Chu Thần Dương xuất hiện. Cậu ta đứng đó, si mê nhìn chăm chăm vào tác phẩm mà cha mình đang điêu khắc. Trên mặt cậu ta có sùng bái, có xoắn xuýt, có phần nộ, cũng có sáng ngời lấp lánh nhiệt huyết, là một bộ dạng như đầy kích động.

Hiện tại Lương Xuyên cũng chỉ như dùng tâm lý suy đoán mà thôi, thế nhưng vẫn cao cấp hơn kiểu những bậc thầy phác họa nhiều lắm.

Hình tượng hai cha con đã xuất hiện,

Nhưng hình như còn thiếu chút gì đó,

Đúng vậy,

Thiếu người phụ nữ trong bức tranh, cũng là vợ của Chu Quang Tông, là mẹ của Chu Thần Dương.

Chắc chắn bà ấy cũng ở đây, bởi Lương Xuyên nghe thấy tiếng nói của bà.

Trong phác họa này, chỉ có duy nhất ở chỗ người phụ nữ kia có phát ra âm thanh.

Chu Quang Tông trầm mê điêu khắc không cách nào kìm chế được, căn bản sẽ không nói chuyện.

Chu Thần Dương đứng đó, đang nhìn xem, cũng sẽ không nói chuyện.

Nhưng,

Người phụ nữ kia,

Nên sắp xếp thế nào?

Bức tranh đã được hoàn thành tới 80%, chỉ còn vài mảnh ghép trong tay, lại không biết nên sắp xếp thế nào.

Một khi sắp xếp thành công, thì mọi chuyện sẽ sống động trở lại.

"Tỉ tách... Tỉ tách... Tỉ tách... Tỉ tách..."

Tiếng nước nhỏ giọt?

Lương Xuyên bắt đầu nghiêm túc lắng nghe,

Là tiếng chất lỏng nhỏ giọt xuống,

Mang theo chút cảm giác sền sệt chứ không phải giòn giã,

Có chất lỏng nồng đặc nào sao?

Lương Xuyên vô thức nhìn về khoảng giữa hai cha con Chu Quang Tông và Chu Thần Dương.

Cuối cùng đã hợp lại đủ thành một bức tranh.

Hắn là nơi này, ở đây, là vị trí âm thanh truyền tới.

Một cây thập tự giá xuất hiện,

Ngay sau đó,

Là một người phụ nữ bị cột trên cây thập tự giá.

Người phụ nữ không mặc gì bị trời trên đó, yếu ớt và đáng thương. Đồng thời trên người bà vẫn còn mấy vết thương đang không ngừng chảy tràn máu tươi xuống, rơi xuống mặt đất.

Sở dĩ xuất hiện cây thập tự giá, là vì dựa theo tư thế của bức tượng hoàn toàn không tự nhiên mà như bị trời cột vào thứ gì đó. Có điều dây thừng và những thứ giam cầm lại không xuất hiện trong tác phẩm.

Lương Xuyên bỗng nghĩ tới tình trạng lúc chết của Chu Quang Tông.

Chu Quang Tông bị người ta đóng đinh trên vách tường.

Máu tươi của ông ta cũng chảy ra như vậy.

Tuy rằng Chu Quang Tông chết kiểu này là do Nguyệt Thành dùng tâm tính sứ giả ác ma trừng phạt. Nhưng nếu như người tin rằng trong tối tăm kia có cái gọi là ý trời, giữa hai người sẽ có nhân quả báo ứng, người không thể không cho rằng những việc này có sự liên hệ nào đó sao?

Máu tươi của người phụ nữ bắt đầu đông lại, tụ lại thành những đường chảy đỏ máu nhỏ dài bên dưới chân thập tự giá. Hình ảnh lúc này, thực sự quá bùng nổ!

Vị trí của bà là đang ở trước mặt Chu Quang Tông. Chu Quang Tông vừa nhìn vợ mình đang chảy máu, vừa điều khắc tác phẩm của mình. Đồng thời ông ta còn điều khắc thêm một chút tua rua bên chân pho tượng...

Vợ ông ta đang ở trong thời điểm đếm ngược của cuộc đời, cũng là lúc tác phẩm của ông ta đang trong thời điểm đếm ngược thời gian hoàn thành.

Có thể thấy Chu Quang Tông đang rất hưng phấn, vô cùng hưng phấn. Đây là khoảnh khắc sung sướng nhất của một nhà nghệ thuật khi tác phẩm vĩ đại nhất của mình sắp hoàn thành. Ông ta không quan tâm sống chết của vợ mình. Thậm chí, theo như ông ta nhận thấy, nếu vợ mình có thể hiến thân cho tác phẩm vĩ đại này của mình thì đây chính là kết cục vinh quang và tốt đẹp nhất của bà.

Mà lời nói “đừng cho nó nhìn thấy” kia của người phụ nữ,

Hắn là nói đến Chu Thần Dương.

Với tư cách là một người mẹ, bị chồng mình và con trai mình cùng nhìn chăm chăm vào trong hoàn cảnh không mặc quần áo, lại đang không ngừng tiến gần tới cái chết là màn tra tấn tàn nhẫn đến cỡ nào kia chứ?

Mọi thứ, mọi thứ...

Đều đã được khai thông.

Chu Quang Tông hy sinh vợ mình để hoàn thành tác phẩm của mình, khiến cho tài nghệ mình được nâng cao thêm một bước nữa.

Chu Thần Dương là con trai ông ta, cũng học theo, bắt chước theo cha mình, lôi vợ mình ra khai đao.

Lương Xuyên chậm rãi mở mắt ra. Hắn cảm thấy mọi mệt.

Cho dù Lương Xuyên hi vọng có thể biết được vài tin tức xác thực chứng minh hai cha con này không tốt lành gì, muốn cảm thấy chuyện mình bao che cho Nguyệt Thành có chút ý nghĩa nào đó.

Nhưng những chuyện này đã vượt quá dự liệu của Lương Xuyên.

Giết người bình thường hoặc đánh giết người nhà có ác độc đấy, nhưng ít nhất xã hội cũng không thiếu những chuyện như vậy. Dưới góc độ người ngoài nhìn vào thì đây cũng không có gì mới lạ.

Thế nhưng hành vi của hai cha con nhà này ở mức độ nào đó đã vượt ra khỏi giới hạn của sự hung tàn rồi.

Lương Xuyên không biết cảm giác của hai người phụ nữ kia thấy thế nào khi phải chết trước mặt chồng mình, bị chồng mình lạnh lùng bỏ qua những lời van xin trước lúc chết của họ, coi bọn họ chỉ là công cụ kích thích cho linh cảm sáng tác của mình.

Đương nhiên là tuyệt vọng vì bị phản bội?

Hoặc là sụp đổ toàn bộ niềm tin?

Chuyện này, có lẽ còn kinh khủng hơn cả bị cướp bắt cóc tống tiền rồi giết hại con tin?

Lương Xuyên lặng lẽ vuốt vuốt trán.

Hai cha con súc vật!

Quả thật là hai cha con súc vật mà!

Loại người này quả thật đáng chết, thật sự đáng chết. Bọn họ vô cùng ích kỷ, ích kỷ đến không có giới hạn.

Thình thoảng trên mạng xuất hiện vài video hành hạ chó mèo được truyền đi, đã đủ khiến quần chúng xã hội cảm thấy đau lòng và phản đối. Mà đây còn là hai cha con, đối xử với con người, khai đao với người đầu gối tay ấp thân thiết nhất của mình.

Bởi vì chỉ có người thân nhất mới thật sự kích thích được linh hồn của bọn họ, mới khiến linh cảm sáng tác của bọn họ thăng hoa.

"Nhóc Xuyên?" Ngô Đại Hải thấy sắc mặt của Lương Xuyên không tốt bèn quan tâm hỏi han.

"Điều tra về cái chết của hai người phụ nữ kia đi. Phân tích báo cáo hiện trường tai nạn xe cộ của vợ Chu Thần Dương và bệnh án ca bệnh của vợ Chu Quang Tông, hẳn là sẽ có vài chứng cứ." Lương Xuyên nói.

"Vậy còn ai giết bọn họ?"

Ngô Đại Hải nhỏ giọng hỏi.

Đúng vậy.

Ngô Đại Hải nhìn thấy những thứ bên trong phòng ngủ của hai cha con nhà này xong, linh cảm bản năng nảy sinh, cảm thấy nguyên nhân cái chết của hai cha con nhà này thoát cái đã không thể nắm bắt được. Thậm chí trước đó, lúc gọi điện cho Lương Xuyên, anh ta còn vô thức hỏi một câu xem ma quỷ có giết người được hay không?

"Tượng điêu khắc trong phòng ngủ Chu Thần Dương có hình dáng bị treo ngược lên à?" Lương Xuyên hỏi. Hắn còn chưa đi qua phòng ngủ Chu Thần Dương nhìn qua.

"Đúng vậy, là tượng điêu khắc lộn ngược, đầu chúi xuống dưới." Ngô Đại Hải đáp.

Lương Xuyên ngây ngẩn.

Hắn đi tới sân thượng, rút ra một điều thuốc, rồi đốt lên.

Chu Quang Tông chết đi, hàng máu tươi nhỏ giọt chảy ra thành từng đường dài nhỏ hết như những đường máu đỏ dài của vợ ông ta trước lúc chết trong kí ức của pho tượng. Những tua rua phía chân tượng thật ra cũng là dựa theo hình ảnh máu tươi nhỏ xuống mà thành.

Chu Thần Dương bị đóng đinh trên tường mà chết hiển nhiên là lúc giết chết vợ mình, gã đã trở giỏi hơn thầy, lựa chọn phương thức càng thêm cực đoan, càng thêm "kích thích" hơn nữa.

Bởi vậy nên Ngô Đại Hải mới có cảm giác có phải là quỷ hồn về báo thù hay không đây?

Như vậy cũng không kỳ lạ gì.

Có điều Lương Xuyên đã biết hung thủ là ai,

Hung thủ kia, hiện giờ đang quét dọn nhà vệ sinh giúp mình đấy.

Lương Xuyên tin rằng Nguyệt Thành không biết được chuyện này, nếu không cô đã nói ra lúc hai người nói chuyện với nhau rồi. Nếu cô nói phát hiện Chu Quang Tông và Chu Thần Dương giết vợ thì đây chính là tội nghiệt của bọn họ, có chết cũng không hết tội, mà tình cảnh của cô cũng sẽ tốt hơn nhiều. Ít nhất cô có thể nhanh chóng có được sự tán đồng của Lương Xuyên.

Nhưng cô không nói,

Có nghĩa là cô căn bản không hề biết,

Nguyệt Thành dựa theo giáo lí tin đồ phản bội,

Cách thức mà cô sử dụng,

Cũng là kiểu mà cô cho rằng đó chính là cách ma quỷ trừng phạt người, mang theo một loại trêu tức và cười nhạo như thể nụ cười của ác ma,

Nhưng tất cả,

Lại trùng hợp đến vậy ư?

Lương Xuyên rít một hơi dài,

Trong đầu hần hiện ra câu quát hỏi Nguyệt Thành ở nhà:

"Ai, ai cho cô cái quyền tự cho mình là sứ giả địa ngục? Là ai? Ai cho cô cái quyền được trừng phạt, giết chết người khác?"

Lúc ấy chỉ là một câu quát phẫn nộ của hần mà thôi.

Nhưng lúc này,

Điều thuốc trong tay Lương Xuyên khẽ run, tàn thuốc thiếu chút nữa đã rơi xuống,

Hần sáng lập ra giáo hội,

Hần tạo ra tín ngưỡng,

Hần tạo niềm tin rằng ác ma tồn tại.

Chẳng lẽ,

Lại có tồn tại thật?

Ác ma này khiến cho Nguyệt Thành không biết gì cả lại có thể dùng cách thức "ác giả ác báo" giết chết Chu Thần Dương và Chu Quang Tông?

Cũng chính là ác ma,

Đã đưa hần ra khỏi địa ngục?

Bạn đang đọc truyện *Hần Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tôn Hiếu Cường

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Gió đêm mang theo từng cơn lạnh lẽo kéo đến khiến Lương Xuyên vô thức rụt cổ lại. Bởi chuyện của Nguyệt Thành mà lần này hần đi có hơi vội, quên mang cả khăn quàng cổ theo.

Huống hồ,

Thân thể này quả thực hơi yếu ớt một chút.

Chính hần cũng thừa hiểu nếu không phải Nguyệt Thành cảm ứng được thân phận của mình thì bản thân hần không thể nào túm cổ cô kéo xuống lầu, tùy ý xử trí. Chẳng qua cô cố ý nhường hần mà thôi, chứ đánh nhau thật thì vẫn không phải là đối thủ của cô gái đấy.

Nhưng Lương Xuyên cũng có điều bất đắc dĩ riêng. Nếu là một người thường, thân thể không tốt chỉ cần vận động nhiều hơn, có chế độ ăn thích hợp hơn, vân vân... Nhưng hần lại có vấn đề đặc biệt riêng.

"Cổ vấn Lương, quàng cái này lên đi."

Tần Đào đi đến ban công, gỡ khăn quàng cổ của mình quấn quanh cổ Lương Xuyên. Trên chiếc khăn vẫn còn lưu lại cái âm ấm và mùi hương nhàn nhạt của cô gái.

Lương Xuyên nghiêng ngò, nhìn về phía Tần Đào. Lúc này cô nữ cảnh sát hình sự trẻ tuổi đã đỏ cả mặt, vội nói, "Đội trưởng Tôn gọi em, em đi đã."

Cô nữ cảnh sát hình sự rảo bước rời khỏi sân thượng.

"Này, anh hâm mộ cậu đấy." lúc này Ngô Đại Hải mới bu lại, mang theo chua xót nhẹ, nói: "Đây là bông hoa của đội cảnh sát bọn anh đấy."

"Ừ." Lương Xuyên đáp.

"Thằng nhóc này!" Ngô Đại Hải nhìn bộ dạng thờ ơ của Lương Xuyên, chợt thấy chướng mắt. Thật sự mà nói anh ta đang buồn bực lắm. Một con ma ốm bệnh liên tục mà còn có gái theo, chẳng lẽ Ngô Đại Hải anh đang chói chang khỏe mạnh thể này, không thể kích thích tình mẫu tử thương yêu bảo vệ của phái nữ? Cho nên anh mới còn đang là cậu độc thân?

Ừ, chắc là vì thế này đây!

Lương Xuyên khẽ đập đập bàn tay với đốt tay trắng bệch lên lan can sân thượng. Hắn không nghĩ gì cả, không xoắn xuýt gì cả, chỉ đơn giản là hắn cảm thấy có chút áp lực và cả mong lung nữa.

Tất cả chuyện này hiển nhiên không thể nào chỉ là trùng hợp được.

Như vậy,

Với chính hắn mà nói,

Vậy có ý nghĩa thế nào?

"Đội lát nữa cùng đi ăn khuya đi." Ngô Đại Hải vỗ vỗ bả vai Lương Xuyên.

Lương Xuyên lắc đầu. Hắn đang lo Nguyệt Thành còn đang ở cửa hàng đợi hắn về.

"Rốt cùng hai cha con Chu Quang Tông Chu Thần Dương này đã làm trò gì, nhất định phải điều tra cho ra. Thế nhưng dù có thế nào thì bọn họ cũng đã chết rồi." Ngô Đại Hải cũng đốt một điếu thuốc, nói tiếp: "Vấn đề là bọn họ bị ai giết đây? Dù sao đây cũng là xã hội pháp trị, dù là căn bản tội ác tày trời thì ngoài pháp luật ra, không ai có đủ tư cách trừng phạt bọn họ cả."

"Chuyện này em cũng không rõ." Lương Xuyên tỏ vẻ biếng nhác.

Ngô Đại Hải nghiêm túc nhìn Lương Xuyên hỏi: "Nhóc Xuyên, có tâm sự gì à?"

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa." Ngô Đại Hải xoay đầu an ủi Lương Xuyên, "Thuyền đến đâu cầu tự thắng. Anh đưa cậu về. Đêm hôm bắt cậu đến đây khiến anh cảm thấy áy náy quá. Cậu nói xem, cậu mở một cửa hàng văn phòng phẩm, sửa xe hay tiệm cơm cũng được, anh còn có thể chiêu cổ chuyện buôn bán cho cậu một chút.

Thế nhưng cậu cứ một mực mở một cửa hàng vàng mã, anh có muốn ưu tiên cho cậu trong mấy dịp mua sắm trong cục cũng không có cách. Chẳng lẽ anh đặt một xe tiền âm phủ, phân cho mỗi đồng chí trong cục một ít, vào lễ mừng năm mới đốt xuống cúng bái tổ tiên hay sao?"

"Anh mập." Lương Xuyên lên tiếng.

"Hả?" Ngô Đại Hải đáp lại.

"Anh từng có lúc nào thấy khó xử chưa? Kiểu như là sự thật xung đột với lý tưởng ban đầu vào ngành cảnh sát ấy." Lương Xuyên hỏi.

Ngô Đại Hải cười cười,

"Đương nhiên là có." Anh rất thẳng thắn thành thật, thờ dài báo: "Cái thế giới này chưa bao giờ rõ ràng trắng đen cả, có đôi khi tối tối nằm trên giường lại nghĩ tới mình lúc trước, cảm thấy có chút ảm ức và bất đắc dĩ nữa. Thế nhưng sự thật vẫn là sự thật, không cách nào tránh né được. Ta chỉ có thể... cố gắng không thẹn với lương tâm."

"Không thẹn với lương tâm."

Lương Xuyên gật gật đầu nhìn về bức tượng điêu khắc hình người phụ nữ trong gian phòng ngầm phía sau mình.

Hắn đột nhiên cảm giác bản thân có hơi lập dị. Lập dị hơn bản thân trước lúc chết nhiều nhiều lắm. Có lẽ là bởi vì đã trở về được lần nữa, cho nên hắn càng thêm quý trọng cái thân phận "người sống" này.

Nói cách khác, hôm trước mình đã tự ra tay trừng phạt bốn tên nhóc kia,

Vậy có đúng hay không đây?

Có phù hợp với pháp luật hay không?

Bản thân cảm thấy đúng, bản thân cảm thấy có thể làm như vậy,

Thế là được.

"Anh bảo Đào Tử đưa cậu về." Ngô Đại Hải nhìn giờ giấc trên điện thoại rồi nói, "Đêm hôm khuya khoắt, ở đây khó bắt xe."

Lương Xuyên liếc nhìn Ngô Đại Hải, nói: "Sau này chuyển sang người khác đón em đi."

Ngô Đại Hải nhủ nhủ mày, có chút giận dỗi, "Mẹ kiếp, được voi đòi tiên. Anh cho cậu biết, Đào Từ đáng đáp tệ hả? Điều kiện nhà người ta ngon lành hơn cậu tưởng tượng nhiều, bao nhiêu người hâm mộ không với tới được. Với lại lúc này người ta còn đưa cho cậu khăn quàng cổ xong, anh thay người khác đưa đón cậu thế thì mặt mũi con nhà người ta để đi đâu hả?"

"Tùy anh vậy." Lương Xuyên ném tàn thuốc xuống dưới đất, rồi giẫm nát.

Ngô Đại Hải và Lương Xuyên cùng xuống lầu, lúc ra đến bên ngoài cửa, Ngô Đại Hải lại gọi điện thoại cho Tần Đào đến lái xe chờ người về.

Lúc đang chờ xe, Ngô Đại Hải như nhớ ra điều gì đó bèn nói: "Tôn Hiểu Cường được thả ra rồi."

"Ồ?" Lương Xuyên không quá mức kinh ngạc.

"Lúc trước nhà thằng nhóc đấy từng bị trộm, cho nên đã lắp đặt camera. Trong đấy còn có cả đoạn video hình ảnh mẹ nhóc ấy bị phát bệnh tim đột ngột lúc đang ở một mình trong phòng khách. Nhưng không rõ làm sao đứa nhỏ này lại cố ý hủy camera đi, còn giấu cả đoạn video. Hôm trước nhóc ấy mới nói cho cảnh sát, mới lấy được đoạn ghi hình. Ít nhất có thể chứng minh thằng nhóc ấy không phải là hung thủ giết chết mẹ mình."

"Ừ." Lương Xuyên đáp lời.

"Chẳng qua chuyện thằng nhóc ấy đối xử với thi thể mẹ mình sau đó, cả phản ứng cũng kỳ lạ cho nên không thể tùy tiện thả nhóc ấy ra xã hội mà được đưa đến bệnh viện tâm thần tiếp tục quan sát. Đợt trước lúc thằng nhóc ấy bị tạm giam đã có bác sĩ trưởng khoa họ Từ chủ động đề xuất. Anh đã gặp qua nữ bác sĩ này rồi, trước khi cậu tới anh cũng đã liên lạc qua, nhờ chị ấy giúp đỡ về mấy ghi chép kiểm tra tâm lý."

Họ Từ?

Lương Xuyên nhớ trong video tự kể lại của Tôn Hiểu Cường từng coi trong văn phòng Ngô Đại Hải, có lẽ là nhóc ấy đang nói với bác sĩ họ Từ kia.

"Thật đúng là ly kỳ!" Ngô Đại Hải có chút cảm thán.

Lúc này Tần Đào đã lái xe tới nơi.

Lương Xuyên lên xe,

Tần Đào nổ máy chạy đi.

Cô không chào hỏi gì với Lương Xuyên, cũng không nói lời nào.

Trên đường đi, cô đều rất bình thản, có điều bàn tay cầm lái có hơi nắm chặt vào vô lăng.

Lương Xuyên cũng không nói gì, bởi hắn không biết nói gì.

Bầu không khí có chút lúng túng nặng nề này kéo dài mãi tới lúc đến cửa hàng vàng mã.

Tần Đào mới nói: "Cổ vấn Lương, đến rồi."

Tần Đào vẫn không định quay đầu lại nhìn Lương Xuyên, chỉ thoáng nhìn qua kính chiếu hậu trên xe mà thôi.

"Khăn quàng cổ tôi bỏ trên xe luôn rồi, cảm ơn."

Lương Xuyên cời khăn quàng cổ, xuống xe, dút hai tay vào túi quần, đi thẳng vào trong cửa hàng của mình.

Tần Đào cấn cấn bờ môi, quanh xe trở về. Tâm sự trong lòng thiếu nữ, ai hiểu đây?

Cửa hàng đang mở,

Lương Xuyên hiểu rõ như thế có nghĩa là Nguyệt Thành còn chưa đi, mình đã bảo cô ấy về nhà rồi mà.

Quần áo Nguyệt Thành vốn đã ướt hết nên hiện đang mặc quần áo của Lương Xuyên. Cô một mực ngồi trên ghế phía sau cửa hàng. Đèn trong cửa hàng cũng được bật sáng. Cô ngồi nghiêm một chỗ, tay cầm chén trà mà Lương Xuyên vẫn thường hay dùng.

Cảnh tượng thế này khiến Lương Xuyên thoáng chút hoảng hốt.

Lúc Lương Xuyên đi tới cửa, Nguyệt Thành cũng ngẩng đầu. Nhìn thấy Lương Xuyên, cô bèn chủ động đi tới đưa tách trà ấm áp đến cho hắn.

Mọi thứ, vẫn giống hệt trước đây.

Lương Xuyên nhấp một ngụm, trà được pha bằng vô quýt khô nên mang theo hương nồng và chua nhẹ.

"Không phải đã bảo em đi về rồi sao?" Lương Xuyên hỏi.

Nguyệt Thành cúi đầu xuống nói: "Thầy, có khách đến."

Khách?

Lương Xuyên nhìn quanh,

Không thấy ai khác.

Vừa lúc này, có một cái đầu thiếu niên chậm rãi thò ra từ phía sau quầy hàng. Vốn đứa nhỏ này nằm trên ghế phía sau quầy hàng của hắn, có điều vì quá thấp bé cho nên đã bị quầy hàng che kín người đi mất.

"Cố vấn Lương, là anh bảo tôi đến tìm mà."

Khách đến, là Tôn Hiểu Cường.

Lương Xuyên không nghĩ Tôn Hiểu Cường lại nhanh chóng như vậy. Hắn vừa mới nghe Ngô Đại Hải nói đứa nhỏ này đi ra. Không ngờ nó không ở lại phòng theo dõi của bệnh viện tâm thần mà đến thẳng nhà mình ngay trong đêm.

"Hơi khiến người khác bất ngờ đấy." Lương Xuyên nói.

"Vì tôi không đợi nổi." Tôn Hiểu Cường nghiêng đầu: "Thật sự không thể chờ thêm được. Hơn nữa, tôi cũng không thích bệnh viện tâm thần. Bọn họ không biết nhưng có lẽ anh thừa biết, tôi không có bệnh."

"Ý là cậu định ở lại chỗ tôi?" Lương Xuyên đang được Nguyệt Thành giúp thay áo khoác. Nguyệt Thành cũng rất nhanh nhẹn đem áo khoác của hắn treo lên giá áo.

"Đúng vậy." Tôn Hiểu Cường chỉ chỉ bốn phía, "Tôi thích nơi này, nơi này...rất có phong cách!"

"Vậy cậu giúp gì được cho tôi?" Lương Xuyên nhận lấy khăn ướt từ Nguyệt Thành đưa tới, bắt đầu lau tay, "Nói xem lý do gì khiến tôi giữ cậu ở lại đây? Chỉ một lý do thôi, sao tôi phải tạo điều kiện cho cậu ăn ở ở đây?"

"Thầy, có cần chuẩn bị bữa khuya không?" Nguyệt Thành hỏi.

"Không cần." Lương Xuyên lắc đầu. Hiện tại Nguyệt Thành vẫn không biết về "chứng biếng ăn" của mình.

"Tôi có thể giúp được chuyện gì cho anh à?"

Tôn Hiểu Cường ra vẻ suy nghĩ, đi ra khỏi quầy hàng.

Nó cứ đi, tới trước mặt Lương Xuyên,

Khóe miệng của nó nhếch lên vui vẻ.

Một đứa nhóc nhếch lên một nụ cười vui vẻ kiểu như "đã xem thấu hết thầy" sẽ khiến cho người khác cảm thấy buồn cười. Nhưng mà Lương Xuyên cũng thừa hiểu quả thật Tôn Hiểu Cường có năng lực xem thấu lòng người.

Đây là thiên phú, cũng như thiên phú "mắt Âm Dương" này.

"Tôi cảm thấy mình có thể giúp anh được nhiều việc lắm." Tôn Hiểu Cường khoa trương nói.

"Ví dụ như?" Lương Xuyên vừa nói, vừa ra dấu bảo Nguyệt Thành không cần mang dép lê đến cho mình.

"Ví dụ như chị gái này, trong lòng chị gái này đang mừng thầm vì đã thành công lừa được anh."

Tôn Hiểu Cường vừa dứt lời, Nguyệt Thành đang cầm đôi dép lê chợt cứng người, đứng đờ ra...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đầu mối chính!!!

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Nguyệt Thành tay cầm dép lê đứng đờ người ra đó. Lời của Tôn Hiểu Cường giống như gậy chỉ huy trong tay chỉ huy dàn nhạc vung lên, khiến cho toàn bộ nơi đây lập tức yên tĩnh lại.

Nhưng chỉ lát sau, Nguyệt Thành đứng dậy, không nhìn Tôn Hiểu Cường hay Lương Xuyên mà đi thẳng vào trong nhà bếp.

Tôn Hiểu Cường nhún nhún vai với Lương Xuyên, đáng cười trên tức hiện rõ trên mặt như thể nó chỉ là một quần chúng ăn dưa hóng chuyện không quan việc đời.

Nhưng mà Tôn Hiểu Cường nhanh chóng phát hiện ra Lương Xuyên đang mỉm cười.

Nó không hiểu được, hỏi:

"Anh cười cái gì?"

Thật ra Lương Xuyên cũng đang cười nhưng hắn không trả lời lại, chỉ cầm lấy chén trà hóp một ngụm.

Nguyệt Thành đi ra khỏi nhà bếp, tay cầm theo con dao phay đi thẳng tới chỗ Tôn Hiểu Cường.

Bởi cô đang mặc quần áo Lương Xuyên cho nên quần áo có vẻ rộng thùng thình. Nhưng hành động của Nguyệt Thành lại không chút lè mề, mang theo một loại quả quyết dứt khoát khiến người khác cảm thấy bất ngờ.

Tôn Hiểu Cường ngó ra.

Lúc Nguyệt Thành đi tới cách nó còn khoảng 3 mét.

Tôn Hiểu Cường cảm giác được sát ý nồng đậm.

Bà chị này thật sự dám giết người!

Thật sự dám giết mình!

Đây là thái độ rất rõ ràng, rõ ràng đến không có chút nào là ra vẻ cả.

Không phải lừa gạt người,

Không phải đe dọa người,

Không mang theo chút do dự nào,

Không cân nhắc bất kỳ hậu quả nào,

Hiện tại, bà chị này thật sự muốn giết người,

Sẽ cắt rời miệng người ra, sau đó lấy kim may chặt lại.

Bởi vì lời nói từ miệng cậu, đã khinh nhờn người thầy tôn kính của cô.

"Chị, chị gái à, bà chị à!"

Tôn Hiểu Cường giờ hai tay ngang ngực ý bảo Nguyệt Thành không nên kích động. Đồng thời nó đưa mắt đầy vẻ cầu xin nhìn về Lương Xuyên.

Lương Xuyên không đáp lại,

Lúc này hắn đã bắt đầu làm quần chúng ăn dưa.

"Tôi nói giỡn, là nói giỡn chơi mà!" Tôn Hiểu Cường hô lớn, "Chỉ để không khí thoải mái hơn, để thoải mái hơn thôi..."

Nó quay người định bỏ chạy. Nó có thể nhìn thấu lòng người, đương nhiên cảm giác được Nguyệt Thành thật sự muốn giết mình, ngu sao mà không bỏ chạy?

Nhưng mà Nguyệt Thành lại nhanh hơn, thò tay nắm lấy cổ áo Tôn Hiểu Cường kéo ngược ra sau. Cả người Tôn Hiểu Cường ngã ngửa ra đất, lưng nặng nề nện lên mặt đất. Sau đó, Nguyệt Thành giờ cao dao phay trong tay lên.

Chuẩn bị hạ xuống!

"Dừng lại!" Lương Xuyên mở miệng.

Nguyệt Thành lập tức dừng lại, không hỏi lý do, thậm chí không có lấy chút nghi hoặc nào.

Lời của thầy, mình chỉ cần nghe, không cần hỏi gì. Bởi vì lời của thầy chính là chân lý.

Thầy nói người chết có thể trở về,

Thầy làm được,

Ông ấy đã trở về.

Trở về bên cạnh cô.

"Trong bếp có mì, nấu chút mì đi." Lương Xuyên nói. Hắn không muốn ăn nhưng có lẽ Tôn Hiểu Cường cũng cần ăn gì đó.

Nguyệt Thành gật gật đầu, cầm dao phay trở vô nhà bếp. Rất nhanh, trong nhà bếp truyền ra âm thanh "xoạch....xoạch", không phải luyện đao mà là tiếng dao cắt hành lá.

Tôn Hiểu Cường nằm trên mặt đất thờ dốc.

Cũng như tình cảnh Lương Xuyên thiếu chút nữa bị Triệu Vũ Lục giết chết lúc trước,

Tôn Hiểu Cường cũng không ngoại lệ.

Người có thể nhìn thấu lòng người thì sao?

Người có thể điều khiển được ý thức người khác thì sao?

Thế giới này luôn xuất hiện những thứ khiến người phải sợ hãi, có thể giết chết người.

"Nằm trên đất thoải mái chứ?" Lương Xuyên hỏi.

Tôn Hiểu Cường bò lên, cười cười gượng gạo, "Tôi thấy ganh tị với anh."

"A?"

"Ganh tị vì anh có một chị gái xinh đẹp lại tự nguyện trung thành, tận tâm làm người hầu cho mình." Tôn Hiểu Cường thở dài, sau đó chỉ vào ngực Lương Xuyên, "Anh nên cảm thấy xấu hổ."

Tôn Hiểu Cường trở tay đưa ngón giữa với ý tứ khinh bỉ giơ lên với Lương Xuyên.

Nó nhìn ra được Lương Xuyên đối xử với Nguyệt Thành có do dự và lưỡng lự.

"Nguyệt Thành." Lương Xuyên gọi.

"Vâng?"

Nguyệt Thành lại cầm dao phay đi ra.

Lúc này Tôn Hiểu Cường sợ run lên.

"Nhớ bỏ nhiều ớt."

"Vâng, thưa thầy."

Nguyệt Thành lại vào trong nhà bếp nấu mì.

Tôn Hiểu Cường thở phào một hơi, đưa mắt đầy vẻ trách móc nhìn Lương Xuyên. Không nên hù dọa con nít như vậy chứ!

Hai người đối mắt nhau, lại như trở lại thời điểm nói chuyện lúc này.

"Cậu nghĩ rằng mình rất thông minh?" Lương Xuyên hỏi.

Tôn Hiểu Cường không trả lời.

"Trước kia tôi cũng cảm thấy mình rất thông minh." Lương Xuyên nói thêm, "Nhưng đôi khi, thứ đó sẽ lấy mạng cậu."

"Cùng lắm thì lại bò ra chứ sao." Tôn Hiểu Cường nhìn Lương Xuyên nói, ý là cũng sẽ giống chú thôi.

"Cậu thấy hiện tại tôi ổn chứ?" Lương Xuyên thành thật hỏi.

"Cái xác không hồn." Tôn Hiểu Cường thành thật trả lời.

"Hâm mộ không?"

Tôn Hiểu Cường lắc đầu.

Lương Xuyên không nói gì nữa, chỉ ngồi xuống sau quầy, cầm quyển "Thần Khúc" của Dante nhét qua một bên, rồi rút ra một tập hóa đơn cùng đủ loại giấy tờ thả xuống.

"Bộp..." hần vút một mớ này lên mặt quầy hàng.

"Tính sổ sách đi." Lương Xuyên nói, "Chỗ tôi không nuôi kẻ ngồi không."

Tôn Hiểu Cường đi tới, nhìn nhìn chồng hóa đơn và tập giấy sao kê tài khoản, nói với vẻ không dám tin: "Giao toàn bộ tài chính cho tôi quản lý á?"

"Tôi không thiếu tiền." Lương Xuyên bỏ một đao.

Đúng vậy, với tư cách là ông trùm của một tà phái, Lương Xuyên có bị đổi thân phận, tái thế làm người khác thì cũng sẽ không thiếu tiền. Năm đó hần đã chuẩn bị đầy đủ phòng khi bị mời lên ngồi uống trà rồi một đi không trở về, cho nên đã cất giữ sẵn vàng bạc và tiền tài ở vài chỗ khác nhau.

"..." Tôn Hiểu Cường.

"Trước mắt cứ vậy đi."

Nguyệt Thành bung tô mì ra. Bên dưới là sợi mì, bên trên là nước canh sóng sánh. Nhìn qua có vẻ tay nghệ của cô không tệ. Lương Xuyên nhớ trước kia cô chỉ biết làm vài loại bánh quy, hiện tại coi như thay đổi nhiều rồi.

Bên trên còn có một quả trứng chần nước sôi, màu sắc khá hấp dẫn.

Tôn Hiểu Cường nuốt một ngụm nước miếng hỏi: "Còn nữa không?". Nó cũng không ngu mà hỏi sao không bê lên cho tôi nữa?

Lương Xuyên chỉ chỉ xuống nhà bếp, Tôn Hiểu Cường tự chạy xuống làm cho mình một tô rồi bê ra ngoài bắt đầu hùng hục ăn. Từ phản ứng của nó, có lẽ mì này nấu khá ngon.

Lương Xuyên cầm đôi đũa mà Nguyệt Thành đưa tới, kẹp một sợi mì lên ăn, cắn một miếng trứng chần rồi buông đũa xuống.

"Nguyệt Thành nấu không ngon sao?" Nguyệt Thành buông hai tay trước người, áy náy nói.

"Không phải là do em" Lương Xuyên lắc đầu, "Do thân thể tôi có chút bệnh, không muốn ăn."

"Đúng là có bệnh." Tôn Hiểu Cường vừa ăn vừa trêu chọc thêm.

"Quần áo của em đã khô chưa?" Lương Xuyên hỏi.

Nguyệt Thành khẽ gật đầu.

"Vây đi về đi. Mấy ngày tới đừng đi ra ngoài." Lương Xuyên chăm chú nhìn Nguyệt Thành, "Nghe lời!"

"Nguyệt Thành hiểu rồi."

cô đi lấy quần áo vào thay. Rồi nhanh chóng đi ra, đứng ở cửa ra vào, cúi người chào Lương Xuyên.

"Thầy, con đi về đây."

Lương Xuyên khẽ gật đầu.

Nguyệt Thành vừa rời đi, Tôn Hiểu Cường vừa ăn xong tô mì của mình, không chút ngại ngần ngồi cạnh Lương Xuyên, lấy tô mì mà hần không đụng tới nữa tiếp tục ăn.

"Trước kia người ta hay nói, kẻ nào ăn như chết đói, không quan tâm tướng ăn hay lượng ăn thì đích thị đấy là kẻ mới vừa ra tù."

Lương Xuyên đốt một điếu thuốc rồi nói.

"Haha." Sắc mặt Tôn Hiểu Cường dần trầm tư lại, nhưng nó vẫn tiếp tục ăn. Đến lúc còn chưa tới nửa tô mì, nó mới bắt ngờ lau miệng nói: "Tôi còn tưởng anh sẽ gắng hỏi tôi nữa?"

"Không có ý nghĩa." Lương Xuyên vẫy vẫy điếu thuốc.

"Không có ý nghĩa?" Tôn Hiểu Cường híp híp mắt, "Anh biết không, không phải lúc nào tôi cũng đọc được tâm tư của người khác. Hơn nữa, cũng không thể một mực nhìn rõ tâm tư của người ta từ đầu đến cuối đâu."

Tôn Hiểu Cường cho rằng Lương Xuyên đợi Nguyệt Thành đi rồi, sẽ bắt mình xác nhận lại lần nữa xem thật ra Nguyệt Thành đang nghĩ gì, nhưng Lương Xuyên lại không làm như vậy.

"Tôi chỉ cần dựa theo cảm giác của mình." Lương Xuyên khẽ dựa ra sau, nằm trên ghế, "Cũng như tôi thừa biết cậu đến chỗ tôi với mục đích gì, nhưng tôi cũng chẳng muốn nói toạc ra."

"Vậy anh sống thế này có ý nghĩa gì đâu?" Tôn Hiểu Cường có chút khó hiểu nói, "Mọi người hay nói cao tăng đắc đạo sẽ đi khám phá hồng trần, tôi thấy anh còn rộng lượng hơn cả cao tăng."

"Lúc cậu trải qua thống khổ và tra tấn của cái chết xong rồi, cậu sẽ tự thấy không có gì không rộng lượng được cả." Lương Xuyên tựa như không muốn chuyện phiếm về đề tài này nữa, chỉ chỉ phía trên nhà, "Trong phòng ngủ có chăn đệm, lấy xuống trải ngủ trong cửa hàng này đi."

"Ngủ một mình ở đây?" Tôn Hiểu Cường chỉ chỉ mớ người giấy và áo liệm xung quanh, "Hơn nữa dưới đất lạnh lắm, tôi có thể ngủ trong phòng ngủ với anh được không?"

Lương Xuyên lắc đầu. Chuyện này hẳn không thương lượng, giấc ngủ vô cùng quý giá với hắn. Hắn không muốn có chuyện ảnh hưởng giấc ngủ của mình.

"Thôi, được rồi."

Tôn Hiểu Cường tự giác dọn bát đĩa xuống nhà bếp rửa sạch, sau đó lên lầu hai lấy chăn đệm xuống. Nó trải chiếu xuống đất rồi trải chăn đệm lên.

Lương Xuyên thì đi tắm rửa.

Lúc từ từ phòng vệ sinh đi ra, hắn đã nhìn thấy Tôn Hiểu Cường cuộn người trong chăn rồi.

Nó không rửa chân,

Cũng không rửa ráy gì cả...

Lương Xuyên nhú mày,

"Hử?" Tôn Hiểu Cường thấy Lương Xuyên đứng đó nhìn mình thì tò mò hỏi.

"Lần sau trước khi đi ngủ, nhớ đánh răng rửa mặt." Lương Xuyên nhắc nhở.

"Anh còn phiền hơn cả mẹ tôi." Tôn Hiểu Cường cười nói xong, chợt im bật lại, mắt đỏ lên. Mẹ nó đã chết, làm gì còn ai than phiền cấm đoán nó?

Lương Xuyên xoay người chuẩn bị đi lên lầu.

Ngay lúc hắn vừa bước lên bậc thang,

Tôn Hiểu Cường chợt nói:

"Này, Lương Xuyên."

Lương Xuyên dừng bước, không quay người lại, chỉ hỏi: "Sao đấy?"

"Còn một chuyện quên không nói với anh."

"Chuyện gì?"

"Năm trước, lúc vừa bị bắt vào trại tạm giam, có một người rất kỳ lạ đến gặp tôi."

"Kỳ lạ thế nào?" Lương Xuyên hỏi.

"Ông ta hỏi, có phải tôi cũng trở về từ địa ngục không?"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bố con ngày thường

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Trong căn phòng lát chiếu tatami, Lương Xuyên không vội nằm ngủ, mà ngồi nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ.

Con phố cũ kỹ đã yên tĩnh từ sớm, không như những khu trung tâm thương mại sầm uất. Lúc này, mọi nơi đều đóng cửa, ngoại trừ một vài tiệm hót tóc và quán ăn khuya.

Xa xa, ánh đèn ne-on của những tòa cao ốc lóe sáng càng tô đậm sự lạnh lẽo của khu phố cổ này.

Phổ Nhị đến cạo vào cánh tay Lương Xuyên mấy lần, ý bảo hắn nên ngủ đi nhưng tên này vẫn ngồi yên một chỗ.

Hắn đang suy nghĩ về câu nói của Tôn Hiểu Cường.

Có người hỏi nó,

Rằng có phải nó cũng là người về từ Địa ngục hay không?

Từ “cũng” trong câu hỏi trên tiết lộ rất nhiều thông tin.

Không chỉ mỗi mình hắn là kẻ thoát khỏi Địa ngục; và kẻ kia vẫn đang truy tìm chính mình.

Chuyện này làm Lương Xuyên cảm thấy khó chịu, mất tự nhiên, như có một vật bén nhọn kẻ sát lưng mình.

Sau khi trở về, hắn phải lang thang một thời gian rất dài để thích ứng với thân phận mới và sự thay đổi trong môi trường sinh hoạt.

Dĩ nhiên, chuyện quan trọng nhất chính là thích ứng tật bệnh trên cơ thể.

Nếu không gặp Phổ Nhị, có khả năng là hắn vẫn chưa thể giải quyết xong một số vấn đề cho đến lúc này.

Lương Xuyên vuốt ve phần lưng con mèo. Lông của Phổ Nhị rất mềm mại. Nói chung, Phổ Nhị khác xa những con mèo cưng quý giá, bởi vì nó chính là một con mèo... cực kỳ phổ thông.

Nhưng bộ lông của nó mềm như tơ lụa vậy, sờ vào có cảm giác rất tuyệt. Hơn nữa, nó rất thơm. Ban đầu, Lương Xuyên còn tưởng nó lên đi trộm nước hoa của mấy chị em bên tiệm hót tóc gội đầu cách vách nữa chứ. Dù sao đi nữa, Lương Xuyên cũng không dùng đến như thứ như thế. Nhưng sau đó, hắn phát hiện Phổ Nhị rất lười đi ra ngoài, nên mùi thơm đặc biệt đó chắc chắn là mùi thơm cơ thể.

Một con mèo lại có mùi thơm cơ thể.

Hắn cúi đầu nhìn Phổ Nhị,

“Tao hơi sợ.”

Lương Xuyên thì thầm.

Vốn dĩ, hắn vẫn tin mình và Phổ Nhị là một tổ hợp có một không hai. Dù trước kia, Lương Xuyên từng tự hỏi còn ai khác cũng có trải nghiệm kỳ lạ như mình hay không, nhưng vì chưa có tin tức và mục tiêu chính xác nên hắn cảm thấy không cần thiết để chú tâm vào điều đó. Chuyện này tương tự với việc một người bình thường không bao giờ ngồi ngẫm nghĩ suốt ngày xem mình nên làm gì nếu Trái đất nổ tung vậy.

Lương Xuyên chỉ cần đóng trọn vai trong cái trật tự xã hội này, sống ổn một đời, cải thiện một vài vấn đề cơ thể. Vậy là quá đủ.

Nhưng câu nói của Tôn Hiểu Cường đã gõ một hồi chuông báo động cho Lương Xuyên rõ.

Hắn không còn là có một không hai nữa. Bên cạnh đó, hắn không rõ mục đích của người kia khi muốn tìm hắn.

Nhưng ít ra, Lương Xuyên có thể xác định một chuyện. Kẻ đó tìm hắn không vì tìm chút hơi ấm của đồng loại để xua tan cái lạnh của sự cô đơn trống vắng.

Do suy bụng ta ra bụng người, Lương Xuyên không bao giờ có hứng thú đi tìm đồng loại như thế cả.

Phổ Nhị duỗi bộ móng bé nhỏ ra, chộp nhẹ vào tay Lương Xuyên rồi tự cào nhẹ bản thân một cái. Hành động ấy nói rõ một việc.

“Đi ngủ thôi.”

Lương Xuyên cười, xoa đầu Phổ Nhị rồi nằm xuống.

Phổ Nhị cũng nằm sát người Lương Xuyên.

Đây là một giấc ngủ không mộng mị.

Khi thức dậy, ngay cả Lương Xuyên cũng cảm giác khá bất ngờ. Vốn dĩ hắn tin chắc mình sẽ mơ thấy một vài điều gì đó đêm qua; điều này được gọi là vết thương tinh thần trong ngành tâm lý học. Nguyên nhân là do sau khi tinh thần chịu tải một sự kích thích mạnh mẽ nào đó, nó sẽ bị tổn thương. Cũng giống như triệu chứng của bệnh phong thấp vậy, thỉnh thoảng bạn phải bị đau đớn vì nó một chút.

Do đêm qua thức khuya, nên dù mới ngủ có ba tiếng thì trời đã sáng. Buổi bình minh của khu phố cổ đã bắt đầu.

Hắn ngồi dậy, mặc quần áo, đi xuống lầu.

Nhưng điều khiến Lương Xuyên bất ngờ là,

Hắn không thấy đóng chặn đệm của Tôn Hiểu Cường trên sàn nhà, trong khi cửa tiệm đã được mở rộng.

Không phải tiệm bị trộm hay thằng nhóc kia tự biến thủ hàng hóa, vì hắn thấy rõ vòng và giỏ hoa đã được trưng bày ngay cửa ra vào.

Khi Lương Xuyên bước đến quầy, cùng lúc Tôn Hiểu Cường mang bánh bao và sữa đậu nành về tới.

“Anh, ăn sáng đi.”

Tôn Hiểu Cường rất nhiệt tình, chủ động đưa một cái bánh bao với lớp da mỏng, nhân dày cộm bên trong cho Lương Xuyên.

Từng nếp nhăn trên lớp vỏ bánh bao bóng loáng, vẫn còn nóng hôi hổi; khói tỏa ra nghi ngút.

Lương Xuyên nghiêng đầu sang, hít sâu một hơi. Hắn cảm nhận sự cao hứng ngày mới của mình đã bị chiếc bánh bao này hủy diệt tan nát.

“Hừm.” Tôn Hiểu Cường cả giận. Minh thức dậy từ sớm, giúp anh ta mở cửa tiệm, mua đồ ăn sáng cho anh ta. Thế mà, anh ta lại nhìn mình bằng cái thái độ đó vậy hả?

“Cậu ăn đi, tôi không ăn.”

Lương Xuyên ngồi sau quầy, cầm tách trà lên. Nước trong tách đã nguội từ lâu, nhưng hắn uống một hớp lớn. Nước lạnh kích thích dạ dày bản thân, giúp hắn cảm thấy thoải mái.

“Có phải dạ dày của anh có vấn đề không?” Tôn Hiểu Cường vừa nhai bánh bao ngấu nghiến, vừa hỏi. Hôm qua, thằng nhóc phát giác được điều này khi thấy Lương Xuyên ăn mì.

Nguyệt Thành nấu mì rất ngon nhưng Lương Xuyên chỉ gấp mấy đũa.

Hơn nữa, hắn còn ăn với vẻ mặt đầy đau khổ.

Lương Xuyên gạt đầu, hỏi: “Cậu biết nấu cơm không?”

“Sao mà biết được?” Tôn Hiểu Cường cười, “Anh định thuê tôi làm oshin thật đấy à?”

“Nếu tôi không cho cậu ở đây, vậy cậu có ngoan ngoãn quay về bệnh viện tâm thần không?” Lương Xuyên hỏi ngược.

“Tôi vẫn muốn hồi sinh mẹ.” Tôn Hiểu Cường vẫn cố chấp.

“Vậy thì chờ đi.” Lương Xuyên thờ dãi.

Khi bạn đứng trước mặt một người có thân nhân vừa mất, trong trường hợp những kẻ khác, họ còn có thể an ủi thằng nhóc này một câu người chết không thể sống lại.

Nhưng mà, Lương Xuyên không thể nào nói vậy được.

“Tôi phải chờ đến khi nào?” Tôn Hiểu Cường hỏi trong khi uống ly sữa đậu nành.

“Chờ tôi trị căn bệnh trên người mình ổn thỏa đã.” Lương Xuyên trả lời một cách nghiêm túc, “Bằng không, cậu hồi sinh mẹ cậu chẳng khác nào để bà ấy chịu đựng đau đớn thêm lần nữa.”

Tôn Hiểu Cường nhét luôn cái bánh bao còn lại trong túi nhựa vào miệng mình, phui nhẹ hai tay. Xong xuôi, nó pha một ly trà nóng cho Lương Xuyên rồi lấy chổi quét nhà.

Lương Xuyên cầm tách trà bằng hai tay, trông giống như mấy lão chủ quán trước giải phóng, yên lặng ngồi một chỗ xem tiểu nhị quán mình đang làm việc.

Khi mặt trời nhô cao, ánh nắng rải đều xuống mặt đường, Lương Xuyên bằng xích ghế nhỏ ra trước cửa. Hắn bắt đầu híp mắt, ngồi phơi nắng như các cụ cao tuổi.

Ngay sau đó, Tôn Hiểu Cường cũng mang một chiếc ghế đầu ra, ngồi cạnh Lương Xuyên, bắt chước phơi nắng giống hắn.

Một thanh niên, một thiếu niên, chẳng ai đủ tuổi được gọi là già cả. Thế nhưng, cả hai người bọn họ đều thể hiện một dáng vẻ vô cùng già dặn trải đời.

Dẫu sao, đa phần thanh niên thời nay không thể nào hiểu được cái cảm giác ngồi yên phơi nắng và không làm bất cứ điều gì khác.

“Rào rào!”

Cùng lúc đó, Chu Sa vừa hắt một chậu nước bắn lên bậc thang tiệm massage. Trông có vẻ cô ấy định mở cửa kinh doanh lần nữa.

Theo cách nói của cô ấy, thân là giang hồ nhi nữ nên việc bị chém chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

“Trời, cụ Lương, cụ đang phơi nắng à?” Chu Sa xoa mồ hôi trán, trêu: “Cụ nhớ kiểm chế lại nha, coi chừng tự hành xác đấy.”

Chu Sa lại nhớ đến hình ảnh Nguyệt Thành ném chiếc túi chứa đầy đồ chơi người lớn vào thùng rác hôm qua.

Chu Sa là người tập võ nên có thể cảm giác được hơi thở của Lương Xuyên không khỏe khoắn lắm, cơ thể của hắn cũng suy nhược rất nhiều. Nếu người như thế phải biết chuyên tâm nghỉ ngơi, nhưng dường như Lương Xuyên chẳng biết tiết chế gì cả, còn mạnh bạo hơn người thông thường nữa.

Lương Xuyên nhìn sang Chu Sa.

Chu Sa lại lười đáp trả hắn, bụng chậu nước vào nhà.

“Ý của chị ấy là sao vậy?” Tôn Hiểu Cường hỏi.

“Tôi cũng không hiểu luôn.” Lương Xuyên đáp.

“Hình như có gì đó không thích hợp cho con nít nghe.” Tôn Hiểu Cường nói tiếp.

“Đúng vậy.”

Sau đó, một thanh niên và một thiếu niên tiếp tục phơi nắng.

Trong những ngày Lương Xuyên ở tại Địa ngục âm u lạnh lùng, điều mà hắn nhớ nhất chính là ánh mặt trời tại nhân gian. Giờ đã trở về, dù hắn phơi nắng rất lâu vẫn cảm thấy chưa đủ.

Trong những ngày Tôn Hiểu Cường bị giam giữ một mình trong trại tạm giam, điều mà nó nhớ nhất chính là ánh mặt trời không bị lớp lan can sắt thép này che chắn mất.

Lúc này, có một nam và một nữ đi đến. Mắt của người nam sưng nhẹ, có lẽ do vừa khóc trong khi về mặt của cô gái rất nghiêm túc.

Thông thường, đa phần khách hàng đến mua vàng mã đều rơi vào trạng thái cảm xúc không mấy vui vẻ gì.

Hai người vừa bước đến cửa tiệm, còn chưa lên tiếng thì Tôn Hiểu Cường đã nói trước với Lương Xuyên:

“Người đàn ông rất đau lòng vì mẹ của chú ấy mất.

Cái cô kia lại vui vẻ vì mẹ của chú kia mất.”

Người đàn ông sưng mắt, trong khi cô gái kia lại tức giận lồng lộn lên, chỉ mặt Tôn Hiểu Cường chửi thề khiến nước miếng bay xối xả. Cô chửi suốt khoảng 10 phút thì được người đàn ông bên cạnh kéo đi. Dĩ nhiên, bọn họ không muốn mua vàng mã tại tiệm này nữa.

Ở Thành Đô vẫn còn những tiệm bán vàng mã khác.

Lương Xuyên nhìn Tôn Hiểu Cường nhưng chẳng nói gì cả, cả hai phơi nắng tiếp.

Lát sau, một ông lão chạy xe đạp điện đến, dừng trước mặt Lương Xuyên và Tôn Hiểu Cường. Điện thoại ông ấy đổ chuông; ông ta không vội vào tiệm mà ưu tiên nghe máy.

“Một người bạn hàng xóm của cụ đó vừa mất. Cụ này rất mừng vì từng mượn tiền người quá cố kia mà chưa trả. Hồi trước cũng không có ký chứng từ nên hiện tại định mua một ít giấy tiền vàng bạc đốt xuống cho người chết, xem như thanh toán nợ.

Đúng là không biết xấu hổ.”

Tôn Hiểu Cường thọt hai tay vào hai ông tay áo, lăm bằm một mình.

Nói chuyện điện thoại xong, ông lão kia để máy xe đạp điện rồi chạy thẳng, không thèm liếc đến Tôn Hiểu Cường. Chỉ là, khi ông ta gạt chân chống đã đá một phát rất mạnh.

Lương Xuyên liếc Tôn Hiểu Cường lần nữa.

Lần này, hắn mở lời: “Cậu muốn chúng ta nhìn đối à?”

Tôn Hiểu Cường nhìn Lương Xuyên: “Hôm qua anh nói mình có tiền mà.”

Lương Xuyên âm ừ, im lặng một hồi rồi nói, “Tôi sợ lát nữa cậu lại bị ăn đòn.”

Trong trại tạm giam, Tôn Hiểu Cường thường xuyên bị ăn đòn. Khi ở chung phòng với các bạn tù khác, nó bị họ đánh. Sau đó, nó được chuyển qua phòng giam một người thì bị cai ngục đánh.

“Tôi mồ côi mẹ mà.” Tôn Hiểu Cường giải thích.

Nó nói bóng nói gió, ám chỉ mình đáng thương, ngụ ý bảo Lương Xuyên nên tha thứ nhiều hơn, hoặc nhanh nói phương pháp hồi sinh mẹ nó.

“Tôi biết.” Lương Xuyên gạt đầu, tỏ vẻ đã nghĩ thông.

Tôn Hiểu Cường hơi bất ngờ, hỏi: “Anh đồng ý ư?”

“Trẻ mồ côi mẹ rất đáng thương.” Lương Xuyên thờ dãi.

“Đúng vậy.” Tôn Hiểu Cường phụ họa.

“Nên sau này cậu... có thể gọi tôi là bố.”

“...” Tôn Hiểu Cường.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Quỷ đáng sợ, lòng người hiểm độc

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Một chiếc xe cảnh sát thẳng ngay trước cửa tiệm vàng mã. Tần Đào mang theo hai cái hộp, bước ra khỏi xe cùng mấy anh cảnh sát mặc đồng phục. Cửa hàng bán quần áo đối diện bị xe chặn ngang trước cửa, dù bà chủ bên trong rất cay cú nhưng cũng đành nhắm mắt ngó lơ. Thật ra, không phải do Tần Đào hống hách, mà vì cô ấy luôn dừng ngay vị trí đó mỗi lần đến đón Lương Xuyên vào buổi tối, khi đa phần các cửa tiệm của con phố cổ này đều đã đóng cửa.

“Cố vấn Lương.” Tần Đào cười tươi như hoa, má lúm đồng tiền. Một cô gái đang yêu rất dễ thương, còn một cô gái đang yêu đơn phương lại dễ tạo sự đồng cảm.

“Chỉ ấy vui vì...” Tôn Hiểu Cường vừa định há mồm thì bị Lương Xuyên vỗ một cú ngay ót khiến nó ngậm miệng lại.

“Cậu ấy là...?” Tần Đào nhìn Tôn Hiểu Cường bằng ánh mắt tò mò.

Cô chỉ vừa gia nhập đội cảnh sát trong thời gian gần đây, chưa trải qua vụ án giết mẹ gây xôn xao cả Thành Đô ngày ấy. Bên cạnh đó, hình dáng của Tôn Hiểu Cường đã thay đổi và trông già dặn hơn nửa năm trước rất nhiều nên Tần Đào không nhận ra là lẽ hiển nhiên.

“Con của một người bạn đến đây giúp việc cho anh.” Lương Xuyên nói.

Tần Đào đi theo Lương Xuyên vào tiệm vàng mã. Cô ta đặt đồ trong tay xuống; đó là chiếc hộp chứa nhân sâm bên trong.

“Em lấy ở nhà, mang đến bồi bổ cho cố vấn Lương. Bố em chuyển lời cảm ơn đến anh vì đã cứu em lần trước.” Tần Đào cố ra vẻ tự nhiên, “Nhưng anh đừng ăn nhiều trong một lúc nhé, cố vấn Lương, chắc anh biết cách ăn mà nhỉ?”

“Cảm ơn nhé.”

“Anh khách sáo quá. Đúng rồi, bên em có tiến triển mới trong vụ nhà điều khắc Chu Môn.”

“Tiến triển thế nào?” Lương Xuyên hơi bất ngờ.

“Một tháng trước khi vụ án xảy ra, em vợ của Chu Thần Dương đi từ Đài Loan về Thành Đô. Dựa theo lời kể của các thầy điều khắc và nhóm học sinh tại hội quán họ Chu thì người em vợ này từng cãi vã với Chu Thần Dương khi ấy. Sau đó, người em vợ bèn quay lại Đài Loan ngay hôm sau.

Nhưng khi điều tra thông tin chuyến bay, thực tế người đó chỉ mới đi vào đêm hôm qua. Vì thế, hẳn chính là nghi phạm chủ chốt ở thời điểm hiện tại.”

Hai cha con Chu Quang Tông đã đi dòr điều khắc Chu Môn từ HongKong đến Thành Đô cách đây vài năm. Trong khi đó, vợ của Chu Thần Dương cũng mang quốc tịch Đài Loan.”

“Do đó, bọn em nghi ngờ kẻ đó là hung thủ à?” Lương Xuyên hỏi.

“Đúng vậy, nhưng quan hệ giữa chúng ta và Hongkong khá căng thẳng trong thời gian gần đây nên phải bận rộn một tí mới có thể nắm thông tin được. Theo lời phân tích của đội trưởng Ngô, do em vợ của Chu Thần Dương biết được một ít manh mối về cái chết của chị mình nên cố ý đến hỏi tội, sau đó có khả năng ra tay giết người để vơi con giận.

Hiện tại, bọn em đang cố gắng giao lưu, bắt liên lạc với bên đó để phối hợp điều tra.”

Nếu là vụ án khác, chắc chắn Lương Xuyên sẽ chỉ ra những lỗ hổng trong bài phân tích của Ngô Đại Hải trong nháy mắt, ví dụ như tại sao tên kia lại chờ đến hai năm sau khi chị mình mất mới đến chất vấn vụ việc?

Hơn nữa, thủ pháp giết người của hung thủ mang đậm tính trả thù và trừng phạt. Em vợ của Chu Thần Dương có chỉ số ngu ngốc cao bao nhiêu mà dám ra tay giết cả nhà hai người kia sau khi gây gỗ xong?

Dĩ nhiên, Lương Xuyên chọn cách im lặng trong vụ này, để Ngô Đại Hải tập trung mọi sự chú ý vào người em vợ kia thì tốt hơn. Ngô Đại Hải đi sai hướng, Nguyệt Thành cũng tạm thời an toàn.

“Đúng rồi, đội trưởng Ngô nhờ em nhắn cho anh một chuyện. Xong vụ này thì đội cảnh sát bọn em sẽ tổ chức một buổi họp mặt đêm giao thừa, mong anh tới chơi.”

Thật ra, chỉ cần Ngô Đại Hải gọi điện nói mình một tiếng về vụ này là được.

Lương Xuyên biết rõ Ngô Đại Hải đang có ý định làm mai đây mà.

“Nếu lúc đó rảnh thì anh sẽ đến.” Lương Xuyên trả lời.

“Dạ, chào cổ vấn Lương, em về trước nhé.” Vốn dĩ Tần Đào định nhân cơ hội này mà hẹn Lương Xuyên đi ăn tối, nhưng sức nhớ hẳn khá phản cảm với thức ăn nên không dám mở lời.

Cô cảnh sát lái xe đi khỏi đây.

Tôn Hiểu Cường nhắc hai hộp nhân sâm lên, lắc đầu nói:

“Biết anh không khỏe, sợ sau này mình không có hàng để xài nên nhanh chóng tặng vài thứ cho anh tẩm bổ à?” Tôn Hiểu Cường vừa cười vừa nói: “Sao không tiện đường mua vài phần Lục Vị Địa Hoàng hoàn* luôn?”

(Chú thích: Lục Vị Địa Hoàng hoàn là bài thuốc dùng nhiều trên lâm sàng để chữa bệnh mạn tính như suy nhược thần kinh, suy nhược cơ thể, lao phổi,...)

“Cậu qua tiệm massage sát vách, nói bà chủ tẩm quất cho cậu nguyên một bài đi rồi ghi sổ cho tôi.” Lương Xuyên nói.

“Woaaaa!” Tôn Hiểu Cường gãi đầu, nói: “He he, ngại quá hà! Được rồi, tôi thu lại những lời ban nãy. Ông chủ như anh vẫn biết cách chăm sóc nhân viên lắm.”

Tôn Hiểu Cường rất thích thú, vọt ngay sang tiệm kế bên để tìm Chu Sa.

Trông theo bóng lưng vui mừng của nó,

Lương Xuyên lắc đầu.

Tên này vẫn chỉ là một đứa trẻ.

“Leng keng... Leng keng... Leng keng...”

Một ông lão gầy nhom mặc áo đạo sĩ màu vàng đang tiến vào con đường mòn. Ông ta vừa rung chuông, vừa cầm một lá cờ vải trong tay.

Ông có một chòm râu dê rất dài, cột tóc thành búi, mặc quần áo cũ rách, mang giày thêu mây. Hơn nữa, trán ông ta lòi ra, linh đài* đầy đặn; quả thật người này có một phong cách rất giống mấy lão thần tiên.

(Chú thích: Huyệt linh đài nằm dưới đốt xương sống thứ 6)

Trên lá cờ nhỏ có ghi năm chữ “Coi bói, đoán may rủi.”

Thật ra, nếu ông này không vừa đi vừa livestream bằng chiếc gậy selfie, thì chẳng ai dám ý kiến đến cái bộ dạng cao thâm ấy. Đằng này, toàn bộ hình tượng của ông đạo sĩ đều bị sụp đổ sau những lời nói chuyện của chính bản thân ông ấy.

“Vô Lượng Thiên Tôn, cảm ơn thí chủ Feng Shui Xuelan đồng ý làm thẻ.”

“Vô Lượng Thiên Tôn, cảm ơn thí chủ Zhenxi đã tặng bong bóng cá.”

“Vô Lượng Thiên Tôn, cảm ơn thí chủ Zhi Taoye đồng ý làm thẻ.”

Đến ngay cửa tiệm vàng mã của Lương Xuyên, ông lão này bỗng dừng bước.

Lương Xuyên vẫn đang ngồi phơi nắng ngoài cửa.

“Gặp nơi này, tưởng như trông thấy nhà mình.” Ông thờ dài, nói: “Các bạn khán giả, bản đạo từng mở tiệm bán vàng mã trước tuổi 50, thoáng cái thời gian đã qua hơn một con giáp rồi. Hôm nay, trong khi đạo chơi phiếu bạc, bản đạo lại nhớ về thuở ban sơ, cũng hơi nhói lòng.”

“Thời đó, đúng là kỳ tích khi ông mở tiệm bán vàng mã lại không bị đánh chết bởi sự vụ vạ bản thân mình là ngư quý xà thần.” Lương Xuyên phì cười ngay sát bên cạnh ông lão.

Ông ta mím môi, bỏ qua sự nhạo báng của Lương Xuyên rồi chia bình nước của mình ra: “Thí chủ, kể như tôi và cậu là bán đồng nghiệp. Coi nào, cho bản đạo xin một ít nước nhé.”

Lương Xuyên lắc đầu: “Nhà không nấu nước, ông qua tiệm sát vách đi. Bà chủ bên đó tin đạo, cũng khéo tay lắm.”

“A Di Đà Phật! Bản đạo không bao giờ đến mấy nơi như vậy.” Ông đạo sĩ này không hề nhận ra mình vừa đọc nhầm lời thoại.

Lương Xuyên đứng dậy, cầm bình của ông ta rồi vào nhà rót cho ít nước.

Ông đạo sĩ nhận lại bình nước, cảm ơn Lương Xuyên nhưng vẫn chưa chịu đi. Ông đứng tại ngưỡng cửa, cười híp mắt, vừa đánh giá cách bày trí trong tiệm vừa than thở, đắn đo.

“Thú vị, thật thú vị.”

Lương Xuyên vẫn híp mắt, phơi nắng, mặc kệ người này. Lương Xuyên biết rõ người này đang giăng câu, chuẩn bị thả mồi với chính mình.

“Khụ khụ...” Ông đạo sĩ ho vài tiếng, chờ Lương Xuyên đáp lại. Nhưng chờ mãi mà Lương Xuyên vẫn đứng đưng, ông ta đành quay người bước đi.

Ấy thế mà, khi ông đạo sĩ kia đi đến vị trí khuất bóng, bỗng quay đầu nhìn về Lương Xuyên lần nữa. Ông ấy giật mình, rồi bước lùi lại, nhìn Lương Xuyên chăm chăm.

Lương Xuyên vẫn im lặng nhìn ngược lại ông lão.

Ông đạo sĩ run nhẹ môi dưới, hít sâu vào, rồi tắt điện thoại đang livestream một cách dứt khoát. Ông cất điện thoại vào túi, sau đó bước gần đến Lương Xuyên.

Thậm chí, Lương Xuyên có thể ngửi thấy mùi giấm chua hôi hám từ người ông ấy. Chẳng biết người đạo sĩ này kiêng tắm bao lâu rồi?

“Thí chủ à?” Ông đạo sĩ hỏi một cách đầy nghi ngờ.

“Sao thế?”

“Bản đạo trông ấn đường của thí chủ biến thành màu đen, e rằng phải gặp tai nạn lớn.”

(Chú thích: Huyệt ấn đường là điểm nằm chính giữa hai đầu lông mày, phía trên sống mũi.)

“Tôi không có tiền.” Lương Xuyên từ chối thẳng.

“Không đâu, thí chủ. Đây không phải là vấn đề tiền nong. Chỉ là bản đạo dạo chơi bốn phương, độ người hữu duyên mà thôi.”

“Tôi không rảnh.” Lương Xuyên từ chối thẳng lắn nữa.

“Thí chú, để bàn đạo xem thử cho nhé.” Ông đạo sĩ cười khế, đột ngột lấy một lá bùa ra, định dán thẳng vào trán Lương Xuyên.

Lương Xuyên nhích nhẹ hai bàn tay đang đặt trên đầu gối mình, nhưng cũng không phản kháng lại.

Bộp!

Lá bùa của ông đạo sĩ dính vào trán Lương Xuyên nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Lá bùa cũng không có bất cứ biến hóa nào.

Ông đạo sĩ gỡ lá bùa xuống.

Rồi im lặng lăm nhăm một câu thần chú nào đó. Sau đó, ông ấy giả vờ như có chuyện xảy ra, cứ lắc rồi lại gật đầu trong khi Lương Xuyên vẫn ngồi yên một chỗ.

“Thí chú, đây là lá bùa do tổ tiên của bàn đạo để lại, có thể suy tính số mệnh, đoán trước lành dữ. Thường ngày, bàn đạo cũng không dỡ dùng, vì dùng một lá sẽ ít đi một lá.”

Lương Xuyên vẫn không thèm trả lời.

Ông đạo sĩ cực kỳ buồn lòng, tự hỏi tên nít ranh này chưa lớn tuổi cho lắm nhưng sao chẳng có tí tò mò nào thế này?

Lừa người, thì phải có người bị lừa; như vậy mới có thể tiếp tục lừa gạt được. Ông đạo sĩ này đành cắt lá bùa vào với một thái độ ừ rừ. Sau đó, ông tiếp tục lấy điện thoại ra, vừa livestream, vừa đi về phía cuối con đường.

Đến đoạn cuối khu phố cổ, ông đạo sĩ bước vào một nhà vệ sinh công cộng, nói:

“Các bạn khán giả, các bạn thích ăn mặn không?” Ông ta vừa nói vừa đưa gậy selfie đến sát vách nhà vệ sinh nữ. Nhà vệ sinh nam và nữ chỉ cách nhau một bức tường chắn quá nửa nên có thể thò gậy sang.

Ông chỉ thò sang một chốc là rút gậy về.

Lúc này, có một bà thím bước vào nhà vệ sinh.

Ông đạo sĩ nói nhỏ: “Có vị đại gia nào tặng tôi một chiếc máy bay không, tôi sẽ liều mạng dọn đồ ăn mặn ra cho quý vị!

Đây là cơ duyên, đừng bỏ lỡ nha!”

Hàng loạt máy bay tặng thưởng nhao nhao bắn lên.

Ông đạo sĩ vui vẻ hẳn ra, cẩn thận áp sát tường, thò gậy selfie qua lần nữa. Ban nãy, không có ai trong nhà vệ sinh nhưng hiện tại là có nên ông ấy phải đặc biệt cẩn thận.

Khi ông ấy kiểng chân lên, một lá bùa rơi khỏi túi nhưng ông đạo sĩ này không hề hay biết.

Một lát sau, khi ông đạo sĩ lấy điện thoại lại thì nhận ra màn hình livestream của mình đen ngòm. Ông giật chân tức giận, biết chắc là tài khoản livestream hạng mức hoàng kim của mình đã bị quản trị viên khóa lại rồi. Hiện tại, chẳng biết bản thân mình có thể thu được lợi tức khen thưởng trong thời gian livestream từ đầu đến giờ hay không nữa.

“Vô Lượng Thiên Tôn, hôm nay xui quá rồi.” Ông chửi một câu rồi cất điện thoại di động vào, thở phì phò, bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Trong khi đó, lá bùa màu vàng rơi ra từ ban nãy đang nằm trên nền gạch men bản thủ bắt đầu bị nhuộm đen dần.

Dường như có một hàng chữ hiện ra:

“Âm dương chia lồi, người quý khác đường.

Người biết quý đáng sợ, quý hiểu lòng người hiểm độc.”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Giọng em bé

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Chờ đến khi ông đạo sĩ kia khuất bóng ở cuối con phố, Lương Xuyên vẫn bình tĩnh, sờ nhẹ tay lên trán.

Lương Xuyên không biết trên thế giới này có Âm Dương sư hay Phong Thủy tướng sư thật không, cũng chẳng biết mình có bị liệt kê vào danh sách “Ma quỷ” hay không?

Ngay lúc ông đạo sĩ ấy chuẩn bị dán lá bùa vào trán hắn, một bản năng nào đó của hắn đã trỗi dậy từ sâu tận đáy lòng.

Hắn muốn tấn công ông đạo sĩ kia trước nhằm bảo vệ bản thân.

Dù trông ông ta có vẻ là hàng giả, nhưng không thể bảo đảm chắc chắn rằng ông ấy không giả vờ. Ngộ nhờ ông đạo sĩ kia làm thế là để tiếp cận hắn dễ dàng hơn thì sao?

Thế nhưng, Lương Xuyên vẫn giữ thái độ thờ ơ. Thật ra, hắn không thể định nghĩa được dạng tồn tại của bản thân ở thời điểm hiện tại, nhưng hắn đang sống và suy nghĩ ở góc độ của một con người.

Hắn không muốn để bản thân rơi vào cảnh thần hồn nát thần tính, gặp ai cũng nghi ngờ.

Bằng không, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của hắn.

Nghe có vẻ hoang đường, nhưng đúng là ý nghĩ thật sự trong lòng Lương Xuyên.

Ngô Đại Hải từng hỏi Lương Xuyên dự tính thế nào cho tương lai. Hắn bảo hắn chỉ cần quản lý tốt cửa hàng vàng mã này là được.

Đúng vậy! Chỉ cần quản lý tốt cái tiệm này, làm buôn bán nhỏ, có thu có chi, có qua có lại. Dù hắn vẫn ngủ rất ít mỗi ngày, dù vẫn ăn uống vô cùng cực khổ,

Nhưng ít ra, Lương Xuyên cảm thấy cuộc sống của mình cũng khá là thoải mái.

Cũng như thói quen ngồi phơi nắng trước cửa tiệm của hắn vậy.

Người càng trải đời, càng dễ có thái độ dửng dưng.

Hắn chưa từng nghĩ muốn làm một vị Ma vương, cũng không hề có dã tâm muốn làm chuyện gì đó to tát.

Hắn chỉ muốn cuộc sống của mình khá khẩm hơn.

Có thể ăn ngon và ngủ ngon là quá đủ với hắn.

Một chiếc xe nhỏ màu đỏ chạy vào khu phố cổ. Tài xế lái rất chậm, tựa như đang tìm người, thế rồi thắng xe ngay trước cửa tiệm của hắn.

Lương Xuyên cảm giác người ghé nơi này hơi nhiều trong hôm nay. Thế nên hắn không thoải mái cho lắm. Lương Xuyên không ngại giao lưu với người khác, nhưng đừng thường xuyên, không thì hắn đã mở quán com thay vì tiệm vàng mã.

Hơn nữa, người phụ nữ mang giày da vừa bước từ trên xe xuống kia vẫn luôn nhìn mình chằm chằm.

Cô ấy đeo kính râm, có mái tóc nâu dài bồng bềnh, tạo ra một cảm giác rất dịu dàng trong mắt người nhìn. Nhưng khi cô ấy gỡ mắt kính xuống, ánh nhìn từ đôi mắt đó trông rất thâm thúy.

Lương Xuyên biết rõ, kẻ có ánh mắt thế này luôn có một căn bệnh nghề nghiệp thâm căn cố đế. Mỗi khi gặp người lạ, kẻ đó sẽ quan sát người lạ ấy để rút ra một cái nhìn tổng thể ban đầu, làm bước đệm để nắm quyền chủ động trong cuộc nói chuyện sắp diễn ra.

“Chào anh, tôi đến tìm Tôn Hiểu Cường.”

Người phụ nữ này vẫn quan sát Lương Xuyên một cách đầy hứng thú. Dưới góc nhìn của cô, không có quá nhiều người giống như Lương Xuyên ở độ tuổi này. Hắn có khí chất của một người trung niên đang nằm phơi nắng, nhưng không hề có bất cứ dáng vẻ chán chường nào.

“Trong tiệm sát vách đấy.” Lương Xuyên chỉ tay về phía tiệm massage; phòng chùng thẳng nhóc ấy vẫn đang nằm hưởng thụ.

Người phụ nữ này nhìn về tiệm massage của kính kia nhưng không hề bước sang. Cô chỉ đứng yên, cúi người xuống, nhìn Lương Xuyên đang ngồi trước mặt.

Mái tóc nâu rũ xuống, tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

Lương Xuyên ngẩng đầu, đối mặt với cô ấy.

“Chào anh, tôi tên Từ Mặc.” Cô chìa tay về phía Lương Xuyên.

“Bác sĩ Từ à?” Lương Xuyên đoán được cô ấy là ai.

Đây là người từng chữa trị tâm lý cho Tôn Hiểu Cường, còn chủ động xin tiếp quản thẳng nhóc đến bệnh viện của mình khi nó đưa ra chứng cứ vô tội trong vụ án giết mẹ.

Nhưng rõ ràng là cô vô trách nhiệm khi để Tôn Hiểu Cường trốn đến tiệm của hắn vào ngay đêm đầu tiên.

“Xem ra, tôi không cần phải tự giới thiệu rồi.” Từ Mặc lấy một gói thuốc lá ra.

Cô mời Lương Xuyên một điếu, đây là loại thuốc dành cho phái nữ.

“Tôi không hút thuốc.” Lương Xuyên không nhận.

“Ừm.” Từ Mặc nhún vai, tự mời thuốc rồi bỗng thấy Lương Xuyên im lặng mời điếu thuốc mà hắn vừa lấy ra từ trong túi.

Từ Mặc cười. Cô cảm thấy người đàn ông này khá thú vị. Hắn không giả tạo, rất tự nhiên. Dĩ nhiên, đây không phải là cảm giác nảy sinh giữa phái nam và nữ mà từ góc độ nghề nghiệp của cô ta. Cô không lấy được bất cứ tin tức có giá trị nào từ việc giao lưu này giờ. Thậm chí, người trước mặt còn chủ động xỏ mũi mình.

“Hiểu Cường nói nó muốn sống ở đây. Tôi cũng đồng ý rồi. Đây là chi phí sinh hoạt của nó.” Từ Mặc lấy một cái thẻ ATM ra, đưa cho Lương Xuyên, “Nhờ anh chăm sóc nó cẩn thận; mặt nữa là ngày sinh nhật của nó đây.”

Lương Xuyên không từ chối mà nhận lấy tám thẻ.

Thằng nhóc ấy vừa phá đám hai bữa ăn của hắn hồi sáng, nên lúc này Lương Xuyên có thể an tâm nhận tiền.

“Tại sao anh không hỏi tôi vì sao tôi đối xử tốt với nó như thế?” Từ Mặc hỏi sau khi thổi nhẹ một làn khói thuốc.

Nhiều người đàn ông nghĩ xấu về mấy cô gái hút thuốc. Đó có thể là do họ chưa gặp mấy em xinh tươi đứng hút thuốc thôi. Tương tự ở trường hợp phái nữ, nếu bị một chàng đẹp trai “ép tường” cô nàng sẽ rơi vào cảnh bối rối, thẹn thùng, nhưng sẽ xem đó là một trường hợp quấy rối nếu kẻ trước mặt là một tên xấu xí.

Người phụ nữ này có thân hình không nuốt nà cho lắm, thậm chí được xếp vào nhóm phổ thông. Thế nhưng, mỗi cử động kết hợp với phong cách của bản thân cô ấy lại tạo cảm giác thoải mái cho người khác.

“Không hứng thú lắm” Lương Xuyên đứng dậy. Mặt trời chếch dần; hắn cũng phơi nắng xong.

Do ngồi dưới ánh mặt trời đã lâu nên quần áo khá nóng. Hiện tại đang là mùa Đông, ẩm thế thì còn gì bằng. Đặc biệt là khi bạn bước vào một cửa tiệm vàng mã âm u, cảm giác ấm áp này vô cùng quý giá.

Từ Mặc không đi theo mà xoay người bước sang tiệm massage.

Lương Xuyên vào nhà bếp, nấu một tô mì. Ban đầu, hắn chỉ thả một ít vào, nhưng do dự một lát thì nấu hẳn một bó mì to.

Nấu mì xong, Lương Xuyên gấp ra chén nhỏ rồi mang đến quầy.

Cùng lúc ấy, chiếc xe màu đỏ cũng vừa lái đi. Tôn Hiểu Cường bước vào trong cửa hàng, duỗi chân, tỏ vẻ rất thoải mái.

“Đã thật!” Nó thờ dài.

“Sau này có thể qua đó thường xuyên hơn.” Lương Xuyên nói.

“Ghi sổ cho anh hết à?” Tôn Hiểu Cường hỏi.

“Ừ.” Lương Xuyên gật đầu.

“Có ý đồ.” Tôn Hiểu Cường cười trừ rồi tiến tới gần Lương Xuyên, ngẫm nghĩ một chốc lại dừng bước: “Được rồi, tôi không đoán ra. Anh nói tôi nghe xem.”

Tôn Hiểu Cường thấy Lương Xuyên ăn mì. Nó bèn vọt vào nhà bếp, múc một tô, mang ra ngồi đối diện Lương Xuyên.

Một lớn một nhỏ ngồi ăn mì tại quầy.

“Mỗi ngành nghề đều có mảnh riêng. Cách đây vài năm, ở mấy tỉnh xa xôi có rất nhiều tiệm vá xe, kinh doanh rất khấm khá.”

“Anh nói tiếp đi.” Tôn Hiểu Cường húp một hóp nước mì, ra hiệu là mình đang nghe.

“Vì dân bản xứ rải đinh lên đoạn đường gần đây, nên đắt khách là chuyện hiển nhiên.”

“Do đó?” Tôn Hiểu Cường lại hỏi.

“Một vài thầy nắn chân có tay nghề giỏi trong tiệm message sẽ cắt nhẹ một vết nhỏ ngay ngón chân cái của cậu mà cậu không hề phát hiện. Vết thương không chảy máu, nhưng đúng là đã hở da.

Lâu dần, nơi đó sẽ bị chai, dẫn đến tình trạng viêm quanh móng. Từ đó về sau, cậu sẽ phải đến tìm người đó để nắn chân thường xuyên.”

Tôn Hiểu Cường gật đầu: “Hèn chi thoải mái đến vậy! Mà anh cũng xấu bụng quá đấy. Tôi chính là mầm non tương lai của Tổ quốc, thế mà anh định hãm hại tôi.”

“Tôi đoán Tổ quốc sẽ vui vẻ nhìn cậu héo tàn thôi.” Lương Xuyên đặt đũa xuống: “Cô ấy tìm cậu làm gì?”

“Kêu tôi trở về cùng cô ấy.” Tôn Hiểu Cường lắc đầu, “Cô ấy từng kết hôn nhưng rồi ly dị do người chồng gian dối trong chuyện cưới sinh. Thế nên cô ấy rất thích tìm tôi để nghe lời khuyên.

Đó là một người đáng thương, bề ngoài cứng rắn nhưng trong lòng yếu đuối. Hơn nữa, cô ấy còn là một bác sĩ nhưng không thể tự cứu mình.”

Lương Xuyên chau mày, Tôn Hiểu Cường vừa ăn mì vừa rêu rao chuyện đời tư của người ta mà không hề kiêng nể gì cả.

Nó thường xuyên bị đánh cũng đáng lắm.

“Phải rồi, sao tôi thấy anh chẳng khác gì ngày hôm qua vậy?” Tôn Hiểu Cường hỏi.

“Tôi nên khác điều gì à?”

“Có người tìm anh mà?”

“Thế thì sao?”

“Anh không chuẩn bị gì cả ư?”

Lương Xuyên lắc đầu.

“Tôi nể anh luôn.” Tôn Hiểu Cường thờ dài.

Ăn xong, Tôn Hiểu Cường tự giác đi rửa chén. Lương Xuyên lại yên lặng ngồi ngay quây, vuốt ve hai quyển “Khởi Nguyên Của Địa Ngục” và “Thần Khúc” liên tục.

Bỗng có một bà lão ôm em bé xuất hiện ngay cửa tiệm. Bà ấy ôm đứa nhỏ bằng một tay, tay còn lại đang cầm một chiếc bát để xin ăn.

Lương Xuyên giả vờ không thấy.

Lúc này, bà cụ chủ động bước vào xin cơm; sĩ diện hảo cũng vô ích mà thôi.

Dĩ nhiên, chẳng qua là bà cụ này có một ít kinh nghiệm về tâm lý, hơn hẳn cái nhóm “người câm, điếc” cầu xin kẻ qua đường rủ lòng thương xót ở khắp mọi miền đất nước.

Lương Xuyên vẫn vờ như không thấy.

Bà cụ thấy chủ nhà chẳng cảm động gì cả, cũng biết là mình không có cơ hội gì rồi.

Bà cụ ngẩng nhìn bốn phía rồi dừng chân trước kệ treo áo liệm rất lâu. Bà ấy đưa tay sờ vào chúng trong vô thức. Lương Xuyên cũng chẳng nói gì.

Lúc này, Tôn Hiểu Cường bước ra khỏi nhà bếp sau khi rửa chén xong. Nó đang gặm một trái dưa leo vừa rửa sạch, chợt bất ngờ khi thấy bà cụ ẵm em bé ngay trong tiệm. Sau đó, nó sờ túi, chắc rằng tuếch rồi, bèn bước đến mở ngăn cất tiền, lấy một tờ 20 đồng ra.

Lương Xuyên cũng không thêm đề ý.

Tôn Hiểu Cường đưa tiền cho bà cụ. Bà ta cảm ơn rồi rít, lại còn xá vài xá với Tôn Hiểu Cường và Lương Xuyên.

Lương Xuyên chỉ tay vào ly trà của mình.

Tôn Hiểu Cường gãi đầu, chạy đi châm nước nóng cho hần.

“Anh không có lòng từ thiện gì hết.” Tôn Hiểu Cường cá giận.

“Cậu cũng đâu có giống người tốt.” Lương Xuyên nhấp nhẹ một hớp trà.

“Cũng đúng.” Tôn Hiểu Cường gật đầu, “Chỉ là, tôi nghe ra đứa bè sơ sinh trong tay bà cụ lắm bảm thế này:

“Bà già chết tiệt, nhìn quần áo làm gì. Mau tới nhà khác xin tiền đi, muốn bỏ đói tao à?”

Tôn Hiểu Cường chỉ vào lỗ tai mình, chép miệng,

“Tôi nghe được.”

Bạn đang đọc truyện *Hần Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Mà còn nhớ tao à?

Dịch: Nhóm dịch Địa Ngục

Biên: Lăng Nhân Môn

Tuần tiếp theo rất yên bình. Lương Xuyên vẫn đấu tranh với miếng ăn và giấc ngủ như thường lệ. Mặt trời cũng thế, luôn mọc và lặn mỗi ngày.

Tôn Hiểu Cường vẫn ngủ ở tầng trệt, nhưng Lương Xuyên đã cho nó tiền đi mua một chiếc ghế sofa loại gấp lại để nằm, ít ra không phải nằm dưới đất. Cạnh vị trí này còn đặt hai máy sưởi nhỏ, nhờ thế mà ngủ khá ngon giấc.

Về phần tiền điện tăng đột biến, Lương Xuyên cũng không quan tâm cho lắm. Tôn Hiểu Cường hơi tăng động, nhưng không ngu ngốc. Từ khi được giao chuyện buôn bán, bản lĩnh đặc biệt trong việc lừa dối khách hàng của nó đã phát huy hiệu quả một cách thần kỳ. Thậm chí, có một vị đại gia bị nó thuyết phục, tin rằng giấy tiền vàng bạc có thể giống bitcoin, mua về tích trữ chờ tăng giá rồi bán lại. Thế là người đó mua sạch mặt hàng giấy vàng mã trong tiệm ngay hôm ấy.

Thế là lớn chuyện. Con gái của người đại gia ấy đến tận cửa, nhờ giải thích lại cho bố của cô ta, còn báo cáo chuyện này lên sở công thương, phải nhờ đến anh Ngô Đại Hải can thiệp mới có thể dàn xếp ổn thỏa.

Tối đến, Lương Xuyên thay đồ, đứng thất cạ vạt trước gương.

Nhìn vào gương, Lương Xuyên bỗng hoảng hốt. Lăn ăn bận nghiêm túc gần đây nhất là khi nào nhỉ?

“Sao thế, anh nhớ về mình ngày trước à?” Tôn Hiểu Cường ngáp dài tại quây: “Hôm nay, tôi hơi mệt.”

“Thế thì ở nhà nghỉ ngơi đi.” Lương Xuyên nói. Tối nay, hần đi dự tiệc tân niên của Cục cảnh sát.

“Dạ.” Hiếm khi Tôn Hiểu Cường không lời qua tiếng lại với Lương Xuyên như thế này. Nó dứt khoát nằm xuống ghế sofa, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lương Xuyên bước tới sờ trán Tôn Hiểu Cường, không bị sốt.

“Anh đi đi.” Tôn Hiểu Cường gồi đầu lên hai tay mình, “Chỉ ấy chờ anh này giờ rồi.” Nói xong, nó lại cười gian.

Lương Xuyên vẫn không hỏi rõ mối quan hệ giữa Tôn Hiểu Cường và cô bác sĩ Từ kia. Nhưng nhìn sơ qua, có lẽ đứa măng non của Tổ quốc này đã trưởng thành hơi sớm.

“Cậu ổn thật chứ?” Lương Xuyên quay đầu lại hỏi khi bước tới cửa.

“Anh cứ đi đi, chơi vui nhé, tốt nhất là khuya khỏi về.”

Tôn Hiểu Cường vẫy nhẹ tay.

Tần Đào đã chờ bên ngoài gần 15 phút đồng hồ. Lúc Lương Xuyên đi ra, cô ấy cảm giác hơi là lạ. Thông thường khi hẹn hò đều là người nam đứng chờ, người nữ trang điểm xong mới bước ra. Ấy thế mà, đến trường hợp bản thân mình thì ngược lại.

Nguyên nhân rất đơn giản...

Do Lương Xuyên quên, thể thôi.

Mãi đến khi Tần Đào đến đón hấn, hấn mới nhớ mình từng đồng ý tham gia buổi họp mặt này cách đây một tuần.

Ngồi xe Tần Đào chở đến Cục cảnh sát, thật ra nơi này trang hoàng khá khiêm tốn trong tiệc chúc mừng năm mới. Chẳng treo đèn lồng, không có biểu ngữ, ngay cả bàn tiệc cũng được đặt bên trong căn-tin của Cục cảnh sát. Dù gì đi nữa, Cục cảnh sát không giống những ngành khác, cũng không thể so sánh với các doanh nghiệp. Chẳng ai có thể quy định bọn xấu sẽ không làm chuyện phạm pháp ngay thời điểm ăn Tết cả.

Thật ra, buổi họp này tổ chức sớm, cách ngày Tết một quãng thời gian. Nhưng nếu đến ngày lễ chính thức, trách nhiệm bảo đảm trị an của họ sẽ rất nặng nề. Khi đó, dù mọi người muốn họp mặt cũng chẳng có thời gian và cơ hội.

Vào phòng ăn, vừa lúc hấn trông thấy Ngô Đại Hải đang trò chuyện với Cục trưởng. Rõ ràng là Ngô Đại Hải đang rất hưng phấn; sự kích động được bộc lộ rõ ràng qua lời nói của anh ấy. Một lát sau, anh ấy đến gặp Lương Xuyên bên ôm hấn một cái thật chặt.

“Nhóc Xuyên, chậm nhất là giữa năm sau, anh sẽ được thăng chức.”

“Thế thì chúc mừng anh trước nhé.”

“Đúng rồi, anh giới thiệu cậu với một vài người nhé. Hôm nay đều có đại diện của mấy đội cảnh sát khác tại Thành Đô đến đây tham dự.” Ngô Đại Hải rất nhiệt tình.

“Khỏi đi anh, anh làm gì làm đi.” Lương Xuyên từ chối.

Ngô Đại Hải cũng không ép hấn, tự mình đi hoạt động xã giao.

Lương Xuyên ngồi tại một góc vắng người. Đây là một chiếc bàn tròn, kiểu đơn giản, dọn sẵn một vài món nguội.

Tần Đào ngồi ngay phía bên phải của Lương Xuyên; hấn cũng chẳng tỏ thái độ đặc biệt nào cả. Nhưng tiếp theo, cô pháp y Giản Hồng lại ngồi xuống ngay vị trí còn lại, sát bên hấn.

Bàn chưa đủ người, nhưng Giản Hồng đã gấp một viên vệt chiên tẩm bột, rồi nói với Lương Xuyên bằng một giọng giận dỗi:

“Cố vấn Lương, chính anh đề nghị đội trưởng Ngô làm hóa nghiệm đồng trọng điều khắc kia phải không? Mấy ngày nay tôi bận muốn chết.”

“Có phát hiện gì mới không?” Lương Xuyên vẫn cảm thấy hứng thú với lô tượng điều khắc kia

“Chúng còn sạch hơn mặt tôi nữa.” Giản Hồng nhún vai, “Xong vụ này, tôi cảm giác mình nên là một chuyên gia ngành địa chất thì đúng hơn.” Giản Hồng đang nói thì sực nhớ ra điều gì đó, nói với Lương Xuyên rằng: “Mà nè, chúng ta bàn tiếp đề tài lần trước đi.”

“Nơi này không thích hợp.” Lương Xuyên nhận ra khách khứa đã bắt đầu vào bàn. Chẳng phải hấn ngại, nhưng người xung quanh cần phải ăn tiệc nữa. Nếu hấn bàn luận về đề tài xác chết cùng cô bác sĩ pháp y này, phỏng chừng chẳng còn ai dám ngồi ăn ngon lành nữa.

Các vị lãnh đạo Cục cảnh sát Thành Đô bắt đầu cầm micro phát biểu theo thứ tự. Đa phần nội dung của bài nói luôn xoay quanh các vấn đề như tuyên dương sự cố gắng và thành tích đạt được của các đội trong năm vừa rồi, cô vũ tinh thần cho năm sau, nhấn mạnh lòng quyết tâm trong việc bảo vệ sự an toàn và tài sản của quần chúng nhân dân...

Khoảng nửa tiếng sau, lãnh đạo đủ vai vế đi lên cầm mic phát biểu cũng đã xong, mọi người bèn ngồi xuống. Đầu bếp cũng bắt đầu mở bếp, xào nấu thức ăn, nhanh chóng lên món.

Không có rượu trên bàn, mọi người đành uống các loại nước không cồn. Đây là đề phòng có chuyện xảy ra giữa buổi tiệc, ngộ nhỡ ai ai cũng say sẽ dẫn đến hậu quả không hay. Thế nhưng, Ngô Đại Hải vẫn cầm một ly Coca to tướng, đi cụng ly giao lưu với từng bàn.

Giữa buổi tiệc, bỗng nhiên có tiếng ồn ào vang lên từ cửa phòng ăn. Dường như có khách đến trễ.

Ngô Đại Hải vọt nhanh tới, gọi to “nguyên Cục trưởng.” Lương Xuyên có thể nhận ra được sự chân thành của Ngô Đại Hải khi chào đón ông lão vừa đến cùng với vợ mình ở đằng kia.

“Đó là nguyên Cục trưởng.” Giản Hồng ngồi bên cạnh, vừa ăn vừa giới thiệu cho Lương Xuyên: “Ông ấy về hưu cách đây 10 năm rồi. Ông có hai người con trai đều làm cảnh sát; một người hy sinh tại tuyến đầu chống ma túy ở Vân Nam, người còn lại hy sinh trong một vụ giải cứu con tin. Đó là một ông cụ rất đáng được kính trọng!”

Lương Xuyên gật đầu đồng ý.

“Tôi nghe nói, nguyên Cục trưởng vừa nhận một em bé sơ sinh làm con nuôi đấy. Vốn dĩ mọi người khuyên ông ấy đưa nó vào viện mồ côi, nhưng ông bảo ông và vợ đều có lương hưu, chẳng muốn nặng gánh cho quốc gia thêm nữa, nên quyết định nuôi em bé sơ sinh kia.” Tần Đào nói.

“Nếu là tôi, chắc tôi không cao thượng đến thế.” Giản Hồng lắc đầu, tự thẹn là không bằng.

Có rất nhiều cấp dưới ngày xưa và những đồng chí trẻ trung tiến đến, hỏi thăm sức khỏe vị nguyên Cục trưởng ấy. Từ đó nói rõ ông lão này có tên tuổi rất cao trong giới chức cảnh sát Thành Đô. Dĩ nhiên, ông đã về hưu được 10 năm rồi. Người nơi này chúc tụng ông là do lòng kính trọng, không vì những mục đích khác.

Ngài nguyên Cục trưởng chủ động bước lên sân khấu, cầm micro, bắt đầu phát biểu.

Khi những vị lãnh đạo phát biểu ban nãy, người nghe chỉ vỗ tay một cách máy móc để phụ họa mà thôi. Nhưng đến phiên ngài nguyên Cục trưởng này, mọi người lại tỏ vẻ đồng cảm sâu sắc. Có lẽ, đây chính là nét thu hút trong nhân cách của ông ấy.

Tần Đào cũng đứng dậy, đi ngắm đứa bé nằm trong nôi. Xung quanh còn có vài cô cảnh sát khác đang trêu chọc đứa con nuôi mà nguyên Cục trưởng vừa nhận.

Lương Xuyên thấy tiệc sắp tàn, cũng định đứng dậy ra về. Dù gì đi nữa, hán cũng không ăn được nhiều.

“Anh về à?” Đường như Giản Hồng đã nhận ra.

“Ừm.” Lương Xuyên gật đầu.

“Anh lái xe đến à?”

“Không.” Hán còn chẳng có một chiếc xe.

“Được rồi, tôi chờ anh về.” Giản Hồng đã no bụng, bèn cầm giỏ xách lên, chuẩn bị về cùng Lương Xuyên.

Thật ra, buổi họp mặt này khá là gấp gáp, vì mọi người đều là cảnh sát. Có một vài vị khách đến ăn vội ăn vàng, rồi đi về trong vội vã. Mọi người đều rất bận rộn trong công tác của riêng mình.

Lương Xuyên ra về cùng Giản Hồng.

Đang trêu chọc em bé, Tần Đào bỗng nhìn thấy bọn họ. Cô hơi bất ngờ, vội vàng mở lời: “Cố vấn Lương, anh về à? Để tôi chờ anh về.”

“Không cần đâu, để tôi lái xe đưa anh ấy về, thuận đường mà.” Giản Hồng ngáp dài, “Gần đây, tôi quá mệt mỏi vì nghiên cứu đồng tượng điêu khắc kia. Còn thằng em vợ của Chu Thần Dương cũng mất tích sau khi về Đài Loan rồi. Cảnh sát nước sở tại cũng không tìm ra gã.”

Lương Xuyên khá bất ngờ khi nghe thế. Tuy vậy, hán thầm hy vọng thằng em vợ kia có thể giúp hán che giấu chuyện này càng lâu càng tốt.

Lúc đi ngang qua đứa bé, Lương Xuyên nghiêng nhẹ đầu nhìn nó.

Đứa bé này mặc một bộ đồ thêu hình hoạt họa mới tinh. Nó vung vẩy đôi tay béo ú, đáp lại mấy chiêu trò chọc ghẹo của các bà chị cảnh sát xung quanh. Đôi chân nhỏ cũng đạp tới đạp lui liên tục, trông khá hiếu động.

Chẳng qua khi Lương Xuyên nhìn thẳng vào mặt đứa bé thì bất giác nhíu mày.

Trông hơi quen thì phải?

Cảm giác quen thuộc này vẫn lảng vảng trong đầu mãi cho đến khi Lương Xuyên và Gian Hồng sắp sửa bước ra khỏi cửa phòng ăn.

Hán nhớ đến một hình ảnh:

Một bà lão ăn xin cầm bát bước vào tiệm mình, ôm một đứa bé sơ sinh trong lòng ngực.

Mình hoa mắt ư?

Trẻ sơ sinh thường giống nhau mà.

Nhưng ngay lúc này, hán nhớ đến câu mà Tôn Hiểu Cường nói với hán tuần trước:

“Bà già chết tiệt, nhìn quần áo làm gì. Nhanh đi nhà khác xin tiền đi, muốn bỏ đói tao à?”

Lương Xuyên đột ngột dừng bước, nhìn về đứa bé vẫn đang trong vòng vây của mấy cô cảnh sát kia.

“Cố vấn Lương?” Giản Hồng thắc mắc vì sao hán vẫn chưa chịu đi.

“Chờ một chút.” Lương Xuyên đáp lời một cách áy náy, rồi quay gót lại, bước đến gần đứa bé một lần nữa.

Hán đứng đó, góc nhìn khá cao.

Đứa bé đang nằm, chiếc nôi cũng rất thấp.

Vì thế, Lương Xuyên có thể quan sát đứa bé này một cách kỹ càng.

Giữa vòng tay treu chọc của mấy chị em, đứa bé này cười hi hi, làm mấy cô em cảnh sát chưa chồng, chưa con này vô cùng thích thú.

Lương Xuyên vẫn đứng yên tại đó, im lặng nhìn đứa bé.

Đứa bé này rất hoạt bát, đáng yêu, dễ được mọi người yêu thích.

Nhưng trong một khoảnh khắc, Lương Xuyên rất nhạy bén khi chớp được một ánh nhìn có ý từ đứa trẻ sơ sinh kia.

Sau đó, nó kín đáo quay lại với cái vẻ hiền động và đáng yêu như ban nãy, đùa nghịch với mấy chị em.

Lương Xuyên cũng cười. Trong mắt người xung quanh, có lẽ hẳn cũng yêu thích đứa nhỏ dễ thương này.

Nhưng điều chính xác mà Lương Xuyên đang nghĩ là: Ủm, xem ra mày vẫn còn nhớ tao, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hắn Đến Từ Địa Ngục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.